

Дейвид Балдачи

Лотарията

На Колин, момчето на татко

ПЪРВА ЧАСТ

1

Джаксън оглеждаше дългия коридор на търговския център, наблюдавайки измъчените майки, които бутаха натоварени с продукти колички, и хората от третата възраст, обикалящи комплекса и заради разходката, и с желание да завържат разговор. Облечен в сив костюм на тънко райе, набитият Джаксън се взираше напрегнато към северния вход. Очакваше я да дойде оттам, тъй като спирката на автобуса бе точно отпред. А Джаксън знаеше, че тя не разполага с друго транспортно средство. Пикапът на приятеля ѝ, с когото живееше, бе на паркинга за принудително вдигнати коли за четвърти път в разстояние на четири месеца. Помисли си, че сигурно вече ѝ писва от неговите изпълнения. Автобусната спирка бе на главното шосе. Налагаше ѝ се да извърви дотам повече от километър, но тя често го правеше. Какъв избор имаше? Бебето щеше да е с нея. Тя не би го оставила на приятеля си, Джаксън бе сигурен в това.

Макар името му винаги да си оставаше Джаксън при всичките му делови начинания, идния месец външността му щеше да се промени коренно в сравнение с едрия мъж на средна възраст, който представляваше сега. Чертите на лицето му, естествено, отново щяха да претърпят изменения; вероятно щеше да отслабне драстично, да увеличи или намали ръста си и да стори същото с косата. Мъж или жена? На зряла или младежка възраст? Често заимстваше изцяло самоличността на свои познати или пък съшиваше грижливо фината тъкан на новия образ от черти на различни хора. В училище любимият му предмет бе биологията. Хермафродитите – най-редките индивиди сред човешкия род – криеха за него безкрайно очарование. Усмихна се, докато поразмишлява за миг над тази най-силна физическа двойственост в природата.

Джаксън бе получил първокласно образование в елитно училище на Източното крайбрежие. Любовта му към актьорската игра, съчетана със склонност към природните и точните науки, му позволи да постигне рядката комбинация от две специалности – драматургия и химия. Утро-то го заварваше прегърбен над страници сложни уравнения или зловонни смеси в университетската химическа лаборатория, а вечер енергично се впускаше в поставянето на някоя класическа пиеса от Тенеси Уилямс

или Артър Милър.

Придобитите познания му вършеха отлична работа. Да можеха студентите му да го видят сега.

В съответствие с днешния образ – мъж на средна възраст с наднормено тегло, отпуснат поради заседналият живот – по челото на Джаксън внезапно избиха капчици пот. На устните му се появи усмивка. Тази физическа реакция, която го зарадва неимоверно, бе подпомогната от подпльнките, служещи да го направят по-едър и да прикрият собствената му жилеста фигура. Ала не бе само това. Той се гордееше с факта, че се вживява напълно във всяка нова личност, сякаш в зависимост от това на кого се преструваше, в тялото му протичаха различни химични реакции. Нямаше навик да посещава търговски центрове; личните му вкусове бяха далеч по-изискани. Ала клиентелата му се чувстваше като риба във вода в такава обстановка, а в неговата работа спокойствието бе важно съображение. Разговорите с него обикновено причиняваха вълнение у хората, понякога негативно. Няколко от събеседниците му бяха проявили прекомерна възбуда и го принудиха да реагира в движение. Тези спомени отново предизвикаха усмивка у Джаксън. В името на успеха бе готов на всичко. Досега ударите му попадаха в целта. Но дори само един неточен замах можеше да го провали. Усмивката му бързо угасна. Убийството в никакъв случай не бе приятно. То рядко бе оправдано, но когато беше, просто трябваше да се извърши и да бъде загърбено. По няколко причини се надяваше, че днешната среща няма да даде повод за такъв изход.

Джаксън грижливо попи с кърпичка потта на челото си и намести копчетата на ръкавелите. Приглади леко щръкналото кичурче в изрядно сресаната си перука от синтетично влакно. Истинската му коса бе прибрана под прилепваща гумена шапка.

Отвори вратата към офиса, който бе наел в търговския център, и влезе. Вътре бе чисто и подредено – дори прекалено, хрумна му внезапно, докато бавно оглеждаше обстановката. Липсваше атмосферата на истинско работно място.

Секретарката, седнала зад евтиното метално бюро във фойето, вдигна поглед към него. В съответствие с инструкциите, които ѝ бе дал, не направи опит да го заговори. Тя нямаше представа защо е там, нито кой е той. Беше ѝ наредено да си тръгне веднага щом дойдеше особата, с която Джаксън имаше назначена среща. Съвсем скоро щеше вече да е в междуградския автобус с малко понатежало портмоне за сметка на минималните си усилия. Джаксън изобщо не я погледна; тя бе само

статистка в последната му постановка.

Телефонът пред нея мълчеше, пишещата машина бездействаше. Да, прекалено добре подредено, заключи Джаксън с недоволна гримаса. Погледът му попадна върху купчинката хартия на секретарското бюро. С внезапно движение разхвърли няколко листа по плота. После леко кривна телефона и постави лист в пишещата машина.

Джаксън се отдръпна да прецени ефекта от намесата си и въздъхна. Не можеше да се мисли за всичко наведнъж.

После прекоси тясното пространство до малкия вътрешен кабинет, влезе и седна зад старото дървено бюро. От ъгъла срещу него се вирише тъмният екран на телевизор. Джаксън извади цигара от пакета в джоба си, запали я, облегна се на стола и се опита да се отпусне въпреки неспирния приток на адреналин. Поглади тънките си тъмни мустаци. Те също бяха от синтетично влакно, прикрепено върху тюлена материя, която пък се държеше за кожата му благодарение на специално лепило. И носът му бе значително видоизменен: от тънък и прав по природа, с помощта на подходящо оцветен с пудра пластелин той бе станал масивен и леко крив. Малката бенка при удебелената му основа също бе фалшива: смес от желатин, семена от детелина и топла вода. Правилните му зъби бяха скрити от пластмасово покритие, за да изглеждат криви и нездрави. Всички тези илюзии щяха да бъдат запомнени дори от най-случайния наблюдател, а когато бъдеха отстранени, той на практика изчезваше. Какво повече би могъл да иска човек, впуснал се с цялата си душа в незаконна дейност?

Ако нещата вървяха по план, скоро всичко щеше да започне отново. Всеки път бе малко по-различно, но тъкмо в тази неизвестност се криеше възбудата. Пак погледна часовника си. Да, съвсем скоро. Очакваше срещата му с нея да е изключително резултатна и най-вече – взаимно изгодна.

Имаше само един въпрос към Лу Ан Тайлър, простицьк въпрос, от който произтичаха важни последствия. Въз основа на опита си можеше да бъде почти сигурен за реакцията ѝ, но знае ли човек? Искрено се надяваше за нейно добро тя да отговори правилно. Защото „правилният“ отговор бе само един. А ако кажеше не? Тогава просто бебето нямаше да помни майка си, защото щеше да остане сираче. Плесна с длан по бюрото. Тя щеше да каже да. Всички други го бяха сторили. Джаксън енергично тръсна глава, докато набързо прехвърли плана в съзнанието си. Щеше да я накара да го проумее, да я убеди в желязната логика на необходимостта да му съдейства, в сигурната перспектива изцяло да

промени живота си, да надскочи и най-дръзките си фантазии и надежди. Как би могла да откаже? На такова предложение никой не би устоял.

Стига да дойдеше само. Джаксън потърка буза с опакото на дланта си, дръпна бавно и продължително от цигарата си и впери невиждащ поглед към един гвоздей, забит в стената. Честно казано, тя нямаше как да не дойде.

2

Режещ вятър духаше по тесния черен път, притиснат от двете страни от гъста гора. Неочаквано пътят свършваше на север и после също тъй рязко се спускаше на изток. Отвъд леко възвишение пред погледа се откриваха още дървета – някои умиращи, огънати в болезнени форми от вятър, болести и студ; ала повечето бяха съвършено прави, с дебели стволове и извисяващи се разлистени клони. Отляво на пътя по-зоркото око би различило полукръг от оголено пространство, на което сред калта бяха изникнали туфи млада пролетна трева. В същата тая просека, слели се с природата, бяха разхвърляни ръждясали автомобилни части, купчинки боклук, могила от изцедени до капка бирени кутии, разнебитени мебели и всевъзможни вехтории, които, покрити със сняг, имаха вид на авангардни скулптури и служеха за подслон на змии и други гадинки, щом задухаше севернякът. В средата на полукръглото островче върху основа от сгурия се мъдреше малка тантуреста каравана. Наглед единствената ѝ връзка с останалия свят бяха жиците за електричество и телефон, които я съединяваха с килнатите стълбове край пътя. По всички критерии караваната бе тъжна гледка наред пустошта. Обитателите ѝ биха се съгласили с това описание: не само подслонът им, а и самият им живот бе наред пустош.

Вътре в караваната Лу Ан се погледна в огледалцето, закрепено върху разнебитен скрин. Трябваше да извърти лицето си под необичаен ъгъл, защото не само скринът бе килнат на една страна поради счупен крак, а и огледалото бе за изхвърляне. По повърхността му се точеха криви пукнатини и ако застанеше право срещу него, тя щеше да види не едно, а три отражения на лицето си.

Лу Ан се разглеждаше без усмивка; всъщност видът ѝ в огледалото никога не бе я карал да се усмихва. Външността ѝ беше нейното единствено предимство – това ѝ бяха набивали в главата, откак се помнеше, – но малко зъболекарска намеса все пак нямаше да е излишна. Нищо

чудно, след като бе отраснала с непречистена вода от кладенец и никога не бе стъпвала в стоматологичен кабинет.

Жените са без капка ум, бе повтарял баща ѝ по повод и без повод. Без ум или без възможност да го използват? Никога не бе разсъждавала по тоя въпрос пред Бени Тайлър, покойник вече от пет години. Майка ѝ Джой, починала преди близо три години, изживя най-щастливото си време след смъртта на мъжа си. Това обстоятелство би трябвало напълно да промени мнението на Бени Тайлър относно умствените ѝ способности, но малките момиченца най-често безусловно вярват на татковците си.

Премести очи към стенния часовник – единствената вещ, останала от майка ѝ и нещо като семейна реликва, тъй като бе подарен на Джой от нейната майка за сватбата ѝ с Бени. Нямаше пазарна стойност – можеше да се купи от всяка заложна къща за десет долара, – но на Лу Ан ѝ бе скъп. Като малка нощем се вслушваше в бавните му ритмични удари, които неизменно я унасяха в спокоен сън, а сутрин я поздравяваха с новия ден. През годините на юношеството часовникът ѝ бе я крепил като една от малкото сигурни опорни точки. А и бе някаква връзка с баба ѝ, която Лу Ан обожаваше. Да го съхрани бе все едно завинаги да се радва на присъствието ѝ. Механизмът му се беше поизносил, тъй че издаваше доста чудати звуци. Той бе придружавал Лу Ан в далеч повече тежки, отколкото щастливи мигове. Преди да издъхне, Джой ѝ го беше завещала, а сега Лу Ан щеше да го пази за дъщеря си.

Тя опъна назад гъстата си кестенява коса, пробва я свита на руло, после сръчно я сплете в сложна плитка. Не се одобри с нито една от прическите, тъй че накрая събра буйните кичури на темето си и ги забодде с куп фиби, като постоянно накланяше главата си ту в една, ту в друга посока, за да провери ефекта. Отгоре на всичко при ръста си от метър и седемдесет и шест трябваше да се приведе, за да се вижда в огледалото.

На всеки няколко секунди поглеждаше към вързопчето на креслото до себе си. Усмихна се, когато погледът ѝ обхвана затворените очички, извитите гълчета на устата, издутите бузки и пухкавите юмручета. Дъщеря ѝ беше на осем месеца и растеше като гъбка. Бе започнала да пълзи с живи и забавни бебешки движения. Скоро щеше и да проходи. Лу Ан се огледа и усмивката ѝ изчезна. Не след дълго Лиса щеше да обхожда караваната надлъж и шир. А тя, въпреки усърдните усилия на Лу Ан да я поддържа чиста, твърде много напомняше картината навън главно поради темпераментните изблици на мъжа, проснал се на леглото.

Дуейн Харви бе помръднал конвулсивно веднъж-дваж, откакто се бе прибрал залитащ в четири сутринта, хвърлил бе дрехите си и бе паднал върху леглото, но иначе позата му си оставаше непроменена. Припомни си с умиление как в началото на връзката им една вечер Дуейн се прибра, без да е пиян: резултатът бе Лиса. За миг в светлокафявите ѝ очи проблесна влага. Не ѝ оставаше време за сълзи, нито проявяваше съчувствие към тях, особено пък към собствените си. Смяташе, че на нейните двайсет години е проляла достатъчно за цял живот.

Обърна се отново към огледалото. Докато галеше с една ръка малкото юмруче на Лиса, с другата издърпа всички фиби. Тръсна косата си и я остави да падне свободно над високото чело. Така я бе носила в училище, където остана до седми клас, а после като много от приятелките си го заряза, за да търси работа. Тогава всички те си мислеха – погрешно, както се оказа впоследствие, – че образованието е нищо в сравнение с редовната заплата. Ала за Лу Ан нямаше голям избор. Половината от надницата ѝ отиваше в помощ на хронично безработните ѝ родители. С другата половина плащаше за онова, което техните нямаха възможност да ѝ осигурят – храна и дрехи.

Докато разкопчаваше износения си халат, погледна предпазливо Дуейн. Като не забеляза признаци на живот у него, нахлузи набързо бельото си. Още докато беше девойче, разцъфващото ѝ тяло неизменно предизвикваше прилив на преждевременна мъжественост у момчетата.

Лу Ан Тайлър – бъдеща кинозвезда и супермодел. Мнозина от жителите на окръг Рикърсвил в щата Джорджия, които бяха постоянно занимавани от темата Лу Ан и я бяха накичили с тези титли, очакваха тя да стигне далеч. Нямаше дълго да води техния живот, то се виждаше, пророкуваха сбръчканите и пълни местни жени, докато си приказваха на обширните изгнили веранди, и никой не им противоречеше. Природната ѝ красота заслужаваше най-лъскавото от тоя свят. Тя бе светлата надежда на съгражданите си. Или Ню Йорк, или Лос Анджелис щяха да призват тяхната Лу Ан; бе само въпрос на време. Само че тя си беше още там, в същия окръг, където бе прекарала целия си живот.

Разгледа съдържанието на малкия дрешник. Всъщност имаше само една рокля, подходяща за предстоящата среща. Тъмносиня, с къси ръкави, с бял ширит по якичката и над подгъва. Спомняше си деня, в който я купи. Цялата си заплата похарчи за нея – кръгло шейсет и пет долара! Това бе преди две години и тя повече не повтори безумното си разточителство; дори оттогава не беше си купувала никаква рокля. Сега беше малко оръфана, но тя изкусно я бе изкърпила. Постави на източената си

шия наниз дребни изкуствени перли, подарък за рожден ден от бивш обожател. Предишната вечер бе стояла до късно да боядисва ожулените места по единствения си чифт обувки с високи токове. Бяха тъмнокафяви и не отиваха на роклята, но щяха да свършат работа. Освен тях имаше само сандали и гуменки, а те не ставаха за днес, макар че гуменките все пак щяха да я отведат по дългия път до спирката на автобуса. Днешният ден можеше да постави началото на нещо ново или поне различно. Кой знае? Нищо чудно да я изведеше нанякъде, все едно къде. Да отнесе нея и Лиса при нещо по-различно от дуетновете на тоя свят.

Лу Ан пое дълбоко дъх, отвори ципа на вътрешното джобче в чантата си и внимателно разгъна листчето. Записала си бе адреса и други сведения от телефонното обаждане на непознат, представил се като мистър Джаксън. А за малко да не вдигне телефона, както бе грохнала от нощната смяна в крайпътното заведение „Шофьорска среща“, където работеше като сервитьорка.

Когато телефонът иззвъня, Лу Ан седеше на кухненския под с плътно затворени очи и кърмеше Лиса. На момиченцето вече му растяха зъбки и Лу Ан чувстваше зърната си пламнали, ала бебешката храна беше безбожно скъпа, а бяха свършили млякото. Отначало Лу Ан нямаше желание да вдига слушалката. Работата ѝ в известното заведение досами магистралата бе свързана с непрестанно тичане, а през това време Лиса бе настанена под тезгяха в бебешкото си столче. За щастие момиченцето можеше само да държи шишето с мляко, а управителят харесваше Лу Ан дотолкова, че присъствието на бебето да не излага на риск оставането ѝ на работа. Не им звъняха често по телефона. Обаждаха се най-вече приятелчета на Дуейн да го викат на чашка или да оберат някоя и друга закъсала и изоставена на магистралата кола. Не, толкова рано едва ли бе някой от компанията на Дуейн. В седем сутринта всички те спяха дълбоко след поредния запой.

След третото позвъняване тя неволно протегна ръка и вдигна слушалката. Гласът на мъжа бе отчетлив и звучеше професионално, сякаш четеше написан текст. Позамъгленото ѝ от дрямката съзнание заключи, че се опитва да ѝ продаде нещо. Ама че шега! Тя нямаше нито кредитни карти, нито банкова сметка, само малко пари в брой, скътани в найлоново пликче в торбата за мръсните пелени на Лиса – единственото място, което Дуейн никога не би претърсил. Хайде, давай, господинчо, да те видя как ще ми пробуташ нещо. Номера на кредитната карта? Ей сега ще си измисля един. „Виза“? „Мастъркард“? Платинена? Всичките ги имам, поне в мечтите си. Ала мъжът я бе потърсил по име. А после

спомена местоработата ѝ. Не ѝ предлагаше да купи нищо, В общи линии ѝ предлагаше работа. „Откъде ми знаете телефона?“ – попита го Лу Ан. Отговори ѝ, че такава информация е общодостъпна, и то тъй авторитетно, че мигновено му повярва. Поясни му, че вече си има работа. Тогава той попита каква е заплатата ѝ. Отначало тя отказа да отговори, после отвори очи, докато Лиса продължаваше да суче доволно, и му каза. Сама не знаеше защо. По-късно щеше да го тълкува като предчувствие за предстоящите събития.

Защото точно тогава той спомена заплащането.

Сто долара на ден за гарантиран период от две седмици. Тя бързо направи сметката наум. Общо хиляда долара с реална възможност да се появи допълнителна работа при същата тарифа. Стотачка, и то не за пълен работен ден. Мъжът каза, че ще е ангажирана най-много по четири часа. Това изобщо нямаше да ѝ попречи да поема смените в денонощното заведение. Никой от нейните познати не печелеше такива пари. Това правеше двайсет и пет хиляди долара годишно! И то при положение, че ще работи на половин ден. Тъй че тарифата си беше чисти петдесет хиляди годишно! Такива гигантски суми се печелеха от лекари, адвокати и филмови звезди, а не от някаква си учила-недоучила майка, живееща в хватката на бедността с тип на име Дуейн. Сякаш в отговор на неизречените ѝ мисли Дуейн се поразмърда и я погледна с кръвясали очи.

– Ти пък къде си тръгнала? – попита я с дрезгав глас.

Струваше ѝ се, че е чувала същите тези думи със същия тон през целия си живот от всякакви мъже. Бързо взе празна бирена кутия от скрина.

– Не ти ли се ще една биричка, скъпи?

Усмихна му се с престорена свенливост и палаво повдигна вежда. Плътните ѝ устни отронваха прелъстително всяка сричка. Получи се желаният ефект. Дуейн изстена при вида на своя бог от малц и алуминий и отново се отпусна в прегръдката на прииждащия махмурлук. Въпреки честите му запои той не носеше на пиене. След минута отново беше заспал. Кукленската усмивка мигом изчезна от лицето на Лу Ан и тя пак погледна бележката. Мъжът бе обяснил, че работата включва изпробване на нови продукти, слушане на реклами, даване на мнения за разни неща. Един вид проучване. Той го бе нарекъл демографски анализ, а един дявол знаеше какво значи това. Правело се непрекъснато. Свързано било с рекламните такси, телевизионните клипове и неща от този род. Сто долара на ден само за да си дава мнението – това, което правеше безплатно във всяка минута от живота си.

Прекалено хубаво беше, за да е истина. Обмисляла го бе много пъти след телефонния разговор. Не беше чак толкова тъпа, колкото си мислеше баща ѝ. В действителност зад привлекателното ѝ лице се криеше далеч по-развит интелект, отколкото би могъл да си представи покойният Бени Тайлър, съчетан с бърз ум, благодарение на който се бе оправяла години наред. Често си мечтаеше за съществуване, в което гърдите и дупето ѝ нямаше да са първото, последното и единственото, което всички да забелязват и коментират у нея.

Премести поглед към Лиса. Момиченцето се бе събудило и очичките му обхождаха спалнята, додето най-после, искрящи от радост, се спряха на майка му. Лу Ан отвърна на бебето с усмивка. В края на краищата можеше ли да е по-лошо от сегашното им съществуване с Лиса? Обикновено се задържаше на една месторабота за два-три месеца или ако имаше късмет – най-много за половин година. Обещаваха да я вземат на постоянна длъжност, когато времената се оправели. Стой, та чакай! Без гимназиална диплома веднага я категоризираха като тъпачка. А след като живееше с Дуейн, сама отдавна бе решила, че си заслужава този етикет. Но той бе баща на Лиса, макар да нямаше намерение да се жени за Лу Ан, а и тя никога не бе настоявала за това. Не умираше от желание да се сдобие с фамилията на Дуейн, нито с безотговорния мъж, който вървеше в комплект с нея. И все пак, израсла в домашна атмосфера, която далеч не се отличаваше с обич и грижовност, Лу Ан бе твърдо убедена, че семейството е жизненоважно за благосъстоянието на едно дете. Бе изчала всякакви списания и гледала безброй дискусии по въпроса. В Рикърсвил за всяка мизерна служба чакаха по двайсет души и Лу Ан вечно бе на крачка от социалните помощи. Лиса можеше и щеше да успее повече от майка си – Лу Ан бе посветила живота си да превърне това в действителност. Но с хиляда долара може би и самата тя щеше да се подреди по-добре. Автобусен билет до някое друго място. Малко пари, за да преживява, докато си намери работа; гнезденцето, за което тъй отчаяно бе копняла толкова години, но никога не бе успяла да свие.

Рикърсвил умираше. Караваната бе неофициалната гробница на Дуейн. Неговият живот никога нямаше да стане по-добър, нито пък вероятно много по-лош, преди земята да го погълне. Лу Ан осъзна, че караваната може да бъде и нейна гробница, само че нямаше да стане тъй. Не и след днешния ден. Не и след като отидеше на уредената среща. Тя сгъна листчето и го прибра в чантата си. Като измъкна крадешком малка кутийка от едно чекмедже, намери достатъчно дребни пари за автобусен билет. Дооправи косата си, закопча роклята си, грабна Лиса и напусна

караваната заедно с Дуейн в нея.

3

На вратата се почука рязко. Мъжът зад бюрото се изправи бързо, намести вратовръзката си и отвори папка, лежача пред него. В пепелника имаше угарки от три цигари.

– Влез – каза той с ясен и твърд глас.

Вратата се отвори, Лу Ан влезе в стаята и се огледа. Лявата ѝ ръка стискаше дръжките на сака, в който лежеше Лиса, а очите ѝ обхождаха помещението с нескрито любопитство. През рамото ѝ бе праметната голяма чанта. Мъжът проследи с поглед вената, която минавайте надолу по дългия жилест бицепс на Лу Ан и се сливаше с мрежа от други под лакътя на мускулестата ѝ ръка. Тази жена очевидно бе силна физически. Ами характерът ѝ? Дали и той беше силен?

– Вие ли сте мистър Джаксън? – попита Лу Ан.

Докато го питаше, гледаше право в него и изчакваше очите му да направят неизбежния оглед на лицето, гърдите, бедрата ѝ и тъй нататък. В това отношение всички мъже бяха еднакви, независимо от положението им в живота. Ето защо бе изненадана, когато изпитателният му поглед не се премести от лицето ѝ. Той протегна ръка и тя я пое със здраво ръкостискане.

– Да, аз съм. Заповядайте, седнете, мис Тайлър. Благодаря, че дойдохте. Дъщеричката ви е много хубава. Бихте ли я оставили ето там? – посочи той ъгъла на кабинета.

– Току-що се събуди. Винаги заспива на разходка и в автобуса. Ще я сложа до себе си, ако не възразявате.

Сякаш в потвърждение Лиса забърбори на бебешкия си език и размаха пръстче.

Той кимна в знак на съгласие, седна, облегна се и за момент вниманието му се насочи към папката пред него.

Лу Ан постави сака с Лиса и голямата чанта на пода до себе си, извади дрънкалка с нанизани пластмасови ключове и я подаде на детето да си играе. След това с голям интерес заразглежда Джаксън. Беше облечен в скъпи дрехи. По челото му бяха избили ситни капчици пот. Като че ли бе малко притеснен. Обикновено тя отдаваше такава реакция на външността си. Повечето мъже, които срещаше, или се държаха глупашки в опит да ѝ направят впечатление, или се затваряха в себе си като

ранени животни. Но нещо ѝ подсказа, че с този мъж не е така.

– Не видях табелка на офиса ви. Хората може би нямат представа, че изобщо ви има. – И тя го изгледа с любопитство.

Джаксън ѝ се усмихна студено.

– В нашия бизнес не отдаваме значение на бройката. Не ни вълнува дали в търговския център знаят за нас, или не. Работим с уговорени срещи, телефонни разговори – в тоя дух.

– Тогава май съм единствената с уговорена среща. Чакалнята ви е празна.

Джаксън събра дланите си в колибка, а на бузата му потрепна мускул.

– Подреждаме срещите си така, че да не караме хората да чакат. В този клон аз съм единственият представител на фирмата.

– Значи работите и на други места? Той кимна разсеяно.

– Попълнете, ако обичате, тази анкетна карта. Спокойно, без да бързате.

Бутна към нея лист хартия и писалка. Лу Ан бързо попълни формуляра. Писалката правеше къси и резки движения по листа, наблюдавани внимателно от Джаксън. След като тя приключи, той прегледа информацията. Цялата вече му бе известна.

Лу Ан огледа кабинета. Винаги се бе отличавала с наблюдателност. Тъй като бе обект на желанията на много мъже, тя бе привикнала да поглъща набързо обстановката, пък макар и само за да се ориентира как най-бързо да се изниже.

Когато той вдигна очи, я забеляза да разглежда помещението.

– Нещо не е наред ли? – попита я.

– Доста е странно.

– Извинете, но не ви разбирам.

– Странен кабинет имате.

– В какъв смисъл?

– Никъде няма часовник, нито кошче за боклук, нито календар или телефон. Вярно, не съм работила на място, където служителите да носят вратовръзки, но дори Ред, управителят на нашето заведение, си е окачил календар, а пък по телефона говори почти през цялото време. А дамата отвън няма и представа за какво става дума. Не я виждам как пише на машината с тоя дълъг маникюр. – В същия миг Лу Ан улови стъписаното му изражение и прехапа устни. Голямата ѝ уста често ѝ бе причинявала неприятности, а точно това интервю не биваше да проваля. – Не че придавам значение на това, разбира се – побърза да добави. – Само си

приказвам, защото съм малко притеснена.

Устните на Джаксън помръднаха за миг, после на тях се появи мрачна усмивка.

– Много сте наблюдателна.

– Имам две очи като всички други – мило му се усмихна Лу Ан, прибъгвайки до изпитаните надеждни средства.

Джаксън не отвърна на погледа ѝ, а отново запрелиства книгата си.

– Спомняте ли си условията за работата, които ви съобщих по телефона?

Тя мигновено стана делова.

– Да, сто долара на ден в продължение на две седмици, а по-нататък може би и още при същото заплащане. В момента работя до седем сутринта. Ако ви е удобно, бих искала да идвам в ранния следобед. Около два часа, да речем? Нали няма да възразите да водя дъщеричката си? Точно по това време е най-дългият ѝ сън и никак няма да пречи. Честна дума.

С механично движение Лу Ан се наведе и вдигна дрънкалка от ключетата от пода, където я бе хвърлило бебето, за да му я подаде отново. Лиса благодари на майка си с шумно ръмжене.

Джаксън се изправи и пхна ръце в джобовете си.

– Така, добре. Всичко е наред. Единствено дете сте и родителите ви са починали, нали?

Лу Ан едва не подскочи при тази рязка смяна на темата. Поколеба се, после кимна с присвити очи.

– От близо две години живеете с някой си Дуейн Харви, общ работник, в момента безработен, в каравана в западната част на Рикърсвил. – Докато изреждаше фактите, не сваляше поглед от нея. Вече не чакаше потвърдението ѝ. Лу Ан усети това и само го наблюдаваше мълчаливо. – Дуейн Харви е бащата на дъщеря ви Лиса, осеммесечна. Напуснали сте училище в седми клас и оттогава сте били на множество нископлатени служби. Мисля, че няма да сбъркам, ако обобща резултата от всичките като задънена улица. Необичайно интелигентна сте и притежавате умения за оцеляване, достойни за възхищение. Благополучието на дъщеря ви е от първостепенно значение за вас. Изгаряте от желание да промените начина си на живот и да оставите мистър Харви в миналото. В момента се чудите как да го постигнете, като сте лишена от всякакви финансови средства и вероятно винаги ще бъдете. Чувствате се в капан, мис Тайлър, и с пълно право. Вие без всякакво съмнение сте в капан.

Взираше се втръчено в нея иззад бюрото.

Лу Ан се изправи с пламнало лице.

– Какво, по дяволите, става тук? Какво право имате...

Той я прекъсна нетърпеливо:

– Дойдохте, защото ви предложих повече пари, отколкото някога сте печелили. Не е ли така?

– Откъде знаете всички тия неща за мен? – настойчиво попита тя.

Той скръсти ръце и я огледа изпитателно, преди да отговори.

– В мой интерес е да узная всичко, което мога, за хората, с които влизам в делови отношения.

– Какво общо имат сведенията за мен с моите мнения, проучвания и тям подобни?

– Много просто, мис Тайлър. За да знам как да преценявам мненията върху нещата, нужно ми е да знам интимни подробности за човека, който ги дава. Коя сте, какво искате, какво знаете. И какво не знаете също. Какво харесвате и не харесвате, какви предразсъдъци имате, къде са силните и слабите ви места. Всички ги притежаваме в различна степен. Общо взето, ако не знам всичко за вас, значи не съм си свършил работата. – Той заобиколи бюрото и приседна на ъгъла му отпред. – Простете, ако съм ви засегнал. Може би бях твърде пряк, но не желяех да ви губя времето.

Най-последно гневът в очите на Лу Ан изчезна.

– Е, наистина, ако нещата стоят така...

– Точно така стоят, мис Тайлър. Мога ли да ви наричам Лу Ан?

– Така ми е името – остро отвърна тя. Сетне отново седна на мястото си. – Аз също не желая да ви губя времето, тъй че кажете устройва ли ви да работя следобед.

Джаксън рязко се върна на стола си зад бюрото и впери поглед надолу, като потъркваше с длани ожулената повърхност. Когато отново погледна към нея, изражението му бе още по-сериозно, отколкото секунди преди това.

– Мечтала ли си някога да си богата, Лу Ан? Говоря за богатство, надхвърлящо и най-буйните ти фантазии. Тъй богата, че с дъщеря ти да можете да си позволите буквално всичко на този свят, когато ви се присиска? Имала ли си някога тази мечта?

Лу Ан понечи да се изсмее, но улови погледа в очите му. Нямаше нито искрица хумор, нито стеснителност, нито съчувствие в дълбините им – само напрегнато желание да чуе отговора ѝ.

– Че как не. Кой не си е мечтал за това?

– Уверявам те, че тези, които са вече безсрамно богати, рядко си го

пожелават. Но ти си права, повечето други хора в някакъв момент от живота си са се отдавали на тази фантазия. Само че на практика никога не я превръщат в реалност. Причината е проста. Не могат.

Лу Ан се усмихна обезоръжаващо.

– Сто долара дневно също не е лоша перспектива.

Джаксън взе да поглажда брадичката си и помълча няколко секунди, после се прокашля и попита:

– Лу Ан, играеш ли понякога на лотария?

Въпросът я изненада, но тя отговори без колебание:

– От време на време. Всички тукашни хора го правят. Но излиза скъпичко. Дуейн играе всяка седмица и понякога си дава половината заплата... Като се случи да получи заплата де, което не е обичайно при него. И е дяволски сигурен, че ще спечели. Всеки път сънува, че изтеглят неговите числа. А истината е, че е тъп като галош. Защо питате?

– Играла ли си някога на националната лотария?

– Имате предвид оная за цялата страна ли?

Джаксън кимна с прикован в нея поглед.

– Да – бавно каза той. – Точно нея имам предвид. Месечната, с десетте числа.

– Случва се. Но шансовете са толкова малки, че по-скоро ще стъпя на луната, отколкото да спечеля това чудо.

– Абсолютно права си. Шансовете този месец са приблизително едно на трийсет милиона.

– Това ви казвам и аз. Предпочитам да играя за малките печалби. Там поне имаш изгледи да спечелиш някоя двайсетачка. Няма смисъл реални пари да се пилеят за въображаеми, особено когато нямаш никакви.

Джаксън прекара език по устните си, опря лакти на бюрото и я загледа настойчиво.

– А какво би казала, ако те уверя, че мога рязко да увелича шансовете ти да спечелиш на лотарията?

– Моля?

Джаксън не й отвърна. Лу Ан огледа стаята, сякаш очакваше да зърне някъде насочена към нея камера.

– Какво общо има това със службата? Не съм дошла да си играем игрички, господине.

– Ами ако мога – продължи Джаксън, без да обръща внимание на въпросите й – да превърна шанса ти в едно към едно? Би ли приела?

– Шега ли си правите с мен? – избухна Лу Ан. – Ако не си познавах

човека, бих помислила, че е работа на Дуейн. Обяснете ми какво става, преди сериозно да съм се ядосала.

– Не е никаква шега, Лу Ан. Лу Ан се надигна от стола си.

– Явно ви се върти някаква муха в главата, но аз не желая да имам нищо общо! Нищо общо! Дори срещу сто долара на ден! – изрече тя със силна неприязън, примесена с още по-силно разочарование при бързото рухване на плановете ѝ да спечели хиляда долара. Грабна Лиса и чантата си и се насочи към вратата.

Ала тихият, съдържан глас на Джаксън я застигна.

– Гарантирам ти, че ще спечелиш на лотарията, Лу Ан. И гарантирам, че минималната ти печалба ще е петдесет милиона долара.

Тя се закова на място. Макар разумът да ѝ подсказваше да бяга, някаква сила я накара да се обърне.

Джаксън не бе помръднал. Седеше си зад бюрото с преплетени пред себе си ръце.

– Край на мъжете като Дуейн, край на кошмарните смени в заведението, на тревогите как ще осигуриш храна и дрехи за дъщеря си. Ще имаш всичко, което поискаш. Ще можеш да идеш където си пожелаеш, да станеш каквато ти хрумне – продължи той с непроменен тих глас.

– Имате ли нещо против да ми обясните как ще стане това?

Наистина ли бе казал петдесет милиона долара? Боже милостиви! С една ръка се опря на вратата, за да не се олюлее.

– Държа да получа отговор на въпроса си.

– На кой въпрос?

– Искаш ли да си богата? – поясни Джаксън, като разпери длани върху бюрото.

– Вие луд ли сте или какво? Достатъчно съм яка и ако опитате нещо, така ще ви подреда, че ще се чудите откъде ви е дошло.

– Да го приема ли като отказ? – попита той.

Лу Ан отметна косата си на една страна и прехвърли сака с Лиса от дясната в лявата си ръка. Момиченцето местеше поглед от единия към другия, сякаш погълнато от напрегнатия разговор.

– Няма никакъв начин да ми гарантирате такова нещо. Затова си отивам и ще се обадя в лудницата да дойдат да ви приберат.

В отговор Джаксън погледна часовника си, отиде до телевизора и го включи.

– След една минута ще се тегли ежедневният тираж на националната лотария. Наградният фонд е само един милион долара, но ще послужи за илюстрация на думите ми. Разбери, не извличам печалба от това,

използвам го само за демонстрационни цели, за да победа напълно разбираемия ти скептицизъм.

Лу Ан се обърна към екрана. Наблюдаваше как започва тегленето на лотарията и как светват сферите с топките.

Джаксън насочи поглед към нея.

– Печелившите числа ще бъдат осем, четири, седем, единайсет, девет и шест. В тази последователност. – Той извади от джоба си лист и писалка и записа числата. После подаде листа на Лу Ан.

Тя понечи да се изсмее, но звукът заседна в гърлото ѝ, когато бе обявено първото число – осем. В бърза последователност изскочиха топките с числа четири, седем, единайсет, девет и шест. С побледняло лице Лу Ан се взираше ту към листчето в ръцете си, ту към печелившите числа на екрана, – Джаксън изключи телевизора.

– Надявам се, че съмненията ти относно моите способности са се разсеяли. Нека се върнем към предложението ми.

Лу Ан се опря на стената. Струваше ѝ се, че кожата ѝ трепти, опънатата върху костите, сякаш в тялото ѝ се бяха вмъкнали милион пчели. Погледна телевизора. Не видя никакви по-специални жици или устройства, които биха му помогнали да предвиди резултата. Нямаше видео. Само щепсел, включен в контакта. Преглътна мъчително и отново вперил очи в него.

– Как го направихте, по дяволите? – прошепна уплашено.

– Не ти е нужна тази информация. Просто отговори на въпроса ми, ако обичаш – леко повиши той тона си.

Тя пое дълбоко дъх и се опита да отпусне изопнатите си нерви.

– Питате ме дали искам да извърша нещо нередно? Тогава направо ще ви отговоря, че не желая. Не притежавам много, но не съм престъпничка.

– Кой е казал, че има нещо нередно?

– Извинете, но нима твърдите, че гаранция за печалба от лотарията не е нередна? Уверена съм, че това е нагласена работа. Смятате ме за глупава, защото съм получавала все мизерна заплата, така ли?

– Напротив, имам високо мнение за твоята интелигентност. Именно затова си тук. Все някой трябва да спечели тези пари, Лу Ан. Защо да не си ти?

– Защото е нередно.

– И на кого точно ще навредиш? Освен това на практика не е нередно, ако никой не узнае.

– Аз ще знам.

Джаксън въздъхна.

– Много благородно. Но нима искаш да прекараш остатъка от живота си с Дуйейн?

– Той си има добрите страни.

– Нима? А би ли ги изредила?

– Я вървете по дяволите! Оттук отивам право в участъка. Имам приятел полицаи. Уверена съм, че ще му е интересно да чуе за това. – Лу Ан се обърна и хвана дръжката на вратата.

Това бе моментът, който Джаксън чакаше. Гласът му продължи да се повишава.

– Значи Лиса ще порасне в мръсна каравана сред гората. Дъщеричката ти ще бъде невероятно красива, ако се е метнала на майка си. Като поотрасне, младежите ще започнат да проявяват интерес към нея, тя ще напусне училище, между другото може да се появи и бебе. И цикълът започва наново. Като с майка ти. – Той помълча и после много тихо добави: – Като с теб.

Лу Ан бавно се обърна с пламнали разширени очи.

Джаксън я огледа със съчувствие.

– Неизбежно е, Лу Ан. Знаеш, че казвам истината. Какво бъдеще имате при него вие двете с Лиса? А ако не е той, ще се появи друг Дуйейн, после друг... Ще живееш в бедност, ще умреш в бедност, а същата съдба ще има и момиченцето ти. Нищо не може да го промени. Не е честно, разбира се, но от това не става по-малко сигурно. Хора, които не са били в твоето положение, биха казали, че е най-добре да си стегнеш багажа и да се махнеш. Да вземеш дъщеря си и да заминеш. Само че не обясняват точно как да го направиш. Откъде ще се вземат пари за автобус, за мотел, за храна? Кой ще гледа детето, докато търсиш работа, и после, като я намериш, ако това изобщо се случи? – Джаксън поклати съжалително глава, подпря с длан брадичката си и погледите им се срещнаха. – Естествено, ако желаш, можеш да идеш в полицията. Но докато се върнеш, тук вече няма да има никой. А и смяташ ли, че там ще ти повярват? – На лицето му се появи пренебрежително изражение. – И какво ще постигнеш? Ще се лишиш от шанса на живота си. Ще пропилиеш единствената си възможност да се измъкнеш. – Поклати тъжно глава, сякаш й казваше „не го прави“.

Лу Ан стисна по-здраво дръжките на сака. Възбудената Лиса се бори да се измъкне отвътре и майка й механично я залюля напред-назад.

– Говорите за мечти, мистър Джаксън. И аз си имам своите мечти.

Големи. Ама много големи.

И все пак гласът ѝ трепереше. Лу Ан Тайлър бе кораво момиче, постигнала го бе след дълги и трудни години борба за съществуване, която не я бе довела доникъде. Ала думите на Джаксън я нараниха или по-скоро истината в тях.

– Знам, че е така. Казах, че си умна, а на тази ни среща само затвърди първоначалното ми мнение. Заслужаваш много по-добра съдба от сегашната. В живота обаче хората рядко получават онова, което заслужават. Предлагам ти начин да осъществиш големите си мечти. – И той рязко щракна с пръсти, за да подсили ефекта. – Ей така, за миг.

Видът ѝ внезапно стана враждебен.

– Откъде да знам, че не сте от полицията и не се опитвате да ми направите клопка? Нямам намерение да ходя в затвора заради пари.

– Не е така, защото това щеше да е очевидно подвеждане и никога няма да се приеме в съда. А и защо полицията би избрала тъкмо теб за такъв невероятно сложен план?

Лу Ан се облегна на вратата. Чувстваше под роклята си как сърцето лудешки се блъска в гърдите ѝ.

Джаксън се изправи.

– Вярно, ти не ме познаваш, но аз гледам на бизнеса си много сериозно. Никога нищо не предприемам без причина. Не бих ти губил времето заради някаква шега и за нищо на света не бих губил своето време. – В тона на Джаксън звучеше авторитетност, а очите му се взираха в Лу Ан с настойчивост, която нямаше как да се пренебрегне.

– Но защо аз? Защо от всички хора на тоя свят точно на мене се спряхте, дявол да го вземе? – почти умопително изрече тя.

– Основателен въпрос, но нямам желание да му давам отговор, а и не е наложително.

– Как е възможно да знаете, че ще спечеля? Той погледна телевизора.

– Освен ако не смяташ, че съм бил невероятен щастливец в това теглене, не би трябвало да се съмняваш в резултата.

– Ха! Точно сега се съмнявам във всичко, което чувам. Ами ако се съглася да играя и все пак не спечеля?

– Какво губиш тогава?

– Двата долара за билета, това губя! За вас може да не са много пари, но с тях се возя цяла седмица на автобуса!

Джаксън извади от джоба си четири банкноти от по един долар и ѝ ги подаде.

– Можеш да смяташ този риск за елиминиран, а и вече имаш стопроцентова печалба отгоре.

Тя потърка парите между пръстите си.

– Искам да знам вие какво печелите от всичко това. Доста съм голяма, та да вярвам в добри феи и сбъднати пожелания, отправени към звезда. – Погледът на Лу Ан вече бе ясен и фокусиран.

– Отново добър въпрос, но става валиден само когато се съгласиш да участваш. Права си обаче, не върша всичко това от добро сърце. – Лека усмивка докосна устните му. – Това е сделка. А при всички добри сделки полза имат и двете страни. И все пак според мен ще останеш доволна от щедрите условия.

Лу Ан пхна парите в чантата си.

– Ако искате отговора ми в тази минута, отговорът ще е твърдо и категорично „не“.

– Наясно съм, че моето предложение създава известна сложност. Ето защо ще ти дам време да помислиш над него. – Той написа на един лист номера на телефон без градски код и ѝ го подаде. – Но не твърде много време. Тегленето на месечната лотария е след четири дни. Искам да ми отговориш до десет часа сутринта вдругиден. На този номер ще ме намериш, където и да съм.

Тя погледна към листа в ръката му.

– А ако и след два дни все пак откажа, както вероятно ще стане?

Джаксън сви рамене.

– Тогава друг ще спечели лотарията, Лу Ан. Друг ще забогатее най-малко с петдесет милиона долара и сигурно няма да си губи времето в угризения за това, уверявам те. – Усмихна ѝ се приветливо. – Не се съмнявай, че мнозина с радост биха заели мястото ти. С радост. – Той пхна листчето в ръката ѝ и затвори пръстите ѝ в юмрук. – Помни, само минутата след десет часа, и предложението ми вече няма да важи за теб. Губиш го безвъзвратно.

Естествено, Джаксън не спомена, че ако Лу Ан откажеше, той щеше да нареди незабавно да бъде убита. Тонът му бе едва ли не суров, но бързо отново ѝ се усмихна и докато отваряше вратата, отправи поглед към Лиса. Момиченцето спря да се друска и ококори очички срещу него.

– Много прилича на теб. Надявам се да е наследила и ума ти. – На прага се спря и добави: – Благодаря ти за посещението, Лу Ан. Приятен ден.

– Какво ли ме кара да мисля, че името ви не е Джаксън? –

промърмори тя, като му отправи мрачен и пронизващ поглед.

– Искрено се надявам скоро да те чуя, Лу Ан. Обичам да виждам как хубавите неща се случват на хора, които ги заслужават.

И той безшумно затвори вратата зад нея.

4

В автобуса на път за вкъщи Лу Ан стискаше с еднаква сила Лиса и хартийката с телефонния номер. Изпитваше крайно неловкото чувство, че всички наоколо знаят какво ѝ се е случило току-що и строго я осъждат. Старица с орфано палто, с развлечени и изпокъсани три четвърти чорапи, здраво стиснала торбичките си с покупки, седеше и се взираше в Лу Ан. Дали наистина отгатваше тайната ѝ, или просто ѝ завиждаше, че е млада и хубава и има сладко бебче?

Лу Ан се отпусна на облегалката и умът ѝ запрепуска напред, за да обмисли какво бъдеще я чака в зависимост от отговора, който дадеше на предложението. Отказът щеше да донесе последствия, всичките изплуващи с образа на Дуейн, съгласието пък щеше да създаде проблеми от съвсем нов характер. Ако наистина спечелеше лотарията и се сдобиеше с неизчислимо богатство, мъжът бе казал, че може да има каквото си поиска. Да отиде навсякъде! Да осъществи всичко! Господи! Мисълта за такава неограничена свобода, от която я делиа само едно телефонно обаждане и четири дни, по раждаше у нея желанието да затича, крещяща от радост, по тясната пътека в автобуса. Бе отхвърлила подозрението, че всичко е просто шега или примамка. Джаксън не ѝ бе поискал пари, нито пък тя имаше, за да му даде. С нищо не бе подсказал, че очаква от нея сексуални услуги, макар че все още не бе разкрил условията изцяло. Но поведението му бе професионално и откровено. Ако беше луд, извънредно сполучливо бе успял да се престори пред нея на трезвомислещ човек. Освен всичко бе направил разходи по наемане на офис, секретарка и прочие. Дори Джаксън да бе освидетелстван, определено имаше и нормалните си моменти. Тя поклати глава. Та той бе назвал правилно всяко число още преди проклетите сфери да изхвърлят топките. Това нямаше как да отрече. Тъй че, ако той казваше истината, единственият спорен момент бе във факта, че деловото му предложение намиришваше на незаконност, на измама и още лоши неща, за които не ѝ се и помисляше. Единствен, но пък силно спорен момент. Ами ако някак си я хванеха и цялата истина излезеше наяве? Щеше да иде в затвора, и то

може би за цял живот. Какво щеше да стане с Лиса? Внезапно я налегна отчаяние. Като повечето хора, и тя често си мечтаеше да попадне на съкровище. Тази фантазия ѝ бе помагала да преживее много безнадеждни мигове, когато я бе нападало самосъжаление. Ала в бляновете ѝ за съкровището не се мяркаха белезници. „По дяволите“, промърмори тя на себе си. Ясен избор помежду рая и ада? Какви ли бяха условията на Джаксън? Не се съмняваше, че той ще поиска висока цена, за да я превърне от беднячка в принцеса.

И тъй, ако се съгласеше и наистина спечелеше, какво щеше да прави? Тъй лесно бе потенциалът на такава свобода да се види, вкуси, чуе, почувства. Практическият му израз бе нещо съвсем различно. Да обиколи света? Тя никога не бе напускала окръг Рикърсвил, който бе най-известен с ежегодния си панаир и вонящите кланици. На едната си ръка можеше да преброи случаите, когато се бе качвала на асансьор. Никога не бе притежавала къща или кола, както и. никаква друга собственост. Нито една банкова сметка не бе носила името ѝ. Можеше да чете, пише и говори доста правилно, но очевидно бе далеч под средното социално ниво. Джаксън ка за, че може да има всичко. Но възможно ли бе наистина? Дали бе реално да се очаква, че ако извадиш жаба от някое затътно блато и я пренесеш във френски замък, нещата ще потръгнат? Не бе длъжна да го прави – да промени коренно живота си и да се превърне в нещо чуждо на природата ѝ. Тя потръпна.

Ала точно там беше въпросът. Тя отметна дългата коса от лицето си, наведе се над Лиса и прокара пръсти по челцето ѝ с няколкото златисти косъмчета над него. Лу Ан вдиша дълбоко ароматния пролетен въздух през прозореца на автобуса. Въпросът бе, че отчаяно копнееше да е всяка друга, но не и тази, която беше. През по-голямата част от живота си бе мечтала, че един ден ще направи нещо, за да го постигне. С всяка изминала година обаче надеждата ставаше все по-безплътна, а един ден щеше да отлети и да я остави самотна в безличния ѝ живот, докато загубеше дори спомена, че някога е притежавала мечти. С всеки ден мрачното ѝ бъдеще ставаше все по-отчетливо – като на телевизор, на който най-сетне са закрепил антената.

А сега всичко внезапно се промени. Тя се взираше в листчето с телефонния номер, докато автобусът подскачаше по неравната улица и ги носеше с Лиса обратно към черния път, водещ към още по-черната за нея каравана, където ги чакаше Дуейн Харви, несъмнено в лошо настроение. Щеше да иска пари за бира. Ала изведнъж си спомни за банкнотите на Джаксън в джоба си и се ободри. Мистър Джаксън вече я бе

облагодетелствал, като ѝ даваше възможност да разкара Дуейн, за да премисли всичко на спокойствие. С два долара Дуейн щеше да се напие до безпаметност. Погледна през прозореца към света, който се пробуждаше от зимата. Пролетта вече бе тук. Ново начало. Може би и за нея също? И то щеше да започне в десет сутринта след два дни. Погледите им с Лиса се срещнаха, майка и дъщеря си размениха нежни усмивки. Тя отпусна глава върху малката, като не знаеше да плаче ли, или да се смее. Много ѝ се искаше да направи и двете заедно.

5

Изметнатата врата се отвори със скърцане и Лу Ан влезе с Лиса на ръце. Вътре в караваната бе тъмно, студено и тихо. Дуейн може би още спеше. Докато внимателно заобикаляше препятствията в тесния коридор, напрягаше слух и зрение да улови някакво движение или звук. Ни най-малко не се боеше от Дуейн, стига да не я изненадаше. В открит бой лесно можеше да го надвие. Неведнъж му бе избивала глупостите от главата с юмруци, когато бе по-пиян. Той рядко проявяваше агресивност в горе-долу трезвото състояние, което успяваше да докара и в каквото очакваше да го завари сега. Странни отношения с човек, който би могъл да бъде категоризиран като нейна половинка. Ала тя можеше да назове поне десет познати жени, които поддържаха подобни връзки, крепящи се по-скоро на чисто икономически съображения, ограничен избор и инерция, отколкото на нещо, което макар и бегло да напомня нежни чувства. Бе имала предложения и от други мъже, но и те бяха същата стока – това го знаеше от опит. Когато чу хъркането от спалнята, заприсъпва по-предпазливо и безшумно надникна вътре. Дъхът ѝ секна, като видя двете тела под завивките. Главата на Дуейн бе отдясно, а другата до него бе изцяло покрита от чаршафа, но заоблените форми отдолу отхвърляха предположението, че някой от пияните му приятели е полегнал до него да си отспи.

Лу Ан тихо излезе в коридора и постави сака с любопитно ококорилата се Лиса в банята. Не искаше момиченцето ѝ да се вълнува от онова, което щеше да се случи. Когато отново влезе в спалнята, Дуейн все така шумно хъркаше, но тялото до него се бе раздвижило и вече се виждаше тъмнорижата коса. На Лу Ан ѝ бе нужна само секунда, за да я сграбчи, да измъкне от леглото нещастната ѝ притежателка и да я залепи до отсрещната стена.

– Мамка му! – изрева жената, когато се озова по задник на пода и мигом бе потъртена от Лу Ан по износения груб килим. – Дявол да те вземе, Лу Ан, пусни ме!

Лу Ан й хвърли бърз поглед.

– Шърли, дойдеш ли пак да мърсуваш тук, ще ти счупя главата, кълна се!

– Дуейн! Помогни ми, да ти се не види! Тая е луда! – изкрещя Шърли, като напразно се мъчеше да освободи косата си от желязната хватка на Лу Ан. Бе ниска жена с близо десет килограма свръхтегло. Едрите й отпуснати гърди се мяткаха наляво-надясно, докато Лу Ан я влачеше към вратата.

Дуейн чак сега се размърда.

– Какво става бе? – сънено промърмори той.

– Ти да мълчиш! – тросна му се Лу Ан.

Когато очите му успяха да се фокусират върху гледката, той се протегна към нощното шкафче и извади от чекмеджето пакет „Марлборо“, Запали цигара и се ухили на Шърли.

– Тръгваш си толкова скоро? – Сетне отметна разрешената коса от очите си и доволно засмука цигарата.

Шърли, чието бузесто лице бе станало алено, го стрелна гневно и обяви:

– Ти си боклук, да знаеш!

Дуейн й изпрати въздушна целувка.

– И аз те обичам, Шърли. Благодаря за посещението. Запълни ми сутринта. – Плесна се по бедрото, седна, подпрян на възглавницата, и с гърлен смях изпрати двете жени, които изхвърчаха от стаята.

Лу Ан пусна Шърли чак при ръждясалия двигател пред караваната и тръгна да се прибира.

Шърли се изправи и запищя:

– Оскуба ми косата ма, кучко! – Лу Ан продължи да върви, без да се обръща. – Искам си дрехите! Да си ми ги дадеш ей сега!

Лу Ан се извърна към нея.

– Вътре не са ти били нужни. Не виждам защо ти трябва сега.

– Не мога да се прибера у дома така!

– Ами не се прибирай тогава – подхвърли през рамо Лу Ан й блъсна вратата зад гърба си.

Дуейн я посрещна в коридора по боксерки, с незапалена цигара в уста.

– На мъжа му се отразява добре две фусты да се бият за него.

Направо ми кипна кръвта, Лу Ан. Не шеш ли да си легнем, а? Хайде, мила, дай целувчица. – Той се ухили насреща ѝ и се опита да обгърне с ръка дългата ѝ шия.

Ала следващото му издихание бе хрипкаво, тъй като десният ѝ юмрук попадна право в устата му и разклати няколко зъба. Колкото и да беше болезнен ударът, направо бледнееше пред коляното ѝ, забито с все сила между краката му. Дуейн тежко рухна на пода.

Лу Ан се надвеси над него.

– Ако пак ми погодиш такава гадост, Дуейн, да знаеш, ще ти го откасна и ще го пусна в тоалетната!

– Смахната! – изхленчи той през кръвта, шуртяща от устата му, стиснал с ръце слабините си.

Тя се пресегна рязко и здраво стисна лицето му.

– Ти си смахнат, ако си въобразяваш, че ще търпя това.

– Не сме женени.

– Така е, но живеем заедно. Имаме дете. И караваната е толкова твоя, колкото и моя.

– Шърли не значи нищо за мен. Какво ти пука? – Той я гледаше, все още притискащ интимните си части, а в очите му бяха изскочили сълзи.

– Тая дебелана ще иде да го разправи и във фризьорския салон, и в закусвалнята и аз ще изляза най-голямата загубенячка.

– Не биваше да ме оставяш тая сутрин – оплака се той и с мъка се надигна от пода. – За всичко ти си виновна. Тя дойде да види теб. Е, какво да направя аз?

– Не знам, Дуейн. Би могъл да ѝ предложиш чаша кафе вместо оная си работа.

– Никак не ми е добре, мила, честно. – Той се опря на стената.

Тя грубо го отмести от пътя си, за да иде да види Лиса.

– Най-добрата новина, която чух днес. След минута отново мина край него и започна да смъква чаршафите от леглото.

Дуейн я гледаше намусено от прага.

– Хвърли ги, ако щеш, ти си ги купувала. Тя му отвърна, без да го поглежда:

– Ще ги занеса при Уонда да ги изпера. Няма да хвърлям пари на вятъра за това, че ти се търкаляш с уличници.

Когато повдигна дюшека, ѝ се мярна нещо зелено. Тя го отмести от рамката, после се обърна към Дуейн.

– Какво е това?

Той я изгледа кисело, приближи се, взе пачката пари и ги пхна в

хартиен плик, който взе от нощното шкафче.

– Да кажем, че съм ги спечелил от лотарията – отвърна й нахално.

Тя замръзна, сякаш ѝ бяха ударили шамар. За миг ѝ се стори, че ще припадне. Нима наистина Дуейн стоеше зад всичко това? Заедно ли действаша с Джаксън? Не можеше да си представи по-несъвместими партньори. Не беше възможно. Бързо се съвзе и скръсти ръце.

– Я стига глупости. Откъде ги взе, Дуейн?

– Да речем, че са добра причина да бъдеш мила с мен и да си държиш устата затворена.

Тя гневно го изблъска от стаята и заключи вратата. Смени си дрехите с джинси, тениска и гуменки и набързо прибра малко багаж в една чанта. Когато отключи вратата, Дуейн не беше мръднал. Тя взе от банята Лиса и стиснала в другата ръка мръсните чаршафи и чантата, се отправя към външната врата.

– Къде отиваш, Лу Ан?

– Не е твоя работа.

– Колко време смяташ да се цупиш? Аз не ти се разсърдих, задето ме изрита в топките, нали? Дори вече го забравих, ако искаш да знаеш.

Тя се извърна за секунда.

– Дуейн, ти трябва да си най-тъпото същество на тази земя.

– Аха, така ли било? А ти за коя се мислиш? За принцеса Даяна? Че ако не бях аз, нямаше да има къде да живеете с Лиса. Аз те прибрах, иначе щеше да си на улицата. – Той запали нова цигара, но предпазливо застана далеч от досега на юмука ѝ. Хвърли изгорялата клечка на овехтелия килим. – Вместо да ми се мръщиш непрекъснато, да беше опитала да си по-добра с мен. – Размаха хартиения плик с парите. – Там, откъдето дойдоха тия, има още много, малката. Няма да живея дълго в тая дупка. И няма да търпя гадости нито от теб, нито от никой друг. Чуваш ли ме?

Тя отвори външната врата.

– Дуейн, започвам да съм добра с теб още отсега. Ето, отивам си, преди да съм те убила!

При гневния глас на майка си Лиса се разплака, сякаш бе помислила, че се кара на нея. Лу Ан целуна момиченцето и загука на ушенцето му да го успокои.

Дуейн изпрати с поглед Лу Ан, докато прекосяваше калния двор, като се възхищаваше на заобленото ѝ задниче в тесните джинси. За миг се огледа и за Шърли, но тя явно бе побягнала както си беше гола.

– Обичам те, миличка – подвикна ѝ ухилен.

– Върви по дяволите, Дуейн.

6

Търговският център бе много по-оживен, отколкото при идването ѝ предишния ден. Лу Ан бе благодарна за множеството, докато направи широк кръг около посещения от нея офис, като все пак се осмели да му хвърли поглед. През стъклото на вратата се виждаше, че вътре е тъмно. Почти сигурна бе, че ако натисне дръжката, ще се окаже заключено. Не очакваше Джаксън да е останал тук дълго след нейното тръгване, защото бе стигнала до извода, че е единствената му „клиентка“.

Бе се обадила в заведението, че е болна, и прекара безсънна нощ в дома на една приятелка, като се вираше ту в пълната луна, ту в лицето на дълбоко спящата Лиса, по което се изписваха усмивки и най-разнообразни гримаси. Накрая реши да не взима окончателно решение относно предложението на Джаксън, докато не събере повече информация. Бързо бе стигнала до едно заключение: нямаше да ходи в полицията. Нищо не можеше да докаже, тъй че кой щеше да ѝ повярва? От такъв ход нямаше да има никаква полза, а причини против – колкото щеш. При цялото ѝ развито чувство за редно и нередно не можеше да отmine неизбежното изкушение: на пътя ѝ може би се изправяше невероятно богатство. Чувстваше се виновна, че не вижда решението в по-ясни краски. Ала последната ѝ преживелица с Дуейн само засили решимостта ѝ да не допуска Лиса да израсте в такава обстановка.

Канцелариите на търговския център бяха в дъното на коридора от южната страна на сградата. Лу Ан отвори вратата и влезе.

– Лу Ан?

Лу Ан се извърна натам, откъдето дойде възклицанието. Зад гишето стоеше млад човек, спретнато облечен в риза с къси ръкави, вратовръзка и черни панталони. В своето вълнение той постоянно щракаше химикалката в дясната си ръка. Лу Ан се взря в него, но така и не можа да го разпознае.

Мъжът се надвеси над гишето.

– Не очаквах да си спомниш за мен. Джони Джарвис. Само че вече ме наричат Джон.

Той ѝ протегна ръка с професионален жест, после усмихнато я прегърна и отдели цяла минута да гука на Лиса. Лу Ан извади от чантата си одеялце, настани Лиса на него и ѝ подаде плюшено животинче.

– Не мога да повярвам, че това си ти, Джони. Не съм те виждала май от шести клас.

– Ти беше в седми, а аз – в девети.

– Добре изглеждаш. Много добре. Откога работиш тук?

Джарвис се усмихна с гордост.

– След гимназията завърших общинския колеж. Вече от две години съм в търговския център. Започнах като въвеждащ данни, но вече ме повишиха в заместник-управител.

– Поздравявам те. Това е чудесно, Джони... тоест Джон.

– По дяволите, можеш да ми казваш Джони. Просто не мога да повярвам, че влезе през тая врата. Като те видях, помислих, че ще се гътна и ще умра. Изобщо не очаквах да те видя повече. Мислех, че си заминала за Ню Йорк или друг голям град.

– Не, още съм си тук – побърза да каже тя.

– Чудно как тогава не съм те срещнал по-рано.

– Не идвам често. Доста е далеч от мястото, където живея сега.

– Седни и ми разкажи какво правиш. Не знаех, че имаш дете. Не бях чул дори, че си омъжена.

– Не съм омъжена.

– О... – Джарвис леко се изчерви. – Искаш ли кафе? Току-що го сварих.

– Бързам, Джони.

– С какво мога да ти бъда полезен? – Внезапно той придоби изненадано изражение. – Да не би да търсиш работа? Тя го изгледа от упор.

– А какво, ако е така? Нещо нередно ли има?

– Не, разбира се, че не. Просто не очаквах, че ще останеш тук и ще работиш в търговски център.

– Работата си е работа, нали така? Ти самият работиш тук. И след като стана въпрос, какво точно се очаква от мен да постигна в живота?

Усмивката на Джарвис помръкна и той нервно отърка длани в панталоните си.

– Нищо лошо не исках да кажа, Лу Ан. Просто винаги съм си представял как живееш в замък, носиш хубави дрехи и караш скъпи коли. Извинявай.

Гневът на Лу Ан се стопи, като си припомни предложението на Джаксън. Замъците може би не бяха вече недостъпни за нея.

– Няма нищо, Джони. Имах напрегната седмица, нали ме разбиха? Не търся работа. Нужна ми е просто информация за един от наемателите ви тук.

Джони погледна през рамо към задния офис, откъдето долиташе звънене на телефони, тракане на клавиатури и откъслечен разговор, после отново се обърна към нея.

– Информация ли?

– Да, дойдох тук вчера сутринта. Беше ми определена среща.

– С кого?

– Точно това искам да узная от теб. Беше в оня офис вдясно от входа, който е при автобусната спирка. Няма никаква табела, до будката за сладолед е.

В продължение на една секунда Джарвис я гледа озадачен.

– Мислех, че това помещение още е вакантно. Имаме много такива. Не може да се каже, че търговският център е в процъфтяващ район.

– Вчера във всеки случай не беше вакантно. Джарвис приближи до компютъра и започна да натиска клавиши.

– За какво беше срещата? Отговорът на Лу Ан дойде мигновено.

– За работа в сферата на търговията. Предлагане на продукти по домовете.

– Да, имали сме такива временни наематели. Използват помещението просто за интервюта. Ако имаме свободни, даваме им ги, понякога само за един ден.

Шумът от съседния офис се усили и той притвори вратата.

– Та какво точно искаш да знаеш, Лу Ан? Тя забеляза загрижения му поглед и също насочи очи към току-що затворената врата.

– Да не би да си имаш неприятности по този повод, Джони?

Той ѝ махна с ръка.

– Ами, не. Забрави ли, аз съм заместник-управител? – важно отбеляза Джарвис.

– Каж ми просто каквото можеш. Що за хора са, какъв е бизнесът, някакъв адрес, неща от този род.

– Те не ти ли казаха на интервюто? – объркан я попита Джони.

– Казаха някои неща – бавно отвърна тя. – Но искам да се уверя, че всичко е законно, преди да приема или да откажа. Ще трябва да си купя по-хубави дрехи и може би да си взема кола. А не ми се ще да влизам в разходи, ако не всичко е тип-топ.

– Много разумно – похвали я Джарвис. – Това, че даваме под наем помещения на тези хора, не гарантира, че ще са почтени с теб. – После добави тревожно: – Да не са ти искали пари?

– Не, дори сумата, която ми обещават да получа, е неочаквано висока.

– Прекалено хубаво, за да е истина, а?

– Точно от това се опасявам. – Тя наблюдаваше как пръстите му се плъзгат по клавиатурата. – Къде се научи на това? – попита го с възхищение.

– А, това ли? В колежа имат всякакви програми, там ни обучаваха почти на всичко. Голяма работа са компютрите.

– И на мен ми се ще някой ден да си довърша образованието.

– Беше много добра в училище, Лу Ан. Уверен съм, че бързо ще наваксаш пропуснатото. Тя му се усмихна приветливо.

– Някой ден може би. А сега, какво откри за мен?

Джарвис се вгледа в екрана.

– Името на фирмата е „Асошиейтс Инкорпорейтид“. Поне това са записали в договора. Наели са офиса за седмица, смятано от вчера. Платили са в брой. Друг адрес не са посочили. Плащат ли в брой, нас не ни интересува.

– Но сега там няма никой.

Джарвис кимна разсеяно, загледан в екрана.

– Наемния договор е подписал някой си Джаксън – добави той.

– Горещо-долу с моя ръст, чернокос, възпълен?

– Същият. Сега си го спомних. Държеше се много професионално.

Случи ли се нещо неочаквано при интервюто?

– Зависи какво имаш предвид под неочаквано. С мен също се държа много професионално. Можеш ли да ми кажеш още нещо?

Джарвис се втренчи в екрана с надежда да намери още някои сведения, с които да направи впечатление на Лу Ан. Накрая въздъхна разочарован.

– Не, май няма друго.

Лу Ан вдигна Лиса и в този момент забеляза бележници и химикалки, поставени в ъгъла зад гишетото.

– Мога ли да взема един бележник и химикалка, Джони? Ще ти плата за тях.

– Шегуваш ли се? Взemi си колкото искаш.

– Само по едно, благодаря. – И тя ги пхна в чантата си.

– Не е никакъв проблем, имаме с тонове от тях.

– Много ти благодаря за онова, което ми съобщи. Радвам се, че се видяхме, Джони.

– Ти ми повиши настроението за цяла година, като влезе през тая врата. – Той погледна часовника си. – След десет минути излизам в обедна почивка. На територията ни има добър китайски ресторант.

Имаш ли време? Аз черпя. Тъкмо да се изприказваме.

– Може би друг път. Нали ти казах, бързам.

Лу Ан забеляза разочарованието на Джарвис и се почувства малко гузна. Остави Лиса на пода и го прегърна силно. Усмихна се, като го чу да диша учестено в измитата ѝ коса. Близостта до тялото ѝ очевидно отново повдигна духа на Джони.

– Виждам, че си постигнал много, Джони – похвали го Лу Ан, като отстъпи назад. – Винаги съм знаела, че ще успееш в живота.

Помисли си, че ако бе го срещнала по-рано, положението ѝ щеше да е доста различно.

Джарвис вече пърхаше в облаците.

– Така ли? Учуден съм, че изобщо си помисляла за мен.

– Това е то, аз съм пълна с изненади. Всичко хубаво, надявам се пак да се видим.

Тя вдигна Лиса, която взе да търка плюшената играчка в бузата на майка си и да гука щастливо. Двете се отправиха към вратата.

– Лу Ан? Тя се обърна.

– Ще приемеш ли работата?

За миг тя се замисли над въпроса му.

– Не знам още. Но ако реша, непременно ще научиш.

Следващата спирка на Лу Ан бе в обществената библиотека. Често я посещаваше като ученичка, но отдавна не беше стъпвала там. Библиотекарката бе много приветлива, направи ѝ комплимент за дъщеричката.

– Тя много обича книжки – увери я Лу Ан. – Чета ѝ всеки ден.

– Има вашите очи – отбеляза библиотекарката, като местеше поглед от майката към бебето.

Лу Ан нежно помилва бузката на малката. Усмивката на жената се стопи, като забеляза отсъствието на венчална халка на пръста ѝ.

– Тя е най-хубавото нещо в живота ми. Вярно, не съм богата, но на детето ми никога няма да му липсва обич.

Библиотекарката се усмихна вяло и кимна.

– Дъщеря ми е самотна майка. Помагам ѝ както мога, но ѝ е много тежко. Парите все не стигат.

– На мен ли го казвате? – Лу Ан измъкна шише за хранене и бутилка вода от чантата си, разбърка малко сухо мляко, взето от една приятелка, и помогна на Лиса да захапе биберона. – Ако някой път стигна до

края на седмицата с повече пари от тия, с които съм я започнала, чудо ще е.

Жената замислено поклати глава.

– Знам я приказката, че парите били коренът на всяко зло, но често ми се иска да не се налагаше да се тревожа за сметките. Не мога да си представя какво е да нямаш грижа за пари.

– Сигурно е дяволски хубаво чувство.

Библиотекарката се засмя.

– С какво мога да ви услужа?

– Тук държите броевете от вестниците на нещо като филм, нали?

– Да, на микрофилм – кимна жената. – В онази зала са. – И тя посочи към една врата в дъното на библиотеката.

Лу Ан се поколеба.

– Умеете ли да си служите с машината за микрофилми? Ако не, ще ви покажа. Не е много трудно.

– Ще бъде много мило, благодаря ви.

Влязоха в помещението, което бе пусто и тъмно. Жената включи люминесцентна лампа на тавана, настани Лу Ан в една от кабинките и извади ролка с микрофилм от едно чекмедже. Отне й минута да нагласи ролката и информацията се появи на осветения екран. После започна да натиска бутоните и текстът се задвижи по екрана. Лу Ан я наблюдаваше внимателно, като свали ролката и изключи машината.

– Сега вие опитайте – подкани я библиотекарката. Лу Ан сръчно постави ролката и с помощта на бутоните започна да мести текста.

– Много добре. Бързо схващате. Повечето хора не успяват от пръв път.

– Винаги ме е бивало в ръцете.

– Файловете в каталога са ясно маркирани. Имаме местния вестник, разбира се, и някои от националните. Датите са отпечатани отвън на етикети.

– Много ви благодаря.

Веднага щом жената излезе, Лу Ан взе Лиса, която още смучеше от биберона, и се зае да разглежда описанията по чекмедженцата. На едно от тях забеляза течение на голям вестник и продължи да следи надписите, докато открие датите от последните шест месеца. Отне й една минута да преобуе Лиса и да я остави да се оригне, след което постави първата ролка в машината за микрофилми. С Лиса в скута си, която възбудено бърбореше на бебешкия си език и сочеше към образите на екрана, тя пробяга с поглед по първата страница. Почти веднага откри репортажа с

едрите букви на заглавието „Победителят в лотарията прибира четирийсет и пет милиона долара“. Лу Ан бързо прочете материала. После разстла одеялцето на пода и сложи дъщеря си да седне на него, заобиколе на от играчки. Извади от чантата си бележника и химикалката и взе да си записва нещо. Прехвърли се на следващия месец. Тегленето на лотарията ставаше винаги на петнайсетото число. Нужни ѝ бяха датите от шестнайсетото до двайсетото число. Два часа по-късно бе събрала всички данни за последните шестима спечелили. Облегна се и започна да преглежда бележките си. Главата ѝ бучеше и тя умираше за чаша кафе. Чак сега видя, че навън е завалял пороен пролетен дъжд. Върна Лиса в сака ѝ и я постави на масата до себе си. Като усети, че задрямва, улови нежно крачето на момиченцето сякаш за да го закриля. Събуди се внезапно от леко докосване по рамото. Обърна се и видя библиотекарката.

– Съжалявам, че ви будя, но вече затваряме.

Лу Ан се огледа объркана.

– Боже мой, колко е часът?

– Минава шест, мила.

Лу Ан стана и бързо засъбира нещата си.

– Извинете, че съм заспала тук.

– С нищо не сте ме притеснили. Мъчно ми беше само, че трябваше да ви събудя. Такава спокойна и мила картинка бяхте с дъщеричката си.

– Отново ви благодаря за помощта. – Лу Ан наклони глава и се заслуша в дъжда, барабаниящ по покрива.

– Щеше ми се да можех да ви откарам донякъде, но самата аз пътувам с градския транспорт – каза жената.

– Няма нищо. С автобуса сме добри познайници.

Лу Ан придърпа палтото си върху Лиса и си тръгна. Тича през целия път до спирката и зачака там, докато половин час по-късно автобусът спря пред нея със скърцащи спирачки и отвори врати. Не ѝ достигаша десет цента за билет, но шофьорът, набит чернокож мъж, когото познаваше по физиономия, ѝ махна да се качи, като добави парите от собствения си джоб.

– На всеки от нас понякога му е нужна помощ – отбеляза той и Лу Ан му благодарил с усмивка.

Двайсет минути по-късно влезе в крайпътното заведение. Имаше няколко часа до започването на смяната ѝ.

– Защо си толкова подранила, момиче? – попита я Бет, към петдесет годишната ѝ, майчински настроена колежка, докато бършеше тезгяха с влажна кърпа.

Един тлъст шофьор на камион огледа похотливо Лу Ан над ръба на чашата кафе и макар тя да беше вир-вода, очите му светнаха от възторг. Както винаги.

– Дошла е, за да не изпусне стария Франки – намеси се той, широко ухилен. – Знаела е, че съм ранна смяна, и не е понесла мисълта, че няма да ме види.

– Да бе, Франки, ще ѝ се пръсне сърцето, ако не зърва всеки ден брадясалата ти мутра – подхвърли Бет, като човъркаше зъбите си с коктейлна пръчица.

– Здравей, Франки, как си? – кимна му Лу Ан.

– Екстра съм си – отвърна Франки все с тая усмивка, която сякаш бе циментирала физиономията му.

– Бет, би ли наглеждала Лиса за минутка, докато си облека униформата? – помоли Лу Ан, като бършеше мокрото си лице. – Ей сега ще ѝ приготвя храната. Ще ѝ дам разредена овесена каша и после ще я приспя, макар че добре си подремна допреди малко.

– Разбира се, че ще го гушна това красиво дете. Ела тук, миличкото ми. – И тя притисна до гърдите си малката, която започна да издава всевъзможни звуци в старанието си да докопа химикалката, затъкната зад ухото на Бет. – Можеше да си почиваш още няколко часа, Лу Ан. Какво има?

– Цялата съм мокра, а нямам други чисти дрехи, освен униформата си. Пък ѝ ми беше неудобно, задето не можах да дойда снощи. Остана ли нещо от обяд? Днес още не съм слагала залък в уста.

Бет я изгледа неодобрително и постави ръка на мощния си ханш.

– Да можеше да се грижиш за себе си поне наполовина, колкото за бебето. Че то минава осем бе, дете!

– Стига ми мърмори, Бет. Просто забравих.

– Ясно, Дуейн пак ти е изпил паричките – изсумтя колежката ѝ.

– Я го зарежи тоя негодник, Лу Ан – изръмжа Франки. – Но първо ми разреши да го ступам. Не заслужаваш такова отношение.

Бет повдигна вежди, за да изрази съгласие с Франки.

– Благодаря и на двама ви, че сте се заели да ми оправяте живота – намръщи им се Лу Ан. – А сега ме извинете.

По-късно същата вечер Лу Ан седеше в най-отдалеченото сепаре и довършваше порцията, донесена от Бет. Накрая бутна чинията настрана и отпи от димящото кафе. Дъждът бе завалил отново и трополенето на капките по тенекиения покрив ѝ действаше успокоително. Придърпа тънкия пуловер, метнат на раменете ѝ, и погледна часовника зад

тезгяха. Имаше още два часа, преди да застъпи на смяна. Обикновено, като дойдеше по-рано, се опитваше да изработи малко извънредни, но управителят не ѝ разрешаваше вече. Обясни ѝ, че е направила максимум часове. А как тъй парите ми са все на минимум, помислила си бе Лу Ан, но нямаше смисъл да спори. Нали все пак ѝ позволяват да води Лиса. Иначе изобщо нямаше да има работа. При това ѝ плащаше в брой. На Лу Ан ѝ бе ясно, че по този начин той си спестява данъка ѝ, но пък тя бездруго печелеше твърде малко, за да ѝ правят и удръжки. Никога не бе попълвала данъчна декларация; целия си живот бе прекарала под прага на бедността и с основание смяташе, че не дължи никакви данъци.

Лиса лежеше срещу нея. Лу Ан подпхна одеялцето по-плътно под спящата си дъщеря. Бе ѝ дала част от вечерята си; момиченцето добре поемаше твърдата храна, но преди да дояде смачканите моркови, отново заспа. Лу Ан се тревожеше, че Лиса няма пълноценен сън. Питаше се какви ли отражения може да даде спането под тезгяха в шумното и задимено заведение. Според списанията и телевизията това водело до понижено самочувствие и други увреждания. Тази кошмарна мисъл често съсипваше и собствения ѝ сън. А и не само тази. Когато Лиса окончателно минеше на твърда храна, щеше ли винаги да може да ѝ я осигурява? Нямаше кола, едва събираще пари за автобуса, често вървеше пеш и тичаше под дъжда. Ами ако Лиса се разболееше? Ако самата Лу Ан легнеше болна? Кой тогава щеше да се грижи за детето? Нямаше здравна осигуровка. Водеше Лиса в безплатната окръжна поликлиника за ваксинации и прегледи. Лу Ан не бе стъпвала при лекар повече от десет години. Бе млада, силна и здрава, но това в един миг можеше да се промени. Знае ли човек? Едва не прихна, като си представи, че Дуейн поема безбройните всекидневни грижи по Лиса. Много скоро би побягнал с викове в гората. Само дето работата не беше за смях.

Докато гледаше как малката устица се отваря и мърда в съня, сърцето на Лу Ан натежа като някой от огромните тирове на паркинга пред заведението. Лиса изцяло зависеше от нея, а истината бе, че тя нямаше нищо. Всеки ден от живота си бе на стъпка от пропастта и постоянно се приближаваше към ръба. Накрая неизбежно щеше да полети надолу – бе само въпрос на време. Отново си припомни думите на Джаксън за цикъла, за майка ѝ, за самата нея. Не ѝ се мислеше колко много Дуейн напомня Бени Тайлър. Следващата бе Лиса – дъщеричката ѝ, за която би убивала или би умряла, ако трябваше да я защити. Америка била пълна с възможности, всички го казваха. Просто трябвало да ги отключиш. Само че бяха забравили да направят ключ за такива като Лу Ан. Може би

умишлено. Поне тя така виждаше нещата, случеше ли се да е особено потисната като сега.

Тя разтърси глава и здраво стисна длани. Тези мрачни мисли нямаше да ѝ помогнат. Лу Ан придърпа голямата си чанта и извади отвътре бележника. Откритото в библиотеката силно я бе заинтригувало.

Шестима бяха спечелили от лотарията. Започнала бе с онези от миналата есен до настоящия момент. Записала бе имената им и данни за тях. Материалите бяха придружени със снимки на спечелилите. Усмивките им се разтягаха едва ли не върху цялата страница. В обратен ред спечелилите бяха: Джуди Дейвис, двацет и седем годишна, на социални помощи, с три малки деца; Хърман Руди, трийсет и осем годишен, бивш шофьор на камион, инвалид от трудова злополука, натрупал огромни медицински сметки; Уонда Трип, шейсет и шест годишна, вдовица, на социална пенсия от четиристотин долара месечно; Ранди Стит, трийсет и една годишен, вдовец с малко дете, наскоро съкратен като монтьор на конвейер; Боби Джоу Рейнълдс, трийсет и три годишна, келнерка от Ню Йорк, която след печалбата се бе отказала от мечтата си да покори Бродуей и се бе заела с живопис в Южна Франция. И накрая – Реймънд Пауъл, четирийсет и четири годишен, наскоро банкрутирал и настанил се в приют за бездомници.

Лу Ан се облегна назад. *И Лу Ан Тайлър, двацетгодишна, самотна майка, крайно бедна, необразована, без перспективи, без бъдеще.* Идеално щеше да се вмести в тая група на несретници.

Беше проучила само за шест месеца назад. А колко ли още имаше? Не можеше да не признае, че като материал за репортаж бяха сензация. Бедняци в безизходица спечелват джакпота. Стари хора с ново богатство. Малки деца с внезапно блеснало светло бъдеще. Сбъдване на всичките им мечти. В мислите ѝ изплува лицето на Джаксън. Все някой ще спечели. Защо да не си ти, Лу Ан? Спокойният му, равен тон я омагьосваше. Тия две изречения безспирно отекваха в главата ѝ. Усети, че се плъзга по въображаем бент. Нямаше представа какво я очаква в дълбоките води долу. Неизвестното едновременно я плашеше и силно я привличаше. Погледна Лиса. Не можеше да се отърси от образа ѝ на млада жена в караваната, около която кръжат мъже хищници.

– Какво правиш, миличка?

Лу Ан стреснато вдигна глава и се озова очи в очи с Бет. По-възрастната жена с умение крепеше пълни с храна чинии в двете си ръце.

– Нищо особено, броя си съкровищата – отвърна Лу Ан.

Бет се засмя и погледна бележника, който Лу Ай бързо затвори.

– Не забравяй незначителните хорица, когато се издигнеш, мис Лу Ан Тайлър – подхвърли тя и тръгна да сервира на нетърпеливите клиенти.

Лу Ан се усмихна притеснено.

– Няма, Бет, кълна се – промълви тя.

7

Беше осем сутринта на въпросния ден. Лу Ан слезе от автобуса с Лиса. Това не бе обичайната ѝ спирка, но се намираше недалеч от карананата и тя щеше да стигне за половин час ходене пеша, което за нея не бе нищо. След дъжда небето бе яркосиньо, а земята – наситенозелена. Ята птички пееха химни в прослава на новия сезон, радостни от отминаването на още една тягостна зима. Лу Ан вървеше под наскоро изгрялото слънце и на всяка крачка срещаше свежа растителност. Обичаше този час на деня. Беше спокоен, умиротворяващ и я караше да се чувства обнадеждена.

Погледна напред към хълмистата шир, изпълнена с мрачна почит и очакване. Мина бавно под сводестия вход на гробището „Небесни поля“. Дългите ѝ стройни крака я понесоха механично към сектор 14, парцел 21, гроб 6 – беше в сянката на туфа кучешки дрян, който скоро щеше да разцъфти в неповторими багри. Постави сака с Лиса на каменната пейка край гроба на майка си и повдигна момиченцето. Коленичи в росната трева и отмахна от бронзовата плоча няколко вейки и бучици пръст. Джой не бе живяла дълго: трийсет и седем години. Доколкото Лу Ан знаеше, за майка ѝ това време бе и мимолетно, и цяла вечност. Годиците с Бени не бяха от приятните и както Лу Ан вече твърдо вярваше, бяха ускорили заминаването ѝ от този свят.

– Нали помниш, Лиса? Тук е твоята баба. Отдавна не сме идвали заради лошото време. Но сега е пролет и отново сме дошли да я посетим. – Лу Ан повдигна дъщеря си и посочи към слегналата земя. – Тя е тук. Сега спи, но когато ние идваме, сякаш се събужда. Не може да ни отвърне истински, но ако здраво стиснеш очички и се вслушат напрегнато, можеш да я чуеш. Тя казва какво мисли за разните неща.

След тия думи Лу Ан се надигна и седна на пейката с Лиса в скута си. Добре бе увила детето, за да го запази от сутрешния хлад. Лиса още бе сънена, нужно ѝ бе време да се разсъни, но пък после няколко часа не преставаше да шава и да бърбори. Гробището бе съвсем пусто, само

един работник в далечината подрязваше тревата с автоматична косачка. Шумът на косачката не стигаше до нея, а по пътя рядко минаваха коли. Тишината носеше покой; тя стисна здраво очи и се вслуша напрегнато.

В заведението бе взела решение веднага след работа да се обади на Джаксън. Бе й казал, че е на разположение по всяко време, и тя бе сигурна, че независимо от часа той ще вдигне слушалката при първото позвъняване. Да каже „да“ изглеждаше най-лесното нещо на света. И най-разумното. Сега тя бе на ход. След двайсет години, изпълнени със скърби, разочарования и дълбоко отчаяние, които се връщаха при нея като бумеранг, боговете най-сетне й се бяха усмихнали. От милионите тъкмо името на Лу Ан Тайлър бе излязло в тройна комбинация на игралния автомат. И никога повече нямаше да се случи, в това тя бе твърдо убедена. Сигурна бе също тъй, че другите хора, за които бе чела във вестника, се бяха обадили по телефона. Никъде не пишеше, че някой от тях е имал неприятности, а такава новина щеше да гръмне, защото в бедния район, където живееше, всички играеха на лотарията в отчаяно усилие да отхвърлят безнадеждната си бедняшка съдба. Някъде помежду излизането си от заведението и качването на автобуса обаче нещо дълбоко в нея й бе подсказало да не вдига телефона, а да потърси нечий съвет. Често идваше тук да поговори, да остави цветя, които беше набрала, или да почисти вечното жилище на майка си. В миналото в много случаи й се бе струвало, че действително може да осъществява връзка с майка си. Никога не бе чувала гласове; всичко бе по-скоро на ниво сетива и чувства. Често тук бе обладавана от еуфория или дълбока тъга и тя ги отдаваше на контакта на майка си с нея, която изказваше мненията си за неща, свързани с Лу Ан, като ги прокарваше направо в съзнанието й. Знаеше, че лекарите би ха я обявили за луда, но това не отнемаше нищо от увереността й.

– В момента се надяваше да чуе съвет как да постъпи. Майка й я бе възпитала добре. Лу Ан никога не бе изричала лъжа, докато не заживя с Дуейн. После измислиците започнаха да идват някак от само себе си, бяха просто средство за оцеляване. Ала никога не бе откраднала нищо през целия си живот, нито бе извършила нещо нередно, доколкото й бе известно. През годините бе запазила достойнството и самоуважението си и това й създаваше приятно чувство. Помагаше й да се пребори с трудностите на всеки нов ден, когато този ден съдържаеше мъничко надежда, че следващият ще е по-различен, по-добър.

Ала днес нищо не се получаваше. Шумната косачка се приближаваше, а движението по пътя се бе усилило. Тя отвори очи и въздъхна.

Нещо не беше наред. Тъкмо днес майка ѝ бе недосегаема за контакт. Изправи се и понечи да си тръгне, когато я обзе неясно чувство. Никога преди не го бе изпитвала. Очите ѝ неволно се насочиха към друга част на гробището, към един парцел на петстотин метра встрани. Нещо я теглеше нататък и тя не хранеше съмнения какво е то. С широко разтворени очи и с крака, движещи се от само себе си, Лу Ан прекоси широката асфалтова алея. Инстинктивно притисна Лиса към гърдите си, сякаш детето можеше да бъде засмукано от силата, която притегляше Лу Ан към епицентъра си. С приближаването ѝ към мястото небето сякаш ужасно се смрачи. Шумът от косачката бе изчезнал, колите спряха да се движат по пътя. Единственият звук идеше от вятъра, свирещ над полегалата трева между изронените надгробни паметници. Тя спря с развяна назад коса и погледна надолу. Бронзовата плоча бе в същия стил като на майка ѝ, а и фамилията бе същата: Бенджамин Хърбърт Тайлър. Не бе стъпвала тук от смъртта на баща си. Стискаше здраво ръката на майка си. И двете никак не се чувстваха натъжени, но бяха длъжни да се покажат такива от приличие пред многото приятели и роднини на покойника. По странен, но не съвсем необичаен начин Бени Тайлър се ползваше с огромна популярност пред всички освен пред собственото си семейство, защото бе сърдечен и щедър към другите, но не и към семейството си. Видът на пълното му име, гравирано върху метала, я накара рязко да поеме дъх. Сякаш буквите бяха изписани върху врата, която щеше да се отвори и отвътре да се появи самият човек. Започна да отстъпва назад и тогава натрапчивото чувство, което бе усетила при гроба на майка си, отново я връхлетя. Не другаде, а точно тук. Почти виждаше нишки, подобни на паяжина, да се точат над гроба и да се извиват, подхванати от вятъра. Обърна се и побягна. Дори и с Лиса на ръце спринтираше със скорост, която би накарала мнозина олимпийци да настръхнат от завист. Без да забавя крачка, прелетя през входа на гробището. Не беше стиснала здраво очи, нито се бе вслушвала особено напрегнато. И все пак думите на Бени Тайлър се бяха издигнали от гроба и бяха проникнали в съзнанието на единственото му дете.

Взимай парите, момичето ми. Това татко ти го казва, а другите да вървят по дяволите. Мен слушай. Използвай малкото мозък, дете го имаш. Отиде ли си тялото, нищо не ти остава. Нищо! Кога съм те лъгал, кукличката ми? Взимай ги, по дяволите, глупачко! Татко те обича. Направи го за татко. Знаеш, че го искаш.

Човекът с косачката спря да я изгледа, както тичаше под невинно синьото небе, което бе само за снимка. Каза си, че някои хора се плашат

в гробищата дори посред бял ден. После продължи да коси.

Лу Ан вече не се виждаше.

Вятърът гонеше майката и дъщерята в прегръдките ѝ по дългия черен път. Лицето на Лу Ан се обливаше в пот под слънцето, което прозираше през разлистените дървета; дългите ѝ крака препускаха с някаква животинска грация. В юношеството си вече успяваше да надбяга почти всички в окръга, включително и повечето момчета от футболния отбор. Но никой никога не ѝ каза какво да прави с тази си дарба. За тринайсет годишно момиче с фигура на жена това означаваше, че ако не може да надвие момчето, което се опитва да я опипва, то поне може да му избяга.

Усещаше как гърдите ѝ горят. За миг се почуди дали няма да получи сърдечен удар като баща си. Може би някаква наследствена слабост чакаше удобния момент да извади още един член на фамилията Тайлър от строя. Забави крачка. Лиса вече реवेशе и тя накрая спря, като силно прегърна детето и зашепна успокоителни думи в малкото му розово ушенце, докато плачът най-сетне престана.

Лу Ан извървя бавно останалия път до дома. Думите на Бени Тайлър бяха определили решението ѝ. Щеше да събере колкото можеше багаж от караваната и да изпрати някого за останалото. За известно време щеше да отседне у Бет. Тя ѝ го бе предлагала неведнъж. Имаше стара паянтова къща, но пък с много стаи и след смъртта на съпруга ѝ единствена компания ѝ бяха две котки, за които Бет се кълнеше, че са по-щुरи и от нея. Ако трябваше, Лу Ан щеше да води Лиса в класната стая със себе си, но щеше да получи гимназиална диплома и после може би да постъпи в общинския колеж. Щом Джони Джарвис бе успял, и на нея щеше да се удаде. А мистър Джаксън да си търси друг, който „с радост“ щеше да заеме мястото ѝ. Всички тези отговори на житейските дилеми я връхлетяха тъй бързо, че се уплаши главата ѝ да не гръмне от внезапно облекчение. Майка ѝ все пак ѝ бе проговорила, може би по заобиколен начин, но вълшебството бе подействало.

– Никога не забравяй скъпите покойници, Лиса – прошепна тя на момиченцето. – Човек не знае кога ще му потрябва помощта им.

Щом приближи караваната, Лу Ан забави ход. Предния ден Дуейн разполагаше с куп пари. Кой знае колко му бяха останали. Имаше ли няколко долара в джоба, бързаше да почерпи всички в кръчмата. А с тази пачка под дюшека бог знае докъде беше стигнал. Нямахме представа как

я е получил. Още една причина да го напусне час по-скоро.

Когато свърна при завоя, от близкото дърво излетя ято косове и я подплаши. Погледна ги ядосано за миг и продължи да върви. Но щом караваната се показа пред очите ѝ, тя рязко спря. Отпред бе паркирана кола. Голяма, с подвижен покрив, лъскавочерна, с бели гуми, а на капакка имаше хромиран орнамент, който от разстояние напомняше жена в неприличен акт. Дуетин караше очукан пикап, който му бе вдигнат за неправилно паркиране, доколкото Лу Ан знаеше. Никой от приятелчетата му не караше такава натруфена кола. Какво ставаше, дявол да го вземе? Нима Дуетин напълно бе превъртял, та да купи тоя хамбар? Прокрадна се до автомобила и взе да го разглежда, като държеше под око и караваната. Седалките бяха от бяла кожа с виненочервени ленти. Вътре колата бе безупречно чиста. Излъсканият до блясък часовник на таблото ослепяваше очите, когато върху него попаднеше слънчев лъч. По седалките нямаше нищо, което да ѝ подсказе кой е собственикът. Ключовете висяха на стартера с верижка, към която бе прикрепена миниатюрна бирена кутия. Помежду таблото и предната седалка в специално гнездо лежеше телефон. А може би наистина това чудо принадлежеше на Дуетин. Но тогава значи бе похарчил всички ония пари.

Тя бързо се изкачи по стълбите и се ослуша. Като не чу нищо, реши да влезе. Последния път го бе ступала добре и пак можеше да го направи.

– Дуетин? – Тя блъсна силно вратата зад гърба си. – Дуетин, какво си направил, по дяволите? Твое ли е това нещо отвън? – Все още никакъв отговор. Остави възбудената Лиса в коридора и продължи напред. – Дуетин, тук ли си? Хайде, отговори, ако обичаш. Нямам време за игрички.

Влезе в спалнята, но там го нямаше. Очите ѝ се спряха на стенния часовник. Отне ѝ само миг да го напъха в чантата си. Нямаше намерение да го оставя на Дуетин. Излезе от спалнята и се спря за малко до дъщеря си, за да я успокои, като остави чантата си на пода до нея.

Най-после откри Дуетин, проснат на продъненото канапе. Телевизорът бе включен, но без звук. На масичката имаше мазна картонена кутия от пилешки крилца, празна тенекийка от бира и разсипани пържени картофи с разлят около тях кетчуп. Не беше ясно дали това е закуската му, или са остатъци от снощната вечеря.

– Хей, Дуетин, не ме ли чу?

Видя го много бавно да обръща глава към нея. Тя се намръщи. Още беше пиян.

– Дуетин, кога ще се вразумиш? – Пристъпи напред. – Трябва да

поговорим. Едва ли ще ти хареса, но за съжаление нямаш избор, защото...

Повече не можа да продължи, тъй като едра длан запуши устата ѝ и пресече писъка ѝ. Дебела ръка я хвана здраво през кръста и я лиши от възможност да мърда. Ужасените ѝ очи обходиха стаята и тя чак сега забеляза, че цялата риза на Дуейн е аленочервена отпред. Докато го гледаше втрещена, той се изтърколи от канапето на пода и повече не помръдна.

Ръката се премести към гърлото ѝ и така рязко изви брадичката ѝ нагоре, че тя се уплаши да не ѝ прекърши врата. Дъхът ѝ секна, като види другата ръка с нож в нея да се насочва към шията ѝ.

– Жалко, госпожо. Ме уцели момента и мястото.

Лу Ан не разпозна гласа. Дъхът му вонеше на бира и пилешки крилца. Гадната миризма я задушаваше колкото и грубата му длан върху устата ѝ. И все пак той бе допуснал грешката да остави ръцете ѝ свободни. Вероятно предполагаше, че ще е парализирана от страх. Нищо подобно. Стъпалото ѝ го ритна право в коляното и в същия момент лакътят ѝ се заби дълбоко в отпуснатия му корем точно под диафрагмата.

От силата на удара ѝ ръката му отскочи и ножът поряза брадичката ѝ. Тя усети вкуса на кръв. Мъжът рухна на пода, като кашляше задавено и плюеше. Ловджийският нож падна на килима до него. Лу Ан се втурна по посока на външната врата, ала той успя да докопа крака ѝ и тя се изтърколи на земята до него. Макар да бе превит одве, стискаше глезена ѝ с железни пръсти и я теглеше назад към себе си. Чак сега успя да го види, преобръщайки се по гръб и ритайки го с все сила: загорял здравеняк с гъсти вежди, мокра от пот черна коса и дебели устни, извити в болезнена гримаса. Не виждаше очите му, защото бяха притворени, докато напрягаше мускулите на тялото си да избегне ритниците ѝ. Лу Ан за миг го огледа. Беше два пъти по-едър от нея. По хватката около крака си можеше да прецени, че не би го надвила със сила. Ала нямаше никакво намерение да остави Лиса сама срещу него, поне не без борба.

Вместо да продължи да се съпротивлява, тя се хвърли към него и закрещя с все сила. Викът и скокът ѝ го стъписаха и загубил равновесие, той пусна крака ѝ. Сега вече виждаше очите му: бяха кафяви с оттенъка на стара монета от пет цента. След секунда отново бяха плътно стиснати, защо то тя заби двата си показалеца в тях. С нов кръсък мъжът залитна назад към стената, но веднага отскочи и слепешката се стовари върху нея. Здраво вкопчени един в друг, те се свлякоха на канапето. Докато падаше, Лу Ан напипа някакъв предмет. Не можеше да види какво

е хванала, но бе здраво и твърдо, а това ѝ стигаше. Запрати го с все сила към главата му и в следващия миг падна на пода, като едва успя да се изгърколи настрани от трупа на Дуетн.

При съприкосновението с якия череп на мъжа телефонът се разби на парчета. Онзи рухна по очи на пода, явно в безсъзнание. Черната му коса бързо се сплъсти от кръвта, рухнала от раната на главата. За миг Лу Ан остана легнала на пода, после се надигна. Ръката ѝ бе изтръпнала от удара по масичката. От падането задните ѝ части бяха натъртени, а главата ѝ пулсираше от сблъсъка със стената.

– По дяволите! – изруга, като с мъка се опитваше да се изправи на крака и да запази равновесие. Каза си, че миг по-скоро трябва да се махне оттук. Да грабне Лиса и да хукне с все сила, докато издържат краката и дробовете ѝ. Зрението ѝ се замъгли и почувства как очите ѝ се завъртат в орбитите.

– О, господи – простена в предчувствие на онова, което щеше да я сполети. Устните ѝ се разтвориха и тя падна на пода в безсъзнание.

8

Лу Ан не знаеше колко дълго е била в несвяст. Кръвта, изтекла от раната на брадичката ѝ, още не бе засъхнала, тъй че едва ли бе припаднала много отдавна. Ризата ѝ бе разкъсана и окървавена; едната ѝ гърда се бе измъкнала от сутиена. Бавно седна и се пооправи колкото можа със здравата си ръка. Обърса брадичката си с длан и опипа резката; бе с неравни ръбове и болезнена. С усилие стана на крака. Едва си поемаше дъх от преживяната психическа травма и от физическата болка.

Двамата мъже лежаха редом; едрият непознат още дишаше, личеше си по неритмичното повдигане и спускане на корема му. За Дуетн Лу Ан не бе сигурна. Отпусна се на колене и се помъчи да напипа пулса му, но напразно. Лицето му бе сиво, може би от мрака в помещението. Отиде да светне лампата, но стаята пак си остана сумрачна. Отново коленичи до него и внимателно докосна гърдите му. Повдигна ризата му, но бързо я спусна, тъй като ѝ прилоша от вида на многото кръв.

– Господи, Дуетн, какво си направил? Дуетн, чуваш ли ме? Дуетн?

На слабата светлина успя да види, че от раната вече не тече кръв – знак, че сърцето му вероятно бе спряло да бие. Опипа ръката му – все още бе топла, ала пръстите му вече изстиваха. Погледна към останките от телефона. Нямахме как да повика линейка, а на Дуетн май не му бе и

нужна вече. Все пак трябваше да се обади на полицията, за да се разбере кой е другият човек, защо беше намушнал Дуейн с нож и се бе опитал да убие и нея.

Когато Лу Ан се изправи, забеляза малка купчина пликчета, скрити до този момент зад мазнатата кутия с пилешки крилца. По време на суматохата се бяха разпилели на земята. Лу Ан се наведе и вдигна едно. В полиетиленовата обвивка се виждаше бял прах. Наркотици.

Тогава чу скимтенето. Господи, къде беше Лиса? Ала и друг звук се разнесе в тоя момент. Лу Ан се извърна със секнал дъх. Ръката на едрия мъж се движеше, той понечваше да се надигне. Щеше да я нападне! Изпусна пликчето и се втурна към коридора. Грабна със здравата си ръка Лиса, която запищя, щом видя майка си, изхвъркна през външната врата и силно я затръшна зад себе си. Мина тичешком покрай колата, после се спря и се обърна. Грамадата плът, която бе цапардосала с телефона, не се беше показала от вратата. Поне още не. Премести поглед към колата. Ключовете в стартера примамливо проблясваха на слънцето. Колеба се само миг, след което и двете с Лиса се озоваха вътре. Лу Ан включи двигателя и на заден ход излезе на пътя през калта. Само минута ѝ трябваше да овладее нервите си, преди да се качи на магистралата към града.

Сега вече си обясняваше неочакваното богатство на Дуейн. Продажбата на наркотици явно бе по-доходна от обира нето на коли. Само че Дуейн бе станал алчен и сигурно бе задържал част от стоката или парите за себе си. Кръгъл глупак! Трябваше да се обади на полицията. Дори Дуейн да беше жив, в което тя се съмняваше, щеше да го спаси само за дълъг престой в затвора. Но ако пък бе жив, не можеше да го остави да умре. За другия изобщо не се интересуваше. Искаше ѝ се само да го бе ударила още по-силно. Даде газ и хвърли поглед към Лиса. Детето седеше с широко разтворени очи и ужасът още личеше в треперещите му устни и бузки. С ранената ръка прегърна дъщеря си, като прехапа устни от болката, причинена ѝ от това леко движение. Чувстваше врата си като прегазен от кола. И тогава очите ѝ попаднаха върху клетъчния телефон. Отби от пътя и го грабна.

След като бързо се ориентира как работи, тя започна да набира 911. После бавно прекъсна телефона. Погледна пръстите си. Трепереха толкова силно, че не можеше да ги стисне в юмрук. Също тъй бяха покрити с кръв и вероятно не само собствената ѝ. Внезапно започна да ѝ просветва, че лесно можеше да се окаже замесена в престъпление. Макар да се бе раздвижил, мъжът като нищо можеше да се е станал отново и да е умрял. Тя самата знаеше, че това щеше да е убийство при самоотбрана,

но щяха ли да го повярват другите? Търговец на наркотици, А тя караше неговата кола.

При тази мисъл се озърна, за да види не я ли гледа някой. Към нея приближаваха някакви коли. Гюрукът! Трябваше да го вдигне. Скочи на задната седалка и задърпа напред коравия брезент, сетне отново се прехвърли на шофьорското място и подкара по пътя.

Щеше ли полицията да ѝ повярва, че нищо не е знаела за престъпната дейност на Дуейн? Дуейн бе успял да укрие от нея заниманията си, но кой би приел, че това е истината? Тя самата не можеше да повярва. Тази реалност я връхлетя като пожар, помитащ хартиена къща; изход не се виждаше. А може би имаше. Едва не извика, когато ѝ хрумна мисълта. За миг в съзнанието ѝ изникна майчиното ѝ лице. С огромна мъка го изтика настрани. „Съжалявам, мамо. Не ми остана избор.“ Трябваше да го направи: обаждането до Джаксън.

Едва тогава погледът ѝ спря на часовника върху таблото. Като че тялото ѝ в миг се изцеди от последната капка кръв.

Беше десет часът и пет минути.

„Губиш предложението безвъзвратно“, така бе заявил Джаксън и тя нито за миг не се усъмни, че го бе казал сериозно. Отново отби от пътя и в отчаянието си се захлупи върху волана. Какво щеше да стане с Лиса, докато лежеше в затвора? Този глупав, глупав Дуейн! Тормозил я бе приживе, продължаваше и след смъртта си.

Бавно вдигна глава и погледна през улицата, като потърка очи, за да фокусира образа пред себе си: банков клон, ниска и солидна тухлена сграда. Ако имаше пистолет, сериозно щеше да се замисли дали да не го обере. Ала дори и от тази възможност бе лишена. Днес беше неделя и банката бе затворена. Докато погледът ѝ обхождате фасадата, сърцето ѝ отново лудешки ускори ритъма си. Промяната в душевното ѝ състояние бе тъй внезапна, че се чувстваше като упоена от наркотик.

Часовникът на банката показваше десет без пет.

Предполагаше се, че банкерите са сериозни и надеждни хора. Надяваше се от все сърце и часовниците им да са тъй надеждни. Грабна телефона, а с другата ръка трескаво затършува в джоба на палтото си за листчето с телефонния номер. Способността ѝ за координация като че изцяло я бе напуснала. Едва насилваше пръстите си да натиснат цифрите. Като че мина цяла вечност, преди в слушалката да се чуе сигналът „свободно“. За щастие на изопнатите ѝ нерви отговорът дойде още след първото позвъняване.

– Започнах да се чудя какво става с теб, Лу Ан – каза Джаксън.

Представи си го как поглежда часовника си и се удивлява, защото е изчакала последния момент. Насили се да диша нормално.

– Просто изгубих чувство за време. Много неща ми се струпаха.

– Дързостта ти е освежаваща новост, макар, честно казано, малко да ме смайва.

– Е, какво сега?

– Не забравяш ли нещо?

– Какво? – попита Лу Ан озадачена.

Мозъкът ѝ заплашваше да гръмне. Цялото ѝ тяло бе пронизано от болезнени тръпки. Ако се окажеше, че всичко това е шега...

– Направих ти предложение, Лу Ан. За да мога да пристъпя към юридически оформен договор, нужно ми е изричното ти съгласие. Формалност, наистина, но аз държа на нея.

– Съгласна съм.

– Прекрасно. Мога да те уверя, че никога няма да съжаляваш за това решение.

Лу Ан се огледа притеснена. Двама души, които вървяха от другата страна на магистралата, гледаха колата. Включи на скорост и излезе на платното.

– Е, какво сега? – попита го отново.

– Къде си?

– Защо? – попита сепната. После добави бързо: – У дома съм.

– Добре. Иди до най-близкия пункт, където се продават лотарийни билети. Купи си един.

– С какви числа да играя?

– Няма значение. Както ти е известно, имаш две възможности. Да си вземеш билет с готови числа, отбелязани от автомата, или ти да си избереш числата, които желаш. Всички се подават в една и съща компютърна система с точност до секундата на вкарване и не се допуска дублиране на комбинации. Това гарантира само един победител. Ако предпочетеш своя комбинация, а тя вече е заета, просто си избираш друга.

– Не разбирам. Мислех, че вие ще ми кажете с кои числа да играя. Печелившите числа.

– Няма нужда нищо да разбираш, Лу Ан. – Гласът на Джаксън леко се бе повишил. – Просто ще правиш каквото ти се казва. Когато вече имаш комбинацията, ще ми се обадиш и ще ми кажеш числата. За останалото ще се погрижа аз.

– А кога ще получа парите?

– Ще има пресконференция...

– Пресконференция! – Лу Ан едва не преобърна колата и взе да се мъчи да я овладее със здравата си ръка, като крепеше телефона с брадичка.

Джаксън вече говореше с нескрито раздражение.

– Не си ли ги гледала по телевизията? Победителят присъства на пресконференция, която обикновено се провежда в Ню Йорк. Предават я по телевизията в цялата страна, по света дори. Правят ти снимка с официалния чек и после репортери ти задават въпроси за живота ти, за детето ти, за мечтите ти, за бъдещите ти планове. Твърде досадно, но лотарийната комисия държи на това. За тях е голяма реклама. По тази причина продажбата на билети се удвоява ежегодно през последните пет години. Всички обичат победителя, достоен за печалба ако не за друго, то защото повечето хора смятат самите себе си за достойни.

– Длъжна ли съм да го правя?

– Моля?

– Не искам да се показвам по телевизията.

– Боя се, че нямаш избор. Не забравяй, че ще забогатееш поне с петдесет милиона, Лу Ан. За такива пари организаторите очакват от теб да изтърпиш поне една пресконференция. И, честно казано, имат право.

– Значи трябва да отида?

– Безусловно.

– Истинското си име ли трябва да използвам?

– А защо не?

– Имам си свои причини да не го желая, мистър Джаксън. Длъжна ли съм?

– Да! Съществува известен юридически статут, Лу Ан, макар да не очаквам от теб да си наясно с него, наричан популярно закон „за правото да се знае“. Простичко казано, в него се твърди, че обществеността има право да знае истинската самоличност на спечелилите на лотарията.

Лу Ан въздъхна тежко и с разочарование.

– Добре де, а кога ще взема парите?

Джаксън направи дълга пауза. Косъмчетата по тила на Лу Ан настръхнаха.

– Чуйте, не си помисляйте да ми играете номера. Питам за проклетите пари!

– Не е нужно да настръхваш, Лу Ан. Просто обмислях как да ти го обясня по най-достъпен начин. Парите ще бъдат преведени по сметка, която ти посочиш.

– Но аз нямам никаква сметка. Никога не съм разполагала с достатъчно пари, че да открия сметка.

– Спокойно, Лу Ан. Аз ще се занимая с това. Ти нямаш грижа. От теб се иска само да спечелиш. – Джаксън се постара гласът му да звучи оптимистично. – Иди в Ню Йорк с Лиса, вземи тлъстия чек, усмихни се, помахай, кажи няколко приятни смирени слова и после прекарай живота си в безкраен празник.

– А как ще стигна до Ню Йорк?

– Добър въпрос. Аз обаче вече съм подготвен за него. Близо до мястото, където живееш, няма летище, но има автогара. Ще вземеш автобус до железопътната гара в Атланта, откъдето ще се качиш на линията Амтрак Кресънт. Гарата на Гейнсвил ти е по-близо, но там не продават билети. Пътуването е дълго – около осемнайсет часа с много спирки, но голяма част от него ще прекараш в сън. Ще те отведе право в Ню Йорк, без да се налага да сменяш влакове. Бих те качил на самолет до Ню Йорк, но е малко по-сложно. Трябва да покажеш документ за самоличност, а и, честно казано, не те искам толкова скоро в Ню Йорк. Аз ще уредя всичко. Ще се обадя и на вашата автогара, и на гарата в Атланта да ти запазя билети. Можеш да тръгнеш за Ню Йорк, когато се тегли лотарията.

В ума на Лу Ан се мярнаха прострените тела на Дуейн и човека, който се бе опитал да я убие.

– Не съм сигурна, че ми се иска да се мотая тук толкова дълго.

Джаксън като че се стресна.

– А защо?

– Това си е моя работа – остро отвърна тя, после смекчи тона. – Просто, ако ще спечеля това чудо, не ми се ще да съм тук, когато хората вече ще знаят. Ще ми се нахвърлят като глутница вълци на агне, ако ме разбирате правилно.

– Няма такава опасност. Няма да обявят името ти публично преди пресконференцията в Ню Йорк. Когато пристигнеш там, ще те чака човек и ще те отведе в лотарийната централа. Печелившият ти билет ще бъде потвърден, а на следващия ден ще се проведе пресконференцията. Някога удостоверяването на билета отнемаше седмици, но с новата технология са им достатъчни няколко часа.

– Ами ако отида с кола до Атланта и се кача на влака още днес?

– Ти имаш кола? Боже мой, а какво ще каже Дуейн? – В гласа на Джаксън прозвучаха весели нотки.

– Оставете аз да се тревожа за това – тросна му се Лу Ан.

– Би могла да проявиш по-голяма благодарност, Лу Ан, освен ако някой най-редовно не ти осигурява състояние, което да надхвърля и най-смелите ти мечти.

Лу Ан преглътна мъчително. Без съмнение щеше да бъде богата. Чрез измама.

– Благодарна съм – промълви тя. – Само че сега, след като вече взех решение, всичко ще се промени. Целият ми живот. А също и животът на Лиса. Това може да обърка главата на всеки.

– Да, разбирам, че е така. Но имай предвид, че въпросната промяна е за добро. Не е като да отиваш в затвора например.

Лу Ан с мъка преодоля внезапното задавяне в гърлото си и силно прехапа долната си устна.

– Мога ли още днес да се кача на влака? Моля ви.

– Почакай малко. – Джаксън натисна бутон за временно изключване. Лу Ан погледна напред. Край пътя бе спряла полицейска кола с радар, поставен на вратата. Механично погледна таблото и макар да караше под разрешената скорост, намали. Възобнови дишането си чак след неколкостотин метра. В слушалката отново се чу шракането на бутон и резкият глас на Джаксън, който я стресна.

– Влакът ще е в Атланта в деветнайсет и петнайсет довечера, а в Ню Йорк пристига утре следобед в тринайсет и трийсет. Атланта е само на два часа път с кола от дома ти.

Той помълча за миг.

– Ще ти трябват пари за билет обаче, а също и джобни за пътуването.

Лу Ан несъзнателно кимна на телефона.

– Да.

Внезапно се почувства много долна – като проститутка, която моли за още пари след едночасов ангажимент.

– Близо до железопътната гара има офис на Уестърн Юниън. Ще ти превода пет хиляди долара там. – Лу Ан хлъцна при тая сума. – Нали помниш първоначалното ми предложение за работа? Да приемем, че това е заплатата ти за добре свършена работа. Само ще трябва да покажеш нужните документи и...

– Нямам никакви документи.

– Просто шофьорска книжка или паспорт. Друго не им трябва.

Лу Ан едва не се разсмя.

– Паспорт? Тук за да идеш от една мърлява махала до друга не ти трябва паспорт. А и шофьорска книжка нямам.

– Но нали смяташ да шофираш до Атланта? – От смайването на Джаксън ѝ стана още по-смешно. Тоя човек уж си играеше с милиони, а не можеше да схване, че Лу Ан ще кара автомобил без книжка.

– Ще се изненадате, ако разберете колко хора вършат разни неща без разрешителни.

– Парите обаче не можеш да си вземеш без документ.

– Вие не сте ли някъде наблизо?

– Посетих славния Рикърсвил само заради срещата си с теб, Лу Ан. След като тя приключи, нищо повече не ме задържаеше там. – Той отново замълча и когато заговори, Лу Ан почувства неудоволствие в тона му. – В такъв случай имаме проблем.

– Колко горе-долу струва билетът за влак?

– Около хиляда и петстотин долара.

Припомнила си дебелия пачка на Дуейн, Лу Ан внезапно бе осенена от ново хрумване. Отби встрани, остави телефона и бързо огледа вътрешността на колата. Кафявата кожена чантичка, която измъкна изпод предната седалка, не я разочарова. С парите в нея вероятно можеше да купи целия влак.

– Една жена, с която работя, наследи пари от покойния си мъж. Могла да ѝ поискам в заем. Знам, че ще ми даде – увери тя Джаксън. – Ако плащам в брой, няма да ми трябва документ, нали?

– Парите са всевластни, Лу Ан. Само не използвай истинското си име, естествено. Измисли нещо простичко, да не звучи фалшиво. Иди сега да купиш лотарийния билет и после веднага ми се обади. Знаеш ли как да стигнеш до Атланта?

– Голям град е, доколкото съм чувала. Няма как да го пропусна.

– Сложи си нещо да прикриеш лицето си. В никакъв случай не бива да те разпознаят.

– Разбрах, мистър Джаксън.

– Почти на прага си, Лу Ан. Моите поздравления.

– Нещо нямам желание да празнувам.

– Не се тревожи, занаятът все това ще правиш в живота си.

Лу Ан затвори телефона и се огледа. Стъклата на колата бяха тъмни и едва ли някой я беше видял, но не можеше дълго да разчита на това. Трябваше да се освободи от автомобила колкото е възможно по-бързо. Единственият въпрос бе къде да го остави. Не искаше да я видят как слиза от него. Висока окървавена жена с бебе на ръце, слизаща от кола с тъмни стъкла, трудно би останала незабележима. Най-после ѝ дойде на ум една идея. Може да бе малко опасно, но точно сега нямаше друга

възможност. Направи обратен завои и подкара обратно. След двайсети-на минути вече пъплеше бавно по черния път и напрягаше зрение да види какво става напред. Най-сетне караваната се показа. Не видя други коли, изобщо никакво движение. Когато спря, я скова леден ужас; пак усети железните пръсти на мъжа около шията си, видя острието на ножа да я приближава.

Смъкна стъклото край седалката до себе си, за да се послуша за някакъв шум, ала не чу нищо. Извади бебешка пелена от торбата с нещата на Лиса и старателно избърса всички повърхности в колата, които бе докосвала. Гледала беше няколко епизода от „Най-търсените престъпници в Америка“. Ако не беше толкова опасно, щеше да влезе и в караваната, за да изтрие телефона. Но, тъй или иначе, бе живяла там повече от две години и навсякъде имаше нейни отпечатащи. Слезе от колата и натъпка колкото можа от парите под подплатата в сака на Лиса. Пооправи криво-ляво скъсаната си риза. Затвори безшумно вратата на колата и хванала Лиса със здравата си ръка, забърза обратно по пътя.

От караваната чифт тъмни очи наблюдаваха бързото оттегляне на Лу Ан, като поглъщаха всяка подробност. Когато тя неочаквано се обърна, мъжът бързо отстъпи от прозореца назад в тъмната стая. Лу Ан не го познаваше, но той не искаше да рискува да бъде забелязан. Ципът на черното му кожено яке бе вдигнат до средата и от вътрешния джоб се подаваше дръжката на деветмилиметров пистолет. Прескочи двамата мъже, лежащи на пода, като внимаваше да не стъпи в локвите кръв. Попаднал бе тук в много удобен момент. Заварил бе резултатите от битка, в която дори не му се бе наложило да участва. Какво по-добро от това? Събра пакетчетата с наркотик от масичката и от пода и ги пхна в найлонов плик, който измъкна от якето си. След като размисли за миг, върна половината от тях там, където ги бе намерил. Нямаше смисъл да става алчен, защото, ако организацията, за която работеха тия юнаци, дочуеше, че полицията не е открила наркотици в караваната, можеше да се залови да търси крадеца. А ако липсваха само част от пликчетата, щяха да помислят, че полицаите са се полакомили. Огледа стаята и забеляза откъснатото парче плат на пода. Досети се, че е от ризата на жената, и го прибра в джоба си. Ето че вече му бе дължница. Разгледа останките от телефона, разположението на двете тела, ножа и дупките в стената. Изводът му бе, че тя е влязла по средата на разправата. Дебелият бе видял сметката на по-дребния, а после Лу Ан някак бе надвила дебелия. Дока-то оглеждаше якото туловище, възхищението му към нея порасна.

Сякаш усетил, че го наблюдават, здравенякът отново се разшава

бавно. Без да го чака да се съвземе напълно, мъжът се наведе, хвана ножа с кърпа и го заби няколко пъти в жертвата си. Умиращият зарови пръсти в килима, сякаш искаше да се вкопчи в живота. След няколко мига тялото му се разтресе и пръстите се отпуснаха. Лицето му, обърнато настрани, бе втренчило едното си безжизнено око в убиеца.

После мъжът се надвеси над Дуейн, за да провери дали гръдният му кош не се движи. За да е сигурен, че Дуейн Харви ще прави компания на дебелака в отвъдното, нанесе и на него няколко точно премерени удара с ножа, след което хвърли оръжието на килима.

След още няколко секунди излезе, заобиколи караваната и се шмугна в гората отзад. Колата му бе паркирана край рядко използван черен път, виещ се в гъстата гора. Бе криволичещ и неравен, но щеше да го изведе на главния път съвсем навреме, за да осъществи същинската си задача: следенето на Лу Ан Тайлър. Щом се качи в колата, телефонът вътре зазвъня. Той го вдигна.

– Задълженията ти приключиха – уведоми го Джаксън. – Преследването официално се отменя. Другата половина от заплащането ти ще ти бъде изпратена по обичайния начин. Благодаря ти за работата и ще те имам предвид в бъдеще.

Антъни Романело здраво стисна слушалката. Поколеба се дали да каже на Джаксън за двата трупа в караваната, но се отказа. Може би бе попаднал на нещо действително интересно.

– Видях малката да тръгва отгук пеша. Не ми се стори, че има средства да стигне далеч – съобщи Романело.

– Според мен парите ще са най-малката ѝ грижа – засмя се Джаксън. Връзката бе прекъсната.

Романело затвори телефона и поразсъждава за миг. Технически той беше отзован. Работата му бе приключила и можеше да се прибере у дома, за да чака остатъка от парите си. Но тук ставаше нещо. Цялата задача бе някак особена. Изпратен бе в тая пустош да убие някаква си жена. После пък му наредиха да не го прави. Не бе за пренебрегване мимолетната забележка на Джаксън за парите. Доларите неизменно приковаваха интереса на Романело. Взе решението си и включи колата на скорост. Щеше да проследи Лу Ан Тайлър.

9

Лу Ан спря на една бензиностанция и в тоалетната се почисти,

доколкото можа. Промислата на брадичката си, извади анкерпласт от чантата с пелените на Лиса и я залепи. Докато Лиса доволно смучеше храна от шишето си, Лу Ан купи лотарийния билет, някакъв мехлем и марля от дрогерията на бензиностанцията. В десетте числа, които избра, включи рождената дата на Лиса, както и своята.

– Хората купуват билети като луди – сподели продавачът, неин приятел на име Боби. – Какво ти се е случило? – попита я и посочи лепенката на брадичката ѝ.

– Паднах и се порязах – отвърна тя и побърза да смени темата. – Колко е джакпотът?

– Шестдесет и пет милиона и още расте – рече Боби с блеснали от възбуда очи. – Аз самият съм си купил цяла дузина билети. Този път имам добро предчувствие. Гледала ли си онай филм, в който ченгето дава на келнерката половината от печалбата си? Ако спечеля, половината ще дам на теб, честен кръст.

– Много съм ти благодарна, Боби. А какво трябва да направя в замяна?

– Да се омъжиш за мен, естествено – ухили се Боби, като ѝ подаваше билета. – А ти няма ли да обещаеш половината от твоите, ако спечелиш? И пак можем да се оженим.

– Смятам сама да си платя този билет. Освен това мислех, че си сгоден за Мери Ан Симънс.

– Бях, ама миналата седмица. – Боби я огледа от горе до долу с нескрито възхищение. – Дуетин е голям тъпанар.

Лу Ан пъхна лотарийния билет дълбоко в джоба на джинсите си.

– Често ли го виждаш напоследък?

– Не – поклати глава Боби. – Последните дни нещо бяга по тъча. Чувах, че се навъртал към окръг Гуинет. Някакъв бизнес ли върти там, що ли.

– Какъв бизнес?

Боби сви рамене.

– Не знам, но не ща и да знам. Нямам ли си работа, та да бера грижа за такива като него.

– Чувал ли си да е спечелил някакви пари?

– Сега като се замисля, май оная вечер размахваше на показ едри банкноти. Може да е спечелил от лотарията. Ако е така, готов съм да се гръмна. Дявол го взел, тя прилича досущ на теб – възкликна Боби и помилва Лиса по бузката. – Ако размислиш и се навиеш да разделим печалбата или да се оженим, обади се. Свършвам работа в седем.

– Довиждане, Боби.

От един обществен телефон наблизно Лу Ан отново избра номера и Джаксън пак вдигна след първото позвъняване. Съобщи му десетте числа от билета си и чу шумоленето на хартията отсреща, докато той ги записваше.

– Прочети ми ги още веднъж, бавно – каза той. – Както разбираш, сега не бива да допускаме грешки.

Тя му ги прочете и той ги повтори за проверка.

– Добре – заяви Джаксън. – Много добре. Трудната част мина. Сега се качваш на влака, правиш си пресконференцията и отплаваш към залеза.

– Тръгвам за гарата веднага.

– На гара Пенсилвания ще те чака човек, за да те отведе в хотела.

– Мислех, че отивам в Ню Йорк.

– Така се казва гарата в Ню Йорк, Лу Ан – нетърпеливо обясни Джаксън. – Човекът, който ще те посрещне, има твоето описание, както и на Лиса. – След кратка пауза добави: – Предположих, че ще я вземеш.

– Без нея не мърдам никъде.

– Не съм искал да кажа, че възразявам. Разбира се, че можеш да я доведеш. Надявам се обаче, че не си посветила Дуейн в плановете си за пътуването.

Лу Ан преглътна мъчително, когато си спомни за пропитата от кръв риза на Дуейн, за това как бе паднал от канапето и не бе помръднал повече.

– Дуейн няма да идва – съобщи тя кратко.

– Отлично. Пожелавам ти приятно пътуване.

Автобусът остави Лу Ан и Лиса пред железопътната гара в Атланта. След телефонния си разговор с Джаксън тя бе спряла в един супермаркет да купи някои неща за себе си и Лиса. Покупките бяха в чантата, праметната през рамото ѝ, а скъсаната ѝ риза бе заменена с нова. Каубойска шапка и тъмни очила скриваха лицето ѝ. В тоалетната бе почистила и превързала раната си от ножа и сега не я усещаше толкова болезнена. Отиде на гишетото да си купи билет за влака до Ню Йорк. И точно тогава Лу Ан допусна голяма грешка.

– Името ви моля – попита служителката. Лу Ан тъкмо усмириваше мрънкащата Лиса и отвърна механично:

– Лу Ан Тайлър.

Веднага щом го изрече, дъхът ѝ секна. Погледна чиновничката, която припряно вкарваше информацията в компютъра. Лу Ан вече не можеше да я промени, защото щеше да възбуди подозренията на жената. Горещо се надяваше той пропуск да не ѝ докара фатални последици. Виждайки, че Лу Ан пътува с бебе, жената ѝ препоръча спално купе „делук“.

– Има едно свободно с отделен душ и всички удобства – поясни тя.

Лу Ан бързо се съгласи. Когато извади парите изпод подплатата и отброи за билета, а останалите банкноти пхна в джоба си, жената изненадано повдигна вежди.

Забелязала реакцията ѝ, Лу Ан се усмихна насреща ѝ.

– Спестяванията ми за черни дни. Но си казах, защо да не им се порадвам още сега и да не ида да разгледам Ню Йорк.

– Приятно прекарване – пожела жената. – Но бъдете внимателна. Там не бива да се разхождате с много пари в брой. С мъжа ми направихме тази грешка при посещението си преди години. Не бяхме стояли и пет минути на гарата, когато ни обраха. Трябваше да моля майка ми да ни прати пари, та да се приберем.

– Благодаря, много ще внимавам. Чиновничката погледна зад Лу Ан.

– Къде ви е багажът?

– Не обичам да пътувам с много багаж. Пък и там имаме роднини. Още веднъж благодаря. – И Лу Ан пое към перона.

Жената я изпрати с поглед, а когато го отмени от нея, се стресна от мъжа, който се бе появил сякаш изневиделица и сега стоеше пред гишетото ѝ.

– Еднопосочен билет до Ню Йорк, моля – любезно изрече Антъни Романело и погледна крадешком към отдалечаващата се Лу Ан. Наблюдал бе как Лу Ан купи лотарийния си билет в дрогерията на бензиностанцията и как после бе говорила по телефона, макар да не бе рискувал да се приближи достатъчно, за да чуе думите ѝ. Фактът, че сега заминаваше за Ню Йорк, бе изострил любопитството му до крайност. Той самият имаше много причини да иска тя да напусне този район колкото се може по-скоро. Макар задачата му да бе приключила, не мислеше да се откаже от проследяването ѝ. Още повече, че той самият живееше в Ню Йорк. Възможно бе просто да бяга заради трупове в караваната. Но може би имаше още нещо. И то нещо сериозно. Взе билета си и тръгна към перона.

Лу Ан стоеше на разстояние от релсите, когато влакът шумно влезе

в гарата с малко закъснение. С помощта на един стюард откри купето си. Вътре имаше двуетажно легло, фотьойл, умивалник, тоалетна и душ-кабина. Поради късния час с разрешението на Лу Ан стюардът подготви леглото за спане. След като приключи и излезе, младата жена седна на фотьойла, извади шишето на Лиса и се зае да я храни. В този миг влакът потегли от гарата с близо половин час закъснение. Започна да набира скорост, а Лу Ан седеше загледана през прозореца в сменящата се панорама. Когато Лиса опразни шишето, тя я вдигна и я потупа по гръбчето да се оригне. Вече имаха възможност да се отдадат на любимото си занимание – игрички и песни, към които възторженото момиченце се присъединяваше по свой шумен начин. Така прекараха близо час, докато най-сетне Лиса се умори и майка ѝ я постави в сака.

Лу Ан полегна и се опита да се отпусне. Никога преди не се беше качвала на влак. Поклащането и ритмичното тракане на колелетата започваха да я унасят. Докато се мъчеше да си припомни кога е спала за последен път, потъна в дрямка. Събуди се стресната няколко часа по-късно. Каза си, че вече трябва да е полунощ. Чак сега ѝ дойде наум, че цял ден не е хапвала нищо. Изобщо не я бе споходил глад при всичко, което се случи. Подаде главата си през вратата на купето и като забеляза стюарда, попита го дали може да получи някаква храна във влака. Човекът изненадано погледна часовника си.

– Последното повикване за вечеря беше преди няколко часа, госпожо. Вагон-ресторантът е затворен вече.

– О – възкликна примирено Лу Ан.

Нямаше да ѝ е за пръв път да си легне гладна. Поне Лиса бе сита.

Стюардът зърна спящата Лиса, забеляза колко уморена изглежда Лу Ан и със съчувствена усмивка ѝ каза да почака малко. След двайсет минути се върна с поднос, отрупан с храна, и дори се зае да ѝ сервира, като пригоди долното легло за масичка. Лу Ан му благодари с щедър бакшиш.

Приключила с яденето, тя извади билета от джоба на джинсите си, за да се увери, че е там, и от него погледът ѝ се прехвърли към Лиса. Детето леко помръдваше ръчички и се усмихваше. Сигурно сънят ѝ е приятен, каза си Лу Ан.

Тя наведе глава към Лиса и промълви в малкото ѝ ушенце: – Мама вече ще може да се грижи добре за теб, малката ми, както винаги си го заслужавала. Онзи човек каза, че можем да ходим където си искаме, да правим каквото ни се ще. – Погали бузката на детето. – Ти къде искаш да идем, кукличката ми? Само си избери, и поемаме натам. Харесва ти

така, нали?

Лу Ан заключи вратата и сложи сака с Лиса на леглото, като се увери, че ремъците са здраво привързани. После самата тя се отпусна до дъщеричката си. Влакът напредваше към Ню Йорк, а тя се взираше през тъмния прозорец и се питаше какво ли още ще ѝ се случи.

10

Влакът се задържа на няколко спирки по маршрута си и имаше близо трийсет и три минути закъснение в следобед, когато Лу Ан и Лиса се озоваха сред суматохата на гара Пенсилвания. В живота си Лу Ан не беше виждала толкова хора на едно място. Оглеждаше се зашеметена, докато около нея профучаваха пътници и багаж. Стисна по-здраво дръжката на сака с Лиса, припомнила си предупреждението на чиновничката от гарата. Ръката ѝ пулсираше болезнено, но все още би могла здраво да фрасне с нея всеки, който опиташе нещо. Погледна Лиса. Смаляно от чудесата около себе си, момиченцето се тресеше от възбуда. Лу Ан бавно пристъпи напред, без да знае как да излезе от гарата. Видя табела за Медисън Скуеър Гардън и смътно си припомни, че преди няколко години бе гледала по телевизията боксов мач, предаван оттам. Джаксън ѝ бе казал, че някой ще я посрещне, но Лу Ан не можеше да си представи как човекът ще я открие сред целия този хаос.

Леко отскочи, когато мъжът я докосна по рамото. Вдигна поглед и видя тъмнокафяви очи и побелели мустаци под широк сплескан нос. За миг Лу Ан се почуди дали тъкмо него не бе гледала на боксовия ринг, но си даде сметка, че е доста стар, вероятно прехвърлил петдесет. Все пак широките рамене, приплеснатите уши и лицето със стари белези тук-так си издаваха бившия боксьор.

– Мис Тайлър? – Гласът му бе тих, но ясен. – Мистър Джаксън ме изпрати да ви посрещна. Тя кимна и протегна ръка.

– Наричай ме Лу Ан. А твоето име как е?

Мъжът се постъписа.

– Това няма значение сега. Моля, последвайте ме. Чака ни кола. – И той тръгна напред.

– Държа да знам имената на хората – настоя Лу Ан, без да мръдне.

Той се върна при нея, като изглеждаше леко раздражен, но тя доловиха споета усмивка в очите му.

– Добре, можеш да ме наричаш Чарли. Така става ли?

– Става, Чарли. Ти сигурно работиш за мистър Джаксън. Истинските си имена ли използвате помежду си?

Той я поведе към изхода, без да отговори.

– Искаш ли аз да нося бебето? Този сак изглежда тежък.

– Не, справям се. – И тя потръпна от болката, пронизала ранената й ръка.

– Сигурна ли си? – Очите му спряха на лепенката върху брадичката. – Изглеждаш така, сякаш си участвала в бой.

Тя кимна.

– Нищо ми няма.

Двамата излязоха от гарата, минаха покрай редицата хора, чакащи за такси, и Чарли отвори вратата на една лимузина. Лу Ан спря за миг да се възхити на ефектната кола, преди да се качи.

Чарли седна срещу Лу Ан, която не можеше да се въздържи да не огледа луксозния интериор на лимузината.

– След около двацет минути сме в хотела. Искаш ли нещо за ядене или пиене преди това? Знам я гадната храна по влаковете – каза Чарли.

– И по-лоша съм яла. Наистина съм малко гладна, но не искам да спираме само заради мен. Той я погледна леко развеселен.

– Не е нужно да спираме.

Пресегна се към хладилника и извади отвътре сода, бира, сандвичи, пакетчета чипс и „Снакс“. После завъртя някакво копче и от облегалката изскочи масичка. Докато Лу Ан наблюдаваше изумена, едрите ръце на Чарли бързо и методично наредиха върху нея храните и напитките, заедно с чиния, прибори и салфетка.

– Знаех, че пристигаш с детето, затова накарах да заредят лимузината с разни бебешки храни. В хотела ще намериш всичко, което ти е нужно.

Лу Ан приготви шише с храна за Лиса, прегърна я и започна да я храни с една ръка, а с другата взе сандвич за себе си.

На Чарли не му убягна нежността, която личеше в грижите към дъщеря й.

– Сладка е. Как се казва?

– Лиса, Лиса Мари. Като дъщерята на Елвис.

– Доста млада изглеждаш, за да си почитателка на Краля.

– Всъщност аз не слушам много такава музика, но мама я обичаше. Заради нея избрах това име.

– Сигурно е останала доволна.

– Не знам, надявам се. Тя почина, преди Лиса да се роди.

– О, съжалявам. – Чарли замълча за миг. – А ти каква музика харесваш?

– Класическа. Всъщност не я познавам изобщо, просто ми харесва как звучи. Кара ме да се чувствам чиста и грациозна, сякаш плувам в планинско езеро – от ония, дето са тъй бистри, че се вижда дъното.

Чарли се усмихна.

– Никога не ми е хрумвало такова сравнение. Аз си падам по джаза. Навремето дори свирех на корнет. След Ню Орлиънс Ню Йорк има най-добрите джаз-клубове. Музика до изгрев слънце. Всъщност има няколко недалеч от хотела.

– В кой хотел отиваме? – попита тя.

– В „Уолдорф Астория“. Небостъргача. Била ли си някога в Ню Йорк? – Чарли отпи малко сода от чашата си, после се облегна и разкопча самото си.

Лу Ан поклати глава и преглътна хапка от сандвича.

– Никога никъде не съм ходила.

Чарли се засмя леко.

– Е, Ню Йорк без съмнение е страхотно начало.

– Какво представлява хотелът?

– Много е хубав. Веригата е първокласна, а най-добър е небостъргачът. Не може да се сравни с „Плаза“, наистина, но той е несравним с нищо. Може би един ден ще отсядаш в „Плаза“, кой знае. – Засмя се и избърса устните си със салфетка. Тя забеляза, че пръстите му са неестествено големи, с масивни кокалчета. Погледна го притеснено и след сандвича пийна глътка кока-кола.

– Знаеш ли защо съм тук? Чарли ѝ отпрати поглед от упор.

– Да кажем, че знам достатъчно, за да не задавам твърде много въпроси. – Усмихна ѝ се съдържано.

– Срещал ли си се с мистър Джаксън?

Лицето на Чарли мигом помръкна.

– Да не засягаме този въпрос.

– Добре, попитах само от любопитство.

– Нали знаеш докъде довело любопитството старата котка? – В очите му проблеснаха искрици на симпатия, когато добави: – Просто бъди внимателна, прави каквото ти се казва и тогава ти и детето ти никога повече няма да имате проблеми. Така харесва ли ти?

– Харесва ми – покорно отвърна Лу Ан и прегърна Лиса по-здраво.

Преди да слязат от лимузината, Чарли измъкна черно кожено манто и подхождаща му широкопола шапка и помоли Лу Ан да си ги сложи.

– По очевидни причини не искаме да се набиваш на очи отсега. Можеш да изхвърлиш каубойската шапка.

Лу Ан нахлупи шапката, облече мантото и стегна плътно колана.

– Аз ще те регистрирам. Апартаментът ти е на името на Линда Фрийман, американка от управителния съвет на фирма със седалище в Лондон, която пътува с дъщеря си, за да съчетае деловите задачи с удоволствието.

– От управителния съвет? Надявам се никой да не ми задава въпроси.

– Не бой се, няма опасност.

– Значи това ще е името ми? Линда Фрийман?

– Поне до голямото събитие. После пак може да си бъдеш Лу Ан Тайлър.

Задължително ли е? – почуди се наум тя.

Апартаментът, в който Чарли я заведе, след като я регистрира, беше на трийсет и втория етаж. Имаше просторна дневна и отделна спалня. Лу Ан с почуда огледа елегантната мебелировка и едва не припадна, като зърна разкошната баня.

– Тия халати може ли да се обличат? – попита тя и докосна финия памук.

– Може дори да станат твои срещу седемдесет и пет долара единия – обясни Чарли.

Тя приближи до прозореца и леко дръпна завесите. Пред погледа ѝ се откри красив отрязък от силуета на Ню Йорк. Небето бе облачно и вече се смрачаваше.

– Никога не съм виждала толкова много сгради в живота си. Как ли ги различават хората? На мен всичките ми изглеждат еднакви.

– Много си забавна, ще знаеш – поклати глава Чарли. – Ако не бях наясно, щях да те помисля за най-простоватото момиче на света.

– Че аз съм си простовата. Трудно ще попаднеш на по-дива провинциалистка от мен. Той срещна погледа ѝ.

– Не исках да те обидя. Просто като израснеш тук, развиваш определено отношение към нещата. – Помълча известно време, загледан в Лу Ан, която приближи до Лиса и взе да я гали по лицето. – Виж, тук е барът с напитки – обади се най-накрая. – А това е сейфът. – Посочи ѝ тежката метална врата, вградена в стената. Набра някакъв код и цилиндрите се завъртяха на местата си. – Не е зле тук да държиш ценните си неща.

– Не притежавам нищо, което да си струва да слагам там.

– А лотарийният билет?

Лу Ан ахна, бръкна в джоба си и извади билета.

– Значи и това знаеш?

Чарли не й отговори. Той взе билета и без да го погледне, го прибра в сейфа.

– Избери си комбинация. Да не е очевидно число като например рождена дата или нещо от тоя род, но да е такава, че винаги да го помниш. Не бива никъде да записваш цифрите. Ясно ли е? – И той пак отвори сейфа.

Лу Ан кимна, въведе кода си и изчака сейфът да мине в режим на заключване, преди да хлопне вратичката.

Чарли се отправи към вратата.

– Ще дойда утре сутринта около девет часа. Междувременно ако огладнееш, поръчай си храна по телефона. Но не давай възможност на сервитьора да ти разгледа добре лицето. Прибери си косата или я скрий под банската шапка, като че всеки момент ще влизаш в банята. Отвори вратата, подпиши сметката като Линда Фрийман и се върни в спалнята. Остави на масичката пари за бакшиш. Ето. – Чарли извади пачка банкноти от джоба си и й я подаде. – Общо взето, гледай да не се мяркаш много из хотела.

– Не бой се, знам, че не говоря като бизнесдама – с престорено безгрижие отвърна Лу Ан, но Чарли отгатна, че самочувствието й е засегнато.

– Не исках това да кажа, Лу Ан, не е там работата... Аз самият едва успях да завърша гимназия. Не съм бил в колеж, но се справих добре в живота. Вярно, че и двамата няма да минем за харвардски възпитаници, но кого го е грижа? – Докосна я леко по рамото. – Гледай да се напиш добре. Като дойда утре, ще те изведа да разгледаш града и можеш да приказваш колкото си щеш.

Тя грейна.

– Много ще се радвам да изляза.

– Само че утре ще е студено, тъй че се облечи добре.

Лу Ан погледна смачканата си риза и вехтите джинси.

– Имам само тези дрехи. Тръгнах от къщи набързо и... – Тя се смути.

– Нищо страшно – успокои я добродушно Чарли. – Без багаж и проблемите са по-малко. – Той я огледа преценяващо. – Висока си около метър и седемдесет и пет, нали? Размер осем ли носиш?

Лу Ан кимна и се изчерви леко.

– От кръста нагоре може би една мярка по-големи...

Очите на Чарли се спряха за миг на бюста ѝ.

– Добре – каза той. – Утре ще ти донеса дрехи. Ще купя някои неща и за Лиса. Но тогава ще ми трябва повече време. Чакай ме към обяд.

– Мога да взема Лиса с нас на разходката, нали?

– То се знае, малката идва с нас.

– Благодаря, Чарли. Много съм ти задължена. Нямаше да се осмеля да изляза сама. В същото време просто не ме свърта вътре, нали разбиращ? Никога в живота си не съм попадала в такова огромно място. Бас държа, че в тоя хотел има повече хора, отколкото в нашия град.

Чарли се засмя.

– Е, да, на мен не ми прави впечатление, защото съм тукашен. Но те разбирам много добре.

След като той си тръгна, Лу Ан постави Лиса на обширното легло. Съблече я, после я изкъпа в огромната вана и ѝ сложи пижамка. Сетне отново върна детето на леглото, зави го с одеяло и го подпря от двете страни с големи възглавници, за да не се изгърколи. Тъкмо се канеше да опита ваната и да облекчи малко болките по тялото си, когато телефонът иззвъня. Поколеба се за миг, като се усещаше едновременно гузна и хваната в капан. После вдигна слушалката.

– Ало?

– Мис Фрийман?

– Съжалявам, имате... В същия миг се сепна. – Да, мис Фрийман е на телефона – изрече припряно, като се стараеше гласът ѝ да звучи уверено и компетентно.

– Следващия път реагирай малко по-бързо, Лу Ан – каза Джаксън. – Хората рядко си забравят имената. Как е? Погрижиха ли се за теб?

– Да, много добре. Чарли е прекрасен.

– Чарли? А, да, разбира се. У теб ли е лотарийният билет?

– В сейфа е.

– Добра идея. Имаш ли лист и писалка? Лу Ан се огледа из стаята и бързо откри хартия и писалка в чекмеджето на старинното на вид бюро до прозореца. Джаксън продължи:

– Запиши каквото успееш. Чарли също ще знае подробностите. Ще се зарадваш да научиш, че всичко върви по план. Вдругиден в осемнайсет часа печелившият лотарийен билет ще бъде оповестен в цялата страна. Можеш да гледаш тегленето по телевизията от стаята си, всички големи телевизионни мрежи ще го предават. Боя се обаче, че за теб в процедурата няма да има нищо драматично.

Лу Ан ясно си представяше леката му усмивка при тия думи.

– След това цялата страна с нетърпение ще очаква появата на победителя. Няма да го направиш веднага. Ще трябва да ти дадем време, теоретично, разбира се, да се съвземеш, да започнеш да разсъждаваш ясно, може би да потърсиш съвета на финансови експерти, адвокати и прочие и едва тогава да предприемеш триумфалното си пътуване до Ню Йорк. Спечелилите, естествено, не са задължени да идват тук. Пресконференцията може да се проведе навсякъде, дори в града, където живее победителят. Но много от предишните щастливци пристигнаха доброволно, а на лотарийната комисия това й харесва. Оттук е много по-лесно да се проведе пресконференция в национален мащаб. И тъй, всичките ти дейности ще отнемат ден-два. Официално имаш трийсет дни срок да предявиш иск за парите, така че проблем в това отношение няма. Впрочем, ако сама не си се досетила, тъкмо затова исках да изчакаш с пристигането. Няма да изглежда добре, ако хората знаят, че си дошла в Ню Йорк преди обявяването на печелившите числа. Ще трябва да останеш инкогнито, докато не бъдем готови да те представим като победителката. – Личеше си, че е разстроен, задето плановете му са претърпели промяна.

Лу Ан си записваше колкото можеше по-бързо.

– Съжалявам, но наистина не можех да чакам, мистър Джаксън – побърза да го увери. – Казах ви какво ще е, ако си остана у нас. Градът е малък и хората все някак щяха да се досетят, че печелившият билет е мой, знам си.

– Добре, няма смисъл да губим време да го обсъждаме сега – рязко я прекъсна той. – Въпросът е, че трябва да те покрием за ден-два до тегленето на лотарията. Ти отиде с автобус до Атланта, нали?

– Да.

– И взе мерки да скриеш външността си?

– Бях с голяма шапка и черни очила. Не срещнах никой познат.

– И, естествено, не си използвала истинското си име, когато купуваше билета?

– Разбира се, че не – излъга Лу Ан.

– Добре. Смятам, че успешно си заличила следите си.

– Надявам се.

– Няма значение, Лу Ан. Повярвай ми. След няколко дни ще си много по-далеч от дома си, отколкото е Ню Йорк.

– И къде точно ще бъде?

– Както ти казах и преди, ти ще избереш. Европа? Азия? Южна

Америка?

Лу Ан се замисли за момент.

– Сега ли трябва да реша?

– Не, разбира се. Но ако искаш да заминеш веднага след пресконференцията, добре е да ми съобщиш колкото може по-скоро. Известен съм с това, че върша чудеса при организирането на пътувания, но чак фокусник не съм, особено след като нямаш паспорт и никакви други документи. – Каза го така, сякаш не можеше да повярва как е възможно. – Ще трябва да приготвим и тях.

– Нима можете да уредите да ми ги направят? Дори карта за социална осигуровка?

– И такава ли нямаш? Невъзможно.

– Не е, ако родителите ти никога не са попълвали за теб документи – отсече тя.

– Мислех, че от родилния дом не пускат детето, ако не се попълнят всички документи. Лу Ан едва не се разсмя.

– Не съм родена в болница, мистър Джаксън. Баба ме е извадила на бял свят в спалнята на мама.

– Да, мисля, че ще мога да ти уредя и номер на социалната осигуровка – кисело рече той.

– Тогава можете да ги накарате да сложат различно име в паспорта. Искам да кажа, с моята снимка, но с друго име, става ли? И на останалите документи също.

– Защо искаш това, Лу Ан? – изрече бавно Джаксън.

– Ами... заради Дуейн. Знам, че изглежда глупаво, но като разбере, че съм спечелила толкова пари, ще направи всичко възможно да ме открие. Реших, че ще е най-добре да изчезна. Да сложа ново начало. Да започна начисто, така да се каже. Дори с ново име.

Джаксън се разсмя силно.

– Наистина ли смяташ, че Дуейн Харви ще е в състояние да те проследи? Съмнявам се, че и с полицейски ескорт би се ориентирал извън окръг Рикърсвил.

– Моля ви, мистър Джаксън. Ако можете да го направите така, много ще съм ви благодарна. То се знае, ако е прекалено трудно, ще ви разбера. – И Лу Ан затаи дъх с отчаяната надежда, че Джаксън ще захапне стръвта.

– Не е трудно – отрязва Джаксън. – Дори е много лесно, когато имаш нужните връзки като мен. Едва ли си мислила за името, което искаш да използваш.

Тя го изненада, като мигом назова име и родно място на фиктивната личност.

– Изглежда, отдавна мислиш върху това. Със или без печалбата от лотарията. Така ли е?

– Вие си имате свои тайни, мистър Джаксън. Защо и аз да ги нямам?

Чу го да въздиша.

– Добре, Лу Ан, молбата ти е безпрецедентна, но ще се погрижа да я изпълня. Остава да ми кажеш къде искаш да отидеш.

– Добре. Ще помисля сериозно и съвсем скоро ще ви кажа.

– Защо изведнъж ме обзе тревога, че ще съжалявам, задето избрах теб за това малко приключение? – Някаква спотаена нотка в тона му накара Лу Ан да потръпне. – Ще ти се обадя веднага след тегленето на лотарията, за да ти съобща останалите подробности. Това е всичко засега. Приятно прекарване в Ню Йорк. Ако се нуждаеш от нещо, кажи на...

– Чарли.

– Да, на Чарли. – Джаксън затвори.

Лу Ан веднага отиде до минибара и си отвори бутилка бира. Лиса започна да издава звуци и Лу Ан я свали на пода. Широко усмихната я наблюдаваше как се движи по пода. До няколко дни момиченцето й щеше да овладее майсторството на пълзенето, дори още сега обхождаше значително пространство от стаята със завидна енергия. Накрая и Лу Ан се присъедини към нея на пода. Майка и дъщеря обикаляха хотелския апартамент близо час, докато Лиса се умори и Лу Ан я сложи в леглото за нощния й сън.

После Лу Ан отиде в банята и пусна ваната да се пълни.

Приблужи до огледалото да огледа пострадалата си брадичка. Заздравяваше добре, но вероятно щеше да остане белег. Това никак не я притесняваше; можеше да е и много по-зле. Взе си нова бира от хладилника и отиде с нея в банята. Пъхна се в топлата вода и отпи от студената бира. Ясно й бе, че ще й трябва доста алкохол и гореща успокояваща вода, за да издържи през следващите два дни.

Точно в дванайсет Чарли пристигна с няколко плика от „Блумингдейлс“ и „Бейби Лукс“. В продължение на цял час Лу Ан пробва нови дрехи, цяла трепереща от възбуда.

– Тия дрехи на теб са още по-хубави – с възхищение отбеляза Чарли.

– Благодаря ти. Благодаря за всички тия неща. Улучил си мярката точно.

– Имаш височината и фигурата на манекенка. Тия дрехи ги правят точно за жени като теб. Мислила ли си някога да се захванеш с тая професия?

Лу Ан сви рамене, докато обличаше кремаво сако върху дълга плисирана черна пола.

– Да, понякога, като бях по-млада.

– По-млада? Господи, та ти съвсем доскоро си била момиченце.

– На двадесет години съм, но детето ме кара да се чувствам по-възрастна.

– Сигурно е така.

– Не, аз не ставам за манекенка.

– Защо не?

Тя го погледна и отвърна протичко:

– Не обичам да ме снимат и мразя да се гледам. Чарли поклати глава.

– Ти си много странна. Повечето момичета на твоята възраст и с твоята външност не можеш ги откъсна от огледалото. А на теб ти се налага да ходиш с широкопола шапка и тъмни очила, защото Джаксън поръча да не се набиваш на очи. Може би не е много редно да излизаме, но в седеммилионен град като Ню Йорк не мисля, че ще имаме проблем.

– Извади цигара. – Ще ти пречи ли?

Тя се разсмя.

– Шегуваш ли се? Та аз работя в заведение за шофьори на камиони. Там дори не те пускат, ако не носиш пакет цигари и нямаш намерение целия да го изпушиш. Повечето вечери заведението изглежда така, сякаш се е подпалило.

– Край вече на шофьорските кръчми.

– Да, прав си. – Тя постави на главата си широкопола шапка с падаща периферия и застана, сякаш позираше. – Как изглеждам?

– Направо си върхът, уверявам те.

– Още нищо не си видял. Почакай да издокарам малкото си момиченце – с гордост заяви тя. – Ето за това вечно съм си мечтала.

След час Лу Ан постави Лиса, облечена по последната мода на „Бейби Лукс“, в сака и я вдигна. После се обърна към Чарли.

– Готов ли си?

– Още не съвсем. – Той отвори вратата на апартамента и я погледна. – Затвори си очите. Да завършим представлението. – Засмя се при

учудения ѝ поглед. – Хайде де, затвори ги.

Тя се подчини. След няколко секунди той се обади:

– Можеш да погледнеш.

Пред нея стоеше нова, много скъпа бебешка количка.

– О, Чарли – промълви тя разчувствана.

– Казах си, че ако още малко мъкнеш това чудо, ръцете ти ще се разтегнат до земята.

Лу Ан го прегърна силно, настани Лиса и тръгнаха.

11

Шърли Уотсън беше побесняла от яд. Търсейки подходящо отмъщение за унижението, което бе понесла от Лу Ан Тайлър, тя впрегна цялата си изобретателност, доколкото изобщо я притежаваше. Паркира пикапа си на място, където нямаше да бъде забелязан, отдалечено на четири-петстотин метра от караваната, и слезе, въоръжена с метален флакон.

Погледна часовника си и тръгна към караваната, където в момента Лу Ан би трябвало да спи дълбоко след нощна смяна. Не я интересуваеше къде е Дуейн. Ако присъстваше, тъкмо и него щеше да накаже, заедто не я защити от оная фурия.

С всяка стъпка гневът на нисичката, трътлеста Шърли се усиливаше. Беше съученичка на Лу Ан и също като нея бе напуснала преждевременно училището. Пак също като Лу Ан бе живяла в Рикървил през целия си живот. Но за разлика от съученичката си нямаше желание да го напусне, а това правеше стореното ѝ от Лу Ан още по-ужасно. Хората я бяха видели как се промъква у дома си чисто гола. Никога не бе изпитвала такова унижение. Наслушала се бе на повече подигравки, отколкото бе в състояние да понесе. И сега трябваше да живее с този срам до края на живота си. Историята щеше да се разнася и доукрасява и тя щеше да се превърне в посмешището на родния си град. Присмехът нямаше да секне чак докато умреше и я погребяха, а може би дори и тогава не. Лу Ан Тайлър щеше да си плати. Добре де, проспала беше с Дуейн, и какво от това? Всички знаеха, че Дуейн няма намерение да се жени за Лу Ан, както и че самата Лу Ан по-скоро би се гръмнала, отколкото да мине под венчило с тоя мъж. Стоеше при него, защото нямаше къде другаде да иде или ѝ липсваше смелост за промяна. Шърли бе твърдо убедена в това. Всички хвалеха Лу Ан, заедто била толкова красива,

толкова способна. Шърли се задъхваше от злоба и лицето ѝ пламваше все повече, въпреки студения вятър, бръснещ над пътя. С удоволствие щеше да слуша коментарите за външността на хубавицата, след като се разправеше с нея.

Когато доближи караваната, Шърли се приведе и започна да изминава разстоянието на прибежки от едно дърво до друго. Голямата кола все още беше паркирана отпред. Като минаваше покрай нея, надникна вътре. Ами ако в караваната имаше още някой? Усмихна се лукаво при мисълта, че Лу Ан може би посрещаше любовник в отсъствието на Дуйейн. Тогава наистина щеше да ѝ го върне тъпкано. Представяше си как голата Лу Ан ще изхвърчи с писъци от караваната. Внезапно всичко наоколо стана много тихо и неподвижно. Като по команда дори вятърът спря. Усмивката на Шърли се стопи и тя се огледа притеснена. Стисна още по-здраво флакона, а с другата ръка измъкна от джоба на жакета си ловджийски нож. Ако не улучеше с киселината във флакона, с ножа нямаше да пропусне. Цял живот бе чистила риба и дивеч и въртеше острието с не по-малка сръчност от най-добрите мъже. Лу Ан щеше да изпита ловкостта ѝ на лицето си, там, където останеше незасегнато от киселината.

– По дяволите! – изруга, като стигна до стълбите пред входа и я блъсна миризмата. Огледа се отново. Такава воня не бе подушвала дори когато за кратко работеше в екарисажа. Прибра ножа в джоба си, разви капачката на флакона и затисна носа си с кърпичка. Мирише, не мирише, бе стигнала твърде далеч, за да се отказва сега. Безшумно влезе вътре и се насочи към спалнята. Открехна вратата и надникна вътре – никой. Може би Лу Ан и гаджето ѝ се бяха гушали на канапето в дневната. Коридорът бе тъмен и тя се придвижи опипом, опирайки се в стената. Едва прекосила прага, се спъна в нещо и падна на пода, като се озова лице в лице с разлагачия се източник на вонята. Писъкът ѝ се чу чак до главния път.

– Не си купи много неща, Лу Ан – отбеляза Чарли, като преглеждаше съдържанието на пликовете, седнал на канапето в хотелската ѝ стая.

Лу Ан излезе от банята, където се бе преоблякла в джинси и бял пуловер, с коса, стегната в една плитка.

– Аз всъщност обичам да разглеждам, това ме забавлява достатъчно. Освен това цените тук са направо невероятни. Мили боже!

– Та нали аз щях да платя – възрази Чарли. – Казах ти го сто пъти.

– Не искам да си харчиш парите за мен, Чарли.

Чарли отново седна и я погледна право в очите.

– Лу Ан, парите не са мои. Това също ти го казах. Разполагам със сметка за разходи. Можеше да имаш каквото си пожелаеш.

– Така ли каза мистър Джаксън?

– Нещо подобно. Можеш да го приемеш като аванс за бъдещата ти печалба – усмихна се той.

Лу Ан седна на леглото и започна да плете пръсти с намръщена физиономия. Лиса още бе в новата количка и се занимаваше с разни играчки, купени ѝ от Чарли. Радостните ѝ звуци изпълваха стаята.

– Ето, вземи – подаде ѝ Чарли купче снимки от деня им в Ню Йорк.

– За албума със спомени.

Лу Ан заразглежда снимките и в очите ѝ блеснаха весели искрици.

– Никога не бих помислила, че ще видя кон с каруца тук. В големия стар парк беше много забавно. Да се неначудиш, че го има посред всички тия сгради.

– Хайде де, не беше ли чувала за Сентръл Парк?

– Бях, разбира се, но го смятах за измислица.

Лу Ан измъкна от купчето своя двойна снимка и му я подаде.

– О, да, благодаря ти, че ми напомни – рече Чарли.

– За паспорта ми е, нали?

Чарли кимна и я пъкна в джоба си.

– Трябва ли ти снимка и на Лиса?

– Малка е още, може да пътува с твоя паспорт. – После добави: – Разбрах, че искаш да си промениш името.

Лу Ан прибра снимките и се зае да разопакова покупките.

– Реших, че не е лошо. Така ще поставя ново начало.

– Същото чух и от Джаксън. Добре, щом искаш.

Лу Ан внезапно се отпусна на канапето и хвана главата си с две ръце.

Чарли я погледна загрижено.

– Е, хайде, Лу Ан, смяната на името не е болка за умирање. Какво те измъчва?

Най-после тя вдигна очи и го погледна.

– Сигурен ли си, че утре ще спечеля на лотарията?

– Нека изчакаме още един ден – каза той предпазливо. – Все пак не мисля, че ще бъдеш разочарована.

– Това са толкова много пари, Чарли, но нямам добро предчувствие за тая работа, никак дори.

Той запали цигара и известно време пуши мълчаливо, като я наблюдаваше.

– Ще поръчам да ни донесат в стаята вечеря с бутилка вино, горещо кафе и десерт. Като се нахраниш, ще се почувстваш по-добре – увери я Чарли и разгърна менюто.

– Правил ли си това и друг път? Имам предвид да се грижиш за хора, които... за познати на мистър Джаксън.

Чарли вдигна очи от менюто.

– Работя за него от доста време, но никога не съм го срещал лично. Контактваме само по телефона. Сече му умът на тоя човек. Малко е гаден за моя вкус, малко чалнат, но пък е хитър колкото щеш. Плаща ми пребогато. А да бавиш разни хора по скъпи хотели и да поръчваш храна в стаята не е чак толкова тежък живот. – И той допълни с широка усмивка: – Но за пръв път задължението ми е толкова приятно.

Тя коленичи до бебешката количка, измъкна един пакет от багажника ѝ и му го подаде.

Чарли зяпна от смайване.

– Какво е това?

– Купих ти подарък. Всъщност той ти е от мен и Лиса. Търсех да ти избира нещо, когато изведнъж тя взе да сочи и да крещи.

– И кога успя да го направиш?

– Докато ти разглеждаше шанда с мъжки дрехи, помниш ли?

– Лу Ан, не беше нужно...

– Знам – бързо го прекъсна тя. – Затова и се нарича подарък, защото не си длъжен да го правиш. Чарли хвана кутията с приковани в нея очи.

– Хайде де, отвори го, за бога – подкани го тя.

Докато Чарли внимателно разопаковаше кутията, Лу Ан чу, че Лиса се разшава в количката. Отиде и взе момиченцето на ръце. Двете с интерес наблюдаваха Чарли, който вдигна капака на кутията.

– Дявол да го вземе!

Той извади внимателно тъмнозелена мека шапка с двусантиметрова кожена лента, опасваща я отвън, и ширит от кремава коприна от вътрешната страна.

– Забелязах, че я пробваш в магазина. Реших, че много ти отива, отваря те. Но после ти я върна на рафта. Стори ми се, че го направи неохотно.

– Лу Ан, тя струва много пари.

– Имах спестени – махна с ръка тя. – Дано ти харесва.

– Страшно ми харесва, благодаря ти. – Прегърна я, после хвана осеяното с трапчинки юмруче на Лиса и официално се здрависа с нея. – Благодаря и на теб, малка госпожице. Отличен вкус.

– Сложи си я пак да видим дали още ти харесва.

Той я нахлупи и се погледна в огледалото.

– Много си елегантен, Чарли.

– Не е зле – усмихна се той.

Позанимава се с нея, докато открие правилния ъгъл. После я свали и седна.

– Досега не ми се бе случвало да получа подарък от хората, на които бях в услуга. Всъщност аз съм с тях само ден-два и после ги поема Джаксън.

Лу Ан побърза да се възползва от откровението му.

– Как стана така, че се зае с тая работа?

– Доколкото схващам, искаш да чуеш историята на живота ми.

– Да, искам. Проглуших ти ушите с моите проблеми.

Чарли се облегна на фотьойла. Посочи към лицето си.

– Едва ли ти е минало през ума, че съм си пробвал силите на боксовия ринг. – Усмихна се. – През повечето време бях спаринг-партньор, боксова круша за изгряващи звезди. Бях достатъчно разумен да се оттегля, докато още бях наред с главата, поне отчасти. След това постъпих в полупрофесионалната футболна лига. И ще ти кажа, че тоя спорт в никакъв случай не щади повече тялото, но поне носиш каска и всевъзможни подплънки. Винаги съм бил атлетичен и да си кажа правото, харесваше ми да си изкарвам прехраната по този начин.

– Изглеждаш в много добра форма.

Чарли се потупа по плоския корем.

– Не е зле за близо петдесет и четири годишен човек. След като приключих с футбола, бях известно време треньор, ожених се, носех се насам-натам без посока, без да откроя нещо подходящо за себе си.

– Отлично ми е познато това чувство – сподели Лу Ан.

– И тогава кариерата ми направи голям завои. – Той млъкна, за да загаси цигарата си и веднага запали нова.

Лу Ан използва прекъсването, за да върне Лиса в количката. " – С какво се залови?

– Прекарах известно време като гост на американското правителство. – Лу Ан го погледна неразбиращо. – Лежах във федерален затвор, Лу Ан.

– Изобщо не изглеждаш да си от тоя тип, Чарли – смаяна възкликна

тя.

– Абе кой знае – засмя се той. – Освен това всякакви хора лежат в затвора, аз ти го казвам.

– Какво беше направил?

– Укриване на данъци. Или измама, както му викат, поне прокурорът го наричаше така. И беше прав. Просто ми дотегна да ги плащам. Парите и без това все не стигаха за елементарни неща, а трябваше да отделям от тях и пай за държавата. – Той приглади косата си назад. – Тази малка грешка ми струваше три години и брака ми.

– Съжалявам, Чарли.

Той сви рамене.

– Това беше май най-доброто, което ми се е случвало. Попаднах в затвор с лек режим сред интелигентни хора, тъй че не трябваше всеки миг да се притеснявам, че ще ми отрежат главата. Взех няколко гимназиални класа и се замислих какво искам да направя с живота си. Само едно лошо нещо ми се случи в затвора. – Той повдигна цигарата си. – Преди това изобщо не бях запалвал. Но вътре почти всички пушеха. Щом ме освободиха, отказах цигарите. За дълго време. Пропуших ги отново преди шест месеца. И тъй, като ме пуснаха, започнах работа при моя адвокат, правех един вид проучвания. Той знаеше, че макар да съм осъждан, съм честен и надежден човек. Освен това познавах много хора от всякакви слоеве. А и в затвора много бях научил. Придобих добро образование, защото покрай мен имаше преподаватели във всякакви сфери – от икономика до автомонтърство. Този опит ми беше от голяма полза в юридическата фирма. Работата ми доставяше истинско удоволствие.

– А как се запозна с мистър Джаксън? Чарли видимо помръкна.

– Да кажем, че той просто се обади един ден. Бях се за бъркал в малка неприятност. Нищо сериозно, но условната ми присъда още не бе изтекла и това можеше да ми струва сериозно удължаване на срока. Той предложи да ми помогне и аз приех.

– Нещо като моята история – с лека горчицина отбеляза Лу Ан. – Неговите предложения са такива, че е трудно да откажеш.

Той я погледна – в очите му изведнъж се бе появила умора.

– Да – каза кратко.

Тя приседна на ръба на леглото и не можа да съдържи напирашите думи.

– През целия си живот никога и за нищо не съм мамила, Чарли.

Чарли пое дим от цигарата си, после го изпусна.

– Зависи от коя страна ще го погледне човек.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, като се замислиш, хора, които иначе са добри, почтени и трудолюбиви, мамят всеки ден от живота си. Някои на едро, но повечето на дребно. Хората укриват данъци или като мен просто не ги плащат. Или пък не връщат парите, когато някой сбърка в сметката. Всекидневно се изричат малки невинни лъжи, понякога като единствен начин да си запазиш разума. После идват по-сериозните измами: и мъже, и жени постоянно изневеряват. В това отношение имам опит. Жена ми има научна степен по прелюбодеяство.

– Това и аз го преживях – тихичко рече Лу Ан.

Чарли я погледна изненадан.

– Бил е кръгъл глупак, това мога да кажа. Та така се трупат лъжите в живота.

– Но не и лъжи, струващи петдесет милиона долара.

– Измерени в долари, може би не. Но аз бих приел по-скоро една голяма измама в живота, отколкото хиляда дребни, които накрая ти отравят душата и те карат да се намразиш.

Лу Ан потрепери и обхвана раменете си с ръце.

Той я гледа известно време, после пак отвори менюто.

– Ще поръчам вечеря. Яде ли ти се риба?

Лу Ан кимна разсеяно, без да отмести поглед от обувките си, докато Чарли поръчваше вечерята по телефона. Като остави слушалката, извади поредната цигара от пакета и я запали.

– Дявол да го вземе, не познавам нито един човек, който би отказал на предложението, което ти е направено. Мен ако питаш, щеше да сглупиш, ако не беше приела. – Той млъкна и се заигра със запалката си. – Малко те познавам, но мога да преценя, че ще намериш начин да облекчиш съвестта си. Не че тя е особено обременена.

– И как ще стане това? – вдигна тя очи към него.

– Използвай част от парите, за да помогнеш на други хора – простичко отвърна той. – Можеш да ги третираш като обществен фонд или нещо от тоя род. Не казвам да не им се порадваш и ти. Заслужаваш го. – После добави: – Знам това-онова за живота ти. Не е бил от най-леките.

– Справях се някак – сви рамене Лу Ан.

Чарли седна до нея.

– Точно така, Лу Ан, ти си от оцеляващите. Ще преживееш и това. – Погледна я напрегнато. – Ще позволиш ли да ти задам един личен въпрос, след като си излях всичко пред теб?

– Зависи от въпроса.

– Да, така е справедливо – кимна той. – Както ти казах, имам някои сведения за теб. Питам се как си могла да се свържеш с тип като Дуетн Харви. На челото му сякаш с големи букви е написано „неудачник“.

Лу Ан си помисли за слабото тяло на Дуетн, проснатото върху мръсния килим, лекото стенание, което бе издал, преди да падне, като че я викаше, като че я молеше за помощ. А тя не бе отвърнала на тоя зов.

– Дуетн не е чак толкова лош, просто вършеше неразумни постъпки. – Тя се изправи и започна да крачи из стаята. – Бях в много тежък период. Мама току-що беше починала. Срецах Дуетн тъкмо когато се чудех как да подхвана живота си. Ако си от тоя край, или се раждаш и си умираш там, или гледаш да го напуснеш колкото може по-скоро. Не съм чувала някой да се е преселил в окръг Рикърсвил. – Тя въздъхна дълбоко и продължи. – Дуетн току-що бе открил тая каравана и се бе нанесъл в нея. Тогава още ходеше на работа. Отнасяше се добре с мен, заговорихме за женитба. Просто беше по-различен.

– И ти искаше да си от онези, които там ще си умрат?

Тя го погледна изумена.

– Нищо подобно. Имахме намерение да се преместим. Искан го и аз, и Дуетн, или поне така говореше. – Спря да крачи и се обърна към Чарли. – После се роди Лиса – заключи простичко. – Това промени отношението на Дуетн. Едва ли е било в плановете му да има дете. Но, тъй или иначе, стана и това е най-хубавото, което ми се е случило в живота. После обаче разбрах, че нищо няма да излезе между нас двамата. Знаех, че трябва да се махна. Просто се мъчех да измисля начин как да го сторя и тогава се обади мистър Джаксън.

Лу Ан погледна през прозореца към блещукащите светлини, гравирани на фона на мрака.

– Джаксън спомена, че има някои условия, за да получа парите. Напълно ми е ясно, че не прави всичко това от обич към мен. – Тя погледна Чарли през рамо.

– Така е, тук си права – промърмори той.

– Имаш ли представа какви са тези условия?

Чарли поклати глава, преди още тя да довърши въпроса си.

– Знаем само, че ще имаш толкова много пари, та няма да знаеш какво да ги правиш.

– И ще мога да ги използвам както си искам, нали?

– Със сигурност. Те ще са си твои по закон. Ако искаш, можеш да опразниш „Сакс“ и „Тифани“. Или пък да построиш болница в Харлем.

Ти си решаваш.

Лу Ан отново отправи поглед през прозореца и очите ѝ заблестяха от мислите, нахлули в главата ѝ, пред които гигантският силует на града някак се смали. В този миг всичко изведнъж си дойде на мястото. Дори огромният Ню Йорк с неговите гигантски сгради вече изглеждаше тесен да побере онова, което тя мечтаеше да постигне в живота си. С всички тези пари.

12

– Трябваше да си останем в хотела и да го наблюдаваме по телевизията – промърмори Чарли и се огледа притеснено. – Джаксън ще ме убие, ако знае, че сме дошли. Имам строго нареждане да не водя „клиентите“ тук.

„Тук“ бе централата на Комисията на националната лотария на Съединените американски щати. Помещаваше се в нов, източен като кула небостъргач на Парк Авеню с впечатляваща авангардна архитектура. Огромната зала бе изпълнена с хора, сред които многобройни репортери от различни телевизионни мрежи, сграбчили микрофони, представители на списания, вестници и кабелни телевизии.

Лу Ан бе застанала съвсем близо до сцената, притиснала Лиса към гърдите си. Беше с тъмни очила, купени ѝ от Чарли, и обърната с козирката назад бейзболна шапка, която прибираше дългата ѝ коса. Впечатляващата ѝ фигура бе скрита под дълъг шлифер.

– Не се бой, Чарли, никой няма да ме запомни в този вид.

– Все пак не съм спокоен – поклати глава той.

– Трябваше да дойда и да видя с очите си. Нямахте да е същото да седя в хотелската стая и да го гледам по телевизията.

– Джаксън сигурно ще позвъни там веднага след обявяването на числата – изсумтя той.

– Ще му кажа, че съм заспала и не съм чула телефона.

– Да бе! – сниши глас той. – Заспиваш точно когато ще спечелиш петдесет милиона долара.

– След като знам, че ще ги спечеля, какво има да се вълнувам? – пазира го тя.

Чарли нямаше готов отговор за репликата ѝ, затова замълча и внимателно заоглежда присъстващите.

Лу Ан отправи очи към сцената, където върху една маса бе

поставен лотарийният апарат с топките. Беше почти два метра дълъг и се състоеше от десет големи тръби, под всяка от които бе прикрепена сфера с топки за пинг-понг. На тях с боя бяха маркирани числата. След като машината бъдеше пусната, въздушната струя щеше да раздвижи топките, докато то една минеше през тесния отвор, влезеше в тръбата и бъдеше задържана вътре от специален механизъм. След като бъдеше уловена топка, сферата под тази тръба автоматично се затваряше и се активираше следващата. Процесът се повтаряше и напрежението растеше, докато най-накрая излезеха всичките десет печеливши числа.

Хората нервно поглеждаха билетите си; мнозина държаха по десет и повече. Един младеж беше отворил на коленете си портативен компютър. Екранът бе изпълнен със стотици лотарийни комбинации, които той преглеждаше за кой ли път. На Лу Ан не й бе нужно да вади билета си; знаеше числата наизуст: 0810080521. Това бяха нейната и на Лиса рождени дати и годините, които Лу Ан щеше да навърши на следващия си рожден ден. Вече не чувстваше вина, като наблюдаваше изпълнените с надежда лица около себе си и устните, изричащи безмълвни молитви с приближаване на момента на тегленето. Беше в състояние да понесе неизбежното им разочарование. Решението й бе взето и планът – готов в съзнанието й, тъй че настроението й бе повишено и именно по тая причина стоеше сега сред морето от напрегнати хора, вместо да се крие под леглото си в „Уолдорф“.

На сцената излезе човек и тя се отърси от унеса си. Множеството в миг се смълча. Лу Ан почти бе очаквала това да е Джаксън, но мъжът бе по-млад и далеч по-симпатичен. За миг в съзнанието й се мярна въпросът дали и той е замесен в заговора. Лу Ан погледна към Чарли и двамата си размениха бегли усмивки. Към мъжа на сцената се присъедини руса жена с къса пола, черни чорапи и обувки на тънки токчета и застана със скръстени зад гърба ръце до впечатляващото с вида си устройство.

Камерите се насочиха към красивото лице на мъжа и той отправи кратко и стегнато приветствие към присъстващите и към телевизионните зрители. После, след драматична пауза, съобщи голямата новина на вечерта: официалният джакпот на базата на продадените билети до последната минута възлизаше на рекордната сума от сто милиона долара! Всички ахнаха дружно при споменаването на тази гигантска цифра. Дори Лу Ан зяпна изненадана. Чарли я погледна, поклати глава и на устните му се изписа лека усмивка. Той я по бутна закачливо с лакът, наведе се към нея и прошепна в ухото й:

– Дявол да го вземе, можеш да опразниш „Сакс“ и „Тифани“ и пак

да си построиш своята болница само от лихвите.

Наистина това бе най-големият джакпот досега и някой невероятен щастливец щеше да го спечели, както обяви с апломб и ослепителна усмивка водещият. От публиката гръмнаха аплодисменти и възгласи. Мъжът направи театрален жест към дамата до себе си и тя шракна копчето за захранване на машината. Лу Ан впери очи към подскачащите топки в сферата, които една през друга атакуваха отвора. Дишането ѝ се учести и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Въпреки близостта на Чарли и спокойната увереност на мистър Джаксън, така безпогрешно предсказал числата на всекидневната лотария, въпреки всичко преживяно през последните няколко дни внезапно ѝ хрумна, че присъствието ѝ тук е абсурдно до лудост. Как би могъл Джаксън или някой друг да контролира лудешкото въртене на топките? В съзнанието ѝ се появи аналогия със сперматозоиди, бомбардиращи яйцеклетка – беше го гледала веднъж по телевизията. Нима би могъл някой да познае кой ще успее да се промъкне и да извърши оплождането? Отново я обзе отчаяние, като си представи твърде ограничените възможности пред себе си: да се върне обратно и да обясни някак смъртта на двамата мъже в пълната с наркотици каравана, наречена неин дом; или да потърси гостоприемството на най-близкия приют за бедни тук и да се чуди какво да прави с разбития си живот.

Прегърна Лиса още по-силно, а другата си ръка протегна и стисна грубоватите пръсти на Чарли. Една топка се провря през отвора и бе уловена в първата тръба. Беше с цифра нула, която се появи на огромен екран над сцената. Веднага след това се активира втората сфера. След секунди и от нея излезе топка. В бърза последователност се появиха следващите шест и се оформи поредицата 0-8-1-0-0-8-0-5. Лу Ан мърдаше устни и беззвучно повтаряше познатите числа. По челото ѝ изби пот и усети, че краката ѝ се подгъват. „О, боже! – пошепна си тя. – Наистина ще се случи.“ Джаксън бе го постигнал по някакъв начин, той невзрачен човечец бе направил невъзможното. Чуваше много пшкания и стонове около себе си, лотарийни билети се късаха и хвърляха на пода, докато числата изникваха едно след друго на екрана отсреща. Лу Ан гледаше като омагьосана борбата на топките в деветата сфера. Съзнанието ѝ възприемаше гледката в забавен каданс. Накрая номер две надделя и се вмъкна в тръбата. Сред множеството не останаха лица, озарени от надежда. Освен едно.

Завъртя се и последната сфера, топката с изписана на нея единица бързо застана пред отвора в последната тръба и изглеждаше, че победата ѝ е сигурна. Лу Ан разхлаби пръстите си, стиснали ръката на Чарли.

Внезапно като пробит балон, изпускащ въздух, единицата падна право на дъното, изместена от енергичната четворка. Резките ѝ движения все повече я приближаваха към отвора, водещ към последната десета тръба, но сякаш неизвестна сила постоянно я отблъскваше оттам. Кръвта бавно се изцеждаше от лицето на Лу Ан и за миг тя се уплаши, че ще се строполи на пода. „По дяволите!“ – изрече на висок глас, но дори и Чарли не можеше да я чуе сред силния шум. Сграбчи ръката му с такава сила, че той едва не изкрещя от болка.

Самият Чарли усещаше сърцето си разгуптяно от вълнение за Лу Ан. Джаксън никога досега не бе допускал грешка, но знаеше ли човек? „Какво пък, поне вреда няма да има“, каза си и попипа през ризата разпятието от масивно сребро, което носеше на врата си, откакто се помнеше. Потърка го за късмет.

Тъй бавно, че сърцето на Лу Ан едва не спря, двете топки, сякаш ръководени от методичен хореограф, отново размениха местата си. Последва мигновено сблъскване и единицата най-сетне се провря в десетата тръба.

Лу Ан с мъка се удържа да не закрепчи повече от облекчение, отколкото от вълнението, че в този момент става със сто милиона по-богата. С Чарли се погледнаха – и двамата с разширени очи, мокри от пот лица и треперещи тела, все едно току-що се бяха любили. Чарли наклони глава към нея с повдигнати вежди, сякаш ѝ казваше: „Я, ти взе, че спечели.“

Лу Ан кимна леко. Главата ѝ се поклащаше като в ритъма на любима песен. Лиса започна да се върти, вероятно почувствала възбудата на майка си.

– Дявол го взел – изпъшка Чарли. – Едва не се напиках в гащите, докато чаках да излезе последната топка.

Той поведе Лу Ан към изхода на залата и след няколко минути вече вървяха бавно по улицата по посока към хотела. Беше красива свежа нощ с безброй звезди по ясното небе. Чарли потърка ръката си.

– Господи, помислих си, че ще ми счупиш пръстите. За какво беше това?

– Не ти трябва да знаеш – отсече Лу Ан. После му се усмихна, пое с пълни гърди хладния ароматен въздух и внезапно смушка Чарли с лакът, палаво усмихната. – Който стигне последен до хотела, плаща вечерята.

Тя се понесе като синя стрела с развят назад шлифер и до Чарли долетяха радостните ѝ викове. Той се засмя и заподтичва след нея с Лиса в

количката.

Щастието и на двама им щеше да помръкне, ако бяха видели човека, който ги проследи до залата на националната лотария и сега ги наблюдаваше от отсрещния тротоар. Романело бе предположил, че проследяването на Лу Ан ще доведе до интересни разкрития. Но дори той трябваше да признае, че очакванията му бяха многократно надхвърлени.

13

– Сигурна ли си, че искаш да отидеш там, Лу Ан?

– Да, мистър Джаксън, напълно – със сериозен тон отвърна тя в слушалката. – Винаги съм искала да отида в Швеция. Семейството на майка ми много отдавна се е преселило оттам. Много ѝ се щеше да види тая страна, но не ѝ се удаде възможност. Тъй че ще го направя един вид в нейна памет. Много ли ще ви затрудня?

– Всичко е затруднение, Лу Ан. Тук опира просто до степени на трудност.

– Но можете да го уредите, нали? Бих искала да отида и на други места, но ми се ще да започна от Швеция.

– Щом мога да уредя такава като теб да спечели сто милиона долара – изрече надутото Джаксън, – естествено, че ще ми е по силите да уредя и едно пътуване.

– Искрено съм ви благодарна – увери го Лу Ан и погледна Чарли, който държеше Лиса на ръце и си играеше с нея. – Много ти отива – усмихна му се.

– Какво каза? – попита Джаксън.

– Простете, говорех на Чарли.

– Дай ми го на телефона. Трябва да уговорим посещението ти в централата на националната лотария, за да потвърдят печелившия билет. Веднага след това може да се организира пресконференцията и след нея си свободна да заминеш.

– Условията, за които споменахте... – подхвана Лу Ан.

Джаксън я прекъсна.

– Не съм готов да обсъждам това точно сега. Дай ми Чарли, бързам.

Лу Ан подаде на Чарли слушалката и пое Лиса. Наблюдаваше го внимателно, докато той говореше с приглушен глас, гърбом към нея. Видя го да кима няколко пъти, после затвори телефона.

– Всичко наред ли е? – попита го тя тревожно. Той огледа стаята за

миг и чак тогава очите му срещнаха нейните.

– Да, разбира се, всичко е тип-топ. Днес следобед трябва да се видиш с организаторите на лотарията. Мина достатъчно време.

– Ти ще дойдеш ли с мен?

– Ще те придружа с таксито, но няма да вляза в сградата. Ще се повъртя навън, докато свършиш.

– Какво трябва да направя?

– Просто да покажеш печелившия билет. Ще установят дали е редовно закупен и ще ти дадат официална разписка срещу него. Ще има свидетели и всичко, каквото се полага. Установяват автентичността на билета с лазерна технология. В хартията точно под цифрите има специални нишки като при банкнотите, за да се избегне фалшифициране. Изработването на дубликат е невъзможно, особено за толкова кратко време. Ще се обадят до мястото, където си купила билета, за да установят, че действително е продаден там. Ще искат да получат информация от теб коя си и каква си. Откъде си родом, родители, деца – неща от този род. Ще отнеме няколко часа. Не е нужно да чакаш. Ще се свържат с теб, когато проучването приключи. След това дават изявление за пресата, че победителят е известен, но няма да оповестят името ти до самата пресконференция, та да изострят интереса. Това е начин да се увеличават продажбите на билети за следващия тираж. Но и тогава не е нужно присъствието ти. Пресконференцията ще бъде на следващия ден.

– Ще се връщаме ли тук?

– Всъщност Линда Фрийман днес ще освободи стаята си. Ще идем в друг хотел, където ще се регистрираш като Лу Ан Тайлър – една от най-богатите гражданки на страната ни. Току-що пристигнала в града и готова да превземе света.

– Бил ли си преди на такава пресконференция? Той кимна.

– На няколко. Голяма лудница става понякога. Особено когато спечелилият води и семейството си. Парите вършат странни неща с хората. Но поне не продължава дълго. Задават ти куп въпроси и после си тръгваш. – Той помълча и добави: – Добре правиш, че заминаваш за Швеция в памет на майка си.

Лу Ан сведе поглед и се заигра с крачетата на Лиса.

– Надявам се. Поне ще е по-различно.

– Май наистина имаш нужда да промениш обстановката.

– Не знам колко дълго ще остана там.

– Остани колкото ти се ще, дори завинаги, ако искаш.

– Не съм много сигурна, че там ще се чувствам на място.

Той обхвана раменете ѝ и я погледна в лицето.

– Слушай, Лу Ан, трябва да имаш повече вяра в себе си. Е, не можеш да се похвалиш с престижни дипломи, но си умна, великолепна майка си и имаш добро сърце. По мое мнение това те извежда пред деветдесет и девет процента от населението.

– Не знам дали щях да се справя, ако ти не ми помагаше. Той сви рамене.

– Нали ти казах, на мен това ми е работата. – Пусна раменете ѝ и извади цигара от пакета. – Какво ще кажеш да обядваме набързо и после да идеш да си поискат наградата? Готова ли сте да станете безсрамно богата, мадам?

Лу Ан пое дълбоко дъх и едва тогава отговори;

– Готова съм.

Лу Ан излезе от сградата на националната лотария и пое по улицата към предварително уговореното място за срещата ѝ с Чарли. Той бе останал да пази Лиса, докато тя приключеше вътре.

– Не пропусна нищо от онова, което ставаше покрай нея. Много будно дете е.

– Не след дълго ще има да я гоня насам-натам.

– Как ли не се опитваше да се измъкне от мен и да запълзи долу, ако щеш, вярвай. – Чарли се усмихна и постави възбудената Лиса обратно в количката ѝ. – Е, как мина?

– Държаха се много дружелюбно. Показаха ми внимание като на важна личност. „Искате ли кафе, мис Тайлър?“ „Желаете ли телефон, за да позвъните някъде?“ Една жена ми предложи да я наема като лична секретарка. – Тя се разсмя.

– Трябва да свикваш. Разписката у теб ли е?

– Да, в портмонето ми.

– За кога насрочиха пресконференцията?

– За утре в осемнайсет часа. – Погледна го изпитателно. – Какво има?

Докаато вървяха, Чарли на няколко пъти бе погледнал крадешком назад през рамо. Той се обърна към нея.

– Не знам. Като бях в затвора, развих особено чувство, нещо като вграден радар, който ми позволяваше да усещам кога някой ме наблюдава по-внимателно от обичайното. И в този момент вътрешната ми аларма се обажда.

Лу Ан понечи да се огледа, но той побърза да я предупреди.

– Недей така. Върви си, сякаш няма нищо. Не се безпокой, регистрирах те в друг хотел. След една пресечка е. Ще ви настаня с Лиса и после ще се повъртя малко да огледам. Сигурно само си въобразявам.

Лу Ан обаче забеляза бръчици на тревога около очите му и заключи, че думите съвсем не изразяваха истинските му чувства. Инстинктивно стисна по-здраво дръжката на бебешката количка и продължиха пътя си.

На двайсетина метра зад тях от другата страна на улицата Антъни Романело се чудеше дали не са го забелязали. В този час навън бе пълно с хора, но нещо във внезапната скованост на двамата, които следваше, го накара да е нащрек. Посгуши се и увеличи разстоянието между тях и себе си с още десетина метра, като все така не ги изпускаше от поглед. В същото време постоянно следеше за най-близкото такси, в случай че те решаха да се качат на някое. Все пак имаше предимството, че те щяха да се позабавят, докато вкрат вътре бебешката количка. Това щеше да му даде възможност навреме да спре такси. Но те продължиха пеша, докато явно стигнаха мястото, където отиваха. Романело изчака няколко мига пред хотела, огледа улицата в двете посоки и се вмъкна вътре.

– Кога успя да ги купиш? – попита Лу Ан, загледана в комплекта куфари, наредени в ъгъла на хотелския апартамент.

Чарли се усмихна.

– Не може да тръгнеш да пътуват без приличен багаж. А тия са от най-издръжливите. Не са като префърцунените скъпотии, дето се разпадат само като ги погледнеш накриво. Голямата чанта вече е пълна с неща, които ще са ти нужни за пътуването. Вещи за Лиса и разни дреболии. Една моя приятелка ми свърши тая услуга. Но днес пак ще трябва да идем на пазар, за да напълним и другите куфари и чанти.

– Боже мой, ти си просто невероятен, Чарли. – Тя го прегърна и леко го целуна по бузата.

Той смутено сведе поглед и се изчерви.

– Не съм направил кой знае какво. Ето, вземи. – Той ѝ подаде паспорта.

Лу Ан го взе и мрачно погледна името вътре, като че истината за превъплъщението ѝ я осеняваше едва сега, а всъщност така си и беше. Затвори малката синя книжка. Тя представляваше врата към друг свят –

свят, в който с малко късмет скоро щеше да се втурне.

– Стягай се, Лу Ан, и обиколете цялата планета двете с Лиса. – Обърна се към вратата. – Отивам да проверя някои неща. Няма да се бавя.

Тя поглади корицата на паспорта и вдигна поруменялото си лице към него.

– Ти защо не дойдеш с нас, Чарли? Той бавно се извърна и я загледа смаян.

– Какво?

Лу Ан заразглежда ръцете си и изрече забързано:

– Мислех си... нали сега получих всички тия пари. А ти беше толкова мил с мен и Лиса. Пък аз, нали знаеш, никога досега не съм ходила никъде. Тъй че... ами с две думи, много ще се радвам да дойдеш с нас... тоест, ако искаш, естествено. Ще те разбера, ако откажеш.

– Това е много великодушно предложение, Лу Ан – промълви той. – Но ти всъщност не ме познаваш. Неразумно е да се обвържеш дотолкова с непознат човек.

– Познавам те колкото ми е нужно – упорито настоя тя. – Познавам те като добър човек, който положи големи грижи за нас. А и Лиса мигом се привърза към теб. По мое мнение това се брои за много точки.

Чарли се усмихна към момиченцето, после отново обърна поглед към Лу Ан.

– Защо не си дадем малко време да го обмислим, Лу Ан? И после ще говорим, съгласна ли си?

Тя сви рамене и отмахна няколко кичура от лицето си.

– Не ти правя предложение за брак, Чарли, ако това си мислиш.

– И слава богу, че то аз мога да ти бъда дядо – засмя се той.

– Но много ми се иска да си с мен. Не съм имала много приятели, още по-малко такива, на които да мога да разчитам. А на теб знам, че мога да разчитам. Ти си ми приятел, нали?

– Да – с дрезгав глас отвърна той, защото в гърлото му бе заседнала буца. После се прокашля и заговори делово: – Разбрах те какво ми каза, Лу Ан. Ще поговорим повече, като се върна. Обещавам.

Когато вратата се затвори зад него, Лу Ан приготви Лиса за следобедния ѝ сън. Щом детето се унесе, тя закрачи нервно из хотелския апартамент. Погледна през прозореца тъкмо когато Чарли излизаше от сградата. Проследи го с очи, докато се изгуби по улицата. Не забеляза никой да го следи, но около него имаше толкова хора, че нямаше как да е сигурна. Въздъхна и после се намръщи. Не се чувстваше уверена без

него. Искаше й се той вече да се е върнал здрав и невредим. Замисли се за конференцията, но като си представи как разни непознати един през друг й задават всякакви въпроси, се почувства притеснена и реши засега да забрави този проблем.

Чукането на вратата я стресна. Отправи се натам, без да знае какво да прави.

– Рум-сървис – обади се отвън един глас.

Лу Ан надникна през шпионката. Младежът, застанал отпред, наистина бе облечен в униформа на пиколо.

– Нищо не съм поръчвала – отвърна тя, като се опитваше да овладее треперенето на гласа си.

– Има бележка и пакетче за вас, мадам.

Лу Ан отскочи назад изненадана.

– От кого?

– Не зная, мадам. Един човек във фойето помоли да ви ги предам.

„Чарли?“, мина й през ума. После попита:

– По име ли ме назова той?

– Не, посочи ви, когато отивахте към асансьора, и каза да ви го предам. Ще го приемете ли? – попита той търпеливо. – Ако не, мога да го оставя на рецепцията, да си го приберете после.

Лу Ан откряна вратата.

– Не, ще го взема.

Протегна ръка и пиколото постави в нея пакетчето. Тя веднага затвори вратата. Младежът остана там за миг, по-дразнен, че разкарването и проявеното търпение не му бяха донесли бакшиш. Но непознатият мъж вече го бе възнаградил щедро, тъй че пак не беше на загуба.

Лу Ан разкъса плика и разгъна писмото. То бе кратко, написано на хотелска бланка.

Драга Лу Ан,

Как се чувства Дуейн напоследък? Ами другият тип? С какво го фрасна впрочем? Мъртъв е като пън. Дано полицията не разбере, че си била там. Предполагам, че ще пожелаеш да научиш новини от родния град. Хайде да си побъбрим. След един час. Взemi такси до Емпайър Степ Билдинг. Това е забележителност, която заслужава да се види. Не води с теб она високия и бебето.

Лу Ан разкъса кафявата амбалажна хартия и отвътре изпадна вестник. Вдигна го и го погледна. Беше „Атланта Джърнъл енд

Конститушън“. Една от страниците бе отбелязана с жълто листче. Отвори на нея и приседна на канапето.

Както бе развълнувана, щом видя заглавието, подскочи. Очите ѝ жадно поглъщаха думите, като от време на време се отклоняваха към снимката, придружаваща репортажа. На нея караваната изглеждаше още по-окаяна, ако това изобщо бе възможно; сякаш бе пред разпадане и просто чакаше боклукчийската кола да я откара на бунището, а обитателите ѝ – право на гробището. Колата с подвижния покрив също бе заснета. Предницата ѝ с неприличния орнамент сочеше право към караваната като някой копой, подсказващ на ловеща къде е убитото животно.

Двама мъртви мъже, се казваше в материала. Замесени са наркотици. Когато Лу Ан прочете името Дуейн Харви, една сълза капна на страницата и размаза част от текста. Тя отново седна и положи цялото си старание да се овладее. Другият все още не бе идентифициран. Лу Ан продължи да чете бързо, докато стигна до собственото си име. Полицията я търсеше в момента; във вестника не се споменаваеше, че е обвинена в някакво престъпление, но изчезването ѝ вероятно бе засилило подозренията към нея. Потръпна, като прочете, че трупове са били открити от Шърли Уотсън. На пода в караваната бил открит флакон с киселина за батерии. Очите на Лу Ан се присвиха. Киселина за батерии. Шърли бе отишла да си отмъщава и точно с тая цел бе взела киселината, нямаше съмнение в това. Съмняваше се обаче, че полицията ще обърне внимание на неизвършено престъпление, когато налице бе двойно убийство.

Докато седеше и се взираше поразена във вестника, последва ново чукане на вратата и тя едва не получи инфаркт.

– Лу Ан?

Тя пое дълбоко въздух.

– Ти ли си, Чарли?

– Че кой друг?

– Един момент.

Лу Ан скочи, бързо откъсна статията и я сложи в джоба си, а писмото и останалата част от вестника напъха под канапето.

После отиде да му отключи. Той влезе в стаята и си съблече палтото.

– Идеята беше глупава. Като че ще забележа някого по тия пълни улици. – Той запали цигара и се загледа замислено през прозореца. – И все пак не мога да се отърся от мисълта, че някой ни следеше.

– Може някой да е искал да ни обере, Чарли. Тук нали често се

случват такива неща. Той поклати глава.

– Вярно, че джебчиите станаха доста нагли напоследък, но ако случаят беше такъв, щяха да ни пребъркат и да побягнат. Естествено, няма да извадят оръжие и да ни кажат „горе ръцете“ пред милион хора. Имах чувството, че някой ни беше следил от доста време. – Той я погледна изпитателно. – Нещо необичайно не ти ли се случи на път за насам?

Лу Ан поклати глава и посрещна погледа му с широко разтворени очи, като се боеше да проговори.

– Не си ли забелязала някой да те е проследил до Ню Йорк?

– Никого не видях, Чарли, кълна се. – Лу Ан започна да трепери. – Така се страхувам.

Той праметна силната си ръка през рамото ѝ.

– Няма страшно. Сигурно ме хваща параноя и правя въпрос от нищо. Но понякога е полезно да си параноичен. Не искаш ли да идем да напазуваме едно-друго? Ще се почувстваш по-добре.

Лу Ан нервно попипа вестникарската статия в джоба си.

Сърцето ѝ сякаш се бе качило в гърлото и щеше да се пръсне. Ала когато го погледна, лицето ѝ бе спокойно и очарователно.

– Знаеш ли какво ми се иска всъщност?

– Какво? Само кажи, и ще го имаш.

– Искам да си направя косата, а може би и маникюра. Доста са запуснати. А след като пресконференцията ще се гледа в цялата страна, искам да изглеждам добре.

– По дяволите, как не се сетих за това?! Сега ще открием най-модния фризьорски салон в указателя.

– Има един във фойето – побърза да каже Лу Ан. – Видях го, като влизахме. Правят прически, маникюр, педикюр, козметични маски, неща от този род. Много приятен изгледаше.

– Още по-добре тогава.

– Би ли попазил тук Лиса?

– Най-добре да слезем с нея долу и да те почакаме.

– Чарли, как можа?

– Защо, какво казах?

– Мъжете не ходят по фризьорските салони да гледат какво се прави. Това си е женска тайна. Ако знаехте колко труд полагаме, за да изглеждаме хубави, нямаше да правим такова впечатление. Но и ти ще имаш задача.

– Каква е тя?

– Да ахкаш и охкаш, като се върна, и да ми повтаряш колко добре

изглеждам.

Чарли се усмихна широко.

– Вярвам, че ще се справя с тази задача.

– Не знам колко ще се забавя. Може да не стане веднага. В хладилника има шише с приготвена храна за Лиса, когато огладнее. После ще иска да поиграе малко, а като ѝ се доспи, сложи я да легне.

– Свърши си спокойно работата. Нямам други ангажименти днес. Една бира, кабелна телевизия и компанията на тази малка дама – той приближи до количката и пое на ръце Лиса, – и ще съм напълно щастлив.

Лу Ан си взе палтото.

– За какво ти е? – учуди се Чарли.

– Ще си купя някои лични неща. Отсреща има аптека.

– Можеш да си ги купиш от магазинчето в хотела.

– Ако цените са като в предишния хотел, предпочитам да прекося улицата и да си спестя пари.

– Лу Ан, та ти си една от най-богатите жени в света. Можеш да купиш целия хотел, ако искаш.

– Цял живот съм се опитвала да икономисам по някой цент, Чарли. Не мога да се променя отведнъж. – Тя отвори вратата и се обърна да го погледне през рамо, като се стараше да прикрие нарастващата си тревога. – Ще гледам да се върна час по-скоро.

Чарли се приближи до вратата.

– Не ми харесва тая работа. Ако ще излизаш, редно е да те придружавам.

– Чарли, аз съм възрастен човек. Мога да се грижа за себе си. А и Лиса скоро ще трябва да спи, не можем да я оставим тук сама, нали?

– То се знае, че не, но... Лу Ан го прегърна леко.

– Грижи се за Лиса, пък аз ще гледам да не се бавя. – Тя целуна Лиса по бузката, а Чарли потупа нежно по рамото.

След като Лу Ан тръгна, Чарли извади бира от хладилника и се настани в едно кресло с Лиса в скута и дистанционното управление за телевизора в ръка. В миг погледът му спря на вратата и лицето му се смръщи. Сетне отново насочи вниманието си към телевизора и се постара да заинтригува Лиса със сменянето на каналите.

14

Лу Ан слезе от таксито и пред очите ѝ се изправи внушителната сграда на Емпайър Стейт Билдинг. Ала тя нямаше много време да се възхищава на архитектурата, тъй като една ръка се провря под лакътя ѝ.

– Насам, тук ще можем да говорим. – Гласът бе мек, приятен и я на кара цяла да настърхне.

Тя освободи ръката си и го погледна. Беше много висок, широкоплещест, гладко избръснат, с гъста тъмна коса и също такива вежди. Очите му бяха големи и блестящи.

– Какво искате? – Сега, когато Лу Ан видя човека, който стоеше зад писъмцето, от плът и кръв, страхът ѝ бързо се стопи.

Романело се огледа.

– Знаете ли, дори в Ню Йорк неизбежно ще привлечем внимание, ако водим този разговор на открито. Отсреща има заведение. Предлагам да поговорим там.

– Откъде-накъде ще се съгласявам?

Той кръстоса ръце и се усмихна насреща ѝ.

– Очевидно сте прочели бележката ми и материала във вестника, иначе нямаше да сте тук.

– Прочетох ги – отвърна Лу Ан с все тъй съдържан тон.

– Тогава според мен е ясно, че имаме някои неща за обсъждане.

– Какво общо имате вие с това? Да не сте участвали в сделката с наркотиците?

Усмивката на мъжа изчезна и той направи крачка назад.

– Вижте какво...

– Аз никого не съм убивала – гневно изрече тя. Романело се огледа притеснено.

– Искате всички да разберат за делата ни ли?

Лу Ан погледна минавачите и тръгна към заведението, следвана плътно от Романело.

Вътре намериха изолирано сепаре в дъното. Романело си поръча кафе и погледна към Лу Ан.

– Интересува ли ви нещо от менюто? – попита я любезно.

– Нищо – отсече тя.

След като сервитьорката се отдалечи, той заговори;

– Разбирам нежеланието ви да проточваме този разговор, затова да минем на въпроса.

– Как се казвате?

Той се стъписа.

– Защо?

– Просто си измислете име, така, изглежда, правят всички.

– Какви ги приказвате... – Той помълча, явно замислен над думите й. – Добре, наричайте ме Рейнбоу.

– Рейнбоу, я виж, това е нещо ново. Никак не напомняте дъга.

– Ето че грешите. – Очите му проблеснаха за миг. – Дъгите по краищата са обагрени в злато.

– И какво от това? – Гласът на Лу Ан бе спокоен, но очите й го наблюдаваха враждебно.

– Накрая аз също ще получа своето злато, Лу Ан. – И той разпери ръце.

Тя се надигна от стола си.

– Сядай! – остро заповяда той. Лу Ан замръзна от изненада. – Сядай, ако не искаш да прекараш остатъка от живота си в затвора вместо в рая.

После спокойствието в обноските му се върна и той с учтив жест я подкани да седне на стола. Тя го направи бавно, без да откъсва очи от него.

– Никога не ме е бивало в игричките, Рейнбоу, затова казвай каквото имаш, и да се свършва.

Романело изчака за минута, докато му донесат кафето.

– Сигурна ли си, че не искаш? Навън е доста студено.

Но погледът на Лу Ан бе още по-студен и той замълча. Изчака да му сервира кафето и сметаната. Когато останаха сами, наведе се през масата и лицето му съвсем се приближи до Лу Ан.

– Бях в твоята каравана, Лу Ан. Видях трупове.

Тя трепна.

– И какво си правил там?

Той се облегна назад.

– Просто минавах.

– Много добре знаеш, че дрънкаш глупости.

– Може би. Важното е, че те видях да караш към караваната онази кола, същата, която е на снимката във вестника. Видях те да вадиш пачка банкноти на железопътната гара. Видях те да водиш на няколко пъти телефонни разговори.

– И какво от това? Нямам ли право да се обаждам по телефона?

– В караваната имаше два трупа и солидно количество наркотик,

Лу Ан. А ти живееш в тая каравана.

Лу Ан присви очи. Дали Рейнбоу не бе полицаи, пратен, за да изтръгне признание от нея? Тя се разшава неспокойно.

– Не знам за какво ми говориш. Не съм виждала никакви трупове. Трябва да си ме объркал с друга, която е слизала от колата. И кой е казал, че не мога да си държа парите където искам? – Тя бръкна в джоба си и извади статията от вестника. – Ето, вземи си това и върви да плашиш някой друг.

Романело взе страницата от вестника, погледна я и я пхна в джоба си. Когато извади отново ръката си, Лу Ан едва се удържа да не се разтрепери при вида на парчето плат от окървавена риза, което той държеше.

– Познато ли ти е това, Лу Ан?

Тя с мъка успя да запази самообладание.

– Прилича на риза с петна по нея. И какво от това?

Той се усмихна.

– Знаеш ли, не очаквах, че ще останеш тъй спокойна. Ти си просто една провинциална загубенячка. Бях сигурен, че ще паднеш на колене и ще молиш за милост.

– Съжалявам, че съм излъгала надеждите ти. И ако отново ме наречеш загубенячка, така ще те фрасна, че ще ме помниш.

Лицето му внезапно се изопна, той дръпна ципа на якето си и отвътре се показа дръжката на деветмилиметров пистолет.

– Последното, което трябва да правиш, е да ме ядосваш, Лу Ан – тихо изрече той. – Ядосам ли се, ставам много неприятен. Направо ме хваща бяс и пред нищо не се спирам.

Лу Ан погледна оръжието.

– Какво искаш от мен? Той затвори ципа.

– Както стана дума, ти си моето гърне със злато.

– Нямам пари – бързо каза тя.

Той едва не прихна.

– А защо си в Ню Йорк, Лу Ан? Обзалагам се, че никога преди не си напускала оня затънтен окръг. Защо точно тук реши да дойдеш? – И той наклони глава в очакване на отговора ѝ.

Лу Ан нервно прекара длан по неравната повърхност на масата. Накрая заговори, без да го поглежда.

– Добре, може и да съм знаела какво е станало в оная каравана. Но нищо лошо не съм извършила. Все пак трябваше да се махна, защото всичко говореше против мен. Ню Йорк ми се стори подходящо място.

Тя вдигна очи, за да провери реакцията му на обяснението ѝ. Ироничната усмивка все тъй играеше на устните му.

– Какво ще правиш с толкова пари, Лу Ан?

Тя го изгледа стресната.

– За какво говориш? Какви пари? В бебешкия сак ли?

– Надявам се, че няма да се опиташ да напъхаш сто милиона долара в бебешкия сак. – Огледа я безцеремонно. – Нито пък, въпреки голямата вместимост, в сутинена си, – Тя седеше, втрещена в него с леко отворена уста. – Я да видим – продължи Романело, – каква ли е цената на изнудването тия дни? Десет процента? Двайсет процента? Петдесет процента? Дори и да делим на половина, пак ще имаш милиони в банковата си сметка. Ще имате с малката за джинси и маратонки, докато сте живи. – Отпи от кафето си и се облегна, като небрежно си играеше със салфетката, докато я наблюдаваше.

Лу Ан стисна в юмрук дръжката на вилицата пред себе си. За миг ѝ мина през ума да го нападне, но бързо потисна този импулс.

– Ти си ненормален, да знаеш.

– Пресконференцията е утре, Лу Ан.

– Каква пресконференция?

– Знаеш каква, тази, на която ще ти дадат тлъстия чек и ще махаш усмихната на разочарованите маси.

– Трябва да си вървя.

Той се пресегна бързо и хвана ръката ѝ.

– Не мисля, че от затворническата килия ще можеш да си харчиш парите.

– Казах, че си тръгвам. – Тя освободи рязко ръката си и се изправи.

– Не бъди глупава, Лу Ан. Видях те да купуваш лотарийния билет. Присъствах на тегленето на тиража. Забелязах ликуващата ти усмивка, наблюдавах те как тичаше и крещеше. Бях и в сградата на националната лотария, когато отиде да предадеш билета си. Така че не се опитвай да ме баламосваш. Излезеш ли оттук, първото, което ще направя, ще е да се обадя на шерифа на вашия окръг и да му разкажа какво съм видял. После ще им изпратя това парцалче. Нямах представа колко са напреднали лабораторните технологии в наши дни. Ще започнат да сглобяват нещата. А като им съобщя, че току-що си спечелила лотарията и трябва да те приберат, преди да си изчезнала, можеш да кажеш сбогом на новия си живот. Макар че сигурно ще си в състояние да уредиш детето си на добро място, докато лежиш в затвора.

– Нищо лошо не съм направила.

– Не, но направи глупост, Лу Ан. Ти избяга. А когато бягаш, ченгелата винаги смятат, че си виновен. Такава им е психиката. Ще повярват, че си забъркана, и толкоз. Засега не са ти надушили дирите. Но и това ще стане. Ти ще избереш дали да научат къде си след десет минути или след десет дни. Ако е след десет минути – спукана ти е работата. Ако е след десет дни, спасяваш кожата, защото сигурно вече имаш план как да изчезнеш. Аз лично точно това смятам да направя. Ти само ми плати, и ти го гарантирам. Не бих могъл да похарча толкова пари, колкото и да се опитвам, а също и ти. Така и двамата ще спечелим. По другия начин губиш всичко. Е, какво решаваш?

Тя остана вцепенена няколко мига, после бавно се отпусна на стола.

– Много разумно от твоя страна, Лу Ан.

– Не мога да ти платя половината.

Лицето му се смръщи.

– Я не ставай алчна.

– Не е там въпросът. Ще ти платя, и аз не знам колко, но ще е много. Достатъчно, за да направиш всичко, което поискаш.

– Не разбирам... – подхвана той.

Лу Ан го прекъсна, като си служеше с фразите на Джаксън.

– Не е нужно нищо да разбираш. Но ако го направя, ще искам от теб да ми отговориш на един въпрос, и то да ми кажеш истината, иначе върви и се обади на полицията, не ме интересува.

Той я погледна внимателно.

– Какъв е въпросът?

Лу Ан се наведе през масата и изрече с тих, но отчетлив, пълен с напрежение глас:

– Какво търсеше в караваната? Не си се оказал там случайно, сигурна съм в това, както че седя тук сега.

– Ама какво значение има защо съм бил там? – махна той небрежно с ръка.

Със светкавично като на гърмяща змия движение Лу Ан го сграбчи за китката. Той изохка от неочакваната сила на хватката ѝ. Колкото да беше як и едър, доста би се измъчил, за да се освободи от нея.

– Казах, че искам отговор, и много внимавай да не сбъркаш.

– Печеля си хляба... – Той се усмихна и се поправи. – Печелех си хляба, като уреждах разни дребни проблеми на хората.

Лу Ан все тъй не пускаше ръката му.

– Какви проблеми? Има ли нещо общо с наркотиците, които Дуейн

е препродавал? Романело поклати глава.

– Не знаех нищо за дрогата. Дуйн беше вече мъртъв. Може би е задържал стока на доставчика си или се е опитал да го краде тайничко и оня го е засякъл. Кой знае? И кого ли го интересува?

– А какво стана с другия?

– Ти го беше ударила, нали? Както ти писах в бележката, мъртъв е като пън. – Лу Ан не отговори. Той помълча и си пое дъх. – Не е лошо сега да ми пуснеш ръката.

– Не си отговорил на въпроса ми. Ако не го направиш, върви се обаждай на когото щеш, защото от мен и пукнат цент няма да получиш.

Романело се поколеба, но алчността надделя над здравия разум.

– Отидох там, за да те убия – простичко отвърна той.

Тя бавно освободи китката му, след като още веднъж я притисна като с клещи. Отне му цяла минута да я разтърква, за да възстанови кръвообращението си.

– Защо? – яростно изшептя тя.

– Аз не задавам въпроси. Върша онова, за което ми се плаща.

– Кой ти поръча да ме убиеш?

Той сви рамене.

– Не знам. – Тя отново посегна към китката му, но този път той бе подготвен и успя да я отдръпне навреме. – Казвам ти, че не знам. Клиентите ми нямат навик да се отбиват при мен на кафе, та да си бъбрим за човека, когото искат да очистят. Обаждат ми се по телефона, получавам половината сума предварително. Другата половина – след като свърша работата. Всичко става по пощата.

– Аз още съм жива.

– Да, но само защото поръчката бе отменена.

– От кого?

– От същия, който ме нае.

– Кога ти се обади?

– Бях в караваната ти. Видях те да слизаш от колата и да побягваш. Побързах да отида при своята кола и тогава човекът ми позвъни. Било е към десет и петнайсет.

Лу Ан се облегна назад, поразена от истината, която внезапно проблесна пред очите ѝ: Джексън. Ето значи как постъпвал с онези, които му отказват.

Тъй като тя не промълви нищо, Романело се наведе към нея.

– След като отговорих на всичките ти въпроси, защо сега да не обсъдим подробностите около малката ни сделка?

Лу Ан го гледа втренчено цяла минута, преди да му отговори.

– Ако разбере, че си ме излъгал, никак няма да ти стане приятно.

– Знаеш ли, един наемен убиец обикновено вдъхва у хората доста повече страх, отколкото ти показваш – отбеляза той и в тъмните му очи проблеснаха пламъчета. Отново разтвори якето си, откъдето надникна деветмилиметровият пистолет. – Недей прекалява – предупреди я със заплашителен тон.

Лу Ан презрително изгледа пистолета, преди очите ѝ да се върнат на лицето му.

– Отраснала съм сред откачени хора, Рейнбоу. Бачкатори, които се напиваха и тикаха под носовете на хората оръжие, а после дърпаха спусъка ей така, за да им стане весело, или пък заколваха нещастника и до толкова го обезобразяваха, че и майка му да не го познае, а после се обзалагаха колко минути ще минат, преди да умре от загуба на кръв. Имаше един случай с чернокож младеж, който свърши в езерото с прерязано гърло и без интимните си части, защото бе имал нахалството да се върти около бяло момиче. Почти сигурна съм, че баща ми имаше нещо общо с това, полицията обаче не си направи труда да разследва. Тъй че малкото ти пишовче и заплахите никак не ме стряскат. Давай да приключваме с това и после се махай от живота ми, дявол да те вземе.

Запахата в очите на Романело бързо се разсeya.

– Добре – тихо отвърна той и закопча якето си.

15

Половин час по-късно Романело и Лу Ан излязоха от заведението. Лу Ан се качи на такси и се върна в хотела си, където, за да оправдае версията си пред Чарли, щеше да прекара няколко часа във фризьорския салон. Романело поe по улицата в обратната посока, като тихичко си подсвиркуваше. Денят се бе оказал добър. Уговорката му с Лу Ан не беше стопроцентово сигурна, но нещо му подсказваше, че тя почтено ще изпълни обещаното. Ако първата вноска не постъпеше в банковата му сметка до края на работното време след два дни, той щеше да се свърже с полицията в Рикърсвил. Но тя щеше да плати, Романело бе убеден в това. Защо да си навлича безкрайни мъки?

Тъй като бе в празнично настроение, той реши по пътя към апартамента си да купи бутилка „Кианти“. Мислите му вече витаеха около голямото имение в обширен парцел, с което скоро щеше да го замени.

Добре бе припечелил през годините, убивайки хора, но трябваше да внимава как харчи парите и къде ги държи. Най-малко от всичко му трябваше данъчните власти да почукат на вратата му и да поискат данъчната декларация. Сега този проблем бе вече зад гърба му. Мигновено спечеленото огромно богатство го поставяше извън властта на данъчните служители и на всички останали. Да, денят бе повече от успешен, заключи Романело.

Като не намери такси, реши да се прибере с метрото. Бе претърпкано и едва успя да се вмъкне в един от вагоните. Вози се няколко спирки, после с труд си проби път през тълпата и отново излезе на улицата. Отвори си, после пак превъртя ключа отвътре и влезе в кухнята да остави бутилката. Тъкмо се канеше да си свали сакото и да си налее чаша „Кианти“, когато на външната врата се почука. Надникна през шпионката. Видя човек с кафява униформа на пощальон.

– Какво има? – попита отвътре.

– Имам пратка за Антъни Романело на този адрес. – Пощальонът оглеждаше пратката, кутия двайсет на трийсет сантиметра, издута в средата.

Романело отвори вратата.

– Вие ли сте Антъни Романело?

Той кимна.

– Подпишете се тук, моля. – И той подаде химикалка на Романело.

– Да не се опитвате да ми връчвате призовка случайно? – ухили се Романело, докато се подписваше за пратката.

– Каквото и да ми плащат, не го върша това – отвърна пощальонът. – Някога зет ми връчваше призовки в Детройт. След като го простреляха за втори път, си смени работата – стана шофьор на камион за хляб. Заповядайте. Приятен ден.

Романело затвори вратата и опипа съдържанието на пакета през тънкия картон. На устните му цъфна усмивка. Втората вноска по случая „Лу Ан Тайлър“. Бе предупреден за възможността задачата му да се отмени. Ала клиентът го бе уверил, че независимо от това ще си получи пълната сума. Ала усмивката му замръзна, когато си припомни, че парите трябваше да пристигнат в пощенската му кутия. Предполагаше се, че никой не знае адреса му или истинското му име.

Извъртя се рязко, като чу шума зад себе си. От тъмната дневна се появи Джаксън. Облечен също тъй безупречно, както при интервюто на Лу Ан, той се облегна на рамката на кухненската врата и заглежда Романело от горе до долу иззад тъмните си очила. Косата на Джаксън бе

прошарена, както и спретнато подстриганата му брада. Лицето му бе едро, с отпуснати бузи, а ушите му – приплеснати и доста червени. Всичко това се дължеше на грижливо изработени подплънки от латекс.

– Кой сте вие, по дяволите, и как влязохте тук?

В отговор Джаксън посочи с облечената си в ръкавица ръка пакета.

– Отворете го.

– Какво? – изръмжа Романело.

– Пребройте парите да видите дали са всичките. Не се бойте, няма да се засегна, че го правите.

– Вижте...

Джаксън свали очилата си и очите му пронизаха Романело.

– Отворете го.

Гласът му бе тих и без никакви заплашителни нотки, тъй че Романело се запита защо цял трепери вътрешно. Та той в края на краищата бе убил хладнокръвно шест души през последните три години. Него никой не можеше да го стресе.

Бързо разкъса пакета и съдържанието му се изсипа на пода. Романело гледаше изумен вестника с откъснатата наполовина страница.

– Това като шега ли е замислено? Ако е така, аз не се смея – тросна се той на Джаксън.

Джаксън тъжно поклати глава.

– Веднага щом приключихме разговора си и затворих телефона, разбрах, че случайно изтърваната фраза ще има сериозни последици. Споменах за Лу Ан и пари пред вас, а парите, както е известно, имат особено въздействие върху хората.

– За какво всъщност говорите?

– Мистър Романело, вие бяхте нает да ми свършите работа. След като задачата ви бе отменена, участието ви в моите дела приключи. Или по-скоро трябваше да приключи.

– Така и стана. Не убих жената, а получавам от вас само някакъв разкъсан вестник. Аз трябва да съм ядосан, не вие.

– Проследили сте я до Ню Йорк. Вървели сте по петите ѝ из целия град. Изпратили сте ѝ писмо. Срещнали сте се с нея и макар да не съм посветен в разговора ви, всичко подсказва, че темата му не е била приятна.

– Откъде знаете тия неща?

– Твърде малко е онова, което не знам, мистър Романело. Повярвайте ми. – И Джаксън отново си сложи очилата.

– Нищо не можете да докажете обаче.

Джаксън се засмя и този смях накара всички косъмчета по тила на Романело да щръкнат. Той посегна да извади пистолета си, но него вече го нямаше там.

Джаксън наблюдаваше изумената физиономия на мъжа и отново поклати тъжно глава.

– Метрото е тъй претъпкано в този час на деня. Джебчиите безнаказано могат да се промъкнат до честните хора. Кой знае какво още ви липсва.

– Казах ви вече, не можете да докажете нищо. А и не виждам как ще отидете в полицията. Вие ме наехте да извърша убийство. Това не ви поставя в особено добра светлина.

– Нямам никакво намерение да се обръщам към властите. Вие не изпълнихте инструкциите ми и по този начин създадохте риск за плановете ми. Дойдох да ви съобщя, че съм наясно за това и че няма да получа остатъка от парите заради неуместните си действия, а освен това реших да приложа съответно наказание. Смятам да го изпълня сега.

Романело се изправи в целия си ръст от метър и деветдесет сантиметра, с който далеч надвишаваше Джаксън, и силно се разсмя.

– Щом сте дошли тук да ме наказвате, надявам се, че сте си довели някого да изпълни наказанието.

– Предпочитам лично да уреждам тия въпроси.

– Ами тогава това ще с последната ви мисия.

За части от секундата Романело посегна към глезена си и когато се изправи, стискаше в дясната си ръка нож с назъбено острие. Ала когато видя електрическия пистолет, който Джаксън държеше, замръзна на място.

– Прословутите преимущества на силата и ръста често се надценяват, не мислите ли? – подхвърли Джаксън.

Две стрели-електроди излетяха от оръжието в ръцете му и попаднаха право в средата на гръдния кош на Романело, Джаксън продължаваше да дърпа спусъка, изпращайки електрически заряди от 120 000 волта по металните корди, прикрепени към стрелите. Романело се свлече на пода като посечен и остана да лежи там, загледан към Джаксън, който се приведе леко над него.

– Държак спусъка цяла минута, което ще те остави парализиран по-петнайсет минути – време, повече от достатъчно за целта ми.

Романело безпомощно наблюдаваше как Джаксън коленичи до него, сръчно измъкна двете стрели и прибра странния пистолет в джоба си. После внимателно разкопча ризата му.

– Имате доста обилно окосмяване, мистър Романело. Патологът никога няма да открие микроскопичните дупчици в гръдния ви кош.

Следващият предмет, който Джаксън извади, щеше да вцепени Романело, ако вече не бе в това състояние. Езикът му бе подут като възлест корен на дърво и той си помисли, че го е сполетял удар. Крайниците си изобщо не усещаше. Все още виждаше ясно обаче, но му се искаше да е ослепял. Наблюдаваше с ужас как Джаксън провери методично спринцовката, която държеше в ръка.

– Съдържанието е предимно безвреден солен разтвор, за ваше сведение – поясни Джаксън, сякаш водеше научен семинар. – Казвам предимно, защото онова, което се спотайва тук, може да бъде смъртоносно при определени условия. – Той се усмихна на Романело, направи пауза, за да се наслади на ефекта от думите си, и продължи: – Разтворът съдържа простагландин, вещество, което се произвежда по естествен път в тялото. Нормалните нива се измерват в микрограмове. Ще ви инжектирам няколко хиляди пъти по-висока доза, от порядъка на милиграмове. Когато тя атакува сърцето ви, ще причини рязко свиване на коронарните артерии, което в резултат ще доведе до онова, което лекарите наричат инфаркт на миокарда или коронарна оклузия, а преведено на популярен език означава смъртоносен сърдечен пристъп. Ако трябва да съм откровен, никога досега не съм комбинирал ефекта от парализиращото оръжие с този начин на причиняване на смърт. Процесът ще е интересен за наблюдение. – Джаксън бе тъй равнодушен, сякаш извършваше дисекция на жаба в час по биология. – Тъй като простагландинът се произвежда в тялото по естествен път, както вече споменах, той се и метаболизира от тялото по естествен път, което означава, че няма да останат следи от подозрително високи нива, които да бъдат открити при аутопсията. В момента работя върху отрова, към която ще прибавя ензим, капсулован в специална обвивка. Отровата лесно се разпада под влияние на компонентите в кръвта, но ще има предостатъчно време за действие, преди това да се случи. След като обвивката изчезне, ензимът мигновено ще влезе в реакция с отровното съединение и на практика ще го унищожи. Подобен процес използват при почистването на нефтени петна. Не оставя свършено никакви следи. Възнамерявах да го изпробвам тази вечер върху вас, но още не съм го изпипал докрай, а мразя да прибързвам с неща от такъв характер. В края на краищата химията изисква търпение и прецизност. Затова прибягнах до старото изпитано средство: простагландин.

Джаксън приближи иглата до шията на Романело, като търсеше

най-подходящото място да я забодете.

– Ще ви намерят тук, млад мъж, в разцвета на силите си, отишъл си по естествени причини. Още един случай за статистиката, пораждаща непрестанния спор за човешкото здраве.

Очите на Романело едва не изхвърчаха от орбитите, докато той се бореше с всичката си воля да надмогне немошната на мускулите, причинена от парализиращия пистолет. От усилието вените на врата му се бяха издули и Джаксън тихичко му благодари, че го улеснява по този начин точно преди да забие иглата в югуларната му вена и да изпрати съдържанието на спринцовката в тялото му. После се усмихна и нежно погали по главата Романело, чиито зеници играеха в очите му напред-назад като метроном.

От чантата си Джаксън извади ножче за бръснене.

– Някой по-наблюдателен патолог може да забележи следата от убождането, затова трябва да се погрижим за нея.

Той драсна с ножчето кожата на Романело точно там, където бе вкарал иглата. Появи се капка кръв. Джаксън прибра ножчето и извади парче анкерпласт, което залепи върху драскотината. После се отдръпна назад да се полюбува на делото си и доволно се усмихна.

– Съжалявам, че се стигна дотук, тъй като можех и в бъдеще да ползвам услугите ви. – Джаксън хвана безжизнената ръка на Романело и го прекръсти с нея. – Знам, че сте израсъл с римокатолическата вяра, мистър Романело – със сериозен тон отбеляза той, – макар очевидно да сте се отклонили от църковните канони. За съжаление и дума не може да става за свещеник, които да ви даде последно причастие. Пък и едва ли има значение къде ще отидете. Това с Чистилището ми изглежда голяма глупост. – Взе ножа на Романело и го постави обратно в калъфа му, прикрепен към глезена на мъжа.

Джаксън тъкмо се канеше да се изправи, когато забеляза крайчето от вестник да се подава от джоба на жертвата му. Измъкна го сръчно. Докато четеше статията за двамата убити, наркотиците, изчезването на Лу Ан и издирването ѝ от полицията, лицето му стана мрачно. Това обясняваше много неща. Романело я изнудваше. Или поне се бе опитал. Ако Джаксън бе открил тая информация един ден по-рано, решението би било много просто. Щеше да ликвидира Лу Ан незабавно. Ала сега не можеше да го направи и се раздражни, че частично е изгубил контрол над ситуацията. Тя вече бе идентифицирана като притежателка на печелившия билет от лотарията и след по-малко от двайсет и четири часа щеше да бъде представена на света като такава. Да, сега вече си

обясняваше молбите ѝ. Той сгъна парчето вестник и го пъкна в джоба си. Независимо дали му харесваше, или не, сега беше безвъзвратно обвързан с Лу Ан и с всичките ѝ проблеми. Беше предизвикателство, а той поне обичаше предизвикателствата. И все пак трябваше да си възвърне контрола. Щеше да ѝ каже какво точно трябва да прави и ако не следваше точно указанията му, щеше да я убие, след като си прибереше печалбата от лотарията.

Джаксън събра от пода скъсания вестник и хартиите от опаковката. Тъмният му костюм бе свален, раздран по шевовете на някои дискретни места, а заедно с него и подплънките, създаващи илюзията за пълнота. Всичко бе напъхано в торба за разнасяне на пици, която Джаксън взе от ъгъла на дневната. Много по-стройният мъж, който се показа отдолу, бе облечен със синьо-бялата униформа на разносвач от „Пица Домино“. От джоба си измъкна дебел конец и с негова помощ внимателно отлепи пластелина от носа си и грижливо го постави в кутия за пица. По същия начин се освободи от бенката, брадата и материала по ушите. Избърса лицето си със спирт, специално донесен за целта, като отстрани грима за състаряването му. Ръцете му работеха бързо и методично в резултат на опита, натрупан през годините. Накрая среса косата си с гел, който премахна всички следи от спрея, послужил за прошарването ѝ. Погледна се в огледалото, окачено на стената, и видя там човек с напълно променена външност. Ала хамелеонският процес не спря дотук. След мигове Джаксън се появи в трети образ благодарение на острите мустачки, бейзболната шапка с висяща от нея дълга коса, вързана на опашка, и тъмни очила. Официалните обувки бяха сменени с кецове. Отново се огледа: съвсем различен човек. Не можа да сдържи усмивката си. Талантът му беше безспорен. Когато секунди по-късно Джаксън безшумно напусна сградата, чертите на Ромanelo вече бяха отпуснати в пълен покой. Завинаги щяха да останат такива.

16

– Всичко ще е наред, Лу Ан – увери я Роджър Дейвис, красавецът, който бе водещ по време на тегленето на тиража. Погали ръката ѝ. – Знаем, че сигурно си притеснена, но аз ще бъда до теб. Ще го направим колкото е възможно по-безболезнено, давам ти думата си – обеща ѝ той галантно.

Намираха се в помещение с тапицирани в плюш мебели в сградата

на националната лотария, в непосредствено съседство с голямата зала, където репортери и обикновени граждани очакваха появата на победителя от лотарията. Лу Ан бе облечена в бледосиня рокля до коляното с подходящи по цвят обувки, а прическата и гримът ѝ бяха безупречни благодарение на старанията на персонала. Раната на брадичката ѝ бе заздравяла достатъчно, тъй че вместо да слага лепенка, просто я бе прикрила с пудра.

– Прекрасно изглеждаш, Лу Ан – сподели Дейвис. – Не е имало досега по-красива победителка в лотарията, казвам ти го искрено. – Седеше до нея и коляното му докосваше нейното.

Лу Ан му отправи бърза усмивка, поотдръпна се леко и насочи вниманието си към Лиса.

– Не искам Лиса да се появява там. Всички тези прожектори и хора ще я уплашат до смърт.

– Но, разбира се, тя може да остане тук. Ще се погрижим да има някой, който да не откъсва очи от нея. При нас, както се досещаш, охраната е много засилена. – Помълча и отново огледа привлекателната ѝ фигура. – Все пак ще съобщим, че имаш дъщеря. Точно затова твоята история е толкова впечатляваща. Млада майка и дъщеричката ѝ спечелват цяло състояние. Сигурно си много щастлива. – Той я потупа по коляното и задържа там ръката си известно време.

Лу Ан отново се запита дали той също е замесен. Дали знаеше, че е спечелила огромното богатство с измама? Огледа го изпитателно и заключи, че е точно от този тип хора, които биха направили всичко заради парите. Представяше си колко добре му е платено, за да съдейства при тъй огромна машинация.

– Колко време има до излизането ни там?

– Около десет минути. – Той отново ѝ се усмихна и уж мимоходом подхвърли: – Не сме съвсем наясно относно семейното ти положение. Дали твоят съпруг ще...

– Не съм омъжена – отвърна бързо Лу Ан.

– Дали бащата на детето ще присъства? – мигом се поправи той. – Трябва да го знаем с оглед на програмата. Лу Ан го погледна право в очите.

– Няма да присъства.

Дейвис се усмихна самоуверено.

– Да, разбирам. – Той направи колибка с дланите си и опря върха ѝ до устните си за миг, после праметна небрежно ръката си над облегалката ѝ.

– Не знам какви са ти плановете, но ако имаш нужда от някого да те разведе из града, аз съм на твое разположение денонощно, Лу Ан. Знам как се чувства човек в големия град, след като целия си живот е прекарал в тихата провинция. – Той вдигна другата си ръка към тавана с театрален жест. – Сигурно те зашеметява. Но аз го познавам като петте си пръста. Знам кои са най-добрите ресторанти, театри и магазини. Можем да си прекараме чудесно. – Той се примъкна по-близо до нея, а очите му поглъщаха очертанятия на тялото ѝ, докато пръстите му се прокрадваха към рамото ѝ.

– Съжалявам, мистър Дейвис, може би сте си създали погрешна представа. Бащата на Лиса няма да присъства на пресконференцията, но ще дойде по-късно. Първо трябваше да си уреди отпуск.

– Отпуск ли?

– Той служи във флота. При „Тюлените“ е. – Поклати глава, сякаш налегната от стряскащи спомени. – Някои от нещата, които ми е разправял, направо ме уплашиха. По Франк е от тия, дето умеят да се пазят. Веднъж преби до безсъзнание шестима души в един бар, защото се опитваха да ме свалят. Може би щеше и да ги убие, ако полицията не го бе спряла, но трябваше да го държат петима полицаи, при това яки момчета.

Ченето на Дейвис увисна и той се дръпна от Лу Ан.

– Мили боже!

– Само не казвайте нищо за това на пресконференцията, мистър Дейвис. Работата на Франк е свръхсекретна и много ще ви се ядоса, ако споменете нещо за него. – Тя го гледаше от упор и забеляза как приятните му момчешки черти се изкривяват от страх.

Дейвис се изправи рязко.

– Не, разбира се, че не. Нито дума. Кълна се. – Дейвис облиза устните си и прокара трепереща ръка през грижливо обработената си с пяна коса. – Аз по-добре да ида да проверя някои неща, Лу Ан. – Успя да стъкми някаква усмивка към нея и несигурно вдигна палец във въздуха.

Тя му върна жеста.

– Много благодаря за разбирането, мистър Дейвис. – След като той излезе, тя се обърна към Лиса. – На теб никога няма да ти се налага да правиш това, кукличката ми. Съвсем скоро и на мама няма да ѝ се налага.

Тя гушна Лиса до гърдите си и отправи поглед към часовника, като отмерваше с него всяка секунда.

Чарли оглеждаше препълнената зала, докато методично си проправяше път към сцената. Спря на място, откъдето можеше да вижда добре, и зачака. Би му се искало да е там, отпред, с Лу Ан, за да ѝ даде така нужната морална подкрепа. Но и дума не можеше да става за това. Той трябваше да остане в сянка; предизвикването на подозрения не влизаше в длъжностната му характеристика. Щеше да се види с Лу Ан, след като пресконференцията приключи. Тогава трябваше да ѝ съобщи решението си дали ще я придружи, или не. Проблемът бе, че той самият още не знаеше кое да избере. Бръкна в джоба си за цигара, но после се сети, че пушенето в сградата е забранено. Така копнееше за успокоителното въздействие на тютюна, че се замисли дали да не излезе за малко навън, ала вече нямаше време.

Въздъхна и широките му рамене се отпуснаха. По-голямата част от живота си бе прекарал в лутане, без някакъв обединяващ план или нещо, макар и далечно наподобяващо дългосрочна цел. Обичаше децата, а никога нямаше да има събствени. Печелеше добре, но парите, макар и да улесняваха физическото му съществуване, с нищо не допринасяха за истинско щастие. Бе наясно, че на неговата възраст за повече не може да мечтае. Пътеките, по които бе поел на младини, до голяма степен бяха обусловили курса на живота му. До този момент. Лу Ан Тайлър му бе предложила начин за промяна. Не си правеше илюзии, че тя проявява сексуален интерес към него, и сега, когато бе далеч от неподправено искреното ѝ и все пак съблазнително излъчване, Чарли ясно си даде сметка, че и той самият не желае това. Предостатъчно щеше да му бъде нейното приятелство, добротата ѝ – две неща, от които беше безмилостно лишен в живота си. Това отново го върна към дилемата. Дали да тръгне, или не? Ако се решеше, нямаше съмнение, че компанията на Лу Ан и Лиса ще му е безкрайно приятна, а освен това можеше да играе ролята на баща на момиченцето. Във всеки случай поне за няколко години. Но бе прекарал почти цялата нощ в мисли какво ще стане след тези първи няколко години.

Без съмнение красивата Лу Ан с нейното богатство и финеса, който то щеше да ѝ донесе, щеше да е привлекателен обект за десетки найдостойни мъже. Тя бе много млада, имаше едно дете, а щеше да иска и още. Щеше да се омъжи за някой от тия мъже. Той на свой ред щеше да има претенции да стане баща на Лиса, а и така си бе редно. Той щеше да е мъжът на живота ѝ, а къде тогава щеше да бъде място то на Чарли? В

някакъв момент щеше да се наложи да ги напусне. Присъствието му щеше да се окаже неловко, защото не бе роднина, а чужд човек. И този момент щеше да е изпълнен с болка – далеч по-силна от болката, изпитвана на младини, когато бе използван като боксова круша. Бе прекарал едва няколко дни с Лу Ан и Лиса, а близостта, породила се помежду им, бе много по-голяма, отколкото в десетгодишното съжителство с бившата му съпруга. А как ли щеше да е, след като поживееше три-четири години заедно с тях? Дали щеше да е в състояние спокойно да си отиде от Лиса и майка ѝ, без сърцето му да е безвъзвратно разбито и нервите разклатени? Той тръсна глава. Ядоса се на себе си, че се оказа толкова мекушав. Едва познаваше тия хора от Юга, а вече кроеше планове за бъдещето си с тях.

Част от съзнанието му го подканваше: върви, щом ти се иска, не му мисли толкова. Догодина може да умреш от сърдечен удар, какво значение има? Но другата част, в която бе стаен страхът, се оказа по-силна. Знаеше, че би могъл да е приятел на Лу Ан до края на живота си, ала не бе сигурен дали ще е в състояние да прекарва всеки ден до нея със съзнанието, че всичко това може изведнъж да приключи. Изруга полугласно. Усещаше, че всичко се свежда чисто и просто до завист. Ако беше с двайсет... хайде, с трийсет години по-млад... Завист към мъжа, който в крайна сметка щеше да я спечели. Да спечели любовта ѝ, за която той бе сигурен, че ще трае вечно, поне от нейна страна. А Господ да пазеше оня, който измамеше чувствата ѝ. Тя бе способна на дива ярост, това се виждаше, а в същото време имаше златно сърце. Но тъкмо от съчетанието на тия противоположности бликаше неповторимият ѝ чар.

Чарли рязко се отърси от мислите си и насочи поглед към сцената. Почувства как всички в публиката изведнъж се напрегнаха. После камерите зашракаха, щом в полезрението им се появи Лу Ан – висока, царствена и спокойна. Чарли поклати глава в почуда и отново изруга. Тя бе направила избора му още по-труден.

Шериф Рой Уеймър едва не се задави с бирата си, като видя от телевизора да му маха не друг, а Лу Ан Тайлър.

– Бре да му се не види! – възкликна той поразен и се обърна към жена си Дорис, която сякаш щеше да пробие с поглед екрана.

– Ти я търсиш из целия окръг, а тя, хубостницата, била в Ню Йорк! – викна Дорис. – И виж я само колко пари спечели! – добави огорчено. В кофата за боклук в задния ѝ двор имаше двайсет и четири скъсани

лотарийни билета.

Уеймър надигна с труд масивните си телеса от фотьоила и се отпра-ви към телефона.

– Звънях до околните железопътни гари и до летището в Атланта, но още нямам отговор. Не ми е минало и през ум, че ще тръгне за Ню Йорк. Не съобщих да организират за Лу Ан издирване, защото не вярвах, че може да напусне окръга, камо ли щата. Та тя и кола няма дори. Че и с това бебе... Рекох си, че сигурно се е покрила в къщата на някоя приятелка.

– Ей на, че ви се е изплъзнала – посочи му Дорис телевизора. – Но крива или права, рядко хубаво момиче е, това не може да се отрече.

– Ти знаеш, майко – отвърна той на жена си, – че тук не разполага-ме с толкова хора като ФБР. А пък сега и Фреди е на легло, та имам са-мо двама дежурни полицаи. В щатската полиция пък са затънали до гу-ша в работа, не могат да отделят ни един човек. – Той вдигна слушалката.

Дорис го погледна тревожно.

– Мислиш ли, че Лу Ан е убила Дуетн и другото момче?

– Лу Ан може да надвие доста мъже, които познавам – сви рамене Уеймър. – Дуетн поне като нищо би го надвила. Но другият беше здра-веняк, тежеше към сто и петдесет кило. – Започна да набира номера. – Ала нищо чудно да го е нападнала изотзад и да го е цапардосала с теле-фона. Знае се, че се е борила с някого. Не един и двама са я видели с превръзка на брадата същия оня ден.

– Всичко е заради пустите наркотици – заяви Дорис. – Сърцето ми се свива, като си помисля как бебчето е било в караваната при всичката тая отрова.

– Така си е, да – кимна Уеймър.

– Гарантирам ти, че Лу Ан го е измислила всичко това. Сече й умът, нали си я знаем. Пък и колкото да се мъчеше да го скрива, личеше си, че не й е мястото сред нас. Искаше да се махне оттук, но нямаше на-чин. И е намислила да го стори с парите от наркотиците, помни ми ду-мата, Рой.

– Добре, чух те, майко. Само дето вече не й трябва пари от нарко-тици – посочи към телевизора той.

– Побързай тогава, преди да се е измъкнала.

– Ще се свържа с полицията в Ню Йорк да я приберат.

– Мислиш ли, че ще го направят?

– Майко, че тя е заподозряна в убийството на двама души – отсече

той авторитетно. – Дори нищо лошо да не е направила, най-малкото е важен свидетел.

– Смяташ ли, че ония полицаи янки ги е грижа за това?

– Полицията си е полиция, Дорис, било в Севера или в Юга. Законът си е закон.

Запазила съмнение към добродетелите на северните си сънародници, Дорис изсумтя презрително, после лицето ѝ внезапно се озари от надежда.

– Ако я осъдят, няма ли да се наложи да върне парите, които спечели? – Тя погледна усмихнатото лице на Лу Ан, запълващо екрана, и се зачуди дали да не иде за всеки случай да си прибере скъсаните билети от кофата за смет. – И без това за какво са ѝ пари в затвора, не е ли тъй, а?

Шериф Уеймър не отговори. Той се опитваше да се свърже с централата на нюйоркската полиция.

Хванала чека с баснословната сума, Лу Ан се усмихваше, махаше за поздрав към множеството и отговаряше на всевъзможни въпроси, с които я засипваха от всички краища на голямата зала. Образът ѝ обхождаше целите Съединени щати, а и света.

Има ли планове за бъдещето? Ако е така, то какви са те?

– Ще узнаете – отвърна Лу Ан. – Просто трябва да изчакате, и сами ще видите.

Имаше и серия от задължителните глупави въпроси като: „Смятате ли се за човек с късмет?“

– Безспорно – отговори тя. – Късметът ми е по-голям, отколкото можете да си представите.

– Всичките пари на едно място ли ще похарчите? – Малко вероятно е, освен ако не е някое наистина много голямо място.

– Ще помогнете ли на близките си?

– Ще помогна на всички хора, на които държа.

Три пъти ѝ отправиха предложение за брак. Тя отговаряше на всеки от кандидатите по различен начин с учтив хумор, но подтекстът във всички случаи бе ясен – „не“. Чарли кипваше всеки път, когато се повдигнеше тая тема; накрая погледна часовника си и започна да си проправя път към изхода.

След още въпроси, още снимки и още смях пресконференцията най-после приключи и Лу Ан се оттегли от сцената. Върна се в

гардеробната, където бързо се преоблече в джинси и блуза, изтри целия грим от лицето си, прибра косата си под каубойска шапка и взе Лиса. Погледна часовника си. Бяха изминали едва двацет минути, откакто бе представена на света като новата победителка от лотарията. Предполагаше, че местният шериф вече се е свързал с полицията в Ню Йорк. Всички от родния ѝ град гледаха тегленето на тиража с религиозно преклонение, включително шериф Рой Уеймър. Времето ѝ бе много ограничено.

Дейвис подаде глава през вратата.

– Лу Ан, пред задния вход на сградата те чака кола. Ще пратя някого да те придружи, ако си готова.

– Напълно готова съм. – Той се извърна да си върви, но тя подвижна след него: – Ако някой пита за мен, ще бъда в хотела си.

– Очакваш ли някого? – погледна я студено Дейвис.

– Франк, бащата на Лиса.

Физиономията му се изопна.

– А къде си отседнала?

– В „Плаза“.

– А, да, естествено.

– Само не казвай на никой друг къде съм. Доста отдавна не сме се виждали с Франк. Беше на учение почти три месеца. Затова не желаем да ни безпокоят. – Тя палаво повдигна вежди и се усмихна. – Разбираш за какво става дума, нали?

Дейвис успя да пусне една фалшива усмивка и направи шеговит поклон.

– Можеш да ми имаш пълно доверие, Лу Ан. Каляската те чака.

Лу Ан се усмихна тайничко. Сега бе сигурна, че щом полицаите дойдат да я потърсят, по най-бързия начин ще ги препратят към хотел „Плаза“. Така щеше да спечели ценни мигове, за да напусне тоя град и страната. Наближаваше началото на новия ѝ живот.

17

Задният вход бе много изолиран и поради тази причина – безлюден. Когато излезе от сградата, Лу Ан се изправи пред черна лимузина. Шофьорът докосна фуражката си за поздрав и отвори пред нея вратата. Тя седна и настани Лиса до себе си.

– Браво, Лу Ан. Изпълнението ти беше безупречно – обади се

Джаксън.

Лу Ан подскочи стресната и за малко не изкрещя. После се взря в мрака към далечния ъгъл на лимузината. Всички вътрешни светлини бяха угасени, с изключение на малка лампичка над собствената ѝ глава, която неочаквано се включи и освети лицето ѝ. Имаше чувството, че отново се е върнала на осветената от прожектори сцена. Той бе потънал в меката седалка и тя почти не различаваше фигурата му. Гласът му прозвуча отново.

– Държеше се с необикновено самообладание и достойнство, показваше дискретен хумор, когато бе уместно, а репортерите умират за това. А и отгоре на всичко тази твоя прекрасна външност. Три предложения за брак на една пресконференция са рекорд, доколкото ми е известно.

Лу Ан се овладя и се облегна назад и в този миг лимузината тръгна.

– Благодаря ви.

– Честно казано, тревожех се, че ще се изложиш. Не че имам нещо против теб, естествено. Както съм ти казвал вече, ти си интелигентна млада жена, но и най-образованите хора, когато попаднат в необичайна ситуация, в повечето случаи не съумяват да се справят. Не си ли съгласна?

– Натрупах богат опит в това отношение.

– Моля? – Джаксън леко се наклони напред, но остана скрит от погледа ѝ. – Опит с какво?

Лу Ан се взираше към тъмния ъгъл, но светлината не ѝ позволяваше да види нищо,

– С необичайни ситуации.

– Знаеш ли, Лу Ан, ти наистина ме удивляваш понякога. В някои, макар и малко на брой случаи не ми отстъпваш по съобразителност, а от моята уста това означава много. – Той я наблюдава още няколко секунди, после отвори куфарче, поставено на седалката до него, и извади няколко листа хартия. По лицето му заигра усмивка и той се облегна на меката кожа с въздишка на задоволство.

– А сега, Лу Ан, дойде време да обсъдим условията.

Лу Ан кръстоса крака.

– Първо трябва да поговорим по един въпрос.

– Нима? – наклони глава Джаксън. – Интересно, какъв ли ще е той.

Лу Ан пое дълбоко дъх. Цяла нощ не бе мигнала, обмисляйки как да му съобщи по най-добрия начин за мъжа, нарекъл себе си Рейнбоу. Отначало се колебаеше дали изобщо бе нужно Джаксън да узнава за него. Накрая реши, че след като ставаше дума за пари, той рано или късно

ще научи. По-добре да го чуеше от нея.

– Един човек разговаря с мен вчера.

– Един човек, значи. И за какво?

– Искаше от мен пари.

Джаксън се разсмя.

– Лу Ан, миличка, всички ще искат от теб пари.

– Не, случаят беше друг. Той искаше половината от печалбата ми.

– Какво каза? Та това е абсурдно.

– Не е. Той... той разполага със сведения за мен, за едни неща, които ми се случиха, и каза, че ще ме издаде, ако не му платя.

– Боже мой, и какви са тия неща?

Лу Ан помълча, загледана през стъклото.

– Може ли да ми дадете нещо за пиене?

– Моля, обслужи се – посочи той с облечената си в ръкавица ръка към вратичката, вградена отстрани в лимузината. Без да погледне към него, Лу Ан отвори хладилника и извади една кока-кола. Отпи жадно, изтри устните си и заговори:

– Нещо ми се случи точно преди да ви позвъня, за да ви кажа, че приемам предложението ви.

– Да не би случайно да говориш за двата трупа в караваната ти? За наркотиците вътре? За факта, че полицията те търси? Или може би си се опитала да скриеш още нещо от мен?

Тя не можа да му отговори веднага, а по лицето ѝ бе изписано нескрито изумление.

– Нямах нищо общо с онези наркотици. А мъжът се опитваше да ме убие. Просто се отбранявах.

– Трябваше да се досетя, че след като искаш тъй бързо да напуснеш града, и то с променено име, има нещо нередно. – Той поклати тъжно глава. – Горкичката ми Лу Ан, сигурно при тия обстоятелства и аз бих пожелал да изчезна възможно най-скоро. И кой би го помислил за малкия ни Дуйн. Наркотици! Какъв ужас. Все пак, понеже имам добро сърце, няма да се настройвам срещу теб заради това. Станалото, станало. Обаче... – Тонът на Джаксън рязко се промени и стана остро заповеден. – Никога повече не се опитвай да криеш нещо от мен, Лу Ан. Моля те, не си причинявай това.

– Но онзи човек...

– Този въпрос е уреден – нетърпеливо я прекъсна Джаксън. – В никакъв случай няма да е необходимо да му даваш пари.

Тя се втрени в тъмнината, зашеметена от смайване.

– Но как успяхте да направите това?

– Хората постоянно ми задават този въпрос – развеселен отвърна Джаксън, после понижаваше тон и добави: – Аз мога да направя всичко, Лу Ан, не го ли знаеш? Плаши ли те това? Ако не, редно е да те плаши. Мен самия понякога ме стряска.

– Мъжът каза, че е бил изпратен да ме убие.

– Нима?

– Но после задачата му била отменена.

– Колко странно наистина.

– Направих си сметката, че е бил оттеглен веднага след като ви се обадох да кажа, че съм съгласна.

– Животът е пълен със съвпадения, нали? – изрече с подигравателен тон Джаксън.

Сега бе ред на Лу Ан да изопне лице от гняв.

– Ухапят ли ме, отвръщам със същото. А мога да хапя здраво. Казвам го, за да сме наясно, мистър Джаксън.

– Смятам, че сме наясно, Лу Ан. – Тя чу в тъмнината шумоленето на хартия. – Това обаче сериозно усложнява нещата. Когато настоя името ти да бъде променено, все още си мислех, че можем да направим всичко по честния начин.

– За какво говорите?

– За данъците, Лу Ан. Стои проблемът с данъците.

– Но аз смятах, че всички тези пари са за мен. Че правителството не може да ги пипне. Така се казва във всички реклами.

– Не е съвсем вярно. В действителност рекламата е много подвеждаща. Главницата не е освободена от данъци, те са просто отсрочени. Но само за първата година.

– Какво означава това, дявол го взел?

– Означава, че през първата година победителят не плаща федерални или щатски данъци, а сумата на тази удръжка просто се отлага до следващата година, но си остава дължима. Естествено, върху нея не се начисляват наказателни лихви, стига плащането да се извърши навреме другата година. Според закона данъкът трябва да бъде изплатен в разстояние на десет години на равни вноски. За сто милиона ще дължиш приблизително петдесет милиона за федерален и щатски данък общ доход или половината от цялата сума. С една дума, ще трябва да внасяш по пет милиона на година. И не само това – всичко, спечелено от главницата, се облага без гратисен период.

Трябва да ти кажа, Лу Ан, че имам план за тази главница, чудесен

план. Ще натрупаш още много пари през следващите години; но почти всичко това ще е облагаем доход – дивиденди, капиталови приходи, лихви от облигации и прочие. В обичайния случай това не представлява проблем, тъй като почтените граждани, които не се крият от полицията под фалшиво име, си плащат честно данъците. Но в твоя случай това е невъзможно. Ако моите сътрудници подадат данъчната ти декларация на името на Лу Ан Тайлър с адреса ти, мислиш ли, че полицията няма да почука на вратата ти?

– Но не може ли да плащам данъци с новото си име?

– Може, но Данъчното управление има склонност да проявява любопитство, когато в първата данъчна декларация, подадена от някой младок, са изписани толкова нулички. Може да се запитат какво си работила преди и как така изведнъж ставаш по-богата от Рокфелер. И пак ще ти почукат на вратата – или полицията, или по-вероятно ФБР.

– Тогава какво ще правим?

– Ще изпълняваш точно каквото ти казвам, Лу Ан. Имаш билет за полет, с който ще напуснеш Щатите. И никога повече няма да се връщаш в тази страна. Кашата, забъркана в Джорджия, те обрича на вечно движение.

– Но аз...

– Никакво „но“, Лу Ан. Ще бъде както съм казал!

Лу Ан се отпусна на кожената седалка и зайнатовено рече:

– Сега имам достатъчно пари да се оправям сама. Не желая да ми се казва какво да правя.

– Така ли? – Ръката на Джаксън стисна по-здраво пистолета, който бе извадил от куфарчето си. – Тогава защо не пробваш сама да напуснеш страната? Искаш ли да опиташ?

– Мога да се грижа за себе си.

– Не става дума за това. Ние сключихме сделка, Лу Ан. Освен ако не си пълна глупачка, ще работиш с мен, а не срещу мен. Постепенно ще разбереш, че твоите и моите интереси са едни и същи. Иначе ще спра лимузината, ще те изхвърля на улицата заедно с детето и ще се обадя на полицията да ви приберат. Изборът е твой. Решавай веднага!

Изправена пред тази възможност, Лу Ан се озърна отчаяно и погледът ѝ се спря на Лиса. Дъщеря ѝ вдигна към нея ококорени безгрижни очички. Лу Ан въздъхна дълбоко. Имаше ли всъщност избор?

– Добре.

Джаксън отново зашумоли с листовете в ръцете си.

– Имаме съвсем кратко време да прегледаме тези документи. Доста

от тях трябва да подпишеш, по нека първо ти обясня най-важните условия.

Току-що спечели сто милиона долара. Тази сума е прехвърлена в сметка, която лотарийната комисия откри на твое име. Между другото, уредих ти номер на социалната осигуровка, който се води на новото ти име. След като подпишеш тези документи, хората ми ще могат да прехвърлят сумата от тази сметка в друга, с която ще оперирам аз и само аз.

– И няма да получа нищо?

– Спокойно, Лу Ан, всичко ще ти обясня. Ще вложа парите както намеря за уместно. Но тези инвестиционни фондове ще ти гарантират двайсет и пет процента годишна възвръщаемост, което прави приблизително двайсет и пет милиона долара всяка година. Тези пари ще са на твое разположение през цялата година. Имам счетоводители и финансови съветници, които ще уредят това. – Той предупредително вдигна пръст. – Трябва да си наясно, че това е доход от главницата. Стоте милиона изобщо не се докосват. Аз ще разполагам с тях за период от десет години и ще ги инвестирам както реша. Ще са ми нужни няколко месеца да осъществя напълно плановете си за парите, така че десетгодишният период ще започне приблизително през късната есен на тази година. После ще ти съобщя точната дата. Десет години след тази дата ще си получиш обратно всичките сто милиона долара. Всички приходи, които си спечелила през тези десет години, естествено, си остават за теб. Ще ти уредя и тяхното инвестиране безплатно. Уверен съм, че не си наясно по въпроса, но при тоя процент парите ти, макар и от тях да се извади щедра сума за лична издръжка, ще се удвояват приблизително на всеки три години, особено след като не плащаш никакви данъци. При каквото и да е развитие на събитията в края на десетгодишния период ще имаш гарантирани без никакъв риск стотици милиони долари. – При споменаването на тези цифри очите на Джаксън заискриха. – Главозамайващо, нали, Лу Ан? Далеч по-добре, отколкото уговорката със стоте долара на ден. Ти измина дълъг път за по-малко от седмица. – И той се разсмя силно. – За начало ще те авансирам с пет милиона долара без лихва. Ще ти стигнат, докато започнат да постъпват печалбите от инвестициите.

Лу Ан преглътна мъчително при споменаването на гигантските суми, – Нищо не разбирам от инвестиране, но как може да ми гарантират толкова пари всяка година? Джаксън изглеждаше разочарован.

– Ами че по същия начин, както ти гарантирах печалба от лотарията. Щом мога да извърша това вълшебство, нормално е да мога да се справя с Уолстрийт.

– Ами ако с мен се случи нещо?

– Договорът, който ще подпишеш, обвързва твоите наследници и правоприменици. – Той кимна към Лиса. – Дъщеря ти. Този доход ще отиде при нея, а в края на десетгодишния период ще получи и основната сума. Имам готово пълномощно. Позволих си да го попълня в нотариата. Аз съм многостранно надарен човек. – Той се засмя тихичко. От тъмния си ъгъл ѝ подаде купчинка документи и писалка. – Отбелязано е къде трябва да се подпишеш. Надявам се, че си доволна от условията. От самото начало ти обещах, че ще са щедри.

Лу Ан се поколеба за миг.

– Проблем ли има, Лу Ан? – остро попита той.

Тя поклати глава, бързо подписа документите и му ги върна. Джаксън ги взе и ги пхна в един джоб на лимузината.

После Лу Ан чу от мястото му няколко почуквания, силен пищящ сигнал и отново настъпи тишина.

– Факсовете са нещо много удобно, когато е важно да се бърза – поясни Джаксън. – До десет минути сумата ще бъде преведена в моята сметка.

Той прибра листовете, които бързо се плъзнаха навън от апарата, и отново ги пхна в куфарчето.

– Чантите ти са в багажника. Нося у мен самолетните ти билети и хотелските резервации. Планирал съм програмата ти за първите дванайсет месеца. Ще пътуваш доста, но те уверявам, че гледките ще са все приятни. Уважих молбата ти да посетиш Швеция, родината на майчините ти предци. Приеми всичко това като извънредно дълга ваканция. Може би накрая ще те пратя в Монако. Там нямат данък върху личния доход. От излишък на предпазливост съм ти създал легенда, изцяло подкрепена с документи. Напуснала си Съединените щати като съвсем младо момиче. Срещнала си богат чужденец и си се омъжила за него. Що се отнася до данъчните власти, всички пари са били негови. Твои пари никога няма да влизат в Съединените щати. Имай предвид обаче, че ще пътуваш с паспорт от Съединените щати като гражданка на Съединените щати. Тук може да се разчуе за богатството ти. Трябва да сме подготвени за това. Но ако парите са на съпруга ти, който не е американски гражданин, никога не е живял тук и никога не е печелил директен доход в Америка, нито инвестициите и сделките му са били по някакъв начин свързани с тази страна, тогава данъчните власти не могат да те пипнат. Няма да те отегчавам със сложните данъчни закони относно доходи с американски източник като например лихви от акции, издадени от

американски концерни, дивиденди, изплащани от американски корпорации, други сделки или продажба на имущество, които имат пряка връзка със Съединените щати и могат да се окажат препъникамък за неподготвените. Моите хора ще се погрижат за всичко това. Повярвай ми, като ти казвам, че няма да имаш проблеми. Лу Ан протегна ръка да вземе билетите.

– Не още, Лу Ан, налага се да вземем някои мерки. Полицията – натъртено изрече той.

– Вече се погрижих за това.

– О, така ли било? – насмешливо подхвърли той. – Ще бъде много учуден, ако в тази минута няма строени полицаи на всяко летище, автогара или железопътна гара. Тъй като си нарушителка, прекосила щатски граници, вероятно и от ФБР са се включили. А те си разбират от работата. Няма да седнат да чакат търпеливо в хотела ти да се появиш. – Той погледна през стъклото на лимузината. – Трябва да направим известна подготовка. Това ще даде допълнително време на полицията да заложи капаните си, но се налага да поемем този риск.

Докато Джаксън говореше, Лу Ан почувства как лимузината намали и спря. После се чу шум като от вдигане на метална решетка. Когато той секна, лимузината явно влезе в някакво закрито място и пак спря.

В този момент телефонът в колата позвъни и Джаксън веднага се обади. Няколко секунди слуша и после затвори.

– Потвърждение, че стоте милиона долара са получени, макар работното време на банките отдавна да е свършило. Но аз бях уредил всичко предварително. Всезнанието винаги се отплаща.

Той потупа седалката.

– Сега ще седнеш до мен. Първо затвори очи и ми подай ръката си да те насочвам – каза Джаксън и се пресегна към нея от мрака.

– Защо трябва да си затварям очите?

– Изпълни този мой каприз, Лу Ан. Не мога да устоя на малко театралност в живота, особено когато тя е тъй рядко явление. Уверявам те, че онова, което ще направя, е абсолютно задължително за твоята безопасност, тъй че да се изплъзнеш на полицията и да започнеш новия си живот.

Лу Ан понечи отново да зададе въпрос, но размисли и се отказа. Пое ръката му и затвори очи.

Джаксън я настани до себе си. Тя усети, че лицето ѝ се осветява. Трепна силно, когато ножици започнаха да режат косата ѝ. Чувстваше дъха му до ухото си.

– Съветвам те да не мърдаш. И без това ми е трудно да работя в такава тясно пространство при ограничено време и оборудване. Не ми се ще да те нараня сериозно. – И Джаксън продължи да реже косата ѝ, докато тя стигна над ушите ѝ. От време на време прибираще отрязаните кичури в голяма торба за боклук. После натърка онова, което бе останало на главата ѝ, с нещо мокро, което бързо се втвърди почти като бетон. С кръгла четка той сърчно оформи прическата ѝ.

Прикрепи подвижно огледало към конзолата на лимузината. Обикновено, когато работеше по носа, използваше две огледала, за да може постоянно да вижда профила, но такъв лукс бе немислим, след като седеше в лимузина, паркирана в подземен гараж в Манхатън. Отвори кутия, в която на десет реда бяха подредени гримове и разни прибори за полагагането им, и се залови за работа. Лу Ан усещаше гъвкавите му пръсти да шарят по лицето ѝ. Залепи плътна лепенка върху веждите ѝ, намаза я с крем, после я обработи с пудра и отгоре създаде съвършено нови линии, като си служеше с малка четчица. Почисти щателно долната част на лицето ѝ със спирт. Намаза носа ѝ с лепило на спиртна основа и го остави да изсъхне. После натърка ръцете си с овлажняващ крем, тъй че пластелинът да не полепва по тях, и започна да моделира новия ѝ нос, докато накрая формата му го задоволи.

– Носът ти е дълъг и прав, Лу Ан. Класически, може да се каже. Но с малко пластелин, потъмняване и осветляване вече имаме плътен, леко гърбав хрущял, който не ти отива чак толкова. Ще го носиш само временно обаче. И без това всички са временно на тоя свят. – Той се засмя на това философско заключение и започна с гъбичка да втрива върху залепен материал фон дьо тен и руж, за да му придаде естествен вид. С изкусно редуване на по-светли и тъмни петна направи очите на Лу Ан да изглеждат по-сближени и смекчи линията на брадичката ѝ с помощта на пудри и кремове. От сърчно поставения руж на скулите ѝ те вече не изглеждаха тъй издадени.

Усети го, че опипва нежно раната на челюстта ѝ.

– Лошо порязване. Спомен от преживяванията ти в караваната ли? – След като Лу Ан не отговори, той продължи: – Нуждае се от шиене. Но дори и тогава вероятно ще остане белег, защото е дълбоко. Не бой се, като приключа, няма да се вижда. Но по-късно ще трябва да се замислиш за пластична операция. – Той отново се засмя и додаде; – Според моето мнение на експерт.

След това Джаксън започна да боядисва устните ѝ.

– Опасявам се, че са по-тънки от класическия модел. Не е зле да ти

инжектират малко колаген, като решиш.

Лу Ан едва се съдържаше да не скочи и да не побегне с писъци от него. Нямаше представа на какво ще прилича; сякаш някакъв побъркан учен я връщаше от света на мъртвите.

– Сега обсипвам челото, носа и скулите с лунички. Ако имах време, щях да сложа и по ръцете ти, но нямам. И без това никоой няма да забележи. Повечето хора никак не са наблюдателни. – Той разтвори яката на ризата ѝ и намаза шията ѝ с фон дьо тен. После я закопча отново, прибра си нещата и я насочи да се върне отново на мястото си. – В джобчето до теб има огледалце, Лу Ан – информира я Джаксън.

Тя бавно го извади и го вдигна пред лицето си. Дъхът ѝ спря за миг. Отсреща я гледаше отражението на червенокоса жена, късо подстригана, с много светла, почти като на албинос кожа и изобилие от лунички. Очите ѝ изглеждаха по-малки и сближени, брадичката – по-заоблена, скулите – по-plosки и овални. С кървавочервените устни устата ѝ изглеждаше огромна. Носът ѝ бе доста по-широк и забележимо кривнат вдясно, а веждите – съвсем светли в сравнение с преди. Беше напълно неузнаваема и за самата себе си.

Джаксън хвърли нещо в скута ѝ. Тя наведе очи. Беше паспорт. Отвори го. На снимката бе същата жена, която видя в огледалото.

– Прекрасна работа, не намираш ли? – каза Джаксън.

Вдигна глава към него. Той щракна някакво копче и една лампичка го освети. Или по-точно, освети я, при което Лу Ан повторно бе поразена. Насреща ѝ седеше нейна двойничка, тоест двойничка на онази, в която се бе превърнала. Същата къса червена коса, същият тен, същият кривнат нос – всичко бе еднакво, сякаш внезапно бе открила своя близначка. Единствената разлика бе, че тя самата носеше джинси, а другата – рокля.

Лу Ан не можеше да продума от изумление.

Джаксън леко плесна с ръце.

– И друг път съм се правил на жена, но за пръв път се преобразявам като друг преобразен човек. Впрочем на снимката съм аз. Направена е тази сутрин. Мисля, че постигнах добра прилика, макар да виждам, че съм подценил бюста ти. Но дори и за близначки не е задължително да са напълно еднакви във всяко отношение. – Той се засмя на стъписаното ѝ изражение. – Няма нужда да ми ръкопляскаш, макар че заслужавам похвала за постигнатото при тия трудни условия.

Лимузината отново потегли. Излязоха от гаража и след малко повече от половин час бяха на летище Кенеди.

Преди шофьорът да отвори вратата, Джаксън погледна остро Лу Ан.

– Не си слагай шапката, нито очилата, тъй като това предполага опит да се прикриеш, а и можеш да развалиш грима. Запомни правило номер едно: когато се опитваш да се криеш, гледай колкото е възможно повече да се набиваш на очи. Да се видят възрастни близнаци заедно е доста рядко, но докато хората, в това число дори полицията, ни зяпат, няма да породим никакво подозрение. Освен това полицията търси сама жена. Като видят две заедно, при това близначки, веднага ще ни отхвърлят като обект, макар и да се взират в нас. Такава е човешката природа. Трябва да покрийт голям периметър, а времето им е малко.

Джаксън посегна да вземе Лиса. Лу Ан механично спря ръката му и го изгледа с подозрение.

– Лу Ан, полагам всички усилия да измъкна теб и детето ти от страната. След малко ще минем покрай кордон от полицаи и агенти на ФБР, които се опитват да те заловят. Повярвай, не искам да открадна дъщеричката ти, но тя ми е нужна поради една съвсем конкретна причина.

Накрая Лу Ан го пусна. Слязоха от лимузината. На токчета Джаксън бе малко по-висок от Лу Ан. Тя забеляза, че фигурата му е стройна и слаба и трябваше да признае, че изглежда добре в изисканото облекло. Той облече черно палто над тъмната си рокля.

– Хайде – подкани той Лу Ан и тя се вцепени при тона на гласа му. Сега вече той й звучеше като нея.

– Къде с Чарли? – попита Лу Ан, когато вървяха към сградата на летището и возеха багажа с количка.

– Защо? – бързо попита Джаксън и продължи с уверена походка на високите си токчета. Лу Ан сви рамене.

– Просто се чудех. Досега той се грижеше за мен. Помислих, че ще го видя днес.

– Опасявам се, че задълженията на Чарли с теб приключиха.

– О...

– Не се тревожи, Лу Ан, сега си в много по-добри ръце. – Влязоха в терминала и Джаксън погледна напред. – Дръж се естествено, моля те. Ако някой попита, ние сме сестри близначки, но едва ли ще питат. За всеки случай имам у себе си паспорт, за да го докажа. Остави на мен да говоря.

Лу Ан също погледна напред и преглътна, като видя четирима полицаи внимателно да оглеждат всички в оживения салон.

Когато минаха покрай тях, наистина ги зяпнаха с любопитство.

Един дори огледа дългите крака на Джаксън, когато палтото му се отвори. На Джаксън това внимание явно му се поправи. После, точно както бе предсказал, бързо изгубиха интерес към тях и впериха погледи към други хора, които сега пристигаха.

Джаксън и Лу Ан спряха близо до гишетото на Бритиш Еървейс.

– Ще ида да мина през гишетото, а ти ме чакай в снекбара – посочи й го Джаксън.

– Защо да не мина сама?

– Колко пъти си летяла в чужбина?

– Никога.

– Именно. Аз ще се оправя много по-бързо от теб. Ако объркаш нещо или изгървеш някоя дума не на място, можем да привлечем внимание, а точно това не ни е нужно сега. Служителите на летищата са най-вманиачените хора на тема сигурност, на които съм попадал, но не са идиоти и ще се учудиш колко малко пропускат да забележат.

– Добре. Нямам желание да объркам нещо.

– Правилно. А сега ми върни за малко паспорта, който ти дадох.

Лу Ан направи каквото се искаше от нея и остана да наблюдава как Джаксън се отправя към гишетото, като с една ръка буташе багажа, а с другата сръчно направляваше сгъваемата количка с Лиса в нея. Успяваше да имитира дори маниерите на Лу Ан. Тя поклати глава изумена и се насочи към мястото, показано й от Джаксън.

Джаксън стоеше на късата опашка за първа класа и бързо се придвижваше напред. След минути бе вече при Лу Ан.

– Дотук добре. Препоръчвам ти да не променяш външността си през следващите няколко месеца. Естествено, червената боя можеш да измиеш, макар според мен тоя цвят да ти седи добре. – Очите му заблестяха. – След като нещата поотшумят и косата ти порасне, можеш да използваш паспорта, който ти бях подготвил първоначално. – Той й подаде втори американски паспорт, който тя бързо прибра в чантата си.

С краччето на окото си Джаксън наблюдаваше как двама мъже и една жена, всичките облечени в костюми, вървяха през салона и внимателно оглеждаха присъстващите. Джаксън се прокашля и Лу Ан погледна по посока към тях, а после бързо отмести очи. Видя, че единият държи някакъв лист. Без съмнение нейна снимка, направена на пресконференцията. Тя замръзна, но тогава усети ръката на Джаксън да стиска окуражително нейната.

– Това са агенти на ФБР. Но помни, че вече изобщо не приличаш на онази снимка. Все едно, че си станала невидима. – Увереният му тон

прогони страха ѝ. Джаксън тръгна напред. – Самолетът ти излита след двамайсет минути. Последвай ме.

Минаха през проверката за сигурност и седнаха в сектора пред съответния изход.

– Ето, вземи. – Джаксън ѝ подаде паспорта заедно с малко пакетче. – Тук има пари в брой, кредитни карти и международна шофьорска книжка. Всичко е на твое име. – Той опипа с клиничен интерес косата ѝ, разгледа променените ѝ черти и отново остана напълно доволен от себе си. Не пропусна да стисне ръката ѝ и дори да я потупа по рамото. – Успех. Ако имаш трудности, ето ти един телефонен номер, на който ще ме намериш по всяко време, където и да е по света, денем или нощем. Предупреждавам те обаче, че освен ако не възникне проблем, двамата с теб нито ще се видим, нито ще се чуем повече.

Той ѝ подаде картичка с номера на нея.

– Нямах ли да ми кажеш нещо, Лу Ан? – попита я любезно усмихнат.

Тя го погледна въпросително и поклати глава.

– Какво например?

– Например благодаря – предложи той, без да се усмихва повече.

– Благодаря – много бавно изрече тя. Трудно ѝ бе да откъсне погледа си от него.

Накрая Лу Ан нервно погледна картичката в ръката си. Силно се надяваше никога да не ѝ се наложи да я използва. Никак не би се разстроила, ако не видеше повече лицето на Джаксън. Чувството, което изпитваше към него, бе много подобно на онова, което бе усетила на гробищата, когато гробът на баща ѝ заплашваше да я погълне. Щом вдигна отново очи, Джаксън се бе изгубил в тълпата.

Тя въздъхна. Бе уморена да бяга, а занаяпред само това я чакаше в живота.

Тя извади паспорта си и погледна празните му страници. Много скоро това щеше да се промени. После обърна на първата страница и се вгледа в снимката с непознатото лице и в непознатото име под нея. Име, с което след време щеше напълно да свикне: Катрин Савидж от Шарлътсвил, Вирджиния. Майка ѝ бе родена в Шарлътсвил и бе живяла там, преди още като момиче да се премести в сърцето на Юга. Често бе разказвала на Лу Ан за хубавите времена на детството си, за красивата хълмиста природа на Вирджиния. Преместването ѝ в Джорджия и женитбата ѝ с Бени Тайлър бяха сложили край на тези хубави времена. На Лу Ан ѝ се бе сторило уместно да избере за новата си самоличност този

град като свое родно място. Новото ѝ име също бе добре обмислено. Савидж, което означаваше дивачка. Тя бе такава и такава щеше да си остане въпреки огромното богатство, с което се бе сдобила. Отново погледна снимката и усети как я побиват тръпки, като си спомни, че срещу нея се вира Джаксън. Бързо затвори паспорта и го прибра.

Докосна внимателно новото си лице и отклони очи настрани, защото забеляза, че още някакъв полицай върви към нея. Питаше се дали не е видял, че Джаксън е минал през гишетото вместо нея. Устата ѝ пресъхна и ѝ се прииска Джаксън да не си бе тръгнал. В този момент обявиха полета ѝ. Полицаят се приближи. Лу Ан се изправи с усилие на волята. Когато взе Лиса, пакетът ѝ с документи падна на пода и се разсипа. С примряло сърце тя се наведе да ги вдигне, като несръчно прикрепяше сгъваемата количка на Лиса с другата си ръка. Внезапно пред очите ѝ се изпечиха чифт черни обувки. Полицаят се наведе и я огледа. Държеше в ръката си нейна снимка. Тя замръзна за миг под изпитателния му поглед.

На лицето му се появи любезна усмивка.

– Нека ви помогна, госпожо. И аз имам деца. Трудно се пътува с дребосъци.

Той събра документите, постави ги отново в пакета и ѝ го подаде. Лу Ан му благодари, а той докосна фуражката си за поздрав, преди да се отдалечи.

Лу Ан бе убедена, че ако в тоя момент я бяха порязали, нямаше да се покаже никаква кръв. Всичката бе замръзнала в жилите ѝ.

Тъй като пътниците от първа класа можеха да се качат когато пожелаят, Лу Ан се побави още малко да огледа салона. Надеждата ѝ се топеше; Чарли нямаше да се появи. Пое към ръкава и посрещната приветливо от стюардесата, влезе в самолета, боинг 747, като се оглеждаше наоколо с жив интерес.

– Насам, мисис Савидж. Какво хубаво момиченце.

Лу Ан бе поведена по спирална стълба и съпроводена до мястото ѝ. Когато настани Лиса до себе си, прие предложената ѝ чаша вино. Отново огледа с възхита обширното пространство и забеляза вградените към всяко място телевизор и телефон. Никога досега не бе пътувала със самолет, а слагаше началото по най-луксозния възможен начин.

Погледна през илюминатора навън, където бързо се спускаше мрак. Засега на Лиса ѝ стигаше забавлението да оглежда новата обстановка и Лу Ан използва свободното време да си събере мислите, докато отпиваше от виното. Няколко пъти пое дълбоко дъх, после заразглежда новите

пътници, които влизаха в отделението за първа класа. Някои бяха възрастни и скъпо облечени. Други бяха в делови костюми. Един млад мъж носеше джинси и тениска. На Лу Ан ѝ се стори, че разпознава в него член на известна рокгрупа. Тя леко трепна, когато самолетът тръгна да се отделя от ръкава. Стюардесите започнаха демонстрацията за безопасност и след десет минути гигантската машина се понесе по пистата. Лу Ан се вкопчи в страничните облегалки на креслото си и стисна зъби, когато самолетът се разтrese и залюля, набирайки скорост. Не смееше да погледне през прозорчето. О, боже, какво беше направила? С едната си ръка закрилнически притисна Лиса, която изглеждаше доста по-спокойна от майка си. После с грациозно движение самолетът се издигна във въздуха и люлеенето престана. Лу Ан имаше чувството, че се носи в небето върху огромен сапунен мехур. Принцеса на вълшебно килимче; този образ се загнезди в съзнанието ѝ и остана там. Пръстите ѝ, сграбчили облегалката, се поотпуснаха, а устните ѝ леко се разтвориха. Погледна през прозореца ярките светлини на града долу, страната, която напускаше. Завинаги според Джаксън. Някаква вътрешна потребност я накара да махне за сбогом през прозореца. След това отново се облегна назад.

Двайсет минути по-късно седеше, поставила слушалки на ушите си, и леко се полюшваше в такта на класическата музика, звучаща в тях. Цялото ѝ тяло се напрегна, когато на рамото ѝ се отпусна ръка и до слуха ѝ долетя гласът на Чарли. Носеше шапката, която тя му бе купила. Усмивката му бе широка и сърдечна, но потрепването на очите и всичките му жестове издаваха нервност. Лу Ан смъкна слушалките.

– Боже мили – прошепна той. – Ако не бях познал Лиса, направо щях да те отмина. Какво се е случило с теб?

– Дълга история. – Тя стисна здраво китката му и от устните ѝ се изтръгна едва доловима въздишка. – Значи ли това, че най-сетне ще ми кажеш истинското си име, Чарли?

Слаб дъжд заръмя над града малко след излитането на боинг 747. Вървящият бавно по улица в центъра на Манхатън мъж с черен шлифер, тъмна шапка и тънък бастун сякаш не забелязваше неприятното време. Външността на Джаксън се бе променила коренно след раздялата му с Лу Ан. Състарил се бе с поне четирийсет години. Под очите му имаше торбички, остра бяла коса обрамчваше плешивото му теме, осеяно със старчески петна. Носът бе дълъг и провиснал в края, също като брадичката, а вратът беше набръчкан като на костенурка. Походката му, бавна

и отмерена, бе в пълно съответствие с образа на немощен старец. Имаше навика вечер да се състарява, като че с падането на мрака у него се появяваше потребност да се приближи към старостта и смъртта. Вдигна очи към покритото с облаци небе. Самолетът в този миг трябваше да е някъде над Нова Скоша¹, отправен по издигнатата си траектория към Европа.

Тя не бе тръгнала сама; Чарли я беше придружил. След като остави Лу Ан, Джаксън се задържа на летището и видя как Чарли се качи на самолета, без да подозира, че работодателят му е само на няколко крачки разстояние. Това поддръждане на нещата можеше да се окаже сполучливо, каза си Джаксън. Имаше съмнения по отношение на Лу Ан, сериозни съмнения. Тя бе укрила информация от него, което обикновено той смяташе за неппростим грях. Успял бе да отстрани голям проблем чрез елиминирането на Романело, но трябваше да си признае, че трудността бе възникнала отчасти поради собствените му действия. Та нали той бе наел Романело да убие избраницата му, ако тя не приемеше предложението. Никога досега обаче не бе работил със спечелил от лотарията, който да бяга от полицията. Щеше да постъпи, както правеше винаги пред лицето на евентуална катастрофа: да стои отстрани и да наблюдава. Ако нещата продължаваха да се развиват гладко, нямаше да се намесва. Но при първия сигнал за тревога щеше да предприеме незабавни и насилствени действия. Тъй че присъствието на способния Чарли с нея можеше да се окаже много полезно. Лу Ан бе различна от останалите, това бе сигурно.

Джаксън вдигна яката си и пое бавно по една странична улица. Ню Йорк, потънал в мрак и дъжд, не пораждаше никакъв страх у него. Бе добре въоръжен и владееше безброй начини да убива сръчно всичко, което дишаше. Всеки, който би си набелязал стария човек като лесна плячка, горчиво щеше да окайва грешката си. Джаксън нямаше желание да убива. Понякога това се оказваше необходимо, но не му доставяше удоволствие. Единствено придобиването на пари, власт или и на двете в идеалния случай оправдаваха такъв акт. Иначе имаше далеч по-интересни занимания, с които да си прекарва времето.

Джаксън отново извърна лице към небето. Ситните дъждовни капки обсипаха латексните гънки на „лицето“ му. Той ги облиза. Бяха студени и допирът им бе приятен за истинската му кожа. На добър път и на двама ви, каза си полугласно и се усмихна.

1. Провинция в Канада. – Б.е.р.

И Господ да ви е на помощ, ако някога ме предадете.

Продължи напред по улицата, като разсъждаваше напрегнато и в същото време си подсвиркваше. Време бе да планира спечелването на лотарията следващия месец.

ВТОРА ЧАСТ

Десет години по-късно

18

Малкият частен самолет се приземи на пистата на летището в Шарлътсвил и плавно спря. Наближаваше десет часа вечерта и това бе последният пристигащ полет за деня. Край пистата чакаше лимузина. Трим души слязоха бързо от самолета и се качиха в лимузината, която потегли веднага и минути по-късно вече се движеше на юг по шосе 29.

Вътре в колата жената свали тъмните си очила и постави ръка на рамото на момичето. После Лу Ан Тайлър се облегна назад и дълбоко си пое въздух. У дома. Най-сетне отново бяха в Съединените щати. Завръщането, планирано толкова години, накрая бе осъществено. От известно време тя не мислеше почти за нищо друго. Погледна към мъжа на седалката, обърната срещу движението. Очите му се взираха право напред, а масивните му пръсти потрепваха по стъклото в мрачен ритъм. Чарли изглеждаше загрижен и наистина беше загрижен, но успя да ѝ отпрати окуражителна усмивка. Най-малкото, което вършеше за нея през последните десет години, бе винаги да я подкрепя и да ѝ дава кураж.

Той отпусна ръце в скута си и леко наклони глава.

– Уплашена ли си? – попита я.

Лу Ан кимна и погледна към десетгодишната Лиса, която с влизането бе поставила глава на коленете на майка си и веднага бе потънала в сън. Пътуването им бе дълго и уморително.

– Ами ти? – попита тя на свой ред.

Той сви масивните си рамене.

– Подготвихме се по възможно най-добрия начин, като бяхме наясно за всички рискове. Сега просто трябва да свикнем да живеем с мисълта за тях. – Усмихна се отново, този път по-широко. – Всичко ще е наред.

Тя отвърна на усмивката му, ала тревогата остана в очите ѝ. Много им бе минало през главата за това последно десетилетие. Искаше ѝ се никога повече да не се качва на самолет, да не минава през митница, да не се чуди в коя страна се намира и с какъв език трябва да се бори. Най-дългото пътуване, което имаше желание да прави до края на живота си,

бе до пощенската кутия, за да си прибере кореспонденцията, или до близкия супермаркет да напазарува с колата. О, боже, да можеше да е тъй лесно. Потръпна леко и разсеяно взе да разтърква слепоочията си.

Чарли бързо изтълкува състоянието ѝ. През годините бе развил изострена чувствителност по отношение на нейните неизказани емоции. Погледна внимателно Лиса и като се увери, че наистина е дълбоко заспала, откопча предпазния колан, настани се до Лу Ан и тихо заговори:

– Той не знае, че сме се върнали. Джаксън не знае нищо.

– Не можем да сме сигурни, Чарли – отвърна му тя шепнешком. – Господи, чудя се от какво се боя повече, от полицията или от него. Не, излъгах те. Знам си, че от него. С полицията по бих се примирила. Той ми каза никога повече да не се връщам тук. Никога. А ето че се върнах. Всички се завърнахме.

Чарли постави ръка върху нейната и се опита да я успокои.

– Ако му беше известно, смяташ ли, че щеше да ни допусне дотук? Пристигнахме по възможно най-обиколния маршрут. Пет пъти сменяхме самолети, пътувахме с влак, прекосихме четири страни. Направихме зиг-заг през половината свят. Казвам ти, не знае. А дори и да знае, едва ли ще го засяга. Минаха десет години. Сделката е приключена. Защо би се интересувал сега?

– По същата причина, по която върши и всичко останало. Защото така иска.

Чарли въздъхна, разкопча сакото си и се отпусна назад. Лу Ан се обърна към него и нежно го погали по рамото.

– Върнахме се. Ти си прав, взехме решението си и трябва да свикваме с него. А и нямам намерение да обявявам пред целия свят, че съм вече тук. Ще водим тих и приятен живот.

– Сред изобилие и лукс. Нали видя снимките на къщата.

Лу Ан кимна.

– Много красива изглежда.

– Старо имение. Към деветстотин квадратни метра застроена площ. Отдавна е била обявена за Продан, но нищо чудно при начална цена шест милиона долара. Уверявам те, че я купихме на сметка за пет милиона и триста хиляди. Бива ме да се пазаря. Макар наистина да ни отиде още един милион за ремонта. Продължи цели четиринайсет месеца, но не може да се каже, че не сме имали време да чакаме.

– Уединена е, нали?

– Напълно изолирана. Парцелът е близо триста акра. Около сто от тях са необработена земя – „леко хълмист терен“, както пишеше в

брошурата. Отраسل съм в Ню Йорк и никога не бях виждал толкова много трева на едно място. Пиомонт, Вирджиния, се слави с красотата си, така ме увери агентът по недвижими имоти при едно от пътешествията ми наоколо в търсене на къща. Но тази бе най-красивата от всички, които видях. Наистина, трябваше й много работа, за да се приведе в добър вид, но успях да намеря отлични строители, архитекти и декоратори. Има много допълнителни пострройки – къщичка за пазача, обор с три бокса за коне, няколко вили – всичките вакантни впрочем; не виждам как бихме взели наематели. Но при тия огромни къщи не може без персонал. Има плувен басейн. Лиса ще се зарадва. А място за тенискорт – колкото щеш. Парцелът отвсякъде е ограден от гъста гора. Ще ни замества защитния ров. Започнах да търся фирма, която да издигне солидна ограда и порта от страната, граничеща с пътя. Може би трябваше да съм го направил вече.

– Като че нямаше премного задачи, които да свършиш. Постоянно си зает с нещо.

– Не се оплаквам, приятно ми е.

– Името ми го няма върху документите за собственост, нали?

– Катрин Савидж не фигурира никъде. Използвахме подставено лице за договора. Сделката бе сключена от името на корпорацията, която основах. Няма как да се направи връзката с теб.

– Ще ми се да бях си сменила отново името, в случай че той е нащрек и следи.

– Хубаво би било, ако не беше легендата, създадена от него. Тъкмо с нея запушихме устата на данъчните власти, а ти фигурираш там като Катрин Савидж. И без това всичко е тъй заплетено, да не го усложняваме повече. Няма да забравя с какъв труд уредих смъртния акт на „съпруга“ ти.

– Знам – промълви тя и въздъхна тежко.

– Чувал съм, че в Шарлътсвил, Вирджиния, живеят много богати и прочути хора – подхвърли той. – По тази причина ли го избра? Защото е тихо място, където можеш да си живееш като отшелница и на никого няма да му направи впечатление?

– Това е една от двете причини.

– А каква е втората?

– Майка ми е родена тук – поясни Лу Ан с едва доловима тъга в гласа си. – Била е щастлива на това място, поне тя така ми е разказвала. И то без да е била богата. – Замълча, после вдигна поглед към Чарли леко изчервена. – Може би малко от това щастие ще застигне и нас.

– Аз лично, докато съм с теб и малката, съм щастлив човек – заяви Чарли, като нежно погали по бузата спящата Лиса.

– Уредено ли е постъпването ѝ в частното училище?

– Да, в „Сейнт Анс“, Белфийлд – кимна Чарли. – Било много пресетивно, с малки класове. А и Лиса има забележителни знания за възрастта си. Говори няколко езика свободно, пътувала е из целия свят. Опита-ла е вече много неща, за които повечето възрастни не смеят и да мечтаят.

– Знам, и все пак може би трябваше да наемем частен учител.

– Хайде, моля те, Лу Ан, откакто е проходила, все частни учители я занимават. Тя има нужда да е сред други деца. Това ще ѝ се отрази добре. На теб също. Нали си чувала приказката, че разделените си домиляват повече.

Тя му се усмихна срамежливо.

– Да не би да те хваща клаустрофобия покрай нас, Чарли?

– Че как не? Ще започна да излизам вечер. Мога и да си намеря някое хоби като голф или нещо от този род. – Той намигна на Лу Ан, за да ѝ покаже, че само се шегува.

– Добри десет години бяха, нали? – попита тя и в тона ѝ прозвуча напрегнато очакване.

– Не бих ги заменил за нищо на света – отвърна той.

Да се надяваме, че и следващите десет ще са така хубави, каза Лу Ан на себе си. Отпусна глава на рамото му. Някога отдавна, когато се бе взирала към контура на Ню Йорк, очертан на фона на небето, бе прими-рала от вълнение при откритата ѝ се неизчерпаема възможност да прави добро с парите. Обещала си го бе и бе изпълнила обещанието. Ала личните ѝ мечти не се бяха изпълнили. Можеше да се каже, че последните години бяха добри за нея, ако под „добро“ се разбираше постоянно да си на път, да живееш в страх, че ще те разкрият, да страдаш от угризения всеки път, като си купуваш нещо, защото съзнаваш как си се сдобил с парите. Чувала бе, че много богатите хора никога не са истински щастливи поради ред причини. Израснала в бедност, Лу Ан никога не бе вярвала на това и си го бе обяснявала просто като богаташка превземка. Ала сега знаеше, че е истина, поне в нейния случай.

Лимузината продължаваше пътя си и тя затвори очи, за да си почине. Силите щяха да са ѝ нужни. Скоро щеше да започне „вторият“ ѝ нов живот.

Томас Донован седеше с очи, вперени в екрана на компютъра, сред обичайната лудница в нюзрума на „Вашингтон Трибюн“. По стените и рафтовете на претрупаното му работно място бяха наредени журналистически награди от редица авторитетни организации, в това число и „Пулицър“, която бе спечелил, преди да навърши трийсет години. Донован наскоро бе прехвърлил петдесет, но беше запазил младежката си енергия и жар. Като повечето си колеги, които се занимаваха с журналистически разследвания, си падаше до голяма степен циник по отношение на механизмите в реалния живот ако не за друго, то поне защото бе видял най-лошите страни от него. В момента работеше над материал, чиято тема го отвращаваше.

Тъкмо разглеждаше бележките си, когато над бюрото му падна сянка.

– Мистър Донован?

Той вдигна глава и видя един младеж, който работеше в куриерския отдел.

– Да?

– Това току-що се получи за вас. Струва ми се, че е информация, която сте поискали.

Донован му благодари, взе плика и го разкъса нетърпеливо.

Репортажът за лотарията, над който работеше, беше обещаващ. Направил бе вече обширно проучване. В националната лотария всяка година постъпваха печалби от милиарди долари и сумата се увеличаваше с двайсет процента годишно. Правителството изплащаше около половината от приходите в награди, харчеше близо десет процента за продавачи и други присъщи на дейността разходи, а останалите четирийсет процента прибираще за себе си – чиста печалба, за която повечето компании можеха само да мечтаят. Социолози и учени от години водеха спор дали лотарията не представлява просто регресивен данък за бедните, които бяха основната губеща маса. Правителството се защитаваше с тезата, че демографски погледнато, бедните не харчат несъответстващо висок дял от доходите си за играта. Подобни аргументи не бяха убедителни за Донован. Той знаеше със сигурност, че милиони хора, които играят на лотарията, са на границата на бедността и харчат пари от социални помощи, купони за храна и всичко, до което успеят да се докопат, за да си купят шанса за постигане на лесен живот, макар този шанс

да бе толкова нищожен, че граничеше с пълния абсурд. А рекламите, пускани от правителството, бяха доста подвеждащи, що се отнасяше до точния процент на шанса, И това не бе всичко. При проучването си Донован бе установил смайващия факт, че седемдесет и пет процента от спечелилите лотарията стигат до пълен фалит. Всяка година девет от дванайсетте спечелили обявяваха фалит. Целта на репортажа му бе да разкрие как компаниите за управление на финансите и отделни безскрупулни експерти на практика смъкват кожата на тези нещастни хора. Непрестанно ги преследваха благотворителни фондации, от които нямаше отърване. Обсаждаха ги доставчици на всевъзможни стоки и ги принуждаваха да си купуват безброй ненужни вещи, като им внушаваха, че са задължителни атрибути за печелене на престиж в кръговете на новобогаташите, и слагаха хиляда процента надценка за усилията, които бяха положили. Ала не се спираше дотук. Внезапно придобитото богатство водеше до разбиване на семейства и отчуждаване между най-близки приятели в следствие на това, че алчността подкопаваше всички нормални човешки чувства.

Според Донован голяма част от вината за тези финансови крахове носеше правителството. Преди дванайсет години властите бяха определили една, изплащана наведнъж награда за всеки тираж и бяха позволили отсрочка на данъчното ѝ облагане с година, за да привлекат повече участници. Рекламите бяха раздули този факт до такава степен, че в едрия шрифт се тръбеше за печалба, освободена от данъци, и едва в дребния на обществеността се поясняваше, че в действителност плащането на данъка е само отложено, и то за една-единствена година. Преди това печалбата се отпускате на вноски и данъците се удържаха автоматично. Сега, що се отнасяше до плащането на данъците, на спечелилите се даваше свобода. Както установи Донован, някои от тях бяха в пълно неведение, че дължат нещо, и си харчеха парите на воля. Всички печалби от главницата също бяха обект на всевъзможни данъци, при това доста високи. Федералното правителство връчваше тлъст чек на спечелилите, потупваше ги по гърба и си измиваше ръцете. И в случай че те не бяха достатъчно просветени, за да си създадат изкусно счетоводство и да приложат ефективни финансови системи, момчетата от данъчното ги погваха и им отнемаха всичко до последния цент под формата на глоби, лихви и тям подобни, след което те се оказваха по-бедни и отпреди.

Играта бе нагласена така, че накрая спечелилите биваха разорени, а всичко това се представяше като благоденствие за народа от страна на правителството. Донован бе твърдо убеден, че лотарията е дяволска

машинация, пробутвана на хората от собствената им власт. И причината, поради която се правеше, бе само една: парите. Правителството не бе по-различно от всеки нагъл обирджия. Тази тема и преди бе повдигана в пресата и всеки път, когато се подемеше медийна атака, организаторите на лотарията, които на практика бяха държавни служители, бързо изливаха океани от статистика, за да докажат колко добри дела са направени с парите от лотарията. На широката общественост се внушаваше, че те се влагат в образованието, в строеж на магистрали и начинания от този род, докато сумите всъщност отиваха в различни фондове и накрая се озоваваха на твърде интересни места, които нямаха нищо общо с безплатните учебници или запълването на дупки по пътищата. Служителите в националната лотария получаваха солидни заплати и още по-солидни премии. Политиците, които поддържаха лотарията, се радваха на обилен приток на средства в своите щатове. Всичко това намирисваше на гнило и Донован чувстваше, че е крайно време истината да излезе наяве. Перото му щеше да защити несправедливо потърпевшите както винаги през цялата му кариера. Ако не успееше да постигне друго, то поне щеше да засрами правителството и да го накара да преосмисли в нравствен аспект този гигантски източник на средства. Може и нищо да не се променеше, ала той щеше да вложи всичките си усилия в тази задача.

Насочи вниманието си към пакета с документи. Беше проверил теорията си за процента на фалитите, проследявайки последните пет години. Документите, които сега държеше, го връщаха още седем години назад. Започна да преглежда резултатите година след година и те се оказваха почти идентични, като съотношението за обявилите фалит се запазваше на девет от дванайсет. Удивително. Възбудено прелистваше страниците. Инстинктът му се бе оказал верен. Не ставаше дума за случайност.

Внезапно рязко спря поглед на една страница и усмивката му изчезна. Пред него беше списъкът на дванайсетте спечелили от лотарията точно преди десет години. Не беше възможно. Сигурно имаше някаква грешка. Донован вдигна телефона и се обади в информационната служба, където бе поръчал проучването. Отговориха му, че няма грешка. Обявяването на фалит се оповестявало публично.

Донован бавно постави слушалката на вилката и отново се взря в този списък. Хърман Руди, Боби Джоу Рейнълдс, Лу Ан Тайлър и така нататък до последния дванайсети спечелил. Никой от тях не бе обявил фалит. Нито един. Във всеки дванайсетмесечен период от лотарията имаше по девет фалирани, освен в този.

Повечето репортери от калибъра на Томас Донован се ръководеха от две основни неща в работата си; упорство и инстинкт. А инстинктът на Донован в този миг му подсказваше, че в сравнение с току-щър изпи-паната нова тема предишната щеше да изглежда толкова вълнуваща, колкото материал за ашладисване на овошки.

Разполагаше и с други източници, които искаше да провери, но предпочиташе да го направи в по-дискретна обстановка, отколкото предлагаше пренаселеният нюзрум. Пъкна материала в протърканото си куфарче и бързо излезе от редакцията. Не бе пиков час за уличното движение, тъй че стигна до апартаментчето си във Вирджиния само за дващсет минути. Два пъти разведен и без деца, Донован водеше живот, изцяло отдаден на професията. Поддържаше бавно напредваща връзка с Алиша Крейн, известна дама от вашингтонския хайлайф, произхождаща от богато семейство, което навремето бе имало добри връзки в политическите кръгове. Донован никога не се бе чувствал на място в тези среди; Алиша обаче проявяваше разбиране и искрена обич към него, а и той трябваше да признае, че никак не му бе неприятно да споделя, макар и отстрани, луксозния й начин на живот.

Настани се в домашния си кабинет и вдигна телефона. Имаше си определен начин да се получат сведения за хората, особено ако те са богати, без значение колко строго охраняват личния си живот. Набра номера на един свой отдавнашен информатор в Централното данъчно управление. Донован му даде имената на дванайсетте последователно спечелили от лотарията, които не бяха обявили фалит. Два часа по-късно му позвъниха с исканите данни. Докато слушаше, Донован отмяташе имената в своя списък, зададе още няколко въпроса, после благодари на приятеля си и затвори. Отново погледна списъка. Всички имена бяха задраскани, освен едно. Единайсет от спечелилите лотарията редовно бяха подавали данъчните си декларации всяка година, така го бе уведолил неговият източник, който отказваше да даде по-подробна информация. Добави само, че обявените приходи във всичките единайсет случая били огромни. И макар въпросът как бяха успели да избегнат фалита и да имат такъв финансов успех през тези десет години да интригуваше Донован, новата загадка загложди любопитството му по-силно от всичко друго.

Взря се в единственото име в списъка, което не бе задраскано. Според източника му това лице никога не бе подавало данъчна декларация, поне не с истинското си име, и на практика бе изчезнало. Донован смътно си спомняше причините. В някакво градче в Джорджия бяха

извършени две убийства – на приятеля на спечелилата от лотарията и на още един човек. Бяха намесени наркотици. Историята не го бе заинтересувала особено преди десет години. Дори изобщо не би я запомнил, ако въпросната жена не бе спечелила сто милиона долара от лотарията, веднага след което бе изчезнала заедно с парите. Сега любопитството му се бе изострило още повече, като гледаше същото това име в списъка си: „Лу Ан Тайлър“. Сигурно бе сменила самоличността си в опит да се спаси от обвинението в убийство. С печалбата от лотарията лесно би могла да си купи съвършено нов живот.

Мимолетна усмивка озари лицето на Донован, когато му хрумна, че има вероятност да открие новата самоличност на Лу Ан Тайлър, а може би и много повече. Щеше да опита във всеки случай.

На следващия ден Донован телефонира на шерифа в Рикърсвил, Джорджия, родния град на Лу Ан. Рой Уеймър бе починал преди пет години. По ирония на съдбата сегашният шериф бе Били Харви, чичо на Дуетн. Харви беше много разговорлив пред Донован, когато минаха на темата за Лу Ан.

– Тя уби Дуетн – гневно заяви той. – Тя го е въвлякла в тая история с наркотиците, ясно е като бял ден. Семейство Харви не е богато, но си има своята гордост.

– Да сте чували нещо за нея през последните десет години?

Бил Харви направи дълга пауза.

– Прати пари.

– Пари ли?

– На родителите на Дуетн. Не са я молили за тях, гарантирам ви го.

– Приеха ли ги?

– Ами те са хора на години и са бедни като църковни мишки. Не можеш да обърнеш гръб на толкова пари.

– За каква сума става дума?

– Двеста хиляди долара. Ако това не доказва, че Лу Ан е с гузна съвест, здраве му кажи. Донован подсвирна лекичко.

– Опитахте ли да установите откъде са изпратени парите?

– Тогава не бях шериф, но Рой Уеймър опита. Ангажирал бе дори едни местни момчета от ФБР да съдействат, но до нищо не се добраха. Помогнала е и на други тукашни хора, но и от тях не успяхме да научим къде се намира. Сякаш е призрак, дявол да я вземе.

– Нещо друго?

– Да, ако се случи някога да говорите с нея, кажете ѝ, че семейство Харви не са забравили, дори след толкова години. Обвинението в убийство не е оттеглено. Като я върнем в Джорджия, ще ѝ се стъжни. Най-малко двайсет години ще ѝ дадат, а може и до живот. За убийство няма давност, прав ли съм?

– Ще ѝ предам, шерифе, благодаря ви. Дали не бихте могли да ми изпратите копие от досието по случая? Заключение от аутопсиите, следствени бележки, доклади на експертите?

– Вярвате ли, че можете да я откриете след толкова време?

– Върша работа от този род вече трийсет години, при това с успех. Във всеки случай ще опитам.

– Ще ви го изпратя тогава, мистър Донован.

Донован даде на Харви адреса и телефонния номер на редакцията и си записа някои неща. Тайлър имаше ново име, това бе сигурно. Л за да можеше да направи първата крачка в издирването ѝ, трябваше да научи това име.

Прекара следващата седмица в проучване на всяка подробност от живота на Лу Ан. Получи копия от известията за смъртта на родителите ѝ от „Рикърсвил Газет“. В некролозите намери куп интересни сведения: рождени места, роднини и други нишки, които можеха да го отведат до ценна информация. Майка ѝ бе родена в Шарлътсвил, Вирджиния. Донован разговаря с близките, изброени в некролога, тоест с неколцината, които бяха живи, ала научи твърде малко полезни факти. Лу Ан никога не се бе опитвала да се свърже с тях.

После Донован се зае да изрови колкото може повече сведения за последния ден на Лу Ан в страната. Води разговори с нийоркската полиция и с ФБР в Ню Йорк. Шериф Уеймър я бе видял по телевизията и моментално бе уведомил полицията в Ню Йорк, че Лу Ан е търсена в Джорджия във връзка с двойно убийство и търговия с наркотици. На свой ред те бяха завардили всички автобусни и железопътни гари и летищата. Бяха направили всичко, което бе по силите им за един седеммилионен град; естествено, че е нямало как да устроят блокади по пътищата. Във всеки случай не бяха открили и следа от жената. Това силно бе озадачило ФБР. Агентът, запознат със случая, който разговаря с Донован, изрази всеобщото удивление на колегите си как едно двайсетгодишно момиче със седмoclасно образование от дълбоката провинция на Джорджия, при това с бебе на ръце, бе успяло да се изплъзне от заложената мрежа. Полицията се бе задействала за залавянето на Лу Ан само половин час след появата ѝ по националната телевизия. Никой не

можеше да е толкова бърз. А и всичките пари също бяха изчезнали. По онова време във ФБР имаше догадки, че някой ѝ е помогнал. Но тази версия не бе проучена, тъй като други проблеми от по-голямо национално значение бяха погълнали времето и ресурсите на Федералното бюро. Официалното заключение бе, че Лу Ан не е напуснала веднага страната, а е излязла от Ню Йорк с кола или с метрото, което я е отвело в някое от предградията, и оттам се е покрила в някой далечен щат или може би се е прехвърлила в Канада. Нюйоркската полиция бе съобщила за неуспеха си на шериф Уеймър и това слагаше край на историята. До този момент. Сега вече Донован бе силно заинтригуван. Инстинктът му подсказваше, че Лу Ан Тайлър е напуснала страната. По някакъв начин бе успяла да се промъкне покрай представителите на закона. Ако се бе качила на самолет, той щеше да има обилен материал за проучване.

И тъй, Донован щеше тръгне от предположението, че Лу Ан е избягала от Съединените щати. Щеше да съсредоточи вниманието си върху международните полети от летище Кенеди в съответния отрязък от време преди десет години. Ако оттам не излезеше нищо, щеше да се прехвърли на Ла Гуардия и накрая – на международното летище Нюарк. Поне бе някакво начало. Международните полети бяха далеч по-малко на брой от вътрешните. Тъкмо когато се канеше да започне, пристигна пакетът от шериф Харви.

Като отхапваше от сандвича, Донован се залови да разглежда документите. Естествено, снимките от аутопсията бяха твърде неприятни, но не стреснаха репортера ветеран. И по-страшни бе виждал в кариерата си. След час четене отмести досието встрани и започна да нахвърля бележки. Впечатленията му от всичко прочетено бяха, че Лу Ан най-вероятно беше невинна по обвиненията, заради които Харви искаше да я арестува. Бе направил и свои независими проучвания в Рикървил, Джорджия. Според всички изявления Дуейн Харви бе мързеливец и некадърник, чиято амбиция в живота не се простираше по-далеч от това да се напива и да задира жени, без никакви изгледи да допринесе нещо ценно в полза на човечеството. От друга страна, Лу Ан бе описана от няколко души, които я познаваха, като работлива, почтена, любеща и грижовна майка. Рано останала сираче, тя се бе справила нелошо с трудностите, доколкото ѝ бяха позволили обстоятелствата. Донован беше виждал нейни снимки и дори изрови видеозапис на пресконференцията при връчването на печалбата ѝ от лотарията. Без съмнение беше хубавица, но зад тази красота имаше и нещо повече. Едва ли само благодарение на външността си беше успяла да се справи през всички тези

години.

Донован дояде сандвича си и отпи от чашата с кафе. Дуетин Харви беше зле намушкан. Другият мъж, Отис Бърнс, бе починал от рани, причинени с нож в горната част на гръдния кош. Получил бе също така сериозна, но не фатална черепна травма, а обстановката свидетелстваше за физическа разправа. Отпечатъци от пръстите на Лу Ан бяха открити по счупената телефонна слушалка, както и из цялата каравана. И нищо чудно, след като бе живяла там. Според показанията на един очевидец тя бе забелязана същата сутрин в колата на Отис Бърнс. Въпреки твърденията на шериф Харви за обратното, проучванията на Донован го водеха до убеждението, че Дуетин е бил наркотрафикантът в семейството и са го хванали да укрива част от стоката. Вероятно Бърнс беше доставчикът му. Въпросният човек имаше дълго полицейско досие в съседния окръг Гуинет все за нарушения, свързани с наркотици. Бърнс очевидно бе дошъл да си уреди сметките. Дали Лу Ан е знаела, че Дуетин пласира наркотици, можеше само да се гадае. Тя самата бе работила в крайпътното заведение до деня, в който беше купила лотарийния билет, след което беше изчезнала, за да се появи, макар и за кратко, в Ню Йорк. Дори да са й били известни страничните занимания на Дуетин, не бе извлякла никаква изгода от тях. Не беше ясно също така дали се е появявала в караваната онази сутрин, нито дали има нещо общо със смъртта на другия мъж. Но този въпрос не занимаваше Донован. Не намираше причина да съчувства било на Дуетин Харви, било на Отис Бърнс. На този етап не си беше изяснил отношението си към Лу Ан Тайлър. Знаеше само, че иска да я намери. На всяка цена.

20

Джаксън седеше на стол в притъмнялата дневна на луксозен апартамент в предвоенна сграда с изглед към Сентръл Парк. Очите му бяха затворени, а ръцете лежах в скута. Наближаващ вече четирийсет, той все още бе със слаба и жилеста фигура. Чертите на лицето му бяха женствени, но годините бяха изрязали фини бръчици около очите и устата. Късата му коса бе оформена в изискана прическа, дрехите му бяха скъпи, но в много дискретен стил. Най-запомнящото се у него бяха очите, затова трябваше да ги променя особено старателно, когато работеше. Изправи се и бавно се разходи из просторното жилище. Обзавеждането бе разностилно: английски, френски и испански антики съжителстваха с

ориенталски произведения на изкуството.

Влезе в помещение, което напомняше гримьорна на бродуейска звезда. Това бе работилницата му, тъй да се каже. По тавана имаше специално скрито осветление. Многобройни огледала със самостоятелни ненагряващи се крушки опасваха стаята. Пред двете най-големи бяха поставени два тапицирани стола с подвижни облегалки и на колелца. По стените върху коркови табла бяха забодени десетки снимки. Джайксън бе запален фотограф и много от обектите му ставаха основа за самоличностите, приемани от него през годините. На една от стените бяха спретнато накачени всевъзможни перуки и отделни кичури с разни цветове и дължини. В стенните шкафове имаше богата колекция от прилепващи гумени шапки, подплънки от латекс, пригодени за разни части от тялото, изкуствени челюсти, специален пластелин и всякакви други синтетични материали. В един масивен скрин се пазеха памук, спирт, пудри, гримове, четки с различни размери и твърдост на косъма, бои за бенки и белези, изкуствена материя за направа на мустаци, бради, дори и вежди. Кремове, желета, лопатки за полагагане на грим, лейкопласт, гъбички, марля за подложка на брадите и перуките и стотици други приспособления, материали и вещества, чието предназначение бе да променят външността. В трикрилен гардероб имаше всякакви видове дрехи, а вратите му бяха огледални, за да се провери полученият ефект. В специални вградени чекмеджета имаше няколко пълни комплекта лични документи, които биха позволили на Джайксън да пътува по целия свят като мъж или жена.

Джайксън обхвана с поглед предметите в стаята и се усмихна. Тук се чувстваше най-удобно. Да създава многобройните си роли бе единственото му постоянно удоволствие в живота. На второ място се нареждаше самото изпълнение на образа. Той седна до масата и плъзна ръка по повърхността ѝ. Погледна се в огледалото. За разлика от всеки човек, когато се оглеждаше, той не виждаше насреща собственото си отражение, а лишен от черти образ, който чакаше да бъде моделиран и гримирай като нечия физиономия. Макар да бе напълно доволен от своя интелект и личност, защо трябваше да се ограничава до един физически тип за цял живот, след като имаше такова многообразие, от което да опита? Можеше да отиде навсякъде, да направи всичко. Беше го казвал на всичките си дванайсет избраници, спечелили на лотарията. Неговите подредени в колонка патета. И всички те го бяха приели за абсолютна и безусловна истина, защото той в действителност беше непоколебимо прав.

През последните десет години беше спечелил стотици милиони

долари за всеки от победителите си и милиарди долари за себе си. По едно забавно съвпадение Джаксън бе израснал в много охолна среда. Семейството му бе притежавало солидно състояние, придобито от наследство. Родителите му отдавна бяха покойници. За Джаксън Стария бе типичен пример на онези представители на висшата класа, чиито пари и положение бяха получени наготово, а не спечелени. Бащата на Джаксън бе едновременно арогантен и неуверен. Политик с отдавнашни връзки във Вашингтон, той бе използвал максимално семейните контакти, докато подчертаната му липса на качества и практичност не спря издигането на асансьора. След това бе пропилял семейното състояние в безплоден опит да поднови движението в посока нагоре. Вече и парите ги нямаше. През годините Джаксън, като най-голямото дете в семейството, често бе ставал прицел на бащиния си гняв. Когато навърши осемнайсет, Джаксън установи, че на солидния фонд под попечителство, завещан лично на него от дядо му, бе тъй често незаконно посягано от баща му, че накрая се бе оказал напълно изчерпан. Изблиците на гняв и физическото насилие, на които го подложи баща му, след като Джаксън му заяви какво е разкрил, оставиха дълбоки следи върху сина.

Телесните травми бяха заздравели, но психическите увреждания останаха трайно у Джаксън и насъбраният гняв като че нарастваше главоломно с всяка година, сякаш той не съзнателно се стремеше и в това отношение да надмине родителя си.

За околните историята може и да беше банална, Джаксън добре го разбираше. Изгубено семейно състояние? И какво от това? Кого го засягаше? Ала Джаксън го засягаше. Години наред се бе уповавал на тези пари като на спасение от тираничното преследване на баща си. И когато дълго лелеяната надежда бе рязко попарена, изживеният пълен шок бе причинил коренна промяна в личността му. Полагаемото му се по право бе откраднато, и то тъкмо от човека, от когото най-малко се очакваше да го стори, от онзи, който би трябвало да обича сина си и да иска най-доброто за него, да го зачита, да е изпълнен с желание да го закриля. Вместо това Джаксън получи опразнена банкова сметка и озлобените удари на един безумец. И Джаксън бе търпял. До един момент. След това отказа повече да търпи.

Бащата на Джаксън бе починал внезапно. Родители убиват невръстните си деца всеки ден и за нито един от тия случаи няма основателен мотив. От друга, страна, децата рядко убиват родителите си, но затова пък почти винаги с безспорен мотив. Джаксън леко се усмихна при този спомен. Продукт от ранен химически експеримент, примесен с любимия

на баща му скоч, довел в резултат до мозъчен аневризъм. Както и с всяко друго занятие, човек трябваше да започне отнякъде.

Когато хора с интелект на средно или под средно ниво извършват престъпления като убийство например, не правят продължително планиране или подготовка. В следствие на това се стига до бърз арест и присъда. Престъпленията на високоинтелигентните се отличават със сериозност и са плод на дълго обмисляне на разни варианти и на много часове умствена гимнастика. В резултат на това арестите са редки, а присъдите – още по-редки. Джексън определено се числеше към последната категория.

Най-големият син бе принуден да се гмурне в големия свят и да възвърне отново семейното състояние. Спечелената с отличен успех в колежа стипендия за престижен университет и дипломирането му като първенец на випуска бяха последвани от старателното съживяване на семейните контакти, защото Джексън не можеше да остави тези въгленчета да изгледят, ако искаше дългосрочният му план да се увенчае с успех. През годините той се посвети на усвояването на най-различни умения – и физически, и умствени, – които щяха да му позволят да преследва мечтата си за богатство и за властта, която го съпътства. Тялото му бе силно и пъргаво, също като ума му. Ала бидейки винаги нащрек да не последва стъпките на баща си, Джексън си бе поставил далеч по-амбициозна цел: ще постигне всичко, като остане свършено незабележим за хорското внимание. Въпреки страстта си към театъра, той не копнееше за светлините на прожекторите като своя баща политик. Напълно го задоволяваше публика от един човек – него самия.

И тъй, той бе изградил невидима империя, впрочем по свършено незаконен начин. Резултатите бяха същите, независимо откъде произлизаха долларите. Отиваш навсякъде, правиш каквото искаш. Това не се отнасяше само за неговите патета.

Усмихна се на мисълта си, докато продължаваше да обикаля из апартамента.

Джексън имаше по-малки брат и сестра. Брат му бе наследил лошите навици на бащата и очакваше от света да му предложи най-доброто, без да даде в замяна нищо със съответстваща стойност. Джексън му бе осигурил достатъчна сума, за да води удобен, но далеч не луксозен живот. Ако парите му свършеха, повече нямаше да има. Джексън го бе отписал в себе си. Със сестра му нещата стояха съвсем различно. Много я обичаше, макар тя да бе обожавала Стария със сляпата вяра, която дъщерите често хранят към бащите си. Джексън я поддържаше като

истинска грандама, но никога не я посещаваше. Времето му бе твърде скъпо, а ангажиментите – безбройни. Една вечер можеше да е в Хонконг, на следващата – в Лондон. Нещо повече, срещите със сестра му щяха да предизвикат разговор, а той не желаше да я лъже за онова, което е вършил и продължаваше да върши като занимание, осигуряващо му прехраната. Тя никога нямаше да бъде част от неговия свят. Щеше да си живее в охолно безделие и пълно неведение, докато търсеше заместител на бащата, останал добър и благороден в представите ѝ.

И все пак Джаксън се бе отчел добре пред семейството си. На тази тема не го измъчваха срам и угризения. Нямаше нищо общо с баща си. Позволил си бе да запази само едно постоянно напомняне за Стария – името, което използваше във всичките си начинания: Джаксън. Баща му се казваше Джак. И каквото и да вършеше, той щеше да си остане Джаксън – синът на Джак.

Спря до прозореца и се загледа в прекрасната нийоркская вечер навън. Апартаментът му бе същият, в който бе отраснал, макар че след като го купи, буквално го изтърбуши отвътре: трябваше да го модернизира и приспособи за нуждите си. Но по-дълбокият мотив бе да заличи, доколкото му е възможно, миналото. Този натрапчив стремеж не се ограничаваше само до материалното му обкръжение. Всеки път, когато слагаше маскировка, всъщност изместваше истинската си самоличност, скриваше съществуването, което баща му бе смятал недостойно за уважение и обич. Болката никога нямаше да бъде заличена напълно, докато Джаксън бе жив, докато имаше памет. Истината бе, че всяко ъгълче на жилището можеше в миг да породи тягостни спомени, които да го връхлетят безпощадно. Ала отдавна бе преценил, че това не е чак толкова лошо. Болката всъщност бе мощен двигател.

Джаксън влизаше в луксозния си апартамент на последния етаж и излизаше от него с отделен асансьор. Никой не бе допускан вътре при никакви обстоятелства. Почтата и другите пратки се доставяха в портиерната долу, но такива имаше много малко. Делата си той вършеше предимно по телефона, чрез компютърен модем и факс. Почистваше жилището си сам, но при честите му пътувания и спартанския му живот тези задължения не го обременяваха и бяха нищожна цена, срещу която се чувстваше напълно защитен от чужда намеса в живота му.

Джаксън си бе създал ежедневна маскировка, която използваше на излизане и влизане в дома си. Бе застраховка в случай, че при най-лошо развитие на нещата полицията дойде да потропа на вратата му. Хорас Паркър, възрастният портиер, поздравяващ Джаксън при всяка среща,

бе същият, който бе докосвал шапката си пред срамежливото ученолюбиво момче, уловено за ръката на майка си преди толкова години. Семейството на Джексън бе напуснало Ню Йорк, когато той бе юноша, тъй като баща му бе затънал във финансови затруднения. Застарелият Паркър бе възприел промяната у Джексън като следствие от възмъжаването му. След като фалшивата му външност бе запечатана у околните, Джексън беше убеден, че никой не би могъл да го идентифицира.

Когато чуваше Хоръс Паркър да го нарича с името, дадено от родителите му, той се чувстваше едновременно сигурен, но и малко стъписан. Не бе лесно да се жонглира с толкова самоличности и на моменти не успяваше да реагира, когато го назоваваха с истинското му име. Приятно му бе да се почувства сам със себе си от време на време – един вид бягство, при което можеше да се отпусне. Ала независимо каква самоличност приемаше, първата му грижа винаги бе бизнесът. Възможности изникваха навсякъде и той ги проучваше до една.

При този неограничен капитал, получен през последното десетилетие, бе превърнал света в своя детска площадка за игра и намесата му се чувстваше във финансовите пазари и съотношението на политическите сили по цялото земно кълбо. Средствата му бяха вложени в начинания, тъй разнообразни като самоличностите му – от партизански движения в страните на Третия свят до пазари за ценни метали в индустриализираните държави. Когато някой успяваше да диктува световните събития по този начин, пред него се откриваха възможности за огромни печалби на финансовите пазари. Защо да се залага на бъдещи пазари, когато можеше да се манипулира лежащият в основата продукт и по този начин да се знае предварително накъде ще задуха вятърът? Бе напълно предсказуемо и логично; рискът бе контролиран. Ето такъв климат бе по неговия вкус.

Бе се показал и в благородна светлина, като вложи огромни суми в достойни каузи по целия свят. Но дори и в тези ситуации той изискваше и получаваше пълен контрол, макар и невидим, защото бе уверен, че няма по-добра от неговата преценка. А и кой можеше да му отрече това право, когато даваше такива средства? Той никога нямаше да заеме политически пост, нито щеше да фигурира в кръговете на влиятелните хора; нито едно финансово списание нямаше да го интервюира. Носеше се с лекота от една своя страст към друга. Не можеше да си представи посъвършено съществуване, макар да му се налагаше да признае пред себе си, че дори това неспирно кръжене из планетата вече започваше да му омръзва. Оригиначните похвати в дейността му вече бяха измествани от

рутинни решения и той отново се оглеждаше за нова сфера на дейност, тъй че да удовлетвори жаждата си за необичайното, за извънредния риск, пък макар и само за да изпита отново уменията си да контролира, да доминира и в крайна сметка да оцелее.

Влезе в малка стая, изпълнена от пода до тавана с компютърно оборудване. Това бе мозъчният център на операциите му. Плоските екрани му съобщаваха в действително време как се развиват интересите му, пръснати по света. Всички данни от фондови и стокови борси се регистрираха, вкарваха в каталог и после бяха анализирани от него.

Жадуваше за информация, поглъщаше я като тригодишно хлапе, учещо чужд език. Достатъчно му бе веднъж да я чуе и никога не я забравяше. Очите му обходиха всеки един от екраните; дългогодишният навик му позволяваше за минути да отсее важното от незначителното, интересното от очевидното. Инвестициите му, оцветени на екрана в бледосиньо, означаваха, че делата му вървят отлично; други с яркочервен цвят показваха не толкова добър напредък. Той въздъхна доволно, като видя синьото море да примигва насреща му.

Влезе в по-голяма стая, където се помещаваха спомените му от минали проекти. Извади един албум с изрезки и го разтвори. Вътре бяха снимките и биографичните данни на дванайсетте му златни мини – дюзината хора, на които той бе подарил огромно богатство и нов живот и които на свой ред му бяха помогнали да възстанови семейното състояние. Запрелиства разсеяно страниците, като от време на време се усмихваше на разни приятни спомени, пробягващи в съзнанието му.

Беше подбрал победителите внимателно от списъци за социални помощи и обяви за фалит; стотици часове бе изгубил в обиколки на бедняшки райони из страната, било град ски или в дълбоката провинция, като търсеше отчаяни хора, готови на всичко, за да променят жребия си – нормални, съвестни пред закона граждани, съгласни да извършат нещо, което по същество представляваше финансово престъпление в особено големи размери, без да им мигне окото. Човешкият ум е възхитително склонен към самозаблуда, когато го подведеш по подходящ начин.

Фалшифицирането на лотарията стана забележително лесно. Това бе често явление. Всеобщо убеждение бе, че подобни институции са морално безупречни, издигнати над всякаква корупция. Явно бе забравен фактът, че през миналия век държавните лотарии са били изцяло забранени поради ширещата се корупция. Историята се повтаряше, само че с по-съвършени и централизирани методи. Ако Джаксън научи нещо през

годините, то бе, че не може да няма корупция там, където са намесени човешки същества, тъй като в действителност повечето хора не можеха да устоят на повика на парите и други материални съблазни, особено когато по цял ден работеха с огромни суми. Те развиваха убеждението, че част от тях им принадлежат по право.

А и не бе необходима армия от хора, за да се осъществят плановете му. Всъщност за Джаксън идеята за „широкомашабен заговор“ бе направо отблъскваща.

Голям брой сътрудници работеха за него по целия свят. Никой от тях обаче не знаеше кой е той в действителност, къде живее, нито как се е сдобил с богатството си. Никой не бе посветен в грандиозните му замисли, в световните машинации, дирижирани от него. Те просто изпълняваха дребните си роли и бяха щедро възнаграждавани. Когато му бе нужна информация, до която нямаше достъп, свързваше се с някого от тях и я получаваше до час. Беше идеалната схема – бърза, точна и безотказна.

На никого не се доверяваше напълно. При неговата способност да създава по безупречен начин повече от петдесет образа, не му се и налагаше. Със съвършените компютри и комуникационни технологии, които имаше на свое разположение, можеше да присъства на няколко места едновременно. Като различни хора. Усмивката му стана по-широка. Нима не бе превърнал света в своя сцена?

Когато разгърна още една страница от албума, усмивката му бе изместена от изражение, в което личеше подчертан интерес и чувство, каквото на Джаксън почти не му се случваше да изпитва: несигурност. И още нещо. Той никога не би го определил като страх; точно този демон никога не го бе преследвал. По-скоро би го описал като усещане за съдба, като безпогрешно предчувствие, че два влака са се устремили към сблъскване и каквото и да предприемат, знаменателната им среща ще се състои по незабравим начин.

Джаксън гледаше впечатляващото лице на Лу Ан Тайлър. От дванайсетте спечелили лотарията тя безспорно бе най-забележителната личност. У тази жена се криеше опасност и дълбоко присъща на природата ѝ променливост, които привличаха Джаксън като най-мощния магнит на света. Бе прекарал няколко седмици в Рикърсвил, Джорджия – място, което бе избрал поради една проста причина: животът там бе омагьосан кръг от нищета и безнадеждност. Имаше много такива места в Америка, изразително документирани от правителството в категории като „най-нисък доход на глава от населението“, „здравни и

образователни ресурси под стандарта“, „отрицателен икономически растеж“. Студени статистически фрази, които сякаш не се отнасяха за живи, реални хора, една немалка част от населението, носеща се стремително към пълната безизходица. Джайксън, капиталист в кръвта си, най-изненадващо не пренебрегваше елемента, че може да стори добро на някого. Той никога не набелязваше за победители в лотарията богати хора, макар да не се съмняваше, че повечето от тях ще убеди далеч по-лесно от бедните си избраници.

Открил бе Лу Ан Тайлър, когато тя се возеше в автобуса на път за работа. Джайксън седеше насреща ѝ – с маскировка, естествено, – сливащ се с околните в орфаните си джинси, захабена риза и спортна шапка, с рядка брадичка и скрити зад очила с дебели стъкла зорки очи. Външността ѝ го поразя от пръв поглед. Изглеждаше някак не на място сред всички тия нездрави на вид, умърлушени хора и най-младият от които сигурно броеше дните до погребението си. Наблюдавал я бе как играе с дъщеричката си, как поздравява познатите си и им подхвърля реплики, при които апатичните им физиономии мигом грейваха. Заловил се беше да проучи всяка подробност от живота на Лу Ан от израстването ѝ в бедното семейство до съжителството ѝ с Дуейн Харви в караваната, служеща им за дом. Той бе посещавал няколко пъти тази каравана в отсъствието на Лу Ан и „приятеля“ ѝ. Забелязал бе нейните усилия да поддържа жилището чисто и подредено въпреки мърлявите навици на Дуейн. Всички вещи на Лиса бяха отделени и към тях явно бе прилагана безупречна хигиена. На Джайксън му бе ясно, че детето е смисълът на живота ѝ.

Преоблечен като шофьор на камион, бе прекарал много вечери в крайпътното заведение, където работеше Лу Ан. Следил я бе внимателно как се вира тревожно в дъщеричката си и копнее за по-добър живот. След всички тези наблюдения я бе определил за една от малцината избраници. Преди цяло десетилетие.

И макар десет години да не я бе виждал и да не бе говорил с нея, рядко минаваше седмица тя да не споходи мислите му. Отначало зорко бе следил действията ѝ, но годините минаваха, а тя все тъй се прехвърляше от една страна в друга в съответствие с желанието му и неговата бдителност отслабна. Можеше да се каже, че сега Лу Ан бе извън обсега на радара му. Последно я бе засякъл в Нова Зеландия. Беше му ясно, че на следващата година може да бъде в Монако, в някоя скандинавска страна или 8 Китай. Щеше да прехвърча от място на място до самата си смърт. Никога нямаше да се завърне в Съединените щати, в това бе

сигурен.

Джаксън бе роден сред голямо богатство, дарен с много материални преимущества, а после всичко това му бе отнето. Трябваше да си го спечели отново с пот, дързост и умение. Лу Ан не бе получила нищо по рождение, трепала се бе за дребни пари, не бе имала никакви перспективи, а ето докъде бе стигнала сега. Той ѝ бе дал света, позволил ѝ бе да бъде онова, за което винаги бе мечтала: някоя друга, различна от Лу Ан Тайлър. Джаксън се усмихна. Със своето преклонение пред измамата как би могъл да не оцени тази ирония на съдбата? По-голямата част от съзнателния си живот той самият бе прекарал с преобразена външност. Сега Лу Ан вече десет години живееше чужд живот, вместирайки се в друга самоличност. Той се взираше в живите лешникови очи, изучаваше издадените скули, дългата ѝ коса; проследи с показалеца си изящната ѝ шия, в която все пак се усещаше сила, и отново се замисли за влаковете и за възхитителното сблъскване, което можеха да осъществят някой ден. При тая мисъл очите му заблестяха.

21

Донован влезе в апартамента си и седна до масата в трапезарията, като разпръсна пред себе си листовете, извадени от куфарчето. Движенията му издаваха едва сдържана възбуда. Нужни му бяха няколко седмици, десетки телефонни разговори и доста обикаляне, за да събере информацията, която сега щеше да пресее.

В началото задачата му се стори направо безнадеждна; всички вероятности определяха пълния ѝ провал. През годината, когато бе изчезнала Лу Ан Тайлър, от летище Кенеди бе имало над седемдесет хиляди международни пътнически полета. В деня, когато се предполагаше, че е избягала, имаше двеста полета или по десет на час, тъй като между един и шест сутринта не бяха излитали самолети. Донован бе стеснил параметрите на проучването си до жени на възраст между двайсет и трийсет години, напуснали летището с международен полет в деня на пресконференцията преди десет години между часовете деветнайсет и един след полунощ. Пресконференцията бе продължила до осемнайсет и трийсет и Донован се съмняваше, че е успяла за полет в деветнайсет часа, но не бе изключено полетът да е закъснял, а той не желаше да поема рискове. Това означаваше да провери шейсет полета и около хиляда и петстотин пътници. През време на разследванията си Донован бе установил, че

авиокомпаниите пазеха активни списъците на пътниците в продължение на пет години, след което информацията се архивираше. Това, че повечето авиолинии бяха компютъризирани към средата на седемдесетте, много улесняваше задачата му. Пред Донован обаче се изпречи каменна стена, когато се опита да получи пътническите списъци отпреди десет години. Казано му бе, че само ФБР може да ги получи, и то по принцип с прокурорско нареждане.

Чрез един свой познат във Федералното бюро, който му дължеше услуга, Донован успя да прокара молбата си. Без да влиза в подробности и да назовава имена, обясни на своя човек, че жената, която търси, вероятно е пътувала с новоиздаден паспорт и с бебе. Това значително съкрати обхвата. Само три пътнички отговаряха на тези много специфични критерии и той имаше сега пред себе си списък с имената им и последните им за момента адреси.

След това Донован извади собственото си тефтерче с адреси. Номерът, на който позвъни, бе на известна национална агенция за проверка на кредити. През годините компанията бе натрупала огромна база данни с имена, адреси и най-важното – номера на социални осигуровки. Обслужваше много фирми, изискващи тази информация, включително банки, проверяващи кредита на потенциалните заемоползватели. Донован даде трите имена с адресите от списъка си, после съобщи номера на кредитната си карта, за да може агенцията да прибере хонорара си. Само след пет минути му продиктуваха номерата на социалните осигуровки и на трите лица, последните им известни адреси и пет адреса на близки съседи. Свери ги с данните си от авиолиниите. Две от жените се бяха преместили, в което нямаше нищо чудно, като се имаше предвид възрастта им преди десет години; междувременно вероятно се бяха омъжвали и сменяли местоработата си. Едната жена обаче не бе променила местоживеенето си. Катрин Савидж все тъй живееше във Вирджиния. Донован се обади на службата за телефонни справки във Вирджиния, но на това име и адрес не бе посочен телефонен номер. Неразколебан, той позвъни на дирекцията за моторни превозни средства във Вирджиния и съобщи името на жената, адреса ѝ и номера на социалната ѝ осигуровка, който във Вирджиния съвпаднаше с номера на свидетелството за правоуправление. Служителят уведоми Донован, че лицето има шофьорска книжка, но не пожела да му каже нито дата на издаването ѝ, нито настоящия адрес. Тук удари на камък, но това му се бе случвало неведнъж. Знаеше поне, че сега тя живее във Вирджиния или най-малкото, че има шофьорско свидетелство от щата. Въпросът бе къде точно се намираще.

Имаше си начини да открие това, но засега предпочете да научи повече сведения за миналото ѝ.

Върна се в редакцията, където имаше компютърна връзка с Администрацията за социални осигуровки, и по-точно с отдела ѝ „Лични доходи“. Що се отнасяше до методите за разследване, Донован бе от старата школа, но дори и на него от време на време му се налагаше да се ползва от услугите на Интернет. За да се намери информация за някого, бе нужно само да се посочи номерът на социалната осигуровка, моминската фамилия на майката и мястото на раждане на лицето. Донован разполагаше с всички тези факти. Лу Ан Тайлър беше родена в Джорджия, това му бе известно със сигурност. Ала първите три цифри на дадения му номер на социална осигуровка идентифицираха Катрин Савидж като родом от Вирджиния. Ако Лу Ан Тайлър и Катрин Савидж бяха едно и също лице, значи Тайлър се бе сдобила с фалшив номер на социална осигуровка. Не беше чак толкова трудно да се постигне, но той се съмняваше, че младата жена е разполагала с нужните връзки. Отдел „Лични доходи“ даваше данни за спечелените от лицето суми назад до началото на петдесетте години, внесените такси във фонд „Социална осигуровка“ и евентуалния доход при пенсиониране на базата на тези вноски. Обикновено излизаха всички тези сведения. Но сега Донован се вираше в празен екран. Катрин Савидж никога не бе спечелила и един долар. А Лу Ан Тайлър бе работила, Донован го знаеше. Последната ѝ месторабота бе в крайпътно заведение. Щом бе получавала заплата, работодателите би трябвало да внасят такси за осигуровка на нейно име. Но или не бяха го правили, или Лу Ан Тайлър поначало нямаше номер на социална осигуровка. Или пък и двете. Обади се отново на информационната агенция и отново мина през целия процес. Този път отговорът беше различен. За администрацията по социални осигуровки Лу Ан Тайлър просто не съществуваше. Тя просто нямаше номер на социална осигуровка. Тук нямаше какво повече да научи. Бе време да предприеме по-сериозни стъпки.

Същата вечер Донован се върна у дома си, отвори една папка и извади формуляр от Данъчното управление, озаглавен „Пълномощно за данъчно деклариране от представител“. Сравнително простичък документ, но с голяма сила. Чрез него Донован можеше да получи всевъзможни конфиденциални данъчни документи относно лицето, което разследваше. То се знае, трябваше малко да понасяли истината при попълване на формуляра, освен това се налагаше фалшификация на подписа, но мотивите му бяха чисти, затова съвестта му не бе обременена. Освен

това Донован знаеше, че Данъчното управление получава десетки милиони молби годишно от данъкоплатци, които искат информация за дължимите си данъци. Немислимо бе някой да отдели време, за да сравнява подписи. Донован се усмихна. Шансът за това бе още по-малък от шанса да спечелиш на лотарията. Той попълни формуляра, като вписа името на жената, последния ѝ адрес, номера на социалната ѝ осигуровка и себе си като неин представител по данъчните въпроси, отправи молба за данък общ доход, дължим от нея към федералните власти за последните три години, и го изпрати по пощата.

Нужни бяха два месеца и многобройни, опипващи почвата телефонни разговори, но чакането си струваше. Когато пликът от Данъчното управление най-сетне пристигна, Донован погълна жадно съдържанието му. Катрин Савидж бе невероятно богата жена и данъчната ѝ декларация за последната година изпълваше цели четирийсет страници, което даваше ясна представа за цялата финансова сложност, произтичаща от едно огромно състояние. Бе помолил за данъчни сведения от последните три години, ала получаваше само за една по простата причина, че тя бе подала само една данъчна декларация. Загадката зад всичко това лесно бе обяснена, тъй като Донован като данъчен представител на Катрин Савидж имаше възможност да се свърже с данъчните власти и да зададе буквално всеки въпрос, който го интересуваше относно данъкоплатеца. Научил бе, че данъчната ситуация около Катрин Савидж е предизвикала голям интерес в управлението. Американски гражданин, който за пръв път подава данъчна декларация на трийсетгодишна възраст, при това за такива суми, неизбежно би привлякъл вниманието и на най-заспалия данъчен агент. Над милион американци, живеещи в чужбина, изобщо не декларираха доходите си, с което нанасяха на правителството щети за милиарди под формата на несъбрани данъци, тъй че това бе област, към която Данъчното управление проявяваше голяма бдителност. Но както бе обяснено на Донован, първоначалните подозрения били разсеяни, защото на всички въпроси било изчерпателно отговорено и обясненията били надлежно подкрепени с документи.

Донован прегледа бележките си от разговора с данъчния служител. Катрин Савидж бе родена в Съединените щати – по-точно в Шарлътсвил, Вирджиния – и бе напуснала страната като съвсем младо момиче заедно с баща си, чийто бизнес го отвел в чужбина. Във Франция бе срещнала богат германски бизнесмен, жител на Монако по онова време, и се бе омъжила за него. Човекът починал преди две години и цялото му богатство преминало във владение на младата му вдовица. И сега, като

американска гражданка в притежание на собствени пари, представляващи в своята цялост пасивен, неспечелен доход, тя започнала да плаща данъците си към своята родина. Служителят увери Донован, че многобройните документи в досието били напълно законни. Всичко било изцяло легитимно. За Данъчното управление Катрин Савидж бе добросъвестна гражданка, която отговорно си плащаше данъците, въпреки че живееше извън страната.

Донован се облегна на стола си и се загледа в тавана с ръце, скръстени под тила. Данъчният инспектор му бе съобщил и друга интересна новина. Наскоро Данъчното управление било уведомено за промяна в адреса на Катрин Савидж. Сега тя била в Съединените щати. Била се завърнала в родния си град Шарлътсвил, Вирджиния. Същият град, в който бе родена майката на Лу Ан Тайлър. За Донован това бе твърде голямо съвпадение.

При цялата събрана информация Донован бе сигурен в едно: Лу Ан Тайлър най-после се бе върнала у дома. И сега, когато той самият бе тъй отблизо запознат с всеки детайл от живота ѝ, Донован реши, че е време двамата да се срещнат. Започна да мисли по въпроса как и къде да стане това.

22

Седнал в пикала си, паркиран край остър завой на шосето, Мат Ригс оглеждаше местността с бинокъл. Опитното му око прецени, че стръмният залесен терен е непроходим. Вдясно от шосето тръгваше асфалтова алея, водеща до огромно имение с красив изглед към близките планини. Ала то бе отведнъж заградено с гъста гора и можеше да се види само от хеликоптер. Това отново го накара да се запита защо собственикът е готов да плаща за скъпа ограда. Имението бе надеждно защитено от самата природа.

Ригс недоумяващо вдигна рамене и се наведе да обуе туристическите си обувки, след което облече палтото. Щом слезе от колата, студеният вятър забрули лицето му. Пое дълбоко свежия въздух и прекара ръка през рошавата си тъмна коса, пораздвижи мускулестото си тяло и си сложи кожени ръкавици. Сигурно му трябваше близо час, за да стигне до мястото, където щеше да е оградата. Според проекта тя щеше да е висока два метра, от масивна стомана, боядисана в черно, като всеки стълб щеше да е стъпил в половин метър бетон. По оградата щяха да бъдат

монтирани електронни датчици, а отгоре щяха да стърчат остри шипове. Портите щяха да се крепят на високи бетонни колони, облицовани с тухли. Договорът включваше инсталиране на видеокамера, интерком и заключващ механизъм, което щеше да гарантира, че портите могат да се отворят само от брониран танк или с позволение на собственика. Ригс бе останал с впечатление, че такова позволение ще е рядкост.

Граничещ с окръг Нелсън на югоизток, окръг Грийн на север и Флувана и Луиза на изток, окръг Албърмарл, Вирджиния, бе дом на много богаташи – някои прочути, други не. Но едно обединяваше всички тях: търсеха усамотение и бяха готови да платят прескъпо за него. Тъй че Ригс не бе особено изненада от охранителните мерки, които се вземаха тук. Всички преговори се извършваха чрез упълномощен посредник. Обясняваше си го с факта, че този, който може да си позволи такава ограда за стотици хиляди долара, вероятно е зает с по-важни неща, отколкото да си бъбри с някакъв дребен предприемач.

С окачен на врата си бинокъл той пое надолу по пътя, докато откри пътечка през гората. Стана му ясно какво ще е най-трудното на този обект: да изкачи по стръмното цялото оборудване и да осигури фронт за работа в това ограничено пространство. Бъркане на бетон, изкопи, поставяне на кофраж, разчистване на терен, сглобяване на секции от тежката ограда – всичко това искаше много свободно място, а тук то липсваше. Доволен бе, че добави солидна премия към надниците, плюс сума за наднормени разходи по същите причини. Собственикът очевидно не бе посочил лимит за цената, тъй като представителят му веднага се съгласи със сумата, предложена от Ригс. Въпреки всичките трудности нямаше основание да се оплаква. Само този обект му гарантираше най-успешната година, която бе имал в бизнеса. И макар фирмата му да съществуваше едва от три години, дейността му бе започнала да се разраства от самото начало. И ето че стигна апогея си.

Беемвето бавно излезе от гаража и пое по алеята, която се спускаше стръмно между боядисани в бяло дъсчени огради. В по-голямата си част разчистеният терен бе опасан със същите бели дъски. Още нямаше седем сутринта и покоят на деня бе свършен. Ранната обиколка с кола бе станала ритуал за Лу Ан. Погледна къщата в огледалото за обратно виждане. Изградена от красив пенсилвански камък и белязана от времето тухлена зидария, е ред нови бели колони пред обширната веранда, с аспидни плочи на покрива и патинирани медни улуци, къщата с

многобройните френски прозорци изглеждаше изискано елегантна и внушителна.

Колата продължи да се спуска по пътя и когато домът изчезна от погледа ѝ, Лу Ан отмести очи към пътя, при което мигом вдигна крак от газта и натисна спирачките. Мъжът, застанал срещу нея, енергично ѝ махаше с две ръце. Тя спря колата. Той се приближи откъм нейната страна и ѝ направи знак да свали стъклото си. С крайчеца на окоото си Лу Ан забеляза хондата, паркирана на тревната ивица край пътя.

Погледна го с дълбоко подозрение, но все пак натисна бутона и прозорецът се откряна. Държеше единия си крак на газта, готова мигом да потегли, ако се наложеше. Видът му ни най-малко не внушаваше заплахата: слаб човек на средна възраст с леко прошарена брада.

– С какво мога да ви услужа? – попита тя, като едновременно се мъчеше да отклони очи от изпитателния му поглед и да го следи дали няма да направи някое неочаквано движение.

– Като че се изгубих. Това ли е имението на Брилстайн? – И той посочи нагоре по посока на къщата.

Лу Ан поклати глава.

– Нанесохме се наскоро, но това не е името на предишните собственици. Къщата се е наричала Уикънс Хънт.

– Аз пък бях сигурен, че това е мястото.

– Кого търсите?

Мъжът се наведе напред и лицето му изпълни прозореца ѝ.

– Може би я познавате. Лу Ан Тайлър от Джорджия.

Лу Ан тъй рязко пое въздух, че едва не се задави. Изумлението на лицето ѝ бе нескрито.

Изпълнен със задоволство, Томас Донован се наведе още по-близо и устните му дойдоха на нивото на очите ѝ.

– Лу Ан, бих желал да поговоря с вас. Много е важно и...

Тя натисна газта и Донован трябваше да отскочи назад, за да не прегази краката му.

– Хей! – извика той след нея. Но автомобилът вече бе далече.

С посивяло лице Донован изтича до колата си, подкара я и изфуча надолу по пътя.

Донован бе направил справка в телефонните услуги на Шарлътсвил, но там не фигурираше номер на името на Катрин Савидж. Обратното би го учудило безкрайно. Жена, която се укрива толкова години, едва ли би обявила телефонния си номер. След дълго обмисляне бе решил, че директната среща ще е ако не най-уместният, то поне най-ефективният

ход. Наблюдавал бе къщата през цялата последна седмица, забелязал бе навика ѝ всяка сутрин да излиза да покара колата си и бе избрал този ден да осъществи контакта с нея. Макар че едва не бе прегазен, остана предоволен от верните си догадки. Знаеше, че единственият начин да разбере истината, е да ѝ сервира въпроса си като гръм от ясно небе. И ето че я бе разбрал. Катрин Савидж беше Лу Ан Тайлър. Външността ѝ бе значително променена в сравнение с видео–записа и снимките, на които бе запечатана преди десет години. Не че имаше никакви коренни разлики, напротив – бяха едва доловими, но цялостното излъчване бе ново. Ако не бе изражението ѝ и внезапното потегляне, Донован не би отгатнал, че е тя.

Съсредоточи се върху пътя пред себе си. Най-сетне зърна сивото беемве. Бе далеч пред него, но по виещия се планински път малката и пъргава хонда бързо скъсяваше разстоянието. Мразеше да влиза в ролята на безразсъден смелчага; тя не бе по вкуса му дори на младини, когато отразяваше опасни събития по целия свят, а сега още повече гледаше да я избягва. Ала той трябваше да я накара да разбере целта му, да я принуди да го изслуша и в крайна сметка да се сдобие с материал за репортажа си. Не се бе трепал денонощно няколко месеца наред, опитвайки се да я открие, та сега да я остави отново да изчезне.

Мат Ригс спря за момент да огледа отново терена. Въздухът тук бе тъй ароматен и чист, небето тъй синьо, а покоят и тишината тъй божествени, че той отново се почуди защо е чакал толкова дълго, преди да напусне големия град, за да се засели в далеч по-спокойния, макар и не тъй интересен край. След като бе прекарал години сред милиони напрегнати и все по-агресивни хора, сега откриваше, че чувството за кратко усамотение е неподозиран балсам за душата. Тъкмо се канеше да извади от джоба си плана на терена, за да уточни някои детайли, когато всички мисли за работа мигом се изпариха.

Рязко извърна глава и приближи бинокъла до очите си, за да види какво е нарушило спокойствието на утринта. Бързо откри откъде идва внезапно екналият шум. Помежду дърветата забеляза двете коли, носещи се стремително надолу по пътя, идващ откъм имението. Първата кола бе голямо сиво беемве, а другата след нея – доста по-малка, но по-пъргава от мощния автомобил. Ригс прецени, че при скоростта, с която се движеха, най-вероятно бе и двете да се забият в някое дърво или в дълбоките крайпътни канавки.

Другото, което видя през бинокъла, го накара да се обърне и да хукне към своята кола.

По лицето на жената в беемвето бе изписан неистов страх и тя току поглеждаше през рамо, за да провери доколко се е приближил преследвачът ѝ – без съмнение беше такъв, – докато физиономията на мъжа зад кормилото на малката кола бе мрачна и решителна. Ситуацията в миг пробуди всички някогашни инстинкти на Ригс, създадени в предишния му живот.

Той включи двигателя, без да е наясно с плана на бъдещите си действия, защото нямаше време да го състави. Излезе на пътя, като в движение закопча колана си. Обикновено държеше в колата си пушка, за да пропъжда змиите, но тази сутрин я бе забравил. Отзад имаше някакви лопати и железен лост, но се надяваше да не се стига до тях.

Докато летеше с пълна скорост, двата автомобила се появиха в ползрението му на главния път под него. Беемвето взе завоя едва ли не на две гуми, преди да се стабилизира, а другият автомобил го следваше плътно. Сега обаче вече бяха на правата, където тристата коня на голямата кола можеха да бъдат впрегнати докрай; жената бързо увеличаваше дистанцията между себе си и своя преследвач, ала Ригс знаеше, че това не може да продължава, защото предстоеше опасен завой. Отчаяно се надяваше жената да знае за него; в противен случай щеше да стане свидетел на смъртоносен полет към урвата, обрасла с яки дървета. При тази перспектива планът бързо се оформи в главата му. Натисна газта, пикапът полетя надолу и бързо взе да догонва втората кола, която – чак сега видя – бе черна хонда. Явно цялото внимание на шофьора ѝ бе насочено към беемвето, защото, когато Ригс го задмина отляво, онзи не го и погледна. Нямаше как да не го забележи обаче, щом пикапът го засече отпред, при което му се наложи да намали рязко скоростта. Ригс зърна жената пред него да хвърля поглед в огледалото за обратно виждане, изненадана от внезапната му поява. Ригс се опита да ѝ направи знак да намали, да я накара да разбере опасността от завоя. Не беше сигурен дали тя схвана жестовете му. Пикапът и хондата продължаваха да се носят на зиг-заг, вече опасно близо до стръмния наклон отдясно. Изведнъж пикапът занесе по чакъла, настилащ банкета, и за миг Ригс цял се стегна в очакване да се преобърне. Шофьорът на хондата се втурна да го задмине, като непрестанно натискаше клаксона. Ала по време на бившата си кариера Ригс неведнъж бе принуден да кара с опасно висока скорост и умело отвърщаше с маневра на всяка маневра на съперника си. Минута по-късно минаха през острия завой, от дясната страна на който се

издигаше висока скална стена, а лявата граничеше с отвесна пропаст. Ригс тревожно погледна към нея, за да провери дали беемвето не се е разбило там, и с облекчение си отдъхна, като не видя следи от катастрофа. Когато излезе на правия участък, голямата кола му се мерна за миг и после се изгуби далеч напред.

Отвори жабката и извади отвътре клетъчния телефон. Тъкмо се канеше да избере 911, когато хондата агресивно го блъсна отзад. Телефонът изхвърча от ръката му и се разби в таблото. Ригс изруга, окопите се след неочаквания тласък, стисна здраво кормилото, превключи на пониска предавка и още повече намали скоростта, като през това време хондата го блъсна на няколко пъти. Онова, на което се надяваше, в крайна сметка се случи: предницата на хондата се закачи за масивната задна броня на пикапа. Чуваше как малката кола стърже и скърца зад гърба му, докато шофьорът ѝ безуспешно се опитваше да я освободи. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, видя, че мъжът се пресяга към жабката. Нямахше намерение да чака, за да провери дали в ръката му ще се появи оръжие, или не. Рязко спря пикапа, после включи на задна скорост и двата автомобила с рев се понесоха назад. Забеляза със задоволство, че оня отзад отскочи от седалката си и в паника стисна кормилото. Когато Ригс наближи завоя, намали скоростта и отново потегли напред. На правия участък даде рязко вляво и блъсна хондата в стръмните скали край пътя. От силата на сблъсъка двете коли се разделиха. Шофьорът изглеждаше невредим. Ригс смени предавката и с пълна скорост продължи по пътя натам, където се бе изгубило беемвето. В продължение на няколко минути поглежда назад, но от хондата нямаше и следа. Или се бе повредила при удара, или шофьорът бе решил да прекрати безразсъдното си преследване.

Известно време Ригс продължи да усеща притока на адреналин в тялото си. Преди пет години бе изоставил опасната си професия, ио днешната случка му припомни колко много пъти се е отървявал на косям. Изобщо не бе очаквал, нито пък бе желал да усети познатата тревожна възбуда в леко мъгливия утринен покой на Централна Вирджиния.

Повредената му задна броня тракаше силно и Ригс най-сетне намали скоростта, тъй като нямаше надежда да догони беемвето. От главното шосе се отклоняваха многобройни малки пътища и жената можеше да е поела по всеки от тях. Ригс отби от пътя и спря, извади писалка от джобчето на ризата си и записа регистрационните номера на хондата и на беемвето на тефтерчето, прикрепено към таблото. Откъсна листчето

и го пхна в джоба си. Сещаше се коя е жената в голямата сива кола. Явно бе обитателка на къщата в имението. Същата тази къща, за чиято ограда бе нает той. Сега вече искането на собственика изглеждаше далеч по-логично за Ригс. А въпросът, който най-много го занимаваше, бе защо. Подкара отново, дълбоко замислен, а покоят на сутринта бе безвъзвратно съсипан от ужаса, изписан по лицето на жената.

23

Беемвето наистина бе отбило по страничен път, отклоняващ се надалеч от мястото на сблъсъка между пикапа и хондата. Вратата откъм шофьора бе отворена, а двигателят работеше. Плътно обгърнала с ръце раменете си, Лу Ан вървеше в кръг по средата на пътя. По лицето ѝ се четяха гняв, объркване и нервност. Ала вече нямаше и следа от страх. Сегашните чувства ѝ действаха още по-зле. Страхът почти винаги преминаваше, ала другите унищожителни емоции не можеха да бъдат отпъдени тъй лесно. Разбра го през годините и дори се научи да се справя някак с тези състояния.

Вече трийсетгодишна, Лу Ан бе запазила импулсивната енергия и животинската гъвкавост на движенията си от своята младост. Годините я бяха дарили с по-съвършена и зряла красота, в елементите на която се криеше и дълбоката промяна у нея. Тялото ѝ бе по-слабо сега, а талията – още по-тънка. Това създаваше впечатление, че е дори по-висока, отколкото бе в действителност. Косата ѝ бе пораснала и оттенъкът ѝ бе по-скоро рус, отколкото кестеняв; оформена беше в изискана прическа, която подчертаваше чертите на лицето ѝ, включително новата форма на носа ѝ, променен повече за прикриване, отколкото от естетически съображения. Зъбите ѝ бяха съвършени благодарение на скъпи зъболекарски услуги. Имаше само един недостатък.

Не бе послушала Джаксън по отношение на раната от нож на брадичката си. Отиде да я зашият, разбира се, но белега остави. Не беше чак толкова забележим, но всеки път, щом се погледнеше в огледалото, той ѝ напомняше откъде е тръгнала и как е стигнала дотук. Той беше най-осезаемата ѝ връзка с миналото. По тази причина не бе пожелала да го отстрани по хирургически път. Искаше да ѝ напомня за неприятните неща, за болката.

Онези, сред които бе отраснала, вероятно щяха да я познаят, ала тя не възнамеряваше да се среща с никого от тях. А при редките случаи,

когато се появяваше сред хора, носеше широкопола шапка и тъмни очила. Вечно криене от света – на това я бе обрекла сделката ѝ покрай придобивките.

Отново седна в беembeто и потърка волана. Постоянно се оглеждаше към главното шосе, за да види дали преследвачът ѝ не се задава; ала единствените звуци бяха от мотора на собствената ѝ кола и от неравното ѝ дишане. Сгущена в коженото си яке, тя затвори вратата, като не забрави да щракне ключалката.

Потегли и за няколко мига мислите ѝ се върнаха към мъжа с пикапа. Той очевидно ѝ се бе притекъл на помощ. Дали бе просто добрият самарянин, който се е оказал наблизко в нужния момент? Или пък зад присъствието му се криеше нещо по-сложно? Тъй дълго бе живяла с тази параноя, че тя бе прилепнала към съществото ѝ като повърхностен слой боя. Всички наблюдения най-напред биваха прекарвани през нея, всички изводи се основаваха на това как тълкува мотивацията на онези, които неочаквано се сблъскваха с вселената ѝ.

И всичко се свеждаше до един мрачен факт: страх от разкритие. За стотен път се запита как е могла да допусне фаталната грешка да се завърне в Съединените щати.

Ригс подкара очукания си пикап по стръмната алея за коли. През цялото време бе нащрек за хондата, но нито тя, нито шофьорът ѝ се появиха отново. Бе решил, че най-бързият начин да намери телефон, е да отиде в имението, при това там би могъл да потърси някакво обяснение за събитията от сутринта. Не че някой бе задължен да му се обяснява, но намесата му бе помогнала на жената, а това все нещо струваше. Във всеки случай не можеше да отmine станалото просто така. Учуден бе, че никой не го спря по алеята. Явно нямаше охрана. Срещнал се бе с представителя на собственика в града и това бе първото му посещение в имението, много отдавна наречено Уикънс Хънт. Къщата бе една от най-красивите в района. Издигната бе в началото на двайсете години; такова строителство днес просто не се срещаше. Магнатът от Уолстрийт, който я бе построил за летен отидх, беше скочил от нюйоркски небостъргач по време на борсовия срив през дваисет и девета година. Бе минала през няколко собственици, а преди да я купи настоящият, цели шест години бе пустяла, обявена за продажба. Състоянието ѝ налагаше сериозен ремонт. Ригс бе разговарял с някои от подизпълнителите, наети да го извършат. Всички те бяха изразили възторг от изкусния строеж

и красотата на къщата.

Ако бе имало камиони, натоварени с покъщнината на собствениците, то те сигурно се бяха изкачили по планинския път през нощта, защото никой не ги бе виждал, както установи Ригс. Нямаше човек, който да бе срещал собственика. Бе проверил нотариалния акт в съда. Домът се притежаваше от корпорация, за която Ригс никога не бе чувал. Обичайните канали на клюки не бяха дали отговор на загадката, макар в училището „Сейнт Анс“ в Белфийлд да бе прието десетгодишно момиче на име Лиса Савидж, което бе посочило Уикънс Хънт като домашен адрес. Ригс беше чувал, че от време на време млада жена се отбивала в училището да вземе детето, като неизменно носела голяма шапка и тъмни очила. Но по-често момиченцето се прибирило с възрастен мъж с телосложение на борец – така го бяха описали пред Ригс. Странни обитатели имаше този дом. Няколко познати на Ригс работеха в училището, но никой от тях не желаше да говори за младата жена. Дори и да знаеха името ѝ, не го казваха.

Ригс взе един завой и къщата внезапно изникна право срещу него. Старичкият му пикап просто се изгуби пред нея. Беше триетажна с двойна входна врата, широка поне шест метра.

Паркира колата си на извитата в кръг алея, заобикаляща великолепен каменен фонтан, който не работеше в тази студена сутрин. Озеленяването като цяло бе също тъй разкошно и добре планирано като къщата; там, където едногодишните и късно цъфтящите многогодишни цветя бяха преминали, ги заместваха вечнозелени храсти и разни видове декоративна растителност.

Излезе от колата, като провери отново дали листчето с регистрационните номера е още в джоба му. Докато вървеше към главния вход, се питаше дали на такова място са благоволили да поставят звънец, или пък някой иконом щеше автоматично да отвори вратата при приближаването му. Не позна и за двете; когато се качи на площадката, от новичка на вид уредба за интерком, вградена в стената, се разнесе глас:

– Мога ли да ви услужа?

Беше мъжки глас, плътен и солиден и, както се стори на Ригс, леко заплашителен.

– Аз съм Матю Ригс. Моята фирма е наета да построи ограда около имота.

– Добре.

Вратата не се откряна и на милиметър, а тонът подсказваше, че освен ако Ригс няма по-конкретна информация, положението няма да се

промени. Той се огледа, усетил внезапно, че го наблюдават. Точно така – над главата му, скрита зад една от колоните, стърчеше видеокamera. Тя също изглеждаше нова. Той помахаше.

– Мога ли да ви услужа? – повтори гласът.

– Бих искал да използвам телефона ви.

– Съжалявам, това не е възможно.

– Няма как да не е възможно, след като едва не разбих пикапа си в кола, преследваща тъмносиво беемве, което излезе от тази къща. Просто исках да се уверя, че жената на кормилото е добре. Изглеждаше доста уплашена, като я видях.

Веднага след това Ригс чу шум от отместващо се резе и вратата се отвори. Възрастният мъж, изправил се пред него, бе на ръст колкото Ригс – метър и осемдесет и пет, но бе доста по-широк в раменете и гръдния кош. Ригс обаче забеляза, че леко накуцва, сякаш краката и по-конкретно коленете му бяха започнали да отказват. Самият Ригс имаше силно и атлетично тяло, но си каза, че няма желание да се изправя срещу този човек. Въпреки напредналата си възраст и очевиден недъг той изглеждаше напълно способен с лекота да счупи гръбнака на Ригс. Сигурно това бе мъжът, който прибираше от училище Лиса Савидж. Любещият борец.

– За какво говорите, по дяволите? Ригс посочи към пътя.

– Преди десетина минути правех предварително проучване на терена, за да ангажирам хора и техника, когато по пътя профуча беемве, карано от жена – руса, доколкото можах да видя, и уплашена до смърт. Друга кола, черна хонда акорд, я следваше на близко разстояние. Шофираше мъж, който изглеждаше изпълнен с решителност.

– Жената добре ли е?

Застаряващият мъж се наведе напред. Ригс отстъпи мъничко, тъй като нямаше желание да е твърде близо до него, преди ситуацията да му се е изяснила. Откъде да знае дали той тип не е в заговор с она от хондата? Ригс бе включил вътрешния си радар на пълна мощност.

– Да, доколкото знам. Вмъкнах се помежду им и извадих хондата от играта, при което собствената ми кола доста пострада.

Ригс леко потърка врата си при спомена за сблъсъка, който пробуди болка на това място. Вечерта щеше да се потопи в гореща вана.

– Ще се погрижим за колата ви. Къде е жената?

– Не дойдох тук да се оплаквам за колата си, мистър...

– Чарли. Наричайте ме Чарли.

Мъжът протегна ръка и Ригс я разтърси. Не бе подценил силата па

възрастния човек. Когато си прибра ръката, огледа следите, оставени от здравата хватка. Ригс не знаеше дали той е много разтревожен за безопасността на жената, или пък му е навик да смила ръцете на посетителите.

– На мен ми казват Мат. И тъй, тя се измъкна и смятам, че е невредима. Все пак реших да съобщя.

– Да съобщите?

– На полицията. Оня с хондата наруши поне няколко закона, които са ми известни. Жалко, че нямаше как да му прочета правата.

– Говорите като полицай.

Дали лицето на Чарли потъмня, или така му се бе сторило, почуди се Ригс.

– Има такова нещо, но беше отдавна. Записах регистрационните номера и на двете коли. – Той се втренчи изпитателно в набразденото с бръчки и белези лице на Чарли, като се опита да пробие зад непроницаемия поглед, който получи в отговор. – Предполагам, че беемвето е от тази къща, както и жената.

Чарли се поколеба за миг, после кимна.

– Тя е собственичката.

– А хондата?

– Никога не съм я виждал. Ригс се обърна към пътя.

– Мъжът може да я е причакал при връзката с шосето. Нищо не би му попречило да го стори. – После Ригс отново погледна Чарли.

– Тъкмо затова сключихме договор с вас да построите ограда – отбеляза Чарли с гневно пламъче в очите.

– Сега разбирам нуждата от нея. Все пак получих подписания договор едва вчера. Работа бързо, но не чак толкова.

Чарли поомекна пред очевидната логика в думите на Ригс и сведе очи за миг.

– Е, какво, мога ли да използвам телефона, Чарли? – попита Ригс и пристъпи крачка напред. – Това си беше опит за отвличане, толкова поне разбирам. – После вдигна глава към фасадата на къщата. – Не е трудно да се отгатне и причината.

Чарли пое дълбоко дъх. Бе силно раздвоен. Побъркваше се от тревога за Лу Ан – Катрин, поправи се мислено; въпреки че бяха изминали десет години, така и не можа да свикне с новото ѝ име. От друга страна, му беше невъзможно да допусне да бъде повикана полиция.

– Доколкото схващам, вие сте неин приятел или роднина...

– И двете – отвърна Чарли видимо ободрен, като се втренчи с

усмивка някъде над рамото на Ригс.

Причината за тая промяна в настроението му стигна до слуха на Ригс секунда по-късно. Обърна се и видя беемвето, което спря зад неговата кола.

От него слезе Лу Ан, погледна за миг към пикапа и смачканата му задна броня, сетне се изкачи по стълбите, подмина Ригс и се насочи към Чарли.

– Човекът каза, че си имала неприятности – рече той, като посочи Ригс.

– Мат Ригс – протегна ръка Ригс.

Обута с ботуши, жената не бе много по-ниска от него. Впечатлението за изключителна красота, с което бе останал след наблюдението ѝ през бинокъла, отблизо бе многократно засилено. Косата ѝ бе дълга и буйна, със златисти отблясъци, които улавяха всеки пробягал слънчев лъч. Лицето и тенът ѝ бяха дотолкова съвършени, че човек се питаше възможно ли е да са създадени от природата, ала жената бе твърде млада, за да се е докосвал до нея ножът на пластичния хирург. Ригс стигна до извода, че хубостта си е изцяло нейна. После видя дългия белег на брадичката ѝ. Изненада го – изглеждаше някак не на място у нея. Той го и заинтригува също така, защото раната явно бе нанесена с нож с назъбено острие. Помисли си, че повечето жени, особено ако са толкова богати, биха платили всякаква цена, за да отстранят този недостатък.

Спокойните лешникови очи, които се възряха в Ригс, го доведоха до заключението, че тази жена е различна. Бе от онези редки създания, отличаващи се с красота, на която изобщо не обръщат внимание. Продължи да я оглежда и не пропусна да забележи, че макар и фигурата ѝ да бе слаба и елегантна, широките ѝ рамене криеха изключителна физическа сила. Когато ръката ѝ стисна неговата, той едва не изохка. Хватката почти не се различаваше от тази на Чарли.

– Надявам се, че сте добре – каза Ригс. – Записах номера на хондата. Канех се да позвъня в полицията, но клетъчният ми телефон се счупи, когато онзи ме блъсна. Тази местност е доста безлюдна. Ако реагираме бързо, ще могат да го пипнат.

Лу Ан го погледна с очи, в които се четеше объркване.

– За какво става дума?

Ригс примигна и отстъпи назад.

– За колата, която ви преследваше.

Лу Ан бързо погледна към Чарли. Ригс я наблюдаваше внимателно, но не забеляза те да си разменят никакви сигнали. Тогава Лу Ан посочи

към пикапа на Ригс.

– Видях тази кола и някаква друга да карат лудо зад мен, но не спрях да разпитвам какво става. Не ми влиза в работата.

Ригс остана като занемял за миг, после поясни:

– Надпреварвах се с хондата само защото шофьорът ѝ се опитваше да ви изтика от пътя. Всъщност едва не се озовах на ваше място като жертва на най-впечатляващата катастрофа на седмицата.

– Пак ще ви повтора: съжалявам, но не разбирам за какво говорите. Не мислите ли, че щях да разбера, ако някой се е опитвал да ме изтика от пътя?

– Значи твърдите, че винаги карате с над сто километра в час по планински пътища с опасни завои ей така, заради спорта? – разпалено попита Ригс.

– Не смятам, че стилът ми на шофиране е ваша грижа – сухо отвърна тя. – Но след като сте на собствената ми територия, моя грижа е да ви попитам защо сте тук.

– Той е предприемачът, който ще строи оградата – намеси се Чарли.

Лу Ан внимателно изгледа Ригс.

– Тогава настойчиво ще ви препоръчам да се съсредоточите върху задачата си, вместо да идвате тук с нелепи измислици, че някой ме преследвал.

Лицето на Ригс пламна и той понечи да каже нещо, но се отказа.

– Приятен ден, госпожо – рече, след което се обърна и тръгна към колата си.

Лу Ан не се обърна назад. Мина покрай Чарли, без да го погледне, и бързо влезе в къщата. Известно време Чарли стоя загледан в Ригс и чак тогава затвори вратата.

Когато Ригс се настани зад кормилото, по алеята се зададе друга кола. Караше я по-възрастна жена. Задната седалка бе отрупана с продукти. Жената беше Сали Бийчам, икономка на Лу Ан, която живееше в къщата, и се връщаше от ранното си сутрешно пазаруване. Тя хвърли бегъл поглед към Ригс. Макар чертите му все още да бяха изкривени от гняв, той ѝ кимна и тя отвърна на поздрава му. Както обикновено спря пред страничния гараж и отвори вратата с дистанционно устройство. В гаража имаше врата, която водеше направо в кухнята, а Бийчам бе жена, която мразеше излишните усилия.

Когато Ригс потегли, хвърли последен поглед към масивната сграда зад себе си. При толкова много прозорци на фасадата нямаше как да се

ориентира към онзи, зад който бе застанала Лу Ан Тайлър със скръстени на гърдите ръце. Гледаше го, а на лицето ѝ бяха изписани тревога и чувство за вина.

24

Хондата намали, отби по страничен път и мина по дървен мост над малък поток; после изчезна сред гъстата гора наоколо. Антената закача-ше някои от надвисналите клони и върху предното стъкло се изсипваха едри капки роса. Напред, под чадър от дъбове, се виждаше паянтова къщичка. Хондата влезе в тесния заден двор, а оттам – в малка барака зад постройката. Мъжът затвори вратата на бараката и отиде в къщата.

Донован разтри кръста си, после врата си в опит да отстрани последиците от сутрешните си каскади. Все още видимо трепереше. Свали палтото си и отиде в малката кухня да включи кафеарката. Докато нервно пушеше цигара в очакване на кафето, погледна през прозореца с известна тревога, макар да бе почти сигурен, че никой не го е проследил. Потърка челото си. Къщичката бе изолирана, а и хазяинът не знаеше нито истинското му име, нито причината, поради която бе решил временно да се настани тук.

Кой ли, по дяволите, беше мъжът в пикапа? Приятел на жената или случаен очевидец? И тъй като бе забелязан, Донован трябваше да обръсне брадата си и да промени някак косата си. Щеше също така да наеме друга кола. Хондата бе повредена, а и човекът с пикапа може да беше записал регистрационния ѝ номер. Ала Донован бе взел хондата под наем, при което не бе използвал истинското си име. Не се опасяваше, че жената ще предприеме нещо, но мъжът можеше да попречи на плановете му. Нямаше да рискува отново да се качи в хондата, за да я върне в агенцията и да наеме нова кола. Не искаше да го видят, че я кара, нито пък моментът бе удобен да обяснява как е пострадала. Тази вечер щеше да иде пеша до главния път и да хване автобус до града, където щеше да наеме друг автомобил.

Сипа си чаша кафе и влезе в хола, който бе преустроил като свой кабинет. На масата имаше компютър, принтер, факс и телефон. В един ъгъл спретнато бяха подредени пет кашона. На две от стените висяха няколко големи табла за обяви, покрити с вестникарски изрезки.

Глупава работа беше това с преследването, измърмори на себе си Донован. Цяло чудо бе, че сега и двамата не лежаха мъртви в някоя

урва. Реакцията на Тайлър го бе изумила. Макар че, като си мислеше за нея сега, не би трябвало. Тя бе уплашена, и то напълно основателно. Следващият проблем на Донован бе очевиден. Ами ако тя изчезнеше отново? Това, че я намери първия път, се дължеше отчасти на упорит труд, отчасти на късмет. Нямаше гаранции, че щастието ще му се усмихне повторно. Ала в момента не можеше да стори нищо, освен да чака и да наблюдава.

Бе установил контакт в регионалното летище, откъдето щяха да му съобщят, в случай че лице с описанието на Лу Ан Тайлър под името Катрин Савидж решише да напусне района със самолет. Ако нямаше подготвена и друга фалшива самоличност, за Тайлър щеше да е трудно да пътува в скоро време освен под името Катрин Савидж, а така щеше да му остави някаква следа. Ако пък бе решила да отпътува с друго превозно средство, тогава щеше да наблюдава къщата, но все пак не можеше да го нрави по двадесет и четири часа в денонощие. Мярна му се мисълта да поиска подкрепление от редакцията, но твърде много фактори го възпираха. Беше работил сам почти тридесет години и идеята за партньор не го привличаше особено, дори ако от вестника се съгласяха. Не, щеше да се постарее да следи движенията ѝ и да се потруди да устрои още една среща очи в очи. Убеден беше, че може да накара жената да му се довери и да заработи с него. Не вярваше тя да е убила някого. Ала бе почти сигурен, че тя и може би някои от другите победители в лотарията скриват нещо във връзка с печалбата си. Искаше да изясни тази история, без значение докъде щеше да го доведе тя.

Ярък огън гореше в камината на просторната библиотека, издигаща се на височината на два етаж. Покрай трите стени от пода до тавана имаше шкафове от кленово дърво, отрупани с книги. Мебелите оформяха кътове, предразполагащи към интимен разговор, и създаваха уют. Лу Ан седеше на кожено канапе с боси крака, ПОДБИТИ под себе си, наметнала бродирай памучен шал. На масичката до нея имаше чаша чай и чиния с недокосната закуска. Сали Бийчам, облечена в сива униформа с ослепително бяла престилка, тъкмо излизаше с подноса. Чарли затвори високата двойна врата и седна до Лу Ан.

– Слушай, ще ми кажеш ли какво се случи в действителност, или не? – След като Лу Ан не отговори, Чарли хвана ръката ѝ. – Ръцете ти са като лед. Изпий чая. – Той стана и се залови да разръчква огъня, докато лицето му се зачерви от пламъците. После я погледна с очакване. – Не

мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво се е случило, Лу Ан.

През годините между двама им се бе създала трайна връзка, която им помогна да преодолеят много кризи, било маловажни или по-сериозни. От времето, когато Чарли бе докоснал рамото ѝ при излитането на боинг 747, до завръщането им в Америка бяха неразделни. Макар рожденото му име да бе Робърт, той бе приел да го наричат Чарли. Не бе твърде далеч от истината, тъй като второто му име бе Чарлс. Впрочем какво толкова значеше едно име? И все пак той я наричаше Лу Ан само когато бяха насаме като сега. Беше най-близкият ѝ приятел и довереник, всъщност единственият, тъй като имаше неща, които не би могла да сподели и с дъщеря си.

Когато седна отново, Чарли трепна от пронизалата го болка. Все по-често си даваше сметка, че отслабва физически, процес, ускорен в резултат на това, че тъй неразумно бе третирал тялото си на младини. Разликата във възрастта на двамата сега бе по-подчертана от всякога. При все това той бе готов на всичко за нея, щеше да се изправи пред всяка заплашваща я опасност, да се бори с всеки неин враг до последната си капчица сила и ум.

Именно погледът в очите на Чарли, където Лу Ан прочете мислите му, я накара най-сетне да заговори.

– Едва бях се отдалечила от къщата. Той стоеше по средата на алеята и ми махаше да спра.

– И ти спря? – учуден попита Чарли.

– Не слязох от колата. Но не можех все пак да мина през него. Ако се бе опитал да направи нещо или да извади оръжие, не се съмнявай, че точно това щях да направя.

Чарли праметна крак върху крак – действие, съпроводено с още едно болезнено потрепване.

– Продължавай. Яж, докато разправяш и си пий чая. Лицето ти е бяло като платно.

Лу Ан се подчини и с чая успя да преглътне малко от вареното яйце и препечената филия. После остави чашата и изтри устните си със салфетка.

– Направи ми знак да сваля стъклото. Открехнах го малко и го попитах какво иска.

– Я почакай, как изглеждаше той?

– Среден на ръст, мургав, с прошарена по краищата брада. Очила с телени рамки. Около четирийсет и пет – петдесетгодишен.

Да запомня подробности за външността на хората бе станало втора

природа за Лу Ан през последните десет години.

Чарли съхрани в ума си описанието на мъжа.

– Продължавай.

– Каза, че търсел имението Брилстайн. – Тя се поколеба и отпи от чая. – Казах му, че е сбъркал. Чарли внезапно се наведе напред.

– И какво отговори той?

Лу Ан вече видимо трепереше.

– Каза, че търсел една жена.

– Коя? Коя? – попита я повторно, когато погледът ѝ се насочи към пода.

Най-сетне тя вдигна очи към него.

– Лу Ан Тайлър от Джорджия.

След десет години бяха изтикали назад в съзнанието си страха от разкритие, макар че той все тъй присъстваше и винаги щеше да присъства. А сега пламъкът бе отново запален.

– Каза ли нещо друго?

Лу Ан продължи да търка със салфетката вече сухите си устни, после рязко отдели гръб от облегалката.

– Спомена, че искал да говори с мен. Тогава аз... Просто ми падна пелена пред очите, натиснах газта и едва не го прегазих. – Въздъхна дълбоко и погледна Чарли.

– И после започна да те преследва?

Тя кимна.

– Нервите ми са здрави, Чарли, знаеш го, но и те си имат граници. Когато излизаш сутрин спокойно да покараш, а ти се случи нещо такова... Господи, тъкмо бях започнала да се чувствам уютно тук. Джаксън не се появи, Лиса си харесва училището, къщата и околността са толкова красиви. – Тя замълча.

– Ами онзи Ригс? Истината ли каза?

Внезапно обзета от възбуда, Лу Ан се изправи и закричи из стаята. Спираше се и нежно прокарваше ръка по красиво подвързаните книги на лавиците. През годините бе изчала почти всички книги в това помещение. Десет години интензивно обучение при някои от най-добрите частни учители бяха създали от нея образована, космополитна личност, която отлично умееше да се изразява, съвсем различна от жената, избягала навремето от трупове в караваната. А сега кървавите образи бяха отново натрапени на съзнанието ѝ.

– Да. Той изскочи наред всичко това. Вероятно и без нето щях да се изплъзна на онзи – добави тихо тя. – Но все пак той ми помогна. И

много бих искала да му благодаря. Но нямаше начин да го направя, нали? – Вдигна ръце в отчаян жест и отново седна.

Чарли потърка брадичката си, докато разсъждаваше над ситуацията.

– Знаеш ли, юридически измамата на лотарията се свежда до редица дребни нарушения, но за всички тях има давност. Тъй че в това отношение този тип не може да ти навреди.

– А обвинението в убийство? За такова нещо няма давност. Аз наистина убих оня човек, Чарли. Направих го при самоотбрана, само че кой би ми повярвал сега?

– Истина е, но полицията от години е зарязала този случай.

– Добре тогава, да се предам ли исках?

– Не съм казал това. Просто си мисля, че прекалено раздуваш този проблем.

Лу Ан затрепера. Това, че можеше да иде в затвора заради парите или убийството, не бе най-големият ѝ страх. Събра длани и отправи поглед към Чарли.

– Баща ми едва ли ми е казал и една дума, която да е истина. Постара се колкото можа да ме накара да повярвам, че съм най-безползното и долно създание на света и всеки път, когато успееш да изградя мъничко вяра в себе си, той идваше и я разрушаваше.

– Знаем, че ти е било тежко, Лу Ан...

– Заклех се пред себе си, че никога няма да постъпя така с мое дете. Заклех се пред Бога върху купчина библии, повторих го на гроба на мама и го шепнех на Лиса, докато я носех в утробата си и всяка вечер в продължение на шест месеца след раждането ѝ. – Лу Ан преглътна мъчително и се изправи. – И знаеш ли какво стана? Всичко, което съм ѝ казала, всичко, което тя знае за себе си, за теб, за мен, за всяка молекула от съществуването си, е лъжа. Всичко е измислено, Чарли. Е, добре, може би за нарушенията ми има давност, може би няма да ида в затвора, защото полицията не я е грижа, че съм убила някакъв си търговец на наркотици. Но ако този човек е открил миналото ми и го изкара наяве, Ли са ще научи всичко. Ще узнае, че майка ѝ е изрекла пред нея повече лъжи, отколкото баща ми беше измислил през целия си живот. Тогава ще бъда сто пъти по-лоша от Бени Тайлър и е тъй сигурно, че ще изгубя момиченцето си, както, че слънцето ще изгрее. Ще изгубя Лиса. – След този изблик Лу Ан потръпна и затвори очи.

– Съжалявам, Лу Ан, не бях помислил за нещата от тая страна. – Чарли сведе поглед към ръцете си.

Лу Ан отвори очи, в които се четеше странно изражение.

– И ако това се случи, ако тя научи, аз съм свършен човек. Затворът ще изглежда като празник, защото изгубя ли детето си, и животът ми ще изгуби смисъл. Въпреки всичко това. – Тя обхвана с жест стаята. – То е безсмислено.

Лу Ан седна и взе да разтърква челото си. Най-после Чарли наруши мълчанието.

– Ригс е записал регистрационните номера. И на двете коли. – Сет-не добави: – Ригс е бившо ченге, Лу Ан.

С глава, хваната между дланите си, тя го погледна.

– О, Господи! А аз си мислех, че по-лошо от това не може да бъде.

– Не бой се. Ако тръгне да те проучва, ще открие само името Катрин Савидж, този адрес и редовен номер на социална осигуровка. В саможичността ти няма пролуки.

– Според мен има една много голяма пролука, Чарли. Човекът в хондата.

Чарли отсечено кимна.

– Така е. Но аз говоря за Ригс. По отношение на него ти си наред.

– А ако той открие другия и разговаря с него?

– Тогава може да имаме голям проблем – довърши Чарли мисълта й.

– Смяташ ли, че Ригс може да го направи?

– Не знам. Знам само, че не повярва на версията ти как не си забелязала, че те преследват. При тия обстоятелства не те обвинявам, че не си призна. Все пак един бивш полицай е по природа подозрителен. Едва ли можем да разчитаме, че ще остави нещата дотук.

Лу Ан отметна косата от очите си.

– И какво ще правим?

Чарли нежно хвана ръката й.

– – Ти нищо няма да правиш. Старият Чарли ще се погрижи да уреди нещата. Били сме в затруднение и преди, нали? Тя кимна и нервено облиза устни. – Но това може би ще е най-тежкото от всички.

Мат Ригс бързо се изкачи по стълбите към полукръглата веранда на викторианската къща, която бе възстановил и ремонтирал най-старателно през последната година. Имаше няколкогодишен дърводелски опит, преди да пристигне в Шарлътсвил. Това занимание облекчаваше напрежението от занятието, с което си изкарваше прехраната. Сега обаче не

мислеше за елегантните линии на сградата.

Влезе вътре и през коридора стигна до кабинета си, защото домът му помещаваше и неговия офис. Затвори вратата, грабна телефона и се обади на свой стар приятел във Вашингтон. Хондата беше с тамошен номер. Ригс беше почти сигурен какъв ще е резултатът от проверката: крадена или взета под наем кола. Беемвето беше друг въпрос. Поне щеше да узнае името на жената; тъй като внезапно му хрумна, че нито мъжът, назовал се Чарли, нито тя самата го бяха споменали. Предполагаше, че фамилията ѝ е Савидж и че жената с беемвето е или майка на Лиса Савидж, или съдейки по младоликия ѝ вид – нейна по-голяма сестра.

Половин час по-късно вече разполагаше с отговорите. Хондата наистина беше взета под наем от столицата. Името на клиента бе Том Джоунс и той я бе наел преди две седмици. Том Джоунс! Много хитро, каза си Ригс. Адресът, който мъжът бе дал, сигурно беше фалшив като името му. Задънена улица; но той и не бе очаквал друго.

После се втрени в името на жената, записано на лист хартия. Катрин Савидж. Родена в Шарлътсвил, Вирджиния. Възраст: трийсет години. Номерът на социалната осигуровка бе валиден, адресът бе истинският: Уикънс Хънт. Неомъжена. Никакви проблеми с кредита, без полицейско досие. Нямаше черпи точки в миналото ѝ. Компютрите наистина бяха нещо прекрасно. И все пак...

Отново погледна възрастта ѝ. Трийсетгодишна. Замисли се за къщата, за огромното озеленено пространство около нея, за тристата акра скъпа земя във Вирджиния. Знаеше, че началната цена за Уикънс Хънт бе шест милиона долара. Ако мисис Савидж бе направила добра сделка, сигурно я беше получила за четири-пет милиона долара, но пък от друга страна се говореше, че ремонтът възлизал на седемцифрена сума. Откъде една млада жена имаше толкова пари? Не беше филмова звезда или популярна рокпевица; името Катрин Савидж не му говореше нищо, а не беше непросветен в областта на популярната култура.

Или пък парите бяха на Чарли? Не бяха съпрузи, това стана ясно. Той спомена, че е роднина, но и тук нещо не беше наред. Облегна се назад, издърпа едно чекмедже и извади отвътре две таблетки аспирин, тъй като вратът отново взе да го наболява. Възможно бе тя да е наследила състоянието от родителите си или да е вдовица на някой богат старец. Спомни си лицето ѝ и заключи, че много мъже с готовност биха я обсипали с всичките си притежания.

И тъй, накъде сега? Погледна през прозореца на кабинета си към дърветата в ярки есенни багри. Потръгнало му беше. Нещастното

минало бе зад гърба му и сега имаше процъфтяващ бизнес в място, което обичаше. Тихият живот, който се очертаваше пред него занапред, щеше да му донесе покой и радост. Ала ето че се случи това. Отново вдигна пред очите си листа с името ѝ. Макар да нямаше реални причини да се интересува от нея, Ригс усети, че любопитството му е изострено до краен предел.

– Коя си ти, по дяволите, Катрин Савидж?

25

– Готова ли си вече, мила? – Лу Ан надникна през вратата и хвърли любещ поглед към момичето, което се обличаше, застанало с гръб.

Лиса се извърна към майка си.

– Почти.

Лиса Савидж, пълно копие на Лу Ан в лице и с нейната атлетична фигура, бе единствената непоклатима опора в живота на майка си.

Лу Ан влезе в стаята, затвори вратата и седна на леглото.

– Сали каза, че почти не си хапнала от закуската си. Добре ли се чувстваш?

– Днес имаме контролно. Малко съм притеснена.

Това, че бе живяла по целия свят, бе оставило отпечатък върху говора ѝ, в който личаха следи от различни култури, диалекти и акценти. В резултат на това се получаваше една приятна смесица от изговори, макар че след няколко месеца, прекарани във Вирджиния, най-изявено бе характерното южняшко провлачване.

Лу Ан се усмихна.

– Струва ми се, че след толкова много отлични оценки няма от какво да се притесняваш. – Тя погали дъщеря си по рамото.

През времето, докато бяха пътували, Лу Ан бе хвърлила цялата си енергия и немалко пари, за да превърне себе си в личността, която винаги бе искала да бъде – нещо, коренно различно от беднячката Лу Ай. Добре образована и владееща свободно два чужди езика, тя се гордееше с факта, че Лиса говори четири и се чувства толкова у дома си в Китай, колкото и в Лондон. Като че бе изживяла няколко живота за тия години. А в светлината на случилото се сутринта това може би бе добре. Нима времето ѝ свършваше?

Лиса приключи с тоалета си и седна с гръб към майка си. Лу Ан взе една четка и започна да разресва косата на дъщеря си – всекидневен

ритуал, който им даваше възможност да разговарят и да споделят една с друга случките от предишния ден.

– Не мога да не се притеснявам. Невинаги е лесно.

– Повечето неща в живота, които си струва да постигнеш, не идват лесно. Но ти работиш упорито и това е най-важното. Полагаш всички старания, а аз искам от теб само това, без значение какви бележки ще получиш. – Тя прибра косата на Лиса в опашка и после ѝ сложи панделка. – Само не ми носи по-малко от отличен. – И двете се разсмяха.

Докато слизаха заедно по стълбите, Лиса се извърна към майка си.

– Видях ви сутринта с чичо Чарли да разговаряте с един човек.

Лу Ан се опита да скрие тревогата си.

– Станала ли беше вече? Това бе доста рано сутринта.

– Нали ти казах, бях притеснена за контролното.

– Да, вярно.

– Кой беше той?

– Ще строи оградата около имота. Имаше някои въпроси по проекта.

– За какво ни е ограда? Лу Ан я хвана за ръката.

– Вече говорихме за това, Лиса. Ние сме доста заможни. Знаеш го. А на света има и лоши хора. Може да се опитат да направят нещо, за да получат пари от нас.

– Да ни ограбят ли?

– Да, а може би и нещо друго.

– Какво друго?

Лу Ан спря, приседна на стълбите и направи знак на Лиса да седне до нея.

– Помниш ли как винаги съм те предупреждавала да бъдеш внимателна, да се пазиш от непознати? – Лиса кимна. – Защото някои лоши хора могат да се опитат да те откраднат от мен. – По лицето на Лиса се появи страх. – Не го казвам, за да те плаша, мила, но искам все пак да си нащрек за онова, което става около теб. Ако си разумна и си държиш очите отворени, всичко ще е наред. Аз и чичо Чарли няма да допуснем да ти се случи нещо. Мама ти обещава. Разбра ме, нали?

Лиса кимна и двете слязоха по стълбите, хванати за ръка.

В коридора ги пресрещна Чарли.

– Охо, тая сутрин сме по-хубави отвсякога.

– Имам контролно.

– Мислиш, че не знам? Нали снощи преговаряхме заедно до десет вечерта. Ще се представиш отлично, уверен съм. Иди си вземи палтото,

ще те чакам отвън при колата.

– Няма ли мама да ме води днес? Чарли хвърли поглед към Лу Ан.

– Тази сутрин ще дам на майка ти почивка. А и ще имаме възможност още веднъж да прехвърлим материала за контролното, нали така?

– Да, прав си – грейна Лиса.

Когато останаха сами, Чарли се обърна към Лу Ан с много сериозно изражение на лицето.

– Ще проверя някои неща в града, след като оставя Лиса.

– Мислиш ли, че ще успееш да откриеш онзи човек? Чарли сви рамене, докато закопчаваше палтото си.

– Може би да, може би не. Градът не е голям, но има много места, където да се покриеш. Нали точно по тази причина го избрахме.

– Ами Ригс? – попита Лу Ан.

– Него ще запазя за по-късно. Ако ида да потропам на вратата му сега, подозренията му ще се изострят още повече. Ще ти се обадя от колата, ако открия нещо.

Лу Ан остана да гледа как двамата се качиха в рейндж роувъра на Чарли и потеглиха. Дълбоко замислена, тя си облече дебело палто, прекоси къщата и излезе през задната врата. Мина покрай басейна с олимпийски размери наред наслания с каменни плочи вътрешен двор, който бе ограден с еднометров тухлен зид. По това време на годината басейнът бе празен и защитен с метално покритие. Тенискортът вероятно щеше да влезе в действие от следващата година. Лу Ан не се интересуваше особено от плуване и тенис. Бедното ѝ детство не ѝ бе дало възможности да гони с ракета жълтата топка, нито да се отморява в хлорирана вода. Ала Лиса бе запалена тенисистка и плувкиня и при пристигането им в Уикънс Хънт бе започнала да настоява за тенискорт. Всъщност приятно бе съзнанието, че ще се задържи достатъчно дълго на едно място, за да планира построяването му по-надолу край пътя.

Единственият спорт, който Лу Ан бе обикнала в годините на пътуванията им, бе оня, на който сега се канеше да се отдаде. Конюшната бе на около петстотин метра зад къщата, заобиколена от три страни с гъста гора. Широката ѝ крачка бързо я отведе там. Бе наела няколко души на пълен работен ден, за да се грижат за терена и конюшната, но те още не бяха дошли. Затова сама взе сбруята и сръчно оседла кобилата си Джой, кръстена на майка ѝ. Сложи си широкопола шапка и кожени ръкавици и скочи на седлото. Имаше Джой от няколко години; кобилата бе пътувала с тях в няколко държави, което не бе лесно, но съвсем не и непостижимо за някой с неизчерпаеми финанси. Лу Ан и близките ѝ бяха

пристигнали в Съединените щати със самолет, а за Джой преходът бе с параход.

Една от причините, поради които двамата е Чарли се бяха спрели на този имот, бе, че в границите му имаше многобройни ездитни пътеки, някои датиращи от времето на Томас Джефърсън.

Тя подкара Джой в умерен ход и скоро къщата остана далеч зад гърба ѝ. Бели струйки от нейния дъх и този на кобилата се виеха нагоре, докато се спускаха по плавния наклон на пътеката, оградена от двете страни с високи дървета. Утринният хлад помагаше на Лу Ан да прочисти главата си и да обмисли спокойно нещата.

Не бе разпознала мъжа, но не бе и очаквала да е така. Винаги се опасяваше, че ще бъде разкрита от свършено непознати хора. Той знаеше истинското ѝ име. Нямахме как да отгатне дали наскоро е попаднал на следите ѝ, или още отдавна му е ясно коя е тя.

Много пъти се беше канила да се върне в Джорджия и да разкаже истината, за да загърби най-сетне случилото се. Ала тези мисли не бяха прераснали в реални действия и причините бяха ясни. Наистина, бе убила онзи при самоотбрана, но думите на мъжа, нарекъл се Рейнбоу, постоянно се връщаха в съзнанието ѝ. Тя беше избягала. Действията ѝ бяха накарали полицията да допусне най-лошото за нея. Отгоре на всичко беше богата и кой би проявил съчувствие и състрадание към нея сега? Особено пък хората от родния ѝ град. Такива като Шърли Уотсън не бяха единици по света. А към всичко това се добавяше и обстоятелството, че бе извършила нещо свършено нередно. Кобилата, която яздеше, дрехите, с които бе облечена, къщата, в която живееше, образованието и светският финес, които бе постигнала през годините за себе си и Лиса, бяха платени на практика с откраднати пари. Това я превръщаше в една от най-големите мошенички в историята. Ако се наложеше, щеше да понесе наказанието, но тогава в ума ѝ изскочи лицето на Лиса. Почти едновременно в паметта ѝ прозвуча посланието на Бени Тайлър на гробищата.

Кога съм те лъгал, кукличката ми? Направи го за татко. Татко те обича.

Дръпна юздата на Джой, за да я спре, и зарови лице в шепите си, нападната от болезнено видение.

Лиса, любима моя, целият ти живот е лъжа. Родена си в каравана сред гората, защото само това можех да си позволя. Баща ти беше проидоха и неудачник и го убиха заради афера с наркотици. Държах те под тезгяха на една кръчма в Рикърсвил, Джорджия, където работех като

сервитьорка. Убих човек и по този повод се укривам от полицията. Мама открадна пари, много повече, отколкото можеш да си представиш. Всичко, което аз и ти имаме, е от същите тия крадени пари.

Кога съм те лъгала, кукличката ми? Мама те обича.

Лу Ан бавно слезе от кобилата и тежко се отпусна върху ръбеста скала край пътя. Едва след няколко минути дойде на себе си, а главата ѝ се олюляваше, сякаш бе пияна.

Най-сетне се изправи, като загреба шепа камъчета от земята. Взе разсеяно да ги мятта едно след друго по гладката повърхност на малкото езеро, като изпращаше всяко по-далеч от предишното с бързо гъвкаво движение на китката. За нея вече нямаше връщане назад. Осигурила си беше нов живот, но на ужасяващо висока цена. Миналото ѝ бе абсолютна измислица, а поради това и бъдещето ѝ бе несигурно. Всекидневното ѝ съществуване се люшкеше помежду страха от пълното разпадане на крехкото лустро около истинската ѝ самоличност и огромното чувство на вина заради онова, което бе сторила. Ала тя живееше само заради едно – да се погрижи животът на Лиса да не бъде засегнат по някакъв начин от миналите или от бъдещите действия на майка ѝ. Детето ѝ в никакъв случай не биваше да страда заради нея.

Лу Ан яхна Джой и я подкара в галоп, докато накрая трябваше да забавят темпото, за да минат под ниско надвиснали клони. Отби Джой към страничния край на пътеката, загледана в пълноводната река, криволичеща из имота ѝ. Наскоро бе имало обилни дъждове, които, заедно с ранния сняг от планините, бяха превърнали обикновено тихите води в буен и опасен поток. Отдръпна назад Джой и продължи по пътеката.

Преди десет години, точно след като тримата с Чарли и Лиса бяха кацнали в Лондон, веднага се прехвърлиха на самолет за Швеция. Джексън им бе дал подробни нареждания за движението им през първите дванайсет месеца и те не бяха посмели да се отклонят от тях. През следващите шест месеца се движеха на зиг-заг из Европа, после прекараха няколко години в Холандия и отново се върнаха в Скандинавия, където една висока светлокоса жена не биеше толкова на очи. Наложило им се бе също да прекарат известно време в Монако и съседните страни. Последните две години бяха останали в Нова Зеландия, където тихият, цивилизован и дори старомоден начин на живот допадна на всички им. Макар Лиса да знаеше няколко езика, английският ѝ бе основен; в това отношение Лу Ан бе категорична. Та нали беше американка, макар да прекара толкова време в чужбина.

За щастие Чарли бе връл и кипял пътешественик. Благодарение

главно на неговите усилия на няколко пъти бяха избегнали сериозен провал. От Джаксън нямаша никакви известия, но и двамата допускаха, че подозира за присъствието на Чарли редом с нея. И слава богу за това присъствие. Лу Ан се чудеше какво би правила, ако той не се бе качил на онзи самолет. След всичкото това време заедно чувстваше, че без него би била изгубена. А възрастта му напредваше. Тя бързо пропъди мисълта, че може да остане без Чарли – без единствения човек в живота си, който знаеше тайната ѝ, който обичаше нея и Лиса. Нямаше нищо, което Чарли не би сторил за тях, а когато си отидеше, щеше да остави огромна пропаст... Лу Ан дълбоко си пое дъх.

Новите им самоличности бяха бетонирани през годините, тъй като Лу Ан бе положила огромни старания да изгради легендата, създадена от Джаксън за нея и дъщеря ѝ. Най-големи трудности създаваше Лиса. Тя смяташе, че баща ѝ е бил невероятно богат финансист европейец, починал, когато е била още бебе. Знаете, че той няма други роднини освен тях двете. Ролята на Чарли, така и неизяснена докрай, бе на роднина и обръщението „чичо“ дойде съвсем естествено. Не съществуваха снимки на мистър Савидж. Лу Ан бе обяснила на Лиса, че баща ѝ бил затворен и особен човек, затова не разрешавал да бъде сниман. Лу Ан и Чарли дълго бяха разсъждавали дали да не създадат образ със снимки и всичко, но накрая прецениха, че е твърде опасно. Ако пробиеш твърде много дупки в една стена, накрая тя рухва. И тъй, Лиса вярваше, че майка ѝ е овдовяла много рано и е наследила огромно състояние от покойния си съпруг, превърнало я в една от най-богатите жени в света. И в една от най-щедрите.

Лу Ан бе изпратила на Бет, бившата си колежка, толкова пари, че ѝ стигаха да основе своя верига от ресторанти. Джони Джарвис бе получил достатъчно, за да плати следдипломното си обучение в най-престижните университети в страната. Родителите на Дуейн се сдобиха със солидна сума, за да преживеят осигурени старини. Лу Ан не забрави дори Шърли Уотсън, защото се чувстваше гузна, че ѝ бе дала лошо име в градче, което Шърли нямаше да напусне поради липса на амбиция и кураж. И накрая, върху гроба на майка ѝ сега се издигаше много по-внушителен паметник. Сигурна беше, че полицията е направила всичко възможно да я проследи чрез тия щедри дарения, но усилията им бяха останали без успех. Джаксън добре беше скрил парите и не бе оставил никакви следи, по които властите да ги открият.

Освен всичко това половината от годишния ѝ приход отиваше за разни благотворителни дейности, проучени и избрани от нея и Чарли

през годините. И до днес не преставаха да издирват достойни каузи, които да облагодетелстват с печалбата от лотарията. Лу Ан бе решена да прави с парите си колкото може повече добро, за да изкупи, макар и отчасти, начина, по който ги бе придобила. При все това парите прииждаха по-бързо, отколкото тя успяваше да ги похарчи. Инвестициите на Джаксън бяха още по-успешни, отколкото той самият бе предвиждал, и очакваната печалба от двайсет и пет милиона годишно бе стигнала до четирийсет милиона. Всички суми, които Лу Ан не успяваше да похарчи, бяха реинвестирани от Джаксън, тъй че тя вече притежаваше на свое име активи от близо половин милиард долара. Разтърси глава при мисълта за стъписващата цифра. А съвсем скоро щеше да ѝ бъде върната и първоначалната сума от сто милиона, спечелени от лотарията, тъй като десетгодишният период, посочен в договора ѝ с Джаксън, изтичаше. Това малко вълнуваше Лу Ан. Джаксън можеше и да си задържи парите, защото не бе опряла до тях. Но той без съмнение щеше да ги върне. Не можеше да му отрече, че съвсем стриктно изпълнява обещанието си.

През всички тези години всяко тримесечие бе пристигало подробно извлечение, без значение в кое място на света се намираха. Но тъй като се бяха появявали само документи, а никога самият човек, тревогата на Лу Ан най-после бе преминала. Писмото, придружаващо всички финансови книжа, бе от инвестиционна компания с адрес в Швейцария. Тя нямаше представа какви са връзките на Джаксън с компанията, нито пък имаше желание да прави проучвания в тази посока. Контактите ѝ с него бяха достатъчни, за да я респектират по отношение на вездесщото му присъствие, но най-вече по отношение на способността му да взема крайни решения. Спомняше си как се бе подготвил да я убие, ако отхвърлеше предложението му. Имаше нещо неестествено у него. Сякаш владееше някакви неземни сили.

Тя спря край голям дъб. От един негов клон висеше дебело, осеяно с възли въже. Лу Ан се хвана за него и се повдигна от седлото, а Джой, свикнала вече с този ритуал, зачака търпеливо. С ръце, движещи се ритмично като добре регулирани бутала, Лу Ан бързо се изкатери до другия край на въжето, вързан около дебелия основен клон на почти девет метра от земята, а после отново се спусна. Повтори упражнението още два пъти. В дома си имаше напълно оборудван гимнастически салон, в който най-прилежно тренираше. Не беше от суета; никак не я интересуваше как се отразява това на външността ѝ. Беше силна по природа и тази физическа сила я бе спасила в много опасни мигове, затова тя

не искаше да я изгуби, още повече, че бе едно от малкото постоянни неща в живота ѝ.

Израснала в Джорджия, тя се бе катерила по много дървета, пробягвала бе много километри в пресечена местност, прескачала бе безброй урви. Тогава просто се бе забавлявала, без да се тренира целенасочено. Затова тук, в допълнение към салона, се бе ориентирала към природните дадености в обширното си имение.

Вече задъхана, леко се отпусна на седлото и насочи кобилата си към конюшната, с олекнало сърце и повишено настроение от ездата и катеренето по въжето.

В големия склад редом с конюшната един от работниците, набит мъж около трийсетте, тъкмо се бе заловил да цепи дърва. Като минаваше оттам, Лу Ан го видя през отворената врата. Тя бързо разседла Джой и я върна в бокса ѝ. После отиде до склада и застана на прага. Мъжът ѝ кимна и продължи работата си. За нея знаеше само, че живее в голямата къща, и нищо повече. Лу Ан го наблюдава около минута, после свали палтото си, взе голям чук от окачените на стената и дебел железен клин, чиято тежест опита на дланта си. Нагласи един пън на дръвника, заби клина в грубата му повърхност, отстъпи назад и удари с чука право по него. Клинът влезе дълбоко в пъна, но не го разцепи на две. Тя го удари отново право в центъра, после още веднъж. Двете половини на пъна се разделиха. Мъжът я погледна изненадан, после сви рамене и продължи да цепи. Дватама замахваха и удряха; деляха ги някакви си три метра. Мъжът разцепваше пъна с един замах, докато на Лу Ан все още ѝ бяха нужни два, а понякога и три удара. Той ѝ се усмихна; по челото му вече избиваше пот. Но тя не спираше, раменете и ръцете ѝ работеха в съвършен синхрон и след пет минути вече разцепваше пън с един удар, а преди мъжът да се усети, вече бе по-бърза от него.

Работникът ускори темпото, а потта се стичаше обилно над веждите му; усмивката му изчезна и започна да диша на пресекулки. След двамадесет минути му трябваша два-три удара, за да разцепи пън; умората се чувстваше в раменете и едрите му ръце, а коленете му омекваха. С нарастващо удивление той наблюдаваше как Лу Ан продължава със същото темпо и неотслабваща сила на ударите. Накрая мъжът захвърли чука и се облегна на стената, като дишаше запъхтяно, с мокра от пот риза въпреки студа. Лу Ан довърши своята купчина пънове, след което се зае и ликвидира и неговата. Накрая избърса с ръка челото си и закачи чука на мястото му.

– Много сте силен – каза тя на мъжа, докато си обличаше палтото,

като посочи с поглед огромната купчина дърва, нацепени от него.

Той зяпна от изненада, после се разся.

– И аз така си мислех, преди да се появите. Сега се чудя дали да не си потърся работа в кухнята.

Тя се усмихна и го потупа по рамото. Беше цепила дърва всеки ден от живота си, откакто бе тръгнала на училище до шестнайсетгодишна възраст. Не бе го правила заради раздвижването както сега, а за да се топли.

– Не се разстройвайте – утеши го, – аз имам голям опит.

Докато вървеше към къщата, забави крачка да се полюбува на задната ѝ фасада. Покупката и ремонтът на този дом бяха най-голямото ѝ разточителство до момента. Направила го бе по две причини. Първо, защото ѝ бе омръзнало да пътува и искаше да се установи някъде, макар че би се задоволила и с нещо не тъй великолепно. Второ и по-важно, решението ѝ произтичаше от същия мотив, който ръководеше почти всичките ѝ постъпки – доброто на Лиса. Искаше да ѝ даде истински дом, където да отрасне, да се омъжи и да има свои деца. През последните десет години бяха живели по хотели, взети под наем къщи и вили и макар Лу Ан да не се оплакваше от живота сред такъв лукс, те всъщност не бяха истински дом. Дори към някогашната малка каравана наред пустошта бе имала по-силно чувство за принадлежност, отколкото към най-скъпото си жилище в Европа. А сега притежаваха тази къща: голяма, красива и сигурна. При последната дума потръпна и се загърна по-плътено в палтото си.

Сигурна? Когато си легнаха снощи, бяха в сигурност и безопасност, доколкото можеше да се очаква за хора в тяхното положение. Лицето на преследвача от хондата изплува в съзнанието ѝ и тя стисна здраво очи, за да го прогони. На негово място се появи друг образ. Лицето на мъжа се вираше в нея и по него преминаваха най-различни чувства. Матю Ригс бе рискувал живота си заради нея, а тя взе, че го обвини в лъжа. С тази си реакция само бе засилила подозренията му. Замисли се за миг, после хукна към къщата.

Кабинетът на Чарли досущ наподобяваше мъжки клуб в Лондон с бара от полиран орех, заемащ единия му ъгъл. Върху изработеното по поръчка махагоново писалище бяха спретнато наредени купчинки писма, сметки и разни документи, свързани с домакинството. Лу Ан бързо прелисти визитника му, докато намери картичката, която търсеше, и я измъкна. После взе ключа, който Чарли държеше на една от най-горните лавици, и с него отвори едно от чекмеджетата на бюрото. Извади

отвътре трийсет и осемкалибров пистолет, зареди го и го взе със себе си, като тръгна към горния етаж. Тежестта на оръжието възвърна донякъде увереността ѝ. Взе душ, преоблече се в черна пола и пуловер, сложи отгоре дълго палто и се отправи към гаража. Когато подкара колата по алеята, Лу Ан се огледа тревожно, за да провери дали хондата не е скрита някъде наоколо. Въздъхна с облекчение, когато излезе на главния път, без никой да я последва. Погледна телефонния номер и адреса на визитката и се запита дали не трябва първо да позвъни. Поколеба се за миг с ръка върху телефона, но после реши да остави всичко на случая. Ако той отсъстваше, може би щеше да е за добро. Нямаше представа дали онова, което е замислила, ще оправи нещата, или още повече ще ги влоши. Ала винаги бе предпочитала действието пред пасивността и вече ѝ бе невъзможно да се промени. Освен това проблемът си бе чисто неин, а не на друг. Рано или късно се налагаше да се справи с него. Рано или късно щеше да се справи с него.

26

Джаксън току-що се бе завърнал от едно пътуване и изличаваше поредния свой образ в гримьорната си, когато телефонът иззвъня. Това не беше домашният му номер, а служебна линия, невъзможна за проследяване, на която почти никога не се звънеше. Джаксън я използваше, за да се обажда на сътрудниците си из цял свят и да им дава нареждания. Ала бе подредил нещата така, че почти никой от тях не го търсеше. Разполагаше с всевъзможни други начини, за да провери дали инструкциите му са изпълнени. Грабна слушалката.

– Да?

– Опасявам се, че имаме проблем, но може и нищо страшно да не е – съобщи гласът.

– Слушам. – Джаксън седна и с дълъг конец се зае да отстранява пластелина от носа си. После леко дръпна няколкото парченца латекс и ги отдели от лицето си.

– Както знаете, преди два дни преведохме прихода от последното тримесечие в сметката на Катрин Савидж на Каймановите острови. В Банк Интернационал както винаги.

– И какво? Да не би да се оплаква, че получава недостатъчно? – иронично подхвърли Джаксън.

Хвана краищата на снежнобялата си перука и я издърпа нагоре и

напред. След това свали гумената шапка и изпод нея се разпила собствената му коса.

– Не, но ми позвъниха от банката, за да потвърдят нещо.

– И какво беше то?

Докато слушаше, Джаксън се зае да почиства лицето си и внимателно наблюдаваше в огледалото как от него пада пласт след пласт.

– Че са превели всички суми от сметките на Савидж в Ситибанк, Ню Йорк.

Ню Йорк! Докато асимилираше тази стъписваща новина, Джаксън широко отвори уста, за да извади изкуствените покрития върху зъбите си, които от пожълтели и криви веднага станаха съвършено бели и равни. В тъмните му очи проблесна заплашително пламъче и той престана да сваля грима.

– Преди всичко, защо ще се обаждат на вас, след като сметката е нейна?

– Не би трябвало. Никога не са го правили преди. Според мен служителят в отдел „Преводи“ е нов. Сигурно е видял името и телефона ми на някой от документите и се е заблудил, че не съм изпращачът на сумите, а получателят.

– Какво му отговорихте? Надявам се, нищо, което да възбуди подозренията му.

– Не, съвсем не – притеснено изрече гласът. – Просто благодарих и казах, че всичко е наред. Дано да не греша, но прецених, че е най-добре веднага да ви съобщя. Стори ми се необичайно.

– Благодаря.

– Искате ли да направя още нещо по случая?

– Аз ще се погрижа – отсече Джаксън и затвори телефона.

Облегна се назад и машинално започна да си играе с перуката. Не беше предвидено при каквито и да било обстоятелства пари на Лу Ан да влизат в Съединените щати. Тук те можеха да бъдат проследени. Банките попълваха специални формуляри, които изпращаха в Данъчното управление, както и други документи, сочещи подробности за постъпленията в сметките и баланса им. Номерата на социалните осигуровки бяха част от официалното досие на клиента; от данъкоплатците се изискваха копия от данъчните декларации. А в случая с Лу Ан нищо такова не биваше да се случва. Лу Ан Тайлър се укриваше от закона. А бегълците от закона не се връщаха в родината си, за да си плащат данъците, дори под фалшиво име.

Джаксън вдигна телефона и набра един номер.

– Да, господине? – обадиха се отсреща.

– Данъкоплатецът е Катрин Савидж – каза Джаксън. Съобщи номер на социалната ѝ осигуровка и други съществени сведения. – Ще узнаете незабавно дали е подала декларация или друг документ в Данъчното управление. Използвайте всички източници, които са ви на разположение, само и само да имам информацията до час.

Отново затвори. През следващите четирийсет и пет минути крачи из апартаментата си, хванал клетъчния телефон и сложил слушалки на главата си – необходимо притежание, когато не те свърта на едно място, а апартаментът ти е тъй обширен.

Телефонът извънтя отново. Раздаде се глас, който делово съобщи:

– Катрин Савидж е подала данъчна декларация за миналата година. Не можах да узная пълните подробности за толкова кратко време, но според източника ми обявеният доход е солиден. Наскоро е изпратила до Данъчното управление и съобщение за смяна на адреса си.

– Кажете ми го.

Джаксън записа адреса в Шарлътсвил, Вирджиния на лист хартия и го прибра в джоба си.

– Още нещо – каза гласът. – Източникът ми откри съвсем скорозна заявка във връзка с данъчното досие на Катрин Савидж.

– От нея?

– Не. Било формуляр 2848. Той упълномощава трето лице да представя данъкоплатеца по отношение на всичко, свързано с данъците.

– Кой е упълномощеният?

– Човек на име Томас Джоунс. Според досието той вече е получил справка за сметката ѝ, включително за смяната на адреса и за размера на миналогодишния данък. Успях да се сдобия с копие от формуляр 2848, попълнен от него. Мога да ви го изпратя веднага.

– Направете го.

Джаксън затвори и минута по-късно държеше факса в ръцете си. Погледна подписа на Катрин Савидж на формуляра. Извади оригиналите на документите, които Ду Ан бе подписала преди десет години във връзка със споразумението им за печалбата от лотарията. Подписите нямаха нищо общо, но Данъчното управление бе тровава институция и там никой не би отделил време да сравнява подписи. Фалшификация. Който и да беше човекът, той бе подал този документ без знанието на жената. Джаксън разгледа адреса и телефонния номер, които Том Джоунс бе посочил на свое име. Обади се на номера. Оказа се, че вече е изключен. Адресът бе пощенска кутия и Джаксън бе убеден, че и той ще

доведе до задънена улица. Мъжът знаеше доходите и новия адрес на Катрин Савидж, докато неговата личност бе останала скрита.

Но не този стъписващ факт ядоса Джаксън най-много, колкото и да бе тревожен. Той седна на стол и се втренчи в стената, потънал в разсъждения. Лу Ан се бе върнала в страната въпреки изричната му забрана. Не му се бе подчинила. Това беше много лошо само по себе си. Но проблемът се усложняваше и от факта, че сега и някой друг се интересува от нея. По каква причина? Къде се намираше този човек в момента? Вероятно на същото място, към което Джаксън възнамеряваше да се отправя: Шарлътсвил, Вирджиния.

Светлините на двата влака вече се виждаха по-ясно. Възможността за сблъсък с Лу Ан Тайлър се приближаваше все повече до реалността. Джаксън се върна в гримьорната си. Време беше за ново творение.

27

След като остави Лиса в „Сейнт Анс“, като се погрижи да я съпроводи до самата класна стая, както имаха навик да правят с Лу Ан, Чарли изкара рейндж роувъра от паркинга и потегли към града. През последните няколко месеца, докато Лу Ан седеше усамотена в планинската им крепост, Чарли бе този, който се срещаше с по-видните граждани във връзка с бизнес и благотворителната дейност. Преценили бяха с Лу Ан, че не могат да запазят в тайна нейното богатство в този малък, но космополитен град, а всеки опит да го сторят по-скоро би засилил подозренията. И тъй, задачата на Чарли бе да подготви почвата сред цвета на обществото за евентуалната поява на Лу Ан в него. Тази поява обаче щеше да е съвсем мимолетна. Всички разбираха необходимостта на невероятно богатите от уединение. Имаше много организации, желаещи да получат пари от Лу Ан, тъй че нормално бе от тях да се очаква пълно разбиране и съдействие. Кранчето беше вече отворено, тъй като Лу Ан бе раздала над сто хиляди долара като дарения за различни местни каузи. Докато караше по пътя, Чарли уморено поклати глава. Колко плановете, стратегии и всевъзможни ходове. Да бъдеш фантастично богат се оказваше огромна досада. На моменти той копнееше за някогашното време. Няколко долара в джоба, които му стигаха да се почерпи с бира и пакет цигари, от време на време – по някой бой в метрото. Усмихна се на себе си. Лу Ан най-сетне го бе отказала от цигарите преди около осем години и той знаеше, че с това значително удължава живота си. Но

понякога си позволяваше по една пура. Не можеше все пак да я остави да се държи като негова майка до смъртта му.

Предишните набези на Чарли в обществото на Шарлътсвил му бяха осигурили една връзка във важна инстанция и сега той възнамеряваше да получи оттам информация, която щеше да им помогне да установят кой е бил преследвачът на Лу Ан и по възможност да избегнат сериозните проблеми. Ако човекът искаше пари, тогава добре. Парите не бяха никакво затруднение. Средствата на Лу Ан бяха в такива раз мери, че можеха да удовлетворят и най-наглия изнудвач. Но ако нещата не опираха просто до пари? Проблемът бе там, че Чарли не знаеше какво точно е известно на мъжа и какво не. Беше споменал истинското име на Лу Ан. Дали знаеше също така за убийството на Дуейн Харви и за връзката ѝ с жертвата? За заповедта за арест отпреди десет години? И как изобщо я бе открил след толкова време? Следващият въпрос бе още по-критичен: известна ли му бе машинацията с лотарията? Лу Ан бе разказала на Чарли за някой си Рейнбоу. Рейнбоу е могъл да се досети. Проследил я беше как купува лотариен билет и веднага потегля за Ню Йорк, където печели огромно състояние. Дали беше схванал, че всичко е нагласено? И разказал ли беше на някого? Лу Ан нямаше представа. Какво ли бе станало с Рейнбоу? Чарли нервно облиза устни. Не можеше да се каже, че познава Джаксън, не го бе виждал дори. Но докато работеше за него, често разговаряха по телефона. Нямаше нищо натрапчиво в гласа му, струваше му се спокоен, пряк, много уверен човек. Чарли познаваше подобни хора. Те не се изхвърляха и никога не обещаваха повече от това, което имаха смелостта и възможностите да направят в действителност. Такива хора те гледаха право в очите, изразяваха се извънредно точно, без позьорство и преувеличения, а действията винаги отговаряха на думите им. Те биха те изкормили и продължили напред без капка угризение. Чарли отдавна бе решил, че Джаксън е от този тип. Потреперваше при мисълта, макар той самият да бе силен и безстрашен по природа. Тъй или иначе, Рейнбоу не беше сред живите, в това нямаше съмнение. И Чарли продължи да кара, погълнат от мисли.

28

Лу Ан спря колата си на алеята пред къщата. Никъде не видя пикапа. Мат Ригс вероятно бе излязъл с него по друга работа. Накани се да си тръгва, но простичката красота на неговия дом я накара да слезе от

беемвето и да се приближи до дървените стълби. Грациозните линии на старинната сграда и очевидното старание и умение при възстановяването ѝ събудиха у нея силно желание да разгледа къщата, макар собственикът ѝ да отсъстваше. Мина по широката веранда, като прекарваше ръка по изящната резба. Отвори рамката с мрежа и почука на външната врата, но отговор не дойде. Поколеба се и натисна бравата. Беше отключено. Там, където бе отграсла, хората също не заключваха вратите си. Сега, след като самата тя толкова се грижеше за сигурността, с радост установи, че още са останали такива места на света. Отново се поколеба. Ако влезеше в дома на човека без знанието му, нищо чудно още повече да усложни нещата. И все пак той можеше да не узнае. Тогава щеше да получи полезна информация за него, която да ѝ помогне да се спаси от надвисналата катастрофа.

Пристъпи вътре и тихо затвори вратата зад себе си. Дневната бе настлана с дъбови дъски с различна широчина, потъмнели от времето. Мебелировката бе проста, но грижливо подредена и с отлично качество. Лу Ан се запита дали Мат Ригс не е купил отделните мебели в лошо състояние и не се е заел лично с възстановяването им. Обиколи стаите, като тук-там се спираше да се полюбува на майсторството на собственика. От някои мебели все още се носеше мирис на лак. Навсякъде бе чисто и спретнато. Нямаше семейни снимки – нито на съпруга, нито на деца. Кой знае защо, това я озадачи. Стигна до кабинета му и надникна вътре. Приблужи тихо до бюрото му и там спря, защото дочу шум от вътрешността на къщата. Сърцето ѝ заби учестено и за миг ѝ хрумна да побегне. Ала шумът не се повтори и тя успокоена седна зад бюрото. Първото, попаднало пред очите ѝ, бе листът, на който Ригс бе нахвърлял бележките си. Името ѝ и друга информация за нея. Погледна подробностите относно хондата, а после и ръчния си часовник. Ригс явно беше човек, който нямаше навик да стои със скръстени ръце. Освен това очевидно разполагаше с неофициални източници на информация. Това я разтревожи. Лу Ан надникна през големия прозорец към задния двор. Там имаше постройка, която приличаше на хамбар. Вратата бе открехната и на Лу Ан ѝ се стори, че мярна движеща се фигура. Побърза да излезе от къщата, като пхна ръка в джоба си и стисна дръжката на пистолета.

Първо се насочи към колата си, но любопитството ѝ надделя, затова отиде до вратата на хамбара и надникна вътре. Пространството бе добре осветено от голяма лампа на тавана. По всичко изглеждаше, че служи като работилница и склад. По цялото протежение на две стени имаше тезгях и маси с всевъзможни инструменти. По другите две стени

имаше лавици с дървен материал, грижливо подреден по видове и размери. Тогава забеляза стълбата в дъното. Убедена бе, че в миналото е водела към площадка, на която се е складираło сено. Ала не бе забелязала Ригс да притежава животни, които да имат нужда от сено. Питаше се какво ли има там сега.

Бавно се заизкачва по стълбата и като стигна горе, застина в удивление. Озовала се бе в нещо като малък кабинет и обсерватория с два шкафа за книги, протрито кожено кресло, ниско канапе и печка за дърва. В един ъгъл имаше старинен телескоп, насочен към прозореца. Лу Ан приближи да го разгледа и сърцето ѝ подскочи – зад хамбара бе паркиран пикапът на Ригс.

Бързо се обърна, за да изтича надолу по стълбите, но се озова пред дулото на ловна пушка.

Когато Ригс видя кой е срещу него, бавно отпусна оръжието.

– Какво правите тук, по дяволите?

Тя се опита да мине покрай него, но Ригс я хвана за ръката. Тя обаче също тъй бързо успя да я освободи.

– Изплашихте ме до смърт – каза му.

– Съжалявам. И все пак какво търсите тук?

– Така ли имате навик да посрещате гостите си?

– Гостите ми обикновено влизат през предната врата, и то след като аз я отворя. А това със сигурност не е предната врата, нито пък имам спомен да съм ви канил.

Лу Ан се отдалечи от него, огледа пространството и отново спря очи на сърдитото му лице.

– Приятно място за размисъл. Не бихте ли желали да ми построите нещо подобно у дома?

Ригс се облегна на стената. Държеше пушката свалена, но в миг можеше да я насочи за стрелба.

– Най-добре да видите как ще се справя с оградата ви, преди да ме наемете за друга работа, мисис Савидж.

Тя се престори на изненадана, когато той я назова по име, но очевидно не можа да заблуди Ригс.

– Намерихте ли нещо друго интересно в кабинета ми, освен сведенията относно вас?

Погледна го с нарастващ респект.

– Проявявам известна параноя относно намесата в личния ми живот.

– Забелязах. Затова ли носите пистолет?

Лу Ан погледна към джоба си. От него се подаваше дръжката на оръжието ѝ.

– Наблюдателен сте.

– Трийсет и пет милиметровият пистолет няма да ви свърши много работа. Използвайте деветмилиметров, ако наистина държите на своята неприкосновеност и сигурност. Ето какво ви предлагам. Извадете пистолета си, като го хванете за дулото, за да се разделя и аз с пушката.

– Та аз няма да ви застрелям.

– Права сте, мисис Савидж, в никакъв случай – с равен глас изрече той. – А сега направете каквото ви казах, много бавно.

Лу Ан хвана пистолета за дулото и го измъкна.

– Сега извадете патроните и ги сложете в единия си джоб, а оръжието в другия. Ще броя до шест. Не се опитвайте да правите глупости.

Лу Ан изпълни каквото ѝ бе казано и го погледна ядосано.

– Не съм свикнала да ме третират като престъпник.

– След като нахлувате в дома ми с оръжие, точно така ще ви третирам. Бъдете благодарна, че не реших първо да стрелям, а после да задавам въпроси. Тия едри сачми са доста болезнени.

– Не съм нахлула. Вратата беше отворена.

– Такова оправдание не минава в съда – парира я той.

Когато Ригс се увери, че е изпразнила пистолета, остави пушката си на една лавица. После скръсти ръце на гърдите си и отправи поглед към нея.

Леко притеснена, Лу Ан продължи обясненията си.

– Кръгът ми от приятели е много тесен. И когато някой се намеси в него, естествено е да проявя любопитство.

– Странно. Вие го наричате намеса, а по моя оценка онова, което направих тази сутрин, бе оказване на помощ. Лу Ан отмахна един кичур коса от лицето си.

– Слушайте, мистър Ригс...

– Приятелите ме наричат Мат. Не сме приятели с вас, но ви давам това право – сухо изрече той.

– Предпочитам да ви наричам Матю, за да не ви нарушавам правилата.

Ригс се стъписа за миг, но бързо се овладя.

– Все едно.

– Чарли каза, че сте били полицаи.

– Не съм заявявал подобно нещо. Тя го погледна с нескрита изненада.

– А не сте ли били?

– Какъв съм бил не е ваша работа. И още не сте ми отговорили защо сте тук.

Тя потърка с ръка старото кожено кресло. Не отговори веднага, а Ригс не направи нищо, за да наруши мълчанието преди нея.

– Онова, което се случи сутринта, е по-сложно, отколкото изглежда – подхвана тя. – Вече съм взела мерки по този въпрос. – Помълча, после вдигна глава, за да срещне погледа му. – Високо цена постъпката ви. Притекохте ми се на помощ, без да сте длъжен. Дойдох, за да ви благодаря.

Напрежението на Ригс изчезна донякъде.

– Добре, макар че не очаквах благодарност. Просто имахте нужда от помощ, а аз се случих там, за да ви я окажа. Като едно човешко същество на друго. Светът щеше да е много по-добър, ако всички се ръководехме от това правило.

– Дойдох също така да ви помоля за услуга. Ригс наклони глава към нея в очакване.

– Много ще ви бъда задължена, ако забравите за случката от тази сутрин. Както казах, двамата с Чарли ще се погрижим за това. Ако се намесите и вие, може да усложните положението ми.

Ригс поразмишлява над думите ѝ няколко мига.

– Познавате ли човека?

– Не ми се иска да навлизаме в тази тема.

Ригс потърка брадичката си.

– Знаете ли, онзи мъж ме блъсна с колата. Няма как да не се чувствам намесен.

Лу Ан се приближи до него.

– Вярно е, че не ме познавате, но за мен ще означава много, ако просто престанете да се занимавате с това. Повярвайте ми.

Ригс се почувства привлечен към нея, макар че в действителност не бе помръднал и на сантиметър. Очите му бяха приковани в лицето ѝ и дневната светлина, нахлуваща през прозореца, помръкна, сякаш наблюдаваше слънчево затъмнение.

– Ето какво ще направя. Ако онзи не ми създава други неприятности, ще забравя станалото.

От облекчението раменете на Лу Ан се отпуснаха.

– Благодаря ви.

Мина покрай него на път към стълбата. Ароматът на парфюма ѝ го лъхна и той усети как кожата му леко настръхва. Много отдавна не бе

изпитвал това чувство.

– Имате красив дом – каза тя.

– Не може да се сравнява с вашия.

– Сам ли реставрирахте къщата?

– Почти изцяло е мое дело. Доста съм сръчен.

– Защо не се отбиете утре да поговорим за допълнителната работа, която смятам да ви възложа?

– Мисис Савидж...

– Наричайте ме Катрин.

– Катрин, не е нужно да купувате мълчанието ми.

– Към обяд, става ли? Ще хапнем заедно.

Ригс я погледна изпитателно, после сви рамене.

– Мога да се освободя.

Тя тръгна надолу по стълбите, но той я догони с думите:

– Само не си въобразявайте, че оня с хондата ще се откаже.

Тя се извърна и отправи красноречив поглед към пушката, преди да насочи очи към него.

– Отдавна съм престанала да си въобразявам каквото и да е, Матю.

– Каузата е благородна, Джон, а тя обича да подкрепя благородни каузи.

Чарли се облегна на креслото и отпи от горещото кафе. Седеше на маса до прозореца в ресторанта „Шопарска глава“ край Айви Роуд, малко на запад от университета на Вирджиния. Пред него и събеседника му имаше чинии с остатъци от закуска. Мъжът насреща му грейна.

– Не мога да изразя колко много означава това за града ни. Това, че тя е тук... че и двамата сте тук, е прекрасно.

Облечен в скъп двуреден костюм, с вратовръзка на едри точки и също такава кърпичка в джобчето, къркосият Джон Пембъртън бе един от най-преуспяващите търговци на недвижими имоти в района. Той бе също така начело на много благотворителни организации и местни комитети. Знаеше буквално всичко, което се случваше в града и околностите му, и тъкмо по тази причина Чарли го бе поканил на закуска. Комисионата за продажбата на дома на Лу Ан бе напълнила джоба на Пембъртън с шестцифрена сума, тъй че той бе техен приятел навеки.

Сведе поглед към скута си и когато го върна към Чарли, по лицето му бе изписана глуповата усмивка.

– Надявам се в някакъв момент лично да се запозная с мисис Савидж.

– На всяка цена, Джон. Тя също с нетърпение очаква да се срещне с

теб. Само че няма да стане веднага. Води доста затворен живот.

– Да, разбирам. Тук наоколо е пълно с такива хора. Кинозвезди, писатели и прочие, които имат толкова пари, че не знаят какво да ги правят.

По устните на Пембъртън заигра неволна усмивка. Чарли отгатва-ше, че той си мечтае за огромните комисиони, които щеше да получи от пристигането на подобни хора в околността или от заминаването им оттук.

– Ще трябва за известно време да се задоволиш с моята компания – усмихнат заяви Чарли.

– А тя е много приятна – механично го увери Пембъртън.

Чарли остави чашата си с кафе и отмести настрани чинията. Ако още пушеше, тъкмо сега би си запалил цигара.

– Наехме Мат Ригс да ни свърши една работа.

– За оградата, знам. Без съмнение това е най-голямата му поръчка досега.

Като забеляза изненадания поглед на Чарли, той се усмихна леко смутен.

– Въпреки космополитния си вид Шарлътсвил на практика е малък град. Почти всичко, което се случва, много скоро се научава от повечето хора.

При тези думи Чарли изтръпна. *Дали Ригс бе споделил вече с някого? Не допуснаха ли голяма грешка, като се заселиха тук? Не беше ли по-разумно да се установят в многомилионния Ню Йорк?*

Отърси се с усилие от тези смущаващи мисли и продължи темата.

– Така е. Той представи чудесни препоръки.

– Работи отлично, а освен това е надежден човек и професионалист.

Според местните стандарти е сравнително нов тук, дойде едва преди пет години, но никога не съм чул да се каже лоша дума за него.

– А откъде дойде?

– От Вашингтон. От самата столица, не от щата.

– Значи и там е бил строител? Пембъртън поклати глава.

– Не, получи лиценз за предприемач след пристигането си.

– Все пак може би там е учил занаята.

– Според мен той има вроден талант. Първокласен дърводелец е, но чиракува две години при Ралф Стийд, един от най-добрите местни строители. После Ралф почина и Ригс подхвана самостоятелен бизнес. Справя се много добре и работи здраво. Няма да съжелявате, че сте му поверили оградата.

– Сигурен съм. И все пак ми е чудно как тъй е дошъл в нов град и се е впуснал в нова област. За това се иска голям кураж. Видях се вече с него и няма вид като да е дошъл при вас направо от колежа.

– Не е така, наистина – отвърна Пембъртън и като огледа малкия салон, додаде с понижен глас. – Не си първият, който проявява интерес към миналото на Ригс.

Чарли се наведе напред и двамата съвсем заприличаха на заговорници.

– Тъй ли? Да не напипах някоя местна интрига? – подхвърли Чарли, като се опита да придаде на тона си лековатост и безгрижие.

– Е, носят се слухове, а колко са верни, един бог знае. Но от няколко места чух, че Ригс имал важен пост във Вашингтон. – Пембъртън помълча за по-голям ефект. – Работел в разузнаването.

Скрит зад каменна маска, Чарли с мъка удържа току-що изядената закуска в стомаха си. Лу Ан наистина бе имала късмет да бъде сред избраниците на Джаксън, които да спечелят от лотарията, но пък и лошият ѝ късмет си го биваше.

– В разузнаването, казваш? Какво, шпионин ли е бил? Пембъртън разпери ръце.

– Кой го знае? При такива хора тайната е неразделна част от живота им. И с мъчения няма да изкопчиш нито дума от тях. По-скоро ще си съдвчат ампулката цианид и кротко ще се споминат.

Пембъртън очевидно имаше склонност към известен драматизъм, примесен със загадъчност и опасности, стига да ги съзерцаваше от разстояние.

Чарли разтърка лявото си коляно.

– Аз пък чух, че бил полицай.

– Кой ти го каза?

– Не си спомням. Някой го подхвърли между другото.

– Ако е бил полицай, лесно може да се провери. Виж, до списъците на шпионите няма достъп.

– Значи с никого не е споделял за миналото си?

– Само с най-общи фрази. Сигурно затова си чул, че е бил полицай. Хората сами си досъчиняват свои версии.

– Гледай го ти – измърмори Чарли и се облегна, като се стараше да изглежда спокоен.

– И все пак като строител няма равен. Ще ви свърши добра работа. – Пембъртън се засмя. – Стига да не вземе да души наоколо. Ако наистина е бил шпионин, едва ли е изгубил старите си навици. Ето аз

например съм водил съвсем почтен живот, но всеки си има кирливи ризи и не иска да излизат на показ, не съм ли прав?

Чарли се покашля, преди да отговори.

– При едни са по-малко, при други повече.

Чарли отново се наклони напред, скръстил ръце на масата. Бързаше да промени темата, при това щеше да осъществи и друга цел.

– Джон – понижи глас той, – ще те помоля за една малка услуга.

Усмивката на Пембъртън стана още по-широка.

– Само кажи, Чарли, и смятай въпроса за уреден.

– Оня ден в къщата дойде един човек да иска дарение за някаква благотворителна организация.

Пембъртън се смая.

– Как се казва?

– Не беше местен – побърза да каже Чарли. – Представи се, но не съм сигурен, че това е истинското му име. Изглеждаше ми някак подозрителен, нали разбираш?

– Напълно те разбирам.

– Човек в положението на мисис Савидж трябва да е много предпазлив, защото по света ги има всякакви.

– Аз ли не го знам. Много неприятно, наистина.

– Не ще и дума. Та човекът каза, че щял да остане известно време по тия места. Поиска повторна среща с мисис Савидж.

– Надявам се, че няма да се съгласиш с това.

– Още не съм му дал отговор. Остави ми телефонен номер, но не е местен. Позвъних и се обади служба за съобщения.

– А как се казва фондацията?

– Не помня точно, но беше нещо, свързано с медицински изследвания,

– Лесно е да скалъпиш такава измислица – с осведомен вид заяви Пембъртън. – Аз, разбира се, нямам опит с подобни измамници, но чувам, че доста са се навъдили.

– Оттам идват и опасенията ми. Та, с две думи, тъй като онзи каза, че ще поостане повечко, помислих си, че може би е наел жилище. Продължителният престой в хотел би му излязъл доста скъп, особено ако преживява с измами.

– Питаш дали съм в състояние да разбере къде може да се с настанил?

– Именно. Не бих те молил за това, ако не беше наистина важно. За такива неща никога не пестя усилия. Искам да знам с кого си имам

работа, в случай че се появи отново.

– Разбира се – с готовност потвърди Пембъртън и отпи от чая си. – Непременно ще проверя. Аз също съм загрижен за мисис Савидж.

– Много ще сме ти благодарни за съдействието. Впрочем споменах пред нея за някои от другите ти благотворителни дейности и тя се отзова ласкаво за тях и твоя личен принос.

Пембъртън вече цял сияеше.

– Защо не ми дадеш описание на човека? Цялата ми сутрин е свободна и мога да предприема лично разследване. Ако се намира в периметър от осемдесет километра, с моите връзки няма как да не го открия.

Чарли описа човека, остави на масата пари за сметката и се изправи.

– Много сме ти задължени, Джон.

29

Томас Донован оглеждаше улиците на града в търсене на място да паркира. Джорджтаун не беше прочут с изобилие от свободно пространство за автомобили. Караше нова кола под наем – крайслер от последните модели. Зави по Уискънсин Авеню и най-после забеляза празнина в една от страничните улици, недалеч от целта на посещението си. Докато вървеше пеш, започна да ръми. Озова се в много тих богаташки квартал с големи тухлени или облицовани с дърво къщи, принадлежащи на едри бизнесмени и политици. Вървейки, оглеждаше сградите. Зад някои прозорци виждаше елегантно облечени собственици, седнали с питие пред камините, разменящи си целувки след още един ден, през който вероятно бяха променили света или просто бяха увеличили още малко солидното си състояние.

Наоколо бяха събрани толкова много богатство и власт, че произведената енергия сякаш струеше навън, пронизвайки – Донован. Никога не бе имал амбиции за пари и власт, ала занятието му често го поставяше в близост до хора, които бяха дарени в изобилие с едно от двете, та дори и с двете едновременно. Позицията му бе удобна да играе ролята на алтруистичен циник и Донован често ѝ се отдаваше изцяло по простата причина, че вярваше в онова, с което си изкарваше хляба. Даваше си сметка за иронията на това положение. Защото, ако не бяха богатите и силните на деня с техните пороци, към кого щеше да отправя острите си стрели?

Най-сетне Донован спря пред внушителен дом: стогодишна триетажна тухлена сграда, зад еднометров зид, над който се извисяваше черна ограда от ковано желязо. Отключи портата и тръгна по пътеката. С друг ключ си отвори масивната дървена врата на къщата и побърза да съблече мокрото си палто. Мигом се появи камериерката, която го пое от него. Беше в традиционната за длъжността си униформа и му заговори с добре тренирана почтителност.

– Ще предам, че сте тук, мистър Донован.

Той ѝ кимна бързо и влезе в салона, където спря за малко пред камината, за да се постопли на буйния огън, после се огледа със задоволство. Израснал бе в работническо семейство, но не криеше удоволствието, което му носеха кратките съприкосновения с лукса. Това несъответствие в характера му много го притесняваше на младини, но сега го приемаше съвсем естествено. Напредването на възрастта си имаше своите предимства, като например постепенното отървяване от чувството за вина чрез сваляне на пласт след пласт, както се бели глава лук.

Тъкмо си бе приготвил питие от запасите в барчето, когато жената се появи в стаята.

Тя приближи до него с бърза стъпка и го целуна. Донован хвана ръката ѝ и нежно я помилва.

– Липсваше ми – каза тя.

Той я поведе към дивана до стената. Седнаха плътно един до друг, коленете им се докосаха.

Алиша Крейн бе дребничка, около трийсет и пет годишна, с дълга коса, която изглеждаше повече пепелява, отколкото руса с всеки изминал ден. Роклята ѝ бе скъпа, а бижутата по китките и ушите ѝ допълваха пищната елегантност на тоалета; и все пак общото впечатление бе на дискретно издържан стил. Чертите ѝ бяха изящни, а носът – тъй малък, че почти се губеше сред блясъка на тъмнокафявите очи. Макар да не бе красива в традиционния смисъл на думата, осезаемото излъчване на богатство и нейната изисканост я правеха много приятна.

Бузата ѝ леко потрепна, когато той я погали.

– Ти също ми липсваше, Алиша. Много.

– Не обичам, когато се налага да отсъстваш. – Говорът ѝ, бавен и отчетлив, издаваше култура и достойнство, но звучеше прекалено официално за сравнително млада жена.

– Това е част от работата ми – усмихна се той. – А покрай теб ми става все по-трудно да си върша работата.

Алиша Крейн наистина го привличаше. Може и да не беше най-

ярката звезда във вселената, но бе добър човек и ѝ липсваше претенциозната надменност, присъща на хората с нейното богатство.

Внезапно тя възкликна:

– Но защо, за бога, си обръснал брадата си?

Донован потърка с длан гладката кожа.

– Беше време за промяна – побърза да каже той. – Нали знаеш, че и мъжете преминават през един вид менопауза. Според мен се подмладих с десет години. Какво ще кажеш?

– Мисля, че си точно толкова хубав, колкото беше и с нея. Всъщност напомняш ми донякъде на татко. Когато беше по-млад, разбира се.

– Благодаря ти, че се опитваш да лъжеш стареца – усмихна се той. – А това, че ме сравняваш с него, е голям комплимент.

– Ще кажа на Маги да ни сервира вечеря. Сигурно си прегладнял.

– Благодаря ти, Алиша, а след това бих искал да взема гореща вана.

– Да, от дъжда по това време на годината доста застудява. – Тя се поколеба за миг. – Налага ли ти се пак да заминаваш скоро? Бихме могли да отидем на островите. В този сезон там е много красиво.

– Звучи прекрасно, но ще трябва да почака. Заминавам утре.

В очите ѝ се изписа разочарование, преди тя да ги наведе.

– О, така ли...

Той повдигна брадичката ѝ и срещна погледа ѝ.

– Алиша, днес открих нещо важно, в което не бях докрай сигурен. Беше риск от моя страна, но понякога трябва да се рискува, ако искаш да постигнеш успех. – Той си спомни паниката в очите на Лу Ан Тайлър, която бе зърнал сутринта. – Никога не знаеш ще излезе ли нещо от дългото душене и обикаляне. Но и това е част от играта.

– Чудесно, Томас, много се радвам за теб. Но се надявам, че не те грози опасност. Не знам какво ще правя, ако нещо ти се случи.

Той се облегна назад, припомнил си своите сутрешни безразсъдства.

– Умея да се пазя. Но никога не поемам излишни рискове. Оставям това за младежите, които сега навлизат в професията – успокои я той.

Погледна я; изражението ѝ бе като на дете, което слуша в захлас разказа за приключенията на своя герой. Донован допи питието си. Герой. Харесваше му да го приемат за такъв. На кого не би харесало? Кой не се нуждаеше понякога от подобно неподправено възхищение? Усмихна се сърдечно на Алиша и пое малката ѝ ръка в своята.

– Обещавам ти, че след като пусна репортажа, ще заминем на дълга ваканция. Някъде на топло, където има много за пиене и ще мога да си

възстановя моряшките умения. Отдавна не съм го нравил и не се сещам за някой друг, с когото повече да ми се иска да го опитам. Как ти се струва това?

Тя облегна глава на рамото му и леко стисна ръката му.

– Прекрасно.

30

– Ти го покани на обяд? – Чарли се взря недоумяващо в Лу Ан. На набръчканото му лице бяха изписани ярост и безсилие. – Ще ми кажеш ли защо го направи? Най-напред ще ми обясниш ли защо, по дяволите, си ходила там?

Бяха в кабинета на Чарли. Лу Ан стоеше до масивното бюро. Чарли бе развил целофана на дебелия пура и тъкмо се канеше да я запали, когато тя му бе съобщила за сутрешната си екскурзия.

Сега му се озъби предизвикателно.

– Не можеш просто да седя със скръстени ръце.

– Казах ти, че аз ще се оправям. Не ми ли вярваш вече?

– Разбира се, че ти вярвам, Чарли. Не става дума за това. – Лу Ан смекчи предизвикателното си изражение, приседна на страничната облегалка на стола и прекара пръсти през отгняващата му коса. – Реших, че ако се добера до Ригс, преди да е направил нещо, и му се извиня, а после го накарам да се откаже, ще бъдем в безопасност.

Чарли поклати глава. Остра болка проряза лявото му слепоочие и той се намръщи, но пое дълбоко дъх и я прегърна през кръста.

– Лу Ан, тази сутрин имах много интересен разговор с Джон Пембъртън.

– С кого?

– С търговеца, който ни продаде къщата. Това не е важно. Важното е, че познава всички и всичко в този град. И сега ще се опита да открие мъжа в хондата. Заради нас.

– Да не си му казал. – подскочи Лу Ан.

– Измислих някаква история и той я глътна като шоколадова тортичка. Ние с теб май станахме царе на измислиците през тия години, а?

– Така се оказва – мрачно кимна Лу Ан. – Става все по-трудно да си спомня кое е истина и кое не.

– Поговорихме си и за Ригс. Накарах го да ми разкаже нещо повече за него, да мога да го преценя.

– Не е ченге. Попитах го и той ми каза, че не е, а ти твърдеше, че бил.

– Знам, подведох те, но Ригс ме заблуди.

– Какъв, за бога, е тоя човек тогава? И защо е цялата тайнственост?

– Виж кой пита! – Лу Ан заби шеговито лакът в кръста на Чарли, но усмивката ѝ изчезна при следващите му думи.

– Пембъртън смята, че Ригс е таен агент. Шпионин на правителството.

– Таен агент? От ЦРУ, искаш да кажеш?

– Откъде да знам, по дяволите. Да не би да тръгне да тръби наляво и надясно за кого работи. Никой не знае със сигурност. Миналото му е доста мъгляво по думите на Пембъртън.

Лу Ан се сети колко бързо бе събрал информация за нея Ригс и потърпна. Нещата придобиваха смисъл. Но все още не беше убедена.

– И сега прави огради в щата Вирджиния. Не съм чувала някой таен агент да се е пенсионирал.

– Много криминални филми гледаш. Дори агентите си сменят работата или се пенсионират. Особено след края на Студената война. Има и много длъжности в областта на набиране на информация. Не всички предполагат дълъг шлифер, пистолет под мишницата и заговори за убийство на чуждестранни диктатори. Може да е бил просто канцеларски плъх, който цял живот е обработвал въздушни снимки на Москва.

Лу Ан си припомни срещата с Ригс в дома му. Как държеше пушката, колко наблюдателен са оказа, колко много знаеше за огнестрелните оръжия. И накрая самоувереното му и хладнокръвно държане.

– Не ми прилича на канцеларски плъх – поклати решително глава тя.

– И на мен – въздъхна дълбоко Чарли. – И как мина? Лу Ан се изправи и се облегна на вратата с ръце в джобовете на джинсите си.

– Вече беше изровил някаква информация за мен и хондата. Изпях подробно нашата версия, така че там няма да има проблеми.

– А нещо за хондата?

– Взета била под наем във Вашингтон – сви рамене Лу Ан. – Името му изглеждало фалшиво. Най-вероятно задънена улица.

– Бързо действа тоя Ригс. Ти как разбра всичко това?

– Исках да поразгледам някои неща в кабинета му. Когато ме хвана, беше с пушка в ръка.

– Господи, Лу Ан, ако наистина е бивш агент, имаш късмет, че не ти е пръснал черепа.

– Тогава не ми изглеждаше толкова опасно. Какво пък, нали всичко свърши добре!

– Престани да поемаш глупави рискове. Наистина трябва да се намесе по-решително. И какво друго му каза?

– Признах, че преследването с колата ни тревожи и че вземаме мерки.

– И той го прие? Без повече въпроси? – Тонът на Чарли беше доста скептичен.

– Говорех истината, Чарли – заяви разгорещено тя. – Умирам от удоволствие, когато ми се удава случай, колкото и рядко да е това, да не изричам лъжи.

– Добре де, добре. Не исках да те дразня. Господи, държим се, сякаш сме женени от сто години.

– Ние сме женени от сто години, Чарли – усмихна се Лу Ан. – Просто имаме повече тайни от обикновените семейства.

Чарли запали пурата си.

– Значи смяташ, че Ригс е чист? И няма да души наоколо?

– Струва ми се, че е много любопитен и има право да бъде. Но ми каза, че няма да се бърка, и аз му вярвам. Не знам защо, но е така.

– И той ще дойде утре на обяд. За да го опознаеш по-добре, предполагам.

Лу Ан се взря в Чарли за миг. Имаше ли нотка на ревност в гласа му?

– Така можем да го държим под око, а и да понаучим нещо повече за него. Може би и той си има своите тайни. Поне така ми се струва – сви рамене тя.

– В такъв случай, ако всичко е наред с Ригс, ни остава да се тревожим само за оня с хондата. – Чарли издуха дима от пурата си право напред.

– Не е ли достатъчно?

– Едно зло ни стига за момента. А ако Пембъртън го открие, може и да си решим проблемите.

– Какво ще правиш, ако го открие? – погледна го нервно Лу Ан.

– Мислих доста по въпроса. Реших да играя открито, да го накарам да свали картите си и да видим какво, по дяволите, иска. Ако са пари, ще уредим нещата.

– А ако не иска само пари? – Трудно ѝ беше да продължи. – Ако знае за лотарията?

Чарли извади пурата от устата си и се взря изненадано в нея.

– Не виждам откъде може да научи. Но дори и да е така, макар че става дума за шанс едно на милиард, можем да живеем на много други места, Лу Ан. Още утре може да ни няма тук.

– Пак ли да бягаме? – Гласът ѝ беше тъжен и уморен.

– Представи си другия вариант. Не е много приятен.

Тя протегна ръка и измъкна пурата от пръстите му. После я стисна между зъбите си, пое дълбоко дима и бавно го издиша.

– Кога трябва да ти се обади Пембъртън?

– Не сме се уговарили. Може да е довечера, може другата седмица.

– Каж ми, като ти се обади.

– Вие първа ще научите, госпожо. Тя отвори вратата.

– А, между другото, аз поканен ли съм на обед утре? – попита той.

– Разчитам на присъствието ти, Чарли – усмихна се кокетно тя и се отдалечи. Чарли се надигна и изпрати с поглед грациозната ѝ фигура, после затвори вратата и седна зад бюрото. Пурата димеше в устата му.

Ригс беше с памучни панталони, а меката яка на ризата му се подаваше над карирай пуловер. Беше взел джипа на един съсед, защото пикапът му още бе на поправка. Пък и черокито повече подходеше за това богаташко имение от очуканото му камионче. Преди да се изкачи по внушителните стълби, Ригс приглади току-що митата си коса. Напоследък не обръщаше кой знае какво внимание на облеклото. Сега беше решил, че самото и панталоните с ръб ще бъдат прекалено официални. В края на краищата ставаше дума за обяд, нали така? Пък и знаеше ли човек какво да очаква? Господарката на дома можеше да го накара да свърши някоя и друга дърводелска работа.

Прислужницата, която му отвори, го отведе в библиотеката. Ригс се запита дали не го наблюдават със скрита камера. Дали Катрин Савидж и нейният партньор не седяха сега в някаква претъпкана с монитори стая?

Той огледа просторното помещение. Погледът му с уважение пробяга по безбройните томове на лавиците. Дали бяха само за показ? Беше посещавал подобни домове. Но тук нещо му подсказваше, че не е така. Очите му се спряха на снимките над камината. Имаше една на Чарли и малко момиченце, което много приличаше на Катрин Савидж. Но снимка на Катрин Савидж нямаше. Изглеждаше странно, но и жената беше странна, така че в това имаше някаква логика.

Вратата се отвори и той се обърна. Първата среща с тази жена в неговия преустроен хамбар не го беше подготвила за втората.

Златистата ѝ коса се спускаше по изваяните рамене. Елегантната черна рокля стигаше до голите ѝ прасци и очертаваше всяка линия на стройното ѝ тяло. Мина му през ума, че на нея роклята би стояла еднакво добре както на селския панаир, така и на вечеря в Белия дом. Носеше подходящи ниски черни обувки. Ригс си представи, че към него се приближава гъвкава пантера. След секунда размишления реши, че жената е красива, но не съвършена. Че кой ли беше съвършен? Изникна още една забележителна подробност: макар че около очите ѝ вече се бяха появили няколко бръчици, около устните ѝ нямаше и помен от гънка. Сякаш тя никога не се усмихваше.

Странно, но малкият белег на брадичката ѝ само подсилваше привлекателността ѝ. Може би защото внасяше някакъв елемент на опасност, на приключение в нейното минало?

– Радвам се, че успяхте да дойдете – протегна му ръка тя и Ригс я стисна. Беше изумен от силата, която усети; дългите ѝ пръсти като че ли погълнаха голямата му охлузена длан. – Знам, че строителните предприемачи са много заети през деня. Никога не разполагате с времето си. Обедът ще бъде готов след няколко минути. Сали ще ни сервира на задната веранда. Масата в трапезарията е за петдесет души, затова реших, че за трима ще е прекалено потискаща. Искате ли да пийнете нещо преди това?

– Не, благодаря. Това дъщеря ви ли е? – Той посочи снимката. – Или по-малката ви сестра?

Тя се изчерви и седна на канапето, преди да отговори.

– Дъщеря ми Лиса. На десет години е. Не мога да го повярвам, времето лети така бързо.

– Сигурно сте били много млада – погледна я изпитателно Ригс.

– По-млада, отколкото трябва, но не съжалявам. Не бих се отказала от нея за нищо на света. Вие имате ли деца?

– Не съм имал този късмет – поклати глава Ригс.

Лу Ан беше забелязала липсата на венчална халка, макар че някои мъже просто не носеха такива неща. Но беше решила, че човек, който си изкарва хляба с ръцете, може да я е свалил просто за да не се нарани.

– А съпругата ви...

– Разведен съм – прекъсна я той. – От близо четири години. – Ригс пъхна ръце в джобовете си и отново обиколи стаята с поглед. Усети, че тя го наблюдава внимателно. – А вие?

– Вдовица.

– Съжалявам.

– Беше отдавна – сви рамене тя. Но някаква метална нотка в гласа ѝ подсказа на Ригс, че годините не са успели да изличат мъката от загубата.

– Мисис Савидж...

– Наричай ме Катрин, моля те – усмихна се закачливо тя. – Всичките ми приятели ми викат така.

Той се усмихна и седна до нея.

– А къде е Чарли?

– Тича по задачи. Но ще обядва с нас.

– И той ти е чичо? Лу Ан кимна.

– Жена му почина преди много години. Моите родители отдавна са мъртви. Той е единственият ми роднина.

– Доколкото разбрах, съпругът ти е имал доста успешен бизнес. Или пък ти. Не искам да обидя някого – ухили се Ригс. – Или е това, или някой от вас е спечелил на лотарията.

Пръстите на Лу Ан се впиха в облегалката на стола.

– Съпругът ми беше блестящ бизнесмен и ми остави много пари – заяви тя небрежно.

– То се вижда – съгласи се веднага Ригс.

– А ти? Тук ли си живял цял живот?

– Хайде, хайде, вече бях решил, че след вчерашното ми посещение си ме проверила най-подробно.

– Боя се, че не разполагам с твоите източници на информация. Не знаех, че строителните предприемачи разполагат с такава мрежа за сведения.

– Заселих се тук преди пет години. Станах чирак при един местен строител, който ме научи на занаята. Умря преди три години и тогава отворих собствена фирма.

– Пет години. Значи жена ти е живяла тук близо година?

– Разводът приключи преди четири години – поклати глава Ригс. – Бяхме се разделили месеци преди това. Сигурно още е във Вашингтон. Вероятно цял живот ще си бъде там.

– Да не се занимава с политика?

– Адвокатка е. Съдружник в голяма фирма. Има много политици сред клиентите си. И наистина преуспява.

– Трябва да е много добра в професията си. Това си е още един чисто мъжки свят. Както много други.

– Умна е – сви рамене Ригс. – Умее да привлича клиенти. Струва ми се, че затова се разделихме. Семейният живот започна да ѝ пречи.

– Разбирам.

– Не е особено оригинално, нали, но друго няма. Дойдох тук и никога не съм поглеждал назад.

– Значи ти харесва онова, което правиш?

– Има си и неприятните страни понякога. Като всяка работа. Но ми харесва да сглобявам разни неща. Това има терапевтичен ефект. И е много спокойно. Имах късмет, първите ми клиенти ме похвалиха и бизнесът върви добре. Както вероятно знаеш, наоколо има доста пари. Дори преди да дойдеш ти.

– Чух вече. Радвам се, че промяната в работата ти се е отразила добре.

Ригс се облегна назад и сви устни, преценявайки думите ѝ. Дланите му се свиха в юмруци, но жестът не издаваше нищо заплашително. След миг той се засмя чистосърдечно.

– Чакай да отгатна, чула си отнякъде, че съм или бивш агент на ЦРУ, или наемен убиец, който изведнъж е решил да зареже всичко и да грабне чука и триона в една доста по-спокойна обстановка.

– Откровено казано, за убиеца не бях чувала.

И двамата се усмихнаха едновременно.

– Знаеш ли, ако просто кажеш истината, хората ще спрат да си измислят. – Не можеше да повярва, че точно тя изрича тези думи, но го погледна най-невинно. Поне така се надяваше.

– Мислиш, че ме интересува какво говорят хората за мен? Ни най-малко.

– Смяташ, че е под достойнството ти, така ли?

– Ако съм научил нещо в живота, то е, че не бива да се вълнуваш какво си мислят или говорят другите. Вълнуваш се за себе си и това е достатъчно. Иначе ще откачиш. Хората могат да бъдат и жестоки. Особено тези, които би трябвало да се интересуват от теб. Казвам го от опит, повярвай ми.

– Да разбирам ли, че разводът не е минал особено леко?

– Не искам да се сравнявам с теб – продължи с наведена глава той, – но понякога загубата на съпруг или съпруга не е толкова мъчителна или болезнена, колкото един развод. Всяко нещо боли по различен начин.

Думите му несъмнено бяха искрени и Лу Ан се почувства виновна, че всъщност не е вдовица. Е, поне не беше загубила богат и любещ съпруг. Сега Ригс разголваше раните си в замяна на нейната откровеност. А тя както обикновено лъжеше. Дали изобщо вече щеше да каже нещо

вярно? Но как би могла? Истината би я унищожила, всички тези лъжи биха се срутили с гръм и трясък като взривена с бомба стара сграда.

– Прав си – каза тя и погледна часовника си. – Обедът трябва да е готов. А като свършим, искам да погледнеш отзад в двора. Мисля да построим там едно малко студио. – Тя се изправи и Ригс я последва с облекчение. Добре, че този странен разговор най-после бе приключил.

– Разбира се, Катрин, с удоволствие. За мен работата е винаги добре дошла.

Чарли ги застигна, докато вървяха към задната веранда. Двамата мъже се здрависаха.

– Радвам се, че те виждам пак, Мат. Сигурно си гладен. Сали прави страхотни вкусотии.

По време на обед се говореше само за екзотични ястия и напитки. Размениха се и някои местни клюки. Ригс установи, че между Катрин Савидж и Чарли съществува невероятно силна връзка. Какво пък, нали бяха роднини.

– Кога ще бъде готова оградата, Мат? – запита Чарли.

Двамата с Ригс бяха на терасата. Лу Ан бе отишла да вземе Лиса от училище. Беше помолила Ригс да я изчака да се върне, за да поговорят за студиото. Ригс се запита дали това не е съзнателна маневра, за да може Чарли да измъкне повече информация, и реши, че трябва да бъде нащрек. И преди да може да отговори, Чарли му подаде пура.

– Пушиш ли такива неща?

– След такова ядене в такъв прекрасен ден, дори и да не пуших, щях да се изкуша.

Ригс взе пурата, отрязва края ѝ с ножичката, подадена от Чарли, и двамата замълчаха, отдадени на удоволствието.

– Смятам, около седмица за изкопните работи. Две седмици за почистване на терена, монтиране и поставяне, включително наливане на основите. Още една седмица за вратата и охранителната система. Общо един месец. Това съм посочил в договора.

– Знам, но понякога написаното на хартия не отразява реалността.

– Така е в строителството – въздъхна в знак на съгласие Ригс. – Но ще приключим преди студовете. Теренът не е толкова лош, колкото си мислех в началото. – Той млъкна за миг, после погледна Чарли право в очите. – След случилото се вчера днес ми се иска да пипна онова копеле. Сигурен съм, че и ти искаш същото.

Беше явна покана за разговор и Чарли не го разочарова.

– Седни, Мат. – Чарли посочи два бели метални стола до балюстрадата и се отпусна предпазливо на единия. – Тези чудесии са странно неудобни, а струват цяло състояние, все едно са от злато. Дизайнерът сигурно е получил луди пари за тях. – Погледът му се рееше в далечината. – Господи, колко е красиво тук.

– Една от причините да се установя на това място – кимна Ригс. – При това много важна.

– А какви бяха другите? – ухили се Чарли. – Шегувам се. То си е твоя работа. – Ригс добре забеляза къде постави ударението. Чарли се опита да се намести по-удобно на стола. – Катрин ми каза за вчерашния ви разговор.

– Така и предполагам. Не бива да се вмъква в чужди къщи все пак. Не е съвсем безопасно.

– Точно това й казах. Но тя е много упорита, макар да не личи от пръв поглед.

Двамата мъже размениха по една усмивка. Ех, тези жени.

– Благодаря ти, че си се съгласил да не се занимаваш повече със случая – заяви Чарли.

– Казах й, че докато онзи не ме притеснява, и аз няма да го притеснявам.

– Така и трябва да бъде. Убеден съм, че ситуацията ти е ясна – при това богатство Катрин е обект на всякакви инсинуации и явни заплахи. Безпокоим се и за Лиса. Стремим се да я пазим непрекъснато.

– Говориш май че от опит.

– Точно така. Това не е първият път. И няма да е последният. Не бива да им се обръща внимание. Искам да кажа, че Катрин би могла да си купи някой пустинен остров и никой да не може да се добере до нея. Но какъв живот ще е това? За нея и за Лиса?

– И за теб. Не ми изглеждаш престарял, Чарли. Май си готов да играеш в бейзболния мач в неделя, а?

При този комплимент Чарли просто засия от удоволствие.

– Едно време бях доста добър, играех Б полупрофесионален отбор. И сега гледам да не се запускам. А и Катрин се грижи за диетата ми. Разрешава ми да пуша от жал. Макар че напоследък годините ми натезават. Но си прав, не бих искал да съм на пустинен остров.

– Има ли нещо ново за оня с хондата? – запита Ригс.

– Работя по въпроса. Издирвам го по няколко канала.

– Не се обиждай, но ако го намериш, какво ще правиш?

– Какво би направил ти? – погледна го изпитателно Чарли.

– Зависи от намеренията му.

– Правилно. Така че, докато не го открия и не разбера какви са те, не знам какво ще направя. – В гласа му прозвуча враждебна нотка, но Ригс предпочете да не ѝ обръща внимание.

– Катрин каза, че иска да построи малко студио. Знаеш ли къде?

– Не сме говорили за това – беше неочакваният отговор. – Струва ми се, че е някаква нова прищявка.

Ригс го погледна озадачено. Това нарочно ли беше? Сякаш Чарли му заявяваше най-открито, че новата поръчка е чисто и просто отплата за това, че ще си държи устата затворена. Или имаше и друга причина?

– За какво ще го използва?

– Има ли значение?

– Всъщност да. Ако е за рисуване, трябва да има повече светлина. Тогава ще сложа капандури на тавана и вентилационна система за изпаренията от боите. Ако иска просто да чете или да спи там, ще го построя по друг начин.

– Разбирам – кимна замислено Чарли. – Не знам за какво иска да го използва. Но знам, че не може да рисува.

Двамата замълчаха. Накрая тишината бе нарушена от приближаването на Лу Ан и дъщеря ѝ. Вратата се отвори и двете излязоха на терасата. На живо Лиса приличаше на майка си още повече, отколкото на снимката. Имаха една и съща походка, грациозна и овладяна, без загуба на излишна енергия.

– Лиса, това е мистър Ригс.

Макар и да нямаше много опит с деца, той се опита да бъде естествен и усмихнато подаде ръка.

– Викай ми Мат, Лиса, моля те.

Малката също се усмихна и възторжено стисна ръката му.

– Добре дошъл у нас, Мат.

– Е, това се казва стискане – изохка весело той и погледна Лу Ан, а после Чарли. – Трябва да е по наследство. Ако реша да идвам тук, ще си нося стоманена ръкавица.

Момиченцето се разсмя с глас.

– Матю ще ми построи студио, Лиса – каза майка ѝ. – Там някъде.

Лиса погледна къщата с неприкрито изумление.

– Тя не е ли достатъчно голяма? – При тези думи възрастните избухнаха в смях.

– Защо ти е това студио? – попита Лиса.

– Изненада. Всъщност може да ти разреши понякога да го използваш.

– Само ако има добри бележки – намеси се Чарли. – Как мина контролното? – Тонът му бе строг, но беше ясно, че е само на шега. Ригс разбра, че този мъж обича малката колкото майка ѝ, ако не и повече.

– Не ми писаха отличен – нацупи се момиченцето.

– Нищо, миличка – побърза да я успокои Чарли. – Сигурно аз съм виновен. Не ми върви много математиката.

– Ха-ха, получих отличен плюс – засия в усмивка Лиса, а Чарли я плесна закачливо по главата.

– Имаш чувството за хумор на майка си.

После Лиса отиде да обядва, Чарли се извини, че има работа, а Лу Ан и Ригс се отправиха към огромния двор отзад. Ригс беше обиколил веднъж имението и сега се насочи към равно сечище, откъдето имаше чудесен изглед към планините.

– Това място ми изглежда подходящо. При толкова много земя имаме разни възможности. Между другото, ако знаех за какво ще се използва, можех да избира нещо по-добро. Освен това имате достатъчно пристройки. Може да пригодим някоя от тях.

– Не, мисля, че се изразих достатъчно ясно. Искам нова сграда. Като твоята. На два етажа. На първия може да направим работилница – някой ден и аз ще имам хоби. Лиса рисува доста добре. Аз пък може да се захвана със скулптура. Изглежда ми доста успокояващо занимание. На втория етаж искам печка с дърва, телескоп, удобни мебели, лавици за книги, може би малка кухня, еркерни прозорци.

Ригс кимна и се огледа.

– Видях басейна. Искаш ли да направиш там някаква постройка? Или пък тенискортове?

– Другата пролет. Защо?

– Мислех си, че можем да ги обединим в общ план със студиото. Да използваме същите материали, да ги свържем по някакъв начин.

– Не – поклати глава Лу Ан. – Искам ги отделно. Ще направим голям павилион за гости до басейна. Лиса ще го използва най-вече, както и тенискорта. Те трябва да са близо до голямата къща. А студиото да е далеч. Някак си скрито.

– Добре тогава. Имаш достатъчно земя. – Той огледа наклона. – Ти не плуваш ли? А тенис?

– Като риба съм във водата, но никога не съм играла тенис и,

откровено казано, нямам никакво желание да започвам сега.

- Мислех, че всички богати хора играят тенис. И голф.
- Може би, ако си се родил богат. Невинаги съм имала пари.
- Джорджия.
- Какво? – погледна го стреснато Лу Ан.

– Опитвам се да определя акцента ти. Лиса със сигурност е била на много места. Ти имаш едва доловим акцент. Явно си прекарала доста години в Европа, но, както се казва, момичето може и да се махне от Джорджия, но не и Джорджия от момичето.

Лу Ан се поколеба за миг, преди да отговори.

- Никога не съм била в Джорджия.
- Така ли? Изненадан съм. Обикновено не греша в тия неща.
- Никой не е съвършен. – Тя отметна един кичур от очите си. – И така, какво предлагаш?

Ригс я изгледа с любопитство и чак тогава отговори;

– Трябва да направим планове. За да станат нещата точно както искаш. В зависимост от размера и сложността може да ни отнеме от два до шест месеца.

- Кога можеш да започнеш?
- Не и по това време на годината, Катрин.
- Толкова ли си зает?

– Това няма нищо общо. Никой нормален предприемач не би започнал подобен проект сега. Трябват ни архитектурни планове и строителни разрешения. Земята скоро ще замръзне и тогава не се налива бетон. Времето тук наистина може да изиграе лоша шега. Определено трябва да се започне през пролетта.

Лу Ан изглеждаше искрено разочарована. Тя се взираше в поляната, като че ли виждаше вече готово своето ново скривалище.

– Пролетта ще дойде, преди да усетиш, Катрин – каза Ригс, за да я поуспокои. – Л през зимата ще направим чудесни планове. Познавам отличен архитект. Мога да ти уредя среща с него.

Лу Ан почти не го чуваше. Щяха ли да бъдат тук следващата пролет? Сроковете на Ригс бяха охладили ентузиазма ѝ.

– Ясно. Благодаря.

Докато се връщаха, Ригс я докосна по рамото.

– Усещам, че не обичаш да отлагаш удоволствието. Ако можеш да го построиш сега, не бих се колебал. Някой безотговорен некадърник би ти взел парите и би вдигнал нещо, което до година-две ще падне. Но аз се гордея с работата си и искам да направя нещо хубаво за теб.

– Чарли каза, че имаш отлични препоръки – усмихна се тя. – Сега разбирам защо.

Минаваха покрай конюшната. Лу Ан я посочи с ръка.

– Това може да мине за хоби, нали? Яздиш ли?

– Не съм кой знае колко добър, но няма и да падна.

– Трябва да поюздим някой ден. Наоколо има много красиви места.

– Знам – беше изненадващият му отговор. – Разхождах се насам, преди имотът да се продаде. Между другото, направила си чудесен избор.

– Чарли откри имението.

– Изглежда ми добър човек.

– С него животът е много по-лесен. Не знам какво бих правила, ако го нямаше.

– Хубаво е да имаш такъв човек до себе си. Тя го погледна крадешком. Дватама продължиха бавно към къщата.

31

Чарли ги посрещна на задния вход. Изглеждаше възбуден и по блесналия му поглед Лу Ан отгатна причината; Пембъртън бе открил къде е отседнал мъжът с хондата.

Макар и да не го показва, Ригс усети флуидите, прехвърчащи между домакините му.

– Благодаря за обедата – каза той. – Сигурно си имате работа, а и аз съм насрочил няколко срещи за днес. – После се обърна към Лу Ай. – Катрин, обади ми се, като решиш за студиото.

– Добре. А ти ми се обади, ако решиш да поюздим заедно.

– С удоволствие.

Ригс си тръгна, а Лу Ан и Чарли се отпавиха към кабинета му и затвориха вратата.

– Къде е нашият човек? – запита тя.

– Съсед ни е.

– Какво?

– Наел е малка къща, на пет-шест километра оттук. Доста изолирана. Нагоре по шосе двайсет и две. Спомням си, че обиколих района, като се чудехме къде да почнем да строим. Едно време е имало голямо имение, но сега е останала само къщичката на пазача. Скоро минахме оттам с колата, не си ли спомняш?

– Много добре си спомням. Често съм яздила в тази посока. Този човек може да ни е шпионирал от месеци.

– Знам. Точно това ме безпокои. Пембъртън ми даде подробни инструкции как да стигна до мястото. – Чарли остави листа с указанията на бюрото и посегна да облече палтото си.

Лу Ан се възползва от това да хвърли един поглед върху листа. Само след миг се вцепени от изумление. Чарли отключи чекмеджето на бюрото и извади пистолет трийсет и осми калибър. Докато го зареждаше, Лу Ан се нахвърли върху него.

– Какво смяташ да правиш?

Без да я поглежда, той провери предпазителя и сложи пистолета в джоба си.

– Както си говорехме, отивам да проверя.

– Идвам с теб.

– Дума да не става! – изръмжа сърдито той.

– Идвам, Чарли.

– Ами ако стане напечено?

– И го казваш на мен?

– Знаеш какво имам предвид. Нека първо да проверя, да видя какво иска тоя досадник. Няма да предприемам нищо рисковано.

– Тогава защо ти е пистолетът?

– Казах, че аз няма да предприема нищо рисковано. За него не знам.

– Не ми харесва тая работа, Чарли.

– Да не мислиш, че на мен ми харесва? Казвам ти, това е единственият начин. Ако нещо стане, най-малко ти ми трябваш там в бъркотията.

– Не съм очаквала от теб да водиш войни вместо мен.

– Не можеш да ме спреш – погали я по бузата той и се усмихна. – Искам ти и Лиса да сте в безопасност. В случай че не си забелязала, това ми е целта на живота. Така съм решил.

– Моля те, Чарли, бъди внимателен. – Тя го изпрати до вратата.

– Знаеш, че винаги съм внимателен – самоуверено заяви той и излезе.

Секунда след това Лу Ан хукна към стаята си, преоблече се в джинси и мека риза и нахлузи дебели ботуши.

– В случай че ти не си забелязъл, Чарли, моята цел е ти и Лиса да сте в безопасност.

Тя грабна едно кожено яке от гардероба и затича към конюшната. Там оседла Джой и подкара в галоп по пътеката към отсрещните

хълмове.

Щом Чарли излезе на главния път, Ригс потегли след него с джипа. Беше решил, че вероятността нещо да стане след тръгването му е петдесет на петдесет. Един приятел му беше казал, че е видял Пембъртън и Чарли да закусват заедно предишния ден. Беше добър ход от страна на Чарли, самият Ригс сигурно също би постъпил така, ако трябваше да открие натрапника с хондата. Тази среща и днешната възбуда на Чарли подсказваха, че става нещо. Какво пък, ако грешеше, нямаше да загуби много време. Роувърът на Чарли излезе на шосе 22. Не беше лесно да не те забележат на междуселски път, но Ригс беше уверен, че ще се справи със ситуацията. На седалката до него беше пушката му. Този път щеше да е подготвен.

Чарли се огледа внимателно и спря в сянката на големите дървета. Къщата се виждаше в далечината. Човек би се запитал кой ли би построил нещо в подобна пустош, но Пембъртън му бе обяснил, че това е било дом на пазача на огромно имение, което вече не съществува. Чарли стисна пистолета в джоба си и излезе от колата. Пробивайки си път през храсталациите, той се доближи към постройката отзад. Първо спря до някаква барака, разтърка мръсотията по стъклото и различи вътре черната хонда. Браво, за това дължаха на Пембъртън едно хубаво малко дарение. За каквото пожелаеше.

Чарли изчака около десет минути, приковал поглед във вратата на къщата. Никакво движение, ни сянка, ни звук. Мястото изглеждаше изоставено, но колата в бараката опровергаваше това впечатление. Чарли се запромъкна предпазливо напред. И макар да се оглеждаше, не забеляза Ригс, който се бе свил зад гъст храсталак вляво от сградата.

Ригс свали бинокля. И той като Чарли не бе открил никакви признаци за човешко присъствие, но това не значеше нищо. Оня можеше да е вътре и да чака Чарли да влезе. Първо стреляш, после питаш. Ригс стисна пушката и зачака.

Предната врата беше заключена. Чарли можеше да счупи стъклото и да отключи отвътре или просто да я ритне, докато се отвори – не изглеждаше толкова здрава. Но ако в къщата имаше хора, ритниците можеха да провокират смъртоносен ответ. Ако пък нямаше никой, не искаше да оставя следи от влизането си. Чарли почука, стиснал с другата си

ръка подаващия се от джоба пистолет. Почака малко, после почука пак. Никакъв отговор. Той пусна пистолета в джоба и се взря по-внимателно в бравата. Не му изглеждаше много проста, но щеше да се справи. Измъкна отвертка и специални клещи от вътрешния джоб на палтото си. Слава богу, артритът още не беше сковал пръстите му. След няколко минути ключалката прищрака, Чарли завъртя топката и вратата се отвори. Престоят в затвора отново вършеше работа. Наострил уши, той прибра инструментите си и се приготви да влезе. Съзнаваше, че вътре може би го очаква капан. Пръстите му стиснаха здраво пистолета. Ако оня му дадеше повод да го използва, Чарли нямаше да се поколебае. Последниците от подобно действие бяха прекалено многобройни, за да ги анализира подробно, но поне няколко бяха за предпочитане от това да бъде разкрита тайната им.

Планът на къщата беше прост. Коридорът, който водеше право към задната врата, разделяше долния етаж на две приблизително равни половини. Кухнята беше отзад вляво, малката трапезария беше отпред. Вдясно бяха холът и сервизно помещение зад него. Обикновено дървено стълбище водеше към спалните на горния етаж. Чарли едва ли забеляза всичко това, защото вниманието му бе насочено към хола. Той се взря с изумление в компютъра; принтера, факса, и купищата папки. На корковото табло на стената бяха накачени изрезки от вестници и снимки.

Той прочете на глас някои от заглавията. Лицето на Лу Ан се срещаше най-често в различните фотографии. Цялата ѝ история бе извадена на показ: убийствата, Лу Ан спечелва лотарията, Лу Ан изчезва. Е, подозренията му се потвърдиха. Оставаше да открие кой е този мъж и още по-важно – какво иска от тях. Нищо в стаята не подсказваше подробности за самоличността на непознатия. Който и да беше, си знаеше добре работата.

Чарли се доближи до бюрото и дръпна едно чекмедже. Документите вътре не му разкриха нищо ново. С другите чекмеджета беше същото. За миг си помисли да опита с компютъра, но познанията му в тази област бяха практически нулеви. Тъкмо се канеше да претърси останалата част от къщата, когато погледът му се спря на някаква кутия в ъгъла. Защо пък да не погледне и там?

Вдигайки капака, Чарли неволно затрепери. Измърмори някаква ругатня под носа си, краката му омекнаха. Пред него лежеше един-единствен лист хартия, на който бяха изписани няколко имена. И името на Лу Ай фигурираше сред тях. Повечето бяха на хора, които Чарли познаваше: Хърман Руди, Уонда Трип, Ранди Стит, Боби Джоу Рейнълдс.

Всичките бяха спечелили на лотарията. Чарли лично беше охранявал повечето от тях. Както Лу Ан. И всички бяха ударили големите пари с помощта на Джайкън.

Чарли се подпря с трепереща ръка на прозореца. Очакваше да падне на доказателства, че мъжът знае за убийствата и участието на Лу Ан. Но изобщо не очакваше, че огромната манипулация с лотарията е разкрита. Космите на ръцете му настръхнаха.

Как? Как, по дяволите, е разбрал непознатият? И кой беше той? Чарли бързо затвори кутията, отправи се към вратата, пусна резето и я дръпна зад себе си. После с пълна газ се отдалечи.

Донован караше по шосе 29. Беше напуснал Вашингтон преди два часа и с нетърпение очакваше да тръгне отново на лов. Той несъзнателно натисна газта. Беше решил вече какви стъпки ще предприеме, за да принуди Лу Ан да отстъпи бързо. Най-хубавото беше, че всичко щеше да ѝ дойде изневиделица. При тази мисъл по лицето му се изписа искрено задоволство. Вярна беше поговорката, че синджирът се къса на най-ръждясалото място. Ти си това слабо място, Лу Ан, каза си Донован. И няма да ми се измъкнеш. Той погледна часовника си. Скоро щеше да пристигне в къщата. На седалката до него лежеше малокалибрен пистолет. Донован не обичаше оръжията, но не беше и безразсъден.

32

Макар и да зърна съвсем бегло лицето на Чарли, докато потегляше с роувъра, Ригс разбра, че нещо не е наред. И то сериозно. Той се обърна към къщата. Дали не трябваше да се опита да влезе и той? Би получил отговор на много въпроси. Почти беше решил да хвърли ези-тура, когато някакъв шум го накара да се свие отново зад храста и да се върне към ролята си на наблюдател.

Лу Ан бе вързала Джой за едно дърво на около стотина метра от къщата. Сега се приближаваше със същата грациозна походка, която Ригс бе забелязал и преди. Тя прилекна и зачака, оглеждайки предпазливо района. Въпреки непроницаемия храсталак Ригс се почувства като гол пред изпитателния ѝ поглед.

Дали знаеше, че Чарли вече е идвал и си е отишъл? Вероятно не. По лицето ѝ не можеше да се прочете нищо.

Лу Ан продължи да наблюдава мълчаливо къщата, после се

доближи до бараката. Погледна през прозореца, видя хондата, после взе малко пръст и кал от перваза и намаза малката дупка, която Чарли бе изтъркал. Ригс наблюдаваше тази процедура с нарастващо възхищение. Дори той можеше да не се сети за това. Чарли, естествено, не се бе сетил.

Лу Ан отново се обърна към къщата. Стоеше вдървено, с ръце в джобовите. Беше разбрала, че Чарли е бил тук. Освен това знаеше, че Чарли не е стоял дълго време, защото бе минала по много по-пряк път. Краткият му престой означаваше, че или не е намерил нищо, или е било нещо много опасно. Инстинктът ѝ подсказваше, че второто е много вероятно. Дали да си тръгне и да остави той да ѝ разкаже всичко? И макар че това щеше да е най-благоразумната постъпка, Лу Ан бързо се приближи до входната врата и завъртя топката. Тя не помръдна, въпреки че Лу Ан натискаше здраво. Лу Ан нямаше инструменти като Чарли, затова трябваше да намери друг начин за проникване. И тя го откри, от задната страна на къщата. След много блъскане успя да отвори един прозорец и бързо се вмъкна вътре.

Тя скочи от перваза на пода и прилекна. Оттук виждаше само кухнята. Притежаваше отличен слух и ако в къщата имаше някой, щеше да чуе дишането му, колкото и тихо да беше. Запромъква се напред и стигна хола, превърнат в нещо като офис. Очите ѝ се разшириха от изумление при вида на корковото табло с вестникарските изрезки. Лу Ан осъзна, че тук става дума за нещо повече от изнудване.

– По дяволите – изруга тихо Ригс и се хвърли на земята. Крайслерът профуча покрай него и се отправи към къщата. Шофьорът се бе привел над кормилото, но въпреки обръснатата брада Ригс го разпозна съвсем ясно. Преценявайки набързо ситуацията, Мат грабна пушката си и забърза към джипа.

Лу Ан чу приближаващата кола и се втурна към кухнята. Подаде предпазливо глава над перваза на прозореца и застина от ужас. Донован беше спрял зад къщата и излизаше от крайслера. Очите ѝ бяха приковани в pistolета в дясната му ръка. Той се отправи към задната врата. Лу Ан се отдръпна, обмисляйки трескаво всички възможни начини за бягство. Проблемът беше, че такива просто нямаше. Предната врата беше заключена и ако се опиташе да я отвори, той щеше да я чуе. Нямаше време да се измъкне през някой прозорец. Къщичката беше толкова

малка, че той неминуемо щеше да я забележи, ако останеше на първия етаж.

Донован пхна ключа в ключалката. Ако беше погледнал през машираното стъкло на вратата, щеше веднага да види Лу Ан. Тя направи крачка назад и тъкмо се канеше да изтича нагоре по стълбите, когато чу някакъв вой. Звукът беше режещ и остър, като че ли се беше включила алармата на кола. Тя се приближи безшумно до прозореца и видя как Донован трепва, блъсва полуотворената врата и изтичва отпред.

Нямаше време за губене. Лу Ан се хвърли към прозореца, през който бе влязла, претърколи се навън и хукна да бяга. Стигна до бараката и приклепна. Алармата още пишеше. Тя надникна иззад ъгъла и видя Донован да се отдалечава в посока на звука, описвайки широки движения с дясната си ръка, в която още стискаше пистолета.

Някой я сграбчи за рамото и тя едва не изпищя.

– Къде е конят ти? – Гласът на Ригс беше равен и спокоен.

Тя го погледна изумено и усети как внезапно обзелия я страх изчезва също така бързо.

– На около стотина метра. – Тя посочи към гъстата гора. – Това твоята аларма ли е?

Ригс кимна и стисна здраво ключовете за колата. Без да изпуска Донован от поглед, той се надигна и дръпна Лу Ан.

– Хайде, да бягаме!

И двамата хукнаха през откритата поляна. Ригс се спъна в някакъв корен и докато залиташе, пръстът му несъзнателно натисна копчето за изключване на алармата. Донован се обърна и се взря в тях. Лу Ан издърпа Ригс и след миг те се скриха в гората. Донован размаха пистолета.

– Хей, вие! – изкрещя той. – Спрете, по дяволите! – Макар и да бе насочил пистолета към тях, нямаше да стреля. Той не беше убиец.

Лу Ан бягаше като стрела и Ригс не можеше да я стигне. Беше си изкълчил глезена, успокои се той, но в интерес на истината, дори и да му нямаше нищо, пак не би могъл да тича като нея. Джой очакваше търпеливо пристигането на господарката си. Лу Ан бързо я отвърза и скочи на седлото, без дори да използва стремето. После подаде ръка на Ригс и го изтегли зад себе си. След миг се носеха по пътеката в пълен галоп. Ригс се обърна, но от Донован нямаше и следа. Естествено, при тази бързина! Той стисна Лу Ан здраво през кръста. Кобилата се носеше като вихър по лъкатушещите пътеки.

Бяха оставили Джой в конюшната и вървяха към голямата къща, когато той най-сетне наруши мълчанието.

– Виждам, че така се справяш с подобни ситуации. Нахълтваш с взлом в разни къщи. Мъчиш се да откриеш нещо. Защо ли се чудя? Нали така постъпи и с мен. – Той се взря сърдито в нея.

– Не съм нахълтвала с взлом при теб – отвърна също толкова възмутено тя. – И не си спомням да съм те молила да вървиш след мен.

– Тръгнах след Чарли, не след теб – поправи я той. – И добре, че бях там, нали така? Два пъти за два дни. Така ще си изхабиш деветте живота за една седмица. – Тя продължаваше да върви, кръстосала ръце на гърдите си, и да се взира неவிждащо напред. Ригс спря.

Тя също спря и наведе очи за миг. Когато вдигна глава, погледът ѝ беше много по-мек.

– Благодаря ти. Отново. Виж, колкото по-голямо е разстоянието между теб и нас тримата, толкова по-добре ще е за самия теб, гарантирам ти го. Забрави за оградата. Сигурно няма да останем дълго тук. И не се притеснявай, ще ти я платя, въпреки всичко. – Тя го изгледа тъжно, опитвайки се да отблъсне връхлиташите я чувства. Не бе изпитвала подобни от толкова време, че сега просто се плашеше. – Бъди щастлив, Матю. – Лу Ан се отправи към къщата.

– Катрин? – Тя продължаваше да върви. – Катрин! – извика той отново. Тя спря.

– Ще ми кажеш ли, ако обичаш, какво става? Може да ти помогна.

– Не смятам.

– Човек никога не знае.

– Аз знам, повярвай ми. – Тя отново тръгна към къщата.

– Ей, в случай че си забравила – последва я Ригс, – нямам кола, за да се прибера.

Ключовете вече летяха във въздуха, когато долетяха и думите ѝ.

– Вземи моята. Паркирана е отпред. Задръж я колкото пожелаеш. Имам друга. – Тя се обърна и влезе вътре.

Ригс стисна ключовете в дланта си и недоумяващо поклати глава. В този случай нищо не можеше да направи.

33

– Къде, по дяволите, беше? – Чарли излезе от кабинета и се облегна на рамката на вратата. Лицето му беше все още бледо и Лу Ан веднага забеляза тази подробност.

– Където и ти – отвърна тя.

– Какво? Лу Ан, казах ти...

– Не си бил сам. Ригс те е проследил. Всъщност той успя пак да ме спаси. Ако го направи още един път, може и да реша да се омъжа за него.

– Той влезе ли в къщата? – Чарли побледня още повече.

– Не, но аз влязох.

– И какво видя? – запита нервно Чарли.

– Не искам Лиса да чуе нещо – прошепна Лу Ан и се вмъкна бързо в кабинета.

Чарли я последва и затвори вратата. Отиде до барчето и си наля едно питие. Лу Ан го наблюдаваше мълчаливо.

– Очевидно ти си видял повече от мен.

Той се обърна към нея и изпразни чашата на един дъх.

– Изрезките от вестниците за лотарията? Убийствата?

– Видях ги – кимна Лу Ан. – След първата ми среща с този човек това не ме изненада особено.

– И мен.

– Явно е имало и още нещо – погледна го изпитателно тя и седна на канапето. После скръсти ръце в скута си и се помъчи да се овладее.

Лицето на Чарли беше изопнато, като че бе сънувал кошмар и сега се опитваше да го изличи със смях. За съжаление не беше сън.

– Видях някои имена. Всъщност цял списък. И твоето беше там. – Той замълча и остави чашата. Ръцете му трепереха. Лу Ан се надигна в очакване. – Хърман Руди. Уонда Трип. Ранди Стит. И те бяха там. Аз лично съм ги охранявал в Ню Йорк.

Лу Ан бавно стисна глава с ръце. Чарли седна до нея и започна внимателно да масажира гърба ѝ с месестата си длан.

– Трябва да се махаме отгук, Чарли. Да стягаме багажа и да се махаме. Довечера.

Той замълча за миг, после потърка челото си с ръка.

– Мислех за това. Можем да избягаме, както сме правила и преди. Но сега има една разлика.

– Той знае за лотарията, както и че Лу Ан Тайлър и Кат-рин Савидж са едно и също лице – продължи разсъжденията му Лу Ай. – Новата ми самоличност вече не върши работа.

– Досега не сме имали такива проблеми – рече мрачно Чарли. – Сега ще е по-трудно да изчезнем. Тя се изправи и zakрачи из стаята.

– Какво иска този човек, Чарли?

– И аз се питам. – Той отиде до барчето, поколеба се за миг, но

реши да не си налива второ питие. – Нали видя как се е устроил. На какво ти приличаше цялата работа?

Лу Ан спря да обикаля и се облегна на камината, мъчейки се да си представи всяка подробност.

– Взел е кола под наем, дал е фалшиво име. Следователно не иска да се разкрие истинската му самоличност. Аз не го познавам, но сигурно има някаква причина да държи на своето инкогнито.

– Точно така. – Чарли се взря изпитателно в нея. През годините беше осъзнал, че Лу Ан не пропуска почти нищо от погледа си, а инстинктите ѝ бяха първокласни.

– Опита се да ме уплаши и го направи. Приемам го като предупреждение, като знак, че е добър играч и иска да знаем това за следващия път, когато се обади.

– Продължавай – насърчи я той.

– Стаята, колкото и малко да видях от нея, приличаше на офис. Много чисто, много подредено. Компютър, факс, принтер, папки. Като че ли прави някакво специално разследване.

– Трябва да е преровил тонове материали, за да разкрие манипулацията с лотарията. Джаксън не е глупак.

– Как ли го е направил, Чарли?

Той потърка брадичка и седна зад бюрото.

– Е, не сме абсолютно сигурни, че е разкрил играта. Просто видях списъка. Това е всичко.

– С имената на хората, спечелили на лотарията? Я не ми се подигравай. Всъщност откога Джаксън нагласява числата?

– Не знам – поклати глава Чарли. – Искам да кажа, бил съм с деветима от спечелилите, включително и с теб. Започнах през август. Ти беше „мис април“, последният ми номер.

– Той знае, Чарли – заяви убедено Лу Ан. – Трябва да приемем факта. Както и да го е направил, в крайна сметка успя.

– Добре. Значи ще иска пари, нали така?

– Не сме сигурни – въздъхна уморено тя. – Искам да кажа, защо ще си отваря офис тук и ще носи всички тия неща? Не му е било необходимо. Можеше просто да ми изпрати едно писмо със същата информация, подадено от неизвестно място, и да поиска парите да бъдат преведени в банковата му сметка.

Чарли се облегна назад. Лицето му издаваше пълно объркване. Не беше поглеждал въпроса от подобен ъгъл.

– Права си.

– Имам чувството, че този човек не е от най-бедните. Носеше хубава дрехи. Наел е две коли, а пък и наемът за къщата съвсем не е малък. Да не говорим за всичкото онова оборудване вътре. Едва ли рови в кофите за боклук, за да си осигури вечерята.

– Вярно, но ако не е вече милионер, след изнудването банковата му сметка чувствително ще нарасне.

– Но той не го е направил. Не е поискал нищо. Трябва да разбере защо. – Тя се замисли, после вдигна глава. – Какво каза Пембъртън, кога е била наета къщичката?

– Преди около месец.

– Ето, виждаш ли, става още по-невероятно той да иска да ни изнудва. Защо чака? Защо се появява пред мен и ме предупреждава открито, че е разбрал коя съм? Откъде знае, че няма просто да изчезна посред нощ? Ако го сторя, няма да получи нито цент.

– И какво ще правим сега? – въздъхна Чарли.

– Ще чакаме – дойде най-накрая отговорът. – Но ти подготви нещата така, че да можем да напуснем страната моментално. С частен самолет. И тъй като той вече познава Катрин Савидж, ще ми трябват нови документи. Можеш ли да ги набавиш?

– Трябва да потърся някои стари познати. Ще се справя. Нужни са ми няколко дни. Лу Ан се изправи.

– Ами Ригс? – запита Чарли. – Този човек няма да се откаже така лесно.

– Нищо не можем да предприемем. Той не ни вярва и аз не го обвинявам.

– Е, съмнявам се, че ще направи нещо, което в крайна сметка да ти причини зло.

– Откъде знаеш? – стрелна го с поглед тя.

– Лу Ан, не се иска да си ядрен физик, за да разбереш, че Ригс си пада по теб. – В гласа му прозвучаха неприязнени нотки. Но следващите му думи сякаш ги смекчиха. – Изглежда ми добро момче. При други обстоятелства, кои знае. Не бива да бъдеш сама през целия си живот, Лу Ан.

– Не съм сама. – Руменината обагри бузите й. – Имам Лиса, имам и теб. Не ми трябва никой друг. Не бих могла да се справя с него. – Тя сведе очи.

Как би могла да допусне някой друг в живота си? Невъзможно. Полуистини и откровени лъжи. Самата тя вече не беше реален човек. Беше една трийсетгодишна черупка. Точка. Всичко друго беше изчезнало.

Джаксън го бе отнел. Джаксън и неговото предложение. Ако тогава не се беше обадила по телефона... Ако не беше изпаднала в паника... Нямахте да прекара десет години, превръщайки се в жената, която винаги бе искала да стане. Нямахте да живеете в имение за милиони долари. Но колкото и нелепо да звучеше, щеше да живеете по-истински, отколкото сега. Дали щеше да бъде в друга разнебитена каравана, или щеше да сервира на шофьорите в някое крайпътно заведение, беднячката Лу Ан Тайлър щеше да е по-щастлива от принцесата Катрин Савидж. Но ако не беше приела предложението му, Джаксън щеше да я убие. Нямахте измъкване. Тя се обърна към Чарли и разпери ръце.

– Такава ни е сделката, Чарли. За това. За всичко това. Ти, аз и Лиса.

– Тримата мускетари – опита да се усмихне Чарли.

– Да се надяваме, че приказката ще има щастлив край. – Лу Ан отвори вратата и отиде да потърси дъщеря си.

34

– Благодаря ви, че ме приехте веднага, мистър Пембъртън.

– Джон, наричайте ме Джон, мистър Конклин. – Пембъртън стисна ръката на госта си и двамата седнаха до малката заседателна маса в офиса на агенцията за недвижими имоти.

– Аз пък съм Хари – заявя другият мъж.

– По телефона споменахте, че искате да купите къща, но не уточнихте района, нито пък цената.

Пембъртън дискретно огледа Хари Конклин. Около шейсет години, скъпи дрехи, високо самочувствие, несъмнено обича хубавите неща в живота. Пембъртън светкавично пресметна възможната комисиона.

– Препоръчаха ви мои добри приятели. Разбрах, че сте се специализирали в предлагането на скъпи имоти – усмихна се Конклин.

– Точно така. Роден съм тук, израснал съм тук. Познавам всички и всеки имот, заслужаващ внимание. Та в какъв ценови диапазон ще се движим? В горния край?

– Нека да ви разкажа нещо повече за себе си – настани се по-удобно Конклин. – Изкарвам си парите на Уолстрийт, и то доста добри пари, повярвайте ми. Но това е работа за млади хора, а аз вече не съм млад. Спечелил съм достатъчно. Имам разкошен апартамент на последния етаж в Манхатън, друг в Рио, къща на Фишър Айланд във Флорида и

имение извън Лондон. Но сега искам да се отърва от Ню Йорк и радикално да опростя живота си. А тук е невероятно красиво.

– Напълно сте прав – вметна бързо Пембъртън.

– Често каня гости, така че къщата трябва да е просторна. Но искам и спокойствие. Нещо старо и елегантно, но ремонтирано. Обичам старините, но не и старата канализация, нали разбирате?

– Напълно.

– Предполагам, че наоколо има достатъчно места, които отговарят на тези изисквания.

– Разбира се. Със сигурност има – възкликна въодушевено Пембъртън.

– Вижте, аз вече имам нещо предвид. Чувал съм за него от баща ми. И той играеше на борсата. През двайсетте години. Направи цяло състояние и има късмет да се измъкне преди кризата. Идваше тук с един свой приятел, също борсов агент. Баща ми, бог да го прости, обичаше това място и аз реших, че би било логично синът му да го купи и да живее в него.

– Каква прекрасна идея. И ме облекчавате значително. Знаете ли как се казва къщата?

– Уикънс Хънт.

– Ооо! – Усмивката на Пембъртън бързо помръкна.

Той облиза устни и на лицето му се изписа отчаяние,

– Какво, да не е изгоряла или нещо подобно?

– Не, не. Чудесно място, напълно ремонтирано. За съжаление вече не се продава. – Пембъртън въздъхна дълбоко.

– Сигурен ли сте? – Тонът на Конклин беше доста скептичен.

– Абсолютно. Аз лично я продадох.

– По дяволите, и кога?

– Има вече две години, макар че новите собственици се нанесоха само преди няколко месеца. Трябваше да се прави основен ремонт.

– Дали ще искат да я продадат сега? – повдигна вежди Конклин. Лицето му придоби лукаво изражение.

Пембъртън моментално прецени откриващите се възможности. Да продаде такъв имот още веднъж в рамките само на две години? Какъв ефект би имало това върху портфейла му!

– Всичко е възможно. Познавам ги, всъщност единия, доста отблизо. Току-що закусувахме заедно.

– Става дума за семейство, нали? Възрастни, като мен. Къщата не е за хора, навлизащи в живота, така поне ми беше казал баща ми.

– Не, не са семейство. Той е много по-възрастен, но имотът не е негов. Неин е.

– Неин? – изненадано се наведе напред Конклин. Пембъртън се озърна, изправи се и затвори вратата. После седна до Конклин.

– Ще ви кажа нещо абсолютно поверително.

– Разбирам. Нямахте да оцелея толкова години на Уолстрийт, ако не можех да пазя тайна.

– Макар че в нотариалния акт се споменава името на някаква корпорация, истинската собственичка е една млада жена. Катрин Савидж. Явно е страхотно богата. Честно казано, не знам какъв е произходът на парите ѝ, а и не ми е работа да питам. Живяла е дълги години в чужбина. Има дъщеричка на десет години. С Чарли Томас, възрастния мъж, сме се срещали няколко пъти. Направиха някои много щедри дарения. Тя не излиза много, но това е разбираемо.

– Естествено. Ако дойда при вас, няма да ме виждате със седмици.

– Точно така. Изглеждат добри хора, въпреки всичко. И май тук са щастливи. Много щастливи. Конклин въздъхна на свой ред.

– Е, явно нямат намерение скоро да се местят. Жалко. – Той се взря настойчиво в Пембъртън. – Наистина жалко, тъй като обикновено плащам още един хонорар върху обичайната комисиона за продажба.

– Така ли? – Пембъртън наостри уши.

– Нали нямате никакви морални съображения, които да ви възпират да приемете подобен стимул?

– Не се сещам – побърза да отговори Пембъртън. – И на каква сума би възлязъл новият хонорар?

– Двайсет процента от продажната цена.

Хари Конклин забарабани с пръсти по масата и с удоволствие видя как лицето на Пембъртън сменя няколко пъти цвета си.

– Когато искам нещо, съм установил, че най-добрият начин е да осигуря съответните стимули на хората, които ще ми помогнат да го осъществя. Но в този случай май няма да се получи. Ще опитам в Северна Каролина, чувал съм доста хубави неща за там. – Конклин понечи да се надигне.

– Почакайте малко. Моля ви, почакайте една минута. Конклин се поколеба, после бавно се отпусна на стола.

– Всъщност се появявате точно навреме.

– Защо?

Пембъртън се наведе към него.

– Напоследък се случиха някои неща, доста странни неща, които ни

позволяват да се обърнем към тях с предложение за продажба.

– Щом току-що са се нанесли и изглеждат щастливи тук, какво толкова може да е станало? В къщата няма призраци, нали?

– Не, нищо подобно. Както ви казах, на закуска се видях с Чарли. Беше притеснен. Посетил ги някакъв тип. Искал пари.

– Какво от това? На мен непрекъснато ми се случва. И според вас ще си тръгнат заради някакъв досадник?

– Е, в началото и аз разсъждавах като вас, но колкото повече мисля по въпроса, толкова по-невероятно ми се струва. Искам да кажа, прав сте, богатите хора са непрекъснато обсадени от просяци, защо ще се тревожат толкова? Но те явно са разтревожени.

– Откъде знаете?

– Шарлътсвил е малък град, колкото и да не ни се иска да го признаем понякога – усмихна се Пембъртън. – Знам със сигурност, че Мат Ригс е бил въввлечен в някакво бясно преследване с друга кола, при което едва не е загинал.

– Кой е Мат Ригс? – поклати глава объркано Конклин.

– Местен предприемач. Мисис Савидж го е наела да построи ограда на цялото имение.

– Значи е преследвал някаква кола? И какво общо има това с Катрин Савидж?

– Един приятел тъкмо отивал на работа оная сутрин. Живее в същия район и работи в града. Канел се да излезе на главния път, когато покрай него префучало тъмносиво беемве. Движело се поне със сто и трийсет километра. Ако не бил спрял навреме, щяло да го смачка на пихтия. Толкова се стреснал, че не можал да помръдне половин час. И добре, че станало така, защото, докато си седял и се мъчел да не повърне, изневиделица изникнал и пикапът на Мат Ригс, залепен за калника на друга кола. Явно се гонели.

– Знаете ли кой е бил в беемвето?

– Никога не съм я виждал лично, но познавам хора, които са успели да я зърнат. Катрин Савидж е висока и руса. Хубавица. Приятелят ми мярнал много бегло шофьора, но казва, че била жена, млада и красива. А аз видях тъмносиво беемве пред голямата къща, когато уреждахме продажбата с Чарли.

– Значи мислите, че някой я е преследвал?

– И Мат Ригс го е заковал отзад. Пикапът му е в сервиза с ударен калник. А Сали Бийчам, икономката на имението, го е видяла да си тръгва оттам сутринта доста разгорещен.

– Много интересно – поглади брадичка Конклин. – Вероятно няма начин да се разбере кой я е преследвал?

– Има. Искам да кажа, че аз разбрах. Поне къде живее. Виждате ли, става все по-интересно. Казах ви вече, че Чарли ме покани на закуска. Тогава ми каза за мъжа, който бил отишъл при тях да иска пари, и ме помоли да му помогна да разбере къде е отседнал. Аз, естествено, се съгласих веднага. Тогава още не знаех за гонитбата.

– Казахте, че сте успели да откриете непознатия? Как го направихте? Човек лесно би се скрил по тия места – запита Конклин небрежно.

– Нищо не убягва от погледа ми, Хари – усмихна се тържествуващо Пембъртън. – Нали ви казах, че съм роден и израснал тук. Чарли ми даде описание на мъжа и колата. Обадих се на разни познати и след два-сет и четири часа го открих.

– Сигурно се е сврял някъде надалеч.

– Напротив – поклати глава Пембъртън. – Точно под носа им е. В малка къщичка. На десет минути с кола от имението. Но на много изолирано място.

– Я ми обяснете по-подробно. Не познавам още района. Близко ли е до Монтичело?

– Най-общо казано. Всъщност на север от магистралата и близо до шосе два-сет и две. Наел е къщата преди месец.

– Мили боже, а разбрахте ли как се казва?

– Том Джоунс – усмихна се доволно Пембъртън. – Явно фалшиво име.

– Е, собствениците сигурно са ви много благодарни. А този Ригс? Строителните предприемачи рядко се впускат в автомобилни ралита.

– Ригс невинаги се е занимавал със строителство.

– Така ли? – Изражението на Конклин беше непроницаемо. – Ама че работи стават при вас. И каква е неговата история?

– Колкото вие знаете, толкова и аз – сви рамене Пембъртън. – Той никога не говори за миналото си. Появи се при нас преди пет години, почна да се учи на строителство и оттогава не е мръднал оттук. Тайнсвена работа. Чарли мисли, че е бивш полицай. Според мен е работил нещо специално за правителството и после са го пенсионирали. Така ми подсказва интуицията.

– Интересно. Значи е някой старец.

– О, не. Още няма четирийсет. Висок, силен, много способен. Има отлична репутация.

– Браво на него.

– Сега за нашето споразумение. Ако онзи мъж наистина ги следи, мога да говоря с Чарли и да разбера какво смятат да правят. Може би ще се съгласят да се преместят. Струва си да се попита.

– Слушайте, нека да помисля няколко дни. Ако реша окончателно, тогава ще действаме бързо. – Конклин се надигна рязко. – Ще ви се обади скоро, Джон. Благодаря за съдействието.

– Ако те не се съгласят, мога да ви покажа поне още десетина имения. Ще ви свършат същата работа, уверявам ви.

– Непознатият преследвач наистина ме заинтригува. Дали пък случайно нямате точния му адрес?

– Да не би да искате да говорите с него? – изненада се Пембъртън. – Може да е опасен.

– О, аз мога да се грижа за себе си. А в моя бизнес съм научил, че човек никога не знае къде ще намери съюзник. – Конклин се взря в домакина си и по лицето на Пембъртън се изписа възхитено разбиране. Написа на един лист инструкциите как да се стигне до къщичката и ги подаде на Конклин. Той от своя страна извади от джоба си един плик.

– О, господи! – възкликна Пембъртън при вида на разсипалите се банкноти. – За какво е това? Още нищо не съм свършил.

– Дадохте ми информация, Джон – усмихна се Конклин. – Тя винаги струва много. Ще ви се обади. – Дватама си стиснаха ръцете и Конклин си тръгна.

В хотела, където бе отседнал, Хари Конклин влезе в банята, затвори вратата и пусна водата. След петнайсет минути вратата се отвори и оттам излезе Джаксън, а остатъците от Хари Конклин бяха натъпкани в пластмасова торбичка, която той сложи в куфара си. Разговорът с Пембъртън се бе оказал много полезен. Срещата им не беше случайна. След пристигането си в Шарлътсвил Джаксън бе поразпитал дискретно из града и бе разбрал, че именно Пембъртън е продал имението. Сега той седна на леглото, отвори голяма и подробна карта на района и се опита да запамети максимално точно всички места и пътища, споменати от Пембъртън. После затвори очи и погъна в мисли. Трябваше да планира кампанията си срещу Лу Ан Тайлър и непознатия ѝ преследвач.

Тръгна през ношта, добре въоръжен, в случай че непознатият още е там. Черокито изглеждаше непобутнато. Ригс го прегледа набързо и се отправя към къщичката. Крайслерът го нямаше. Светна с фенерчето през прозореца на бараката. Хондата беше вътре. Ригс се насочи към предната врата и за стотен път се запита дали просто да не махне с ръка и да си тръгне. Странни работи ставаха около Катрин Савидж. В миналото си се беше сблъсквал с достатъчно опасности и беше дошъл в Шарлътсвил да търси спокойствие. Въпреки това не можа да спре ръката си да завърти топката. Вратата се отвори.

С фенерче в едната и пистолет в другата ръка Ригс се заоглежда. Почти беше сигурен, че вътре няма никой, но подобна увереност можеше да донесе на човек нежелано пътуване до моргата с етикетче около палеца на десния крак. От мястото, където беше застанал, се виждаше по-голямата част от първия етаж. Той бавно завъртя фенерчето. На стената имаше електрически ключ, но той нямаше намерение да го използва. По петната от прах на пода в хола разбра, че някои вещи са били преместени. Телефонът в кухнята не работеше. Той се върна в хола.

Очите му се плъзнаха из стаята и пробягаха по облечената изцяло в черно фигура, застанала зад полуотворената врата на шкафа до стълбите.

Джаксън затвори очи секунда преди лъчът на фенерчето да премине през скривалището му, та зениците му да не отразят светлината. Когато опасността отмина, той отвори очи и стисна здраво дръжката на ножа. Беше чул Ригс още преди да пристъпи прага. Не беше наемателят, той отдавна си беше отишъл. Джаксън беше претърсил щателно къщичката. Този човек беше дошъл за същото. Трябва да е Ригс, заключи Джаксън. Беше му почти толкова интересен, колкото и мъжа, когото беше дошъл да убие. Преди десет години Джаксън бе усетил, че Лу Ан ще му създава неприятности, и се беше оказал прав. След разговора с Пембъртън поразпита тук-там за Ригс и фактът, че никой не знаеше почти нищо, го заинтригува.

Когато Ригс мина на няколко стъпки от него, Джаксън се поколеба дали да не го убие. Нужно беше само едно светкавично движение с остро като бръснач острие към гърлото му. Но този импулс бързо изчезна. Убийството на Ригс нямаше никакъв смисъл, поне засега. Джаксън пусна ножа. Ригс щеше да поживее още. При някоя нова среща резултатът можеше и да е по-различен. Джаксън не обичаше да му се месят в работата. Нищо, сега щеше да проучи Ригс доста по-сериозно.

Ригс излезе навън и тръгна към джипа. Внезапно изпита усещането, че току-що е избегнал голяма опасност. Той сви рамене. Едно време разчиташе изцяло на инстинктите си, но вече сигурно бяха поръждявали. Толкова години минаха. Сега ставаше дума за една празна къща и нищо повече.

Наблюдавайки от прозореца, Джаксън усети колебанието на Ригс и любопитството му се засили. Ригс би представлявал интересен обект, но за момента трябваше да почака. Джаксън имаше по-неотложни задачи. Вдигна от пода нещо подобно на лекарска чанта, отиде в хола, клекна и изсипа на килима пълен комплект уреди за снемане на отпечатьци. После се приближи до електрическия ключ и го освети от различни ъгли с лазерното устройство, което носеше в джоба си. Появиха се няколко ясни следи от пръсти. Джаксън почисти мястото със специална четчица от фибростъкло, натопена в черен прах, и потупа с внимателни движения мястото около ключа, оградвайки отпечатьците. На същата процедура бяха подложени кухненският плот, телефонът и топките на вратите. Около телефона особено имаше чудесни следи. Джаксън се усмихна. Самоличността на Ригс нямаше да остане в тайна още дълго време. Използвайки специална лента, той сне отпечатьците и ги постави в отделни пластмасови пликчета, всяко от които имаше свой индекс. После грижливо избърса праха. Обичаше да бъде методичен. Прецизност при всяка стъпка и прецизност в резултата. Прибирането му отне няколко минути, после той излезе от къщата. Отправи се към скритата в гората кола. Не се случваше често да удариш с един куршум два заека. Тази вечер май точно това щеше да стане.

36

– Ригс ми харесва, мамо.

– Та ти въобще не го познаваш. – Лу Ан седеше на крайчеца на леглото и потупваше замислено одеялото.

– Усещам ги тези неща.

– Така ли? – Майка и дъщеря размениха по една усмивка. – Защо не споделиш нещо и с мен?

– Сериозно, мамо, той ще се върне ли скоро?

Лу Ан си пое дълбоко въздух.

– Лиса, може би ще ни се наложи да заминем скоро.

– Да заминем ли? – Усмивката на Лиса изчезна при този внезапен обрат на разговора. – Къде?

– Не знам. И не е сигурно. С чичо Чарли още не сме решили.

– А аз имам ли право на мнение? – Непознатите нотки в гласа на дъщеря ѝ изненадаха Лу Ан.

– Какво искаш да кажеш?

– Колко пъти сме се местили през последните шест години? Осем, нали? Поне толкова си спомням. Един господ знае колко са били, когато съм била малка. Не е честно. – Гласът на Лиса потрепери, а лицето ѝ почервенея.

– Не казах, че е сигурно, миличка – прегърна я Лу Ан. – Казах само, че може да заминем.

– Не става дума за това. Добре де, може. Засега. Или следващия месец. Но един ден все ще се преместим и аз няма да имам думата.

– Знам, че ти е трудно, бебчо. – Лу Ан зарови лице в дългите коси на Лиса.

– Вече не съм бебчо, мамо. И искам да знам защо бягаме.

Лу Ан замръзна за миг, после вдигна глава и погледна Лиса право в очите.

– Ние не бягаме. От какво бихме могли да бягаме?

– Надявах се ти да ми кажеш. Тук ми харесва, не ща да заминаваме и ако не ми обясниш ясно защо, няма да тръгна никъде.

– Лиса, ти си на десет години и макар да си много интелигентна и зряла за възрастта си, все пак си само дете. Така че, където отида аз, ти идваш с мен.

– Имам ли собствени пари? – изви глава настрана Лиса.

– Да, защо?

– Защото, когато стана на осемнайсет, ще си имам собствена къща и ще остана там до края на живота си. И не желая въобще да ми идваш на гости.

– Лиса! – Бузите на Лу Ан поруменияха.

– Точно така. И тогава може би ще си имам приятелки и ще върша всичко, което искам.

– Лиса Мари Савидж, пътувала си по целия свят. Видяла си неща, които повечето хора никога няма да видят през целия си живот.

– Знаеш ли, в момента съм готова да си сменим местата с всеки един от тях. – Лиса се отпусна на леглото и се зави презглава. – А сега ме остави сама.

Лу Ан понечи да каже нещо, после се отказа. Прехапвайки устни,

тя изтича по коридора към стаята си и се хвърли на леглото. Всичко се разплиташе. Усещаше го, беше като голямо кълбо канап, което някой е хвърлил по стълбите и то се търкаляше неудържимо надолу. Тя се надигна, отиде в банята и пусна душа. Свали дрехите си и влезе под горещата вода. Облягайки се на стената, притвори очи и се опита да се успокои. Всичко щеше да е наред, на другата сутрин Лиса щеше да е забравила избухването си, щеше да е пак мила и добра. Това не беше първото скарване между тях; Лиса бе наследила изцяло независимия дух и упоритостта на майка си. Лу Ан постепенно се отпусна. Когато отвори очи, в съзнанието ѝ нахлу друг образ. Матю Ригс сигурно я мислеше за луда. Луда и нечестна. Страшна комбинация, ако искаш да направиш впечатление на някого. Е, тя не искаше. Просто го съжаляваше, беше рискувал на два пъти живота си за нея, и то със сериозни последствия. Той беше много привлекателен, но тя не търсеше нова връзка. Как би могла? Как би могла дори да си помисли да се обвърже с някого? Би се страхувала да говори, за да не издаде тайната си. Въпреки всичко образът на Матю Ригс беше пред нея. Много хубав мъж. Силен, честен, смел. В миналото му също имаше някаква тайна. И болка. Тя изведнъж изруга на глас. Защо не беше като другите? Защо не можеше поне да бъде приятелка с него?

Лу Ан плъзна ръка по бедрата си, опитвайки се да отбие тези обезпокояващи мисли. Но резките движения по кожата ѝ предизвикаха неочаквано откритие. Последният мъж, с когото бе спала, беше Дуетн Харви, преди десет години. Докато пръстите ѝ се движеха по гърдите ѝ, лицето на Ригс изплува пред нея. Тя разтърси сърдито глава, затвори отново очи и притисна лице към плочките. Беше толкова топло, мокро, безопасно. Почти несъзнателно ръцете ѝ се плъзнаха към кръста, после към хълбоците и през цялото време лицето на Мат Ригс беше пред нея. Продължаваше да стиска очи. Дясната ѝ ръка се стрелна към пъпа. Гърдите ѝ натежаха. От устните ѝ се отрони стенание. По бузата ѝ се плъзна сълза. Десет години. Десет изгубени години, по дяволите. Пръстите на двете ѝ ръце се докосваха и разминаваха като стрелките на часовник. Бавно, методично, сигурно. Напред и назад... Тя подскочи рязко и си удари главата в душа.

– Господи, Лу Ан! – възкликна на глас тя, спря водата и грабна хавлията. Мускулите на врата ѝ бяха стегнати, вените на ръцете ѝ – набъбнали. Тя погледна към душа с виновно изражение. Не беше лесно. Никак не беше лесно.

В разкошно обзаведената ѝ спалня се намираще и един много скъп

за нея предмет. Часовникът, подарен от майка ѝ, продължаваше да отмерва времето и сега тиктакането му я върна към действителността. Добре, че го беше пхнала в чантата си, преди за малко да я убият в онази каравана преди толкова години. Все едно стар приятел свиреше на раздрънкана китара, малко фалшиво, но пък толкова успокояващо.

Тя обу дантелени бикини и се върна в банята да си изсуши косата. В огледалото видя жена, която е на ръба на нещо сериозно. Може би пълна разруха? Дали да не тръгне на психотерапия? Но там трябваше да се говори само истината, за да е успешно лечението. Не, нямаше да стане. Както винаги трябваше да се справи с проблема сама.

Тя прокара пръст по белега на лицето си, припомняйки си болезнените събития от миналото. Никога не го забравяй, каза си. Всичко е измама. Всичко е лъжа. Спомни си за избухването на Лиса. Не можеше да остави нещата така. Трябваше да поговори с дъщеря си, да прогони яростта и болката ѝ. Тя отиде в спалнята да си облече халата.

– Здравей, Лу Ан.

Беше толкова изумена, че трябваше да се подпре на рамката на вратата, за да не се свлече на пода. Взирайки се в него, Лу Ан осъзна, че мускулите на лицето ѝ са парализирани. Не можеше да мръдне, сякаш бе получила удар.

– Отдавна не сме се виждали. – Джаксън се отдалечи от прозореца и седна на леглото.

Небрежните му движения я изтръгнаха от вцепенението.

– Как, по дяволите, влезе?

– Безсмислен въпрос! – Думите и тонът бяха до болка познати. Миналото я връхлетя с такава скорост, че просто не можеше да си поеме дъх.

– Какво искаш? – принуди се да изрече тя.

– Виж, това има смисъл. Но тъй като ни предстои да обсъдим доста важни неща, предлагам ти първо да се облечеш. Ще се чувстваш поудобно. – Той се взря немигащо в тялото ѝ.

Лу Ан не можеше да откъсне очи от Джаксън. Фактът, че е полугола, я притесняваше много по-малко от мисълта да се обърне с гръб към него. Накрая тя отвори гардероба, измъкна един халат и бързо го облече, стягайки силно колана. Той дори не я гледаше. Очите му се плъзгаха из будоара ѝ, спряха се за миг на часовника на стената и продължиха нататък. Очевидно тялото ѝ – гледка, за която мнозина мъже биха платили твърде високо – не събуждаше в него никакъв интерес.

– Добре си се справила. Доколкото си спомням, предишният ти

вкус по отношение на обзавеждането на дома стигаше до мръсен балатум и пластмасови боклуци.

– Не съм във възторг от нахлуването ти в къщата ми.

– А аз не съм във възторг от факта, че трябва да си зарежа работата, за да те спасявам отново, Лу Ан. – Очите му проблеснаха сърдито. – Между другото, как предпочиташ – Лу Ан или Катрин?

– Ти си реши – отвърна остро тя. – Освен това нямам нужда да ме спасява някой, и най-малко ти.

– Много добре – надигна се от леглото той и я огледа внимателно. – Много добре. Не толкова, колкото бих го направил аз, но нека не издребняваме. Изглеждаш много шик, много изтънчена. Поздравявам те.

– Последния път, когато се видяхме, носеше рокля – отвърна Лу Ан. – Иначе не си се променил много.

Джаксън беше още с тъмните дрехи. Чертите му не бяха променени от първата им среща. Той наведе глава и усмивка озари лицето му.

– Ти не знаеше ли? Като се изключат другите ми забележителни способности, аз никога не остарявам. – Усмивката му изчезна така бързо, както се бе появила. – А сега да поговорим. – Той седна отново на леглото, а Лу Ан се настани до малко старинно бюро край стената.

– За какво?

– Разбрах, че си имала посетител. Мъж, който те е преследвал с кола.

– Как научи, за бога? – възкликна сърдито Лу Ан.

– Ти просто не искаш да приемеш факта, че не можеш да скриеш нищо от мен. Както и че си пристигнала отново в Щатите въпреки изричната ми забрана.

– Десетте години минаха.

– Смешна работа, не си спомням да съм определял някакви срокове за изтичането й.

– Не можеш да очакваш от мен да бягам цял живот.

– Напротив, точно това очаквам. Точно това изисквам.

– Не можеш да командваш живота ми.

– Дай да караме едно по едно. – Джаксън се огледа и се изправи. – Разкажи ми първо за оня мъж.

– Ще се справя и сама.

– Така ли? Доколкото мога да съдя, правиш грешка след – грешка.

– Махай се! Напусни къщата ми веднага!

– Годишите не са променили характера ти – спокойно поклати глава Джаксън. – Многого пари не могат да ти купят добро възпитание или

такт, нали така?

– Върви по дяволите!

В отговор Джаксън бръкна във вътрешния си джоб. Лу Ан сграбчи светкавично един нож за писма от бюрото.

– Мога да те убия с това от пет метра разстояние. Парите могат да купят много неща.

– Преди десет години попаднах на едно младо момиче, което имаше доста здрав разум и беше в много затруднено положение. Но си беше определено бял боклук, Лу Ан. За съжаление трябва да констатирам, че някои неща просто не се променят. – Ръката му бавно измъкна от джоба лист хартия. – Остави играчката. Няма да ти трябва. – Той я погледна със спокойствие, което сякаш я парализира. – Поне не тази вечер. Така, значи да разбираме, че отскоро в живота ти са влезли двама мъже: единият е Матю Ригс, другият е още неизвестен.

Лу Ан бавно отпусна ръка, все още стискайки ножа.

– Сериозно съм заинтересован тайната ти да не бъде разкрита никога – вдигна глава Джаксън. – В момента вървят някои сделки, а от всичко най-много ценя анонимността. Ти си само една плочка в играта на домино. Падне ли една, падат всички, до края. Аз съм този край. Разбираш ли?

– Да – отвърна рязко Лу Ан, облегна се назад и кръстоса крака.

– Ненужно ми усложни живота с твоето връщане в Щатите. Човекът, който те преследва, е попаднал на теб отчасти и благодарение на данъците, които си плащала. Ето затова не исках да се връщаш.

– Може би не трябваше – съгласи се Лу Ан. – Но я се опитай да се местиш, кажи-речи, на шест месеца, нова страна, нов език. При това с малко момиченце.

– Оценявам трудностите ти, но предположих, че да си една от най-богатите жени на света представлява известна компенсация.

– Както сам каза, парите не могат да ти купят всичко.

– Никога ли не си срещала този човек? При всичките ти пътувания? Сигурна ли си?

– Абсолютно. Щях да си спомня. Помня всичко от последните десет години – изрече тя тихо.

– Вярвам ти – изгледа я безстрастно Джаксън. – Смяташ ли, че той знае за лотарията? Лу Ан се поколеба за миг.

– Не.

– Лъжеш. Кажи ми веднага истината или ще убия всички в тази къща, започвайки от теб. – Директната заплаха, изказана ясно и спокойно,

я накара да затаи дъх. Тя преглътна с мъка.

– Имаше някакъв списък. С дванайсет имена. Моето, Хърман Руди, Боби Джоу Рейнълдс и други.

Джаксън анализира светкавично информацията и погледна листа в ръката си.

– А този Ригс?

– Какво за него?

– Има нещо тъмно в миналото му.

– Всички си имаме тайни.

– Шах и мат – усмихна се Джаксън. – При други обстоятелства не бих се интересувал от него. Но в този случай това ме безпокои.

– Не те разбирам.

– Ригс има тъмно минало и изведнъж изниква до теб, когато се нуждаеш от помощ. Помогна ти, нали?

– Да, но той е живял тук пет години, преди аз да се появя – погледна го озадачено Лу Ан.

– Не става дума за това. Не казвам, че е дошъл нарочно. Но ми се струва, че съвсем не е този, за когото се представя. И изведнъж изниква в твоя свят. Ето защо се безпокоя.

– Според мен е чиста случайност. Бях го наела да свърши някаква работа. Съвсем естествено беше да е наоколо, когато онзи започна да ме преследва.

– Не ми харесва – поклати глава Джаксън. – Видях го тая вечер. – Лу Ан застина. – В къщичката. Бях на около две стъпки от него. Чудех се дали да не го убия на място. Щеше да е безумно лесно.

Лу Ан побледня и облиза сухите си устни.

– Не е имало причина да го правиш.

– Не е твоя работа. Ще го проверя и ако в миналото му има нещо опасно за мен, ще го ликвидирам. Просто е.

– Нека аз да събера информацията вместо теб.

– Какво? – Джаксън изглеждаше искрено изненадан.

– Ригс ме харесва. Вече ми помогна, спаси ми живота. Съвсем естествено ще бъде да покажа, че съм му благодарна. Като го опозная по-добре.

– Не, това пък на мен не ми харесва.

– Ригс е господин никой. Местен строител. Защо да си губиш времето с него? Нали каза, че си много зает? Джаксън се взря изпитателно в нея.

– Добре, Лу Ан, заеми се с тоя въпрос. Но внимавай, гледай всички

сведения да достигнат до мен в съответния срок или аз ще се заема с мистър Ригс. Знаеш на какво съм способен. Ясно ли е?

– Ясно – въздъхна дълбоко Лу Ан.

– С другия, разбира се, ще се справя сам. Не би трябвало да е толкова трудно да го открия.

– Недей. Не е необходимо да го търсиш.

– Уверен съм, че е необходимо.

Тя си спомни моментално за Рейнбоу. Не искаше още една смърт да ѝ тежи на съвестта.

– Ако се появи пак, просто ще напуснем страната. Джаксън сгъна листа хартия и го сложи в джоба си. После бавно преплете пръсти.

– Явно не разбираш напълно за какво става дума. Ако се интересуваше само от теб, простоватото ти решение би премахнало проблема, макар и временно. Но този човек притежава списък с още единайсет имена, все хора, с които съм си имал работа. Едва ли бихме могли да допуснем, че всички те ще заминат в чужбина по едно и също време.

– Мога да му платя – пое дълбоко дъх Лу Ан. – Колко пари ще иска? Така ще се отървем от него.

– Изнудвачите са гадно племе – усмихна се кисело Джаксън. – Никога не си тръгват. Освен ако не бъдат внимателно убедени.

– Джаксън, моля те, не го прави – възкликна тя.

– Какво да не правя, Лу Ан? Да не осигуря оцеляването ти? – Той се огледа. – При цялото това богатство! А между другото, как е Лиса? Хубава като майка си, надявам се.

– Добре е. – Лу Ан усети как нещо я стиска за гърлото.

– Чудесно. Нека да се постареем положението да не се промени, съгласна ли си?

– Не можеш ли просто да си заминеш? Остави ме да се справя с него.

– Лу Ан, преди много години се сблъскахме с един подобен изнудван. Погрижих се тогава, ще се погрижа и сега. В такива случаи никога не прибягвам до заместници. Благодаря ти, че оставям Ригс жив. Засега.

– Но този мъж не може да докаже нищо. Как би могъл? Дори и да успее, как ще стигне до теб? Аз може и да ида в затвора, но ти не. По дяволите, дори не знам кой си.

Джаксън се изправи със свити устни, после плъзна нежно ръка по покривката на леглото.

– Каква красива бродерия – заяви той. – Индийска, нали? Въпросът му я разсея за миг и Лу Ан осъзна, че се взира в дулото на

деветмилиметров пистолет със заглушител.

– Едно възможно решение на проблема е да убия всички дванайсет от вас. Така любознателният ни приятел ще стигне до задънена улица. Спомни си, че десетте години изтекоха. Главницата от спечелената сума е вече в банкова сметка на твое име в швейцарска банка. Не бих те съветвал да прехвърляш парите в Щатите. – Той измъкна друг лист хартия от джоба си и го остави на леглото. – Ето ти кодовете и номера. Средствата не могат да бъдат проследени. Твои са. Както се бяхме разбрали. – Пръстът на Джаксън обви спусъка. – Но сега май нямам стимул да те пазя, а? – Той се приближи към нея. Тя стисна ножа за писма.

– Пусни го, Лу Ан. Признавам, че си в отлична форма, но не си побърза от куршума. Пусни го. Веднага!

Тя изтърва ножа и се облегна на стената. Джаксън спря на сантиметри от нея. После опря пистолета в лявото ѝ слепоочие, а с другата си ръка я погали по бузата. В жеста му нямаше нищо сексуално.

Дори и през ръкавицата Лу Ан усети безчувствената хладина на докосването му.

– Трябваше да се справиш с него още първия път, Лу Ан. Наистина трябваше. – Очите му блестяха насмешливо.

– Не мога да убия човек най-хладнокръвно – озъби се Лу Ан.

– Знам. И това е най-големият ти недостатък, защото само тогава можеш да разчиташ на успех. – Той отдръпна ръка и се навъси. – Преди десет години усетих, че ти си хлабавата брънка във веригата. След това реших, че вероятно съм сгрешил. Всичко вървеше така добре. Но сега разбирам, че интуицията ми не ме е подвела. Дори и този мъж да не представлява директна заплаха за мен, ако го оставя да те изнудва или случайно да разкрие манипулацията с лотарията, това ще означава провал за мен. А аз не допускам провали. Никога. И не позволявам други хора да влияят по някакъв начин върху моите планове, защото това само по себе си представлява провал. Освен това не мога да позволя да пропадне подобно грандиозно начинание.

Помисли си само какъв страхотен живот съм ти осигурил, Лу Ан. Помниш ли какво ти казах преди толкова години? Иди където искаш, прави каквото искаш. Дадох ти невъзможното, Лу Ан. Я се погледни. Безупречна красота. – Той протегна ръка към колана на халата ѝ, бавно развърза възела, после плъзна длани по голите ѝ рамене. Халатът се свлече на пода. – Най-благоразумното нещо от моя страна, естествено, би било да те убия. Тук и веднага. Всъщност защо ли се бавя?

Той насочи пистолета към нея и присви пръст около спусъка. Лу

Ан отскочи назад, притваряйки очи. Когато отново ги отвори, Джаксън я наблюдаваше изпитателно. Тя се тресеше цялата, неспособна да се овладее, сърцето ѝ биеше като лудо, не можеше да си поеме дъх.

– Нервите ти май не са като едно време, Лу Ан – поклати глава Джаксън, – А нервите, или по-точно липсата им, решават всъщност въпроса. – Той погледна пистолета, махна предпазителя и продължи спокойно: – Както казах, най-благоразумно би било, когато човек се натъкне на слабо звено, да го ликвидира. Но аз няма да сторя това с теб, поне засега. Макар че не ми се подчини и застраши всичко. Искаш ли да знаеш защо?

Лу Ан стоеше прилепена до стената, впила очи в него. Страхуваше се да помръдне. Той взе мълчанието ѝ за съгласие.

– Защото чувствам, че те очаква велика съдба. Драматично изявление наистина, но аз си падам по драматичните постъпки. Освен това ти си до голяма степен мое създание. Щеше ли да живееш в този палат, да говориш и разсъждаваш като образован човек, да обикаляш света когато пожелаеш, ако не бях аз? Убия ли те, всъщност ще убия част от себе си. А това, както разбираш, не бих сторил. Но все пак не забравяй, че съм като диво животно, което би пожертвало някой свой крайник, ако е попаднало в капан и трябва да се измъкне. Убеден съм, че не си глупачка, Лу Ан. И се надявам да решим проблема ти. – Той се усмихна съчувствено, почти както преди десет години. – Наистина се надявам. В бизнеса непрекъснато възникват проблеми и разчитам ти да си свършиш своята част от работата. – Тонът на Джаксън беше напълно делови. – Няма да напускаш страната. Явно си се върнала доста трудно, така че сега се радвай на престоя си. Ще ми докладваш веднага за всяка нова среща с нашия тайнствен непознат. Ще ме намериш на номера, който ти дадох преди десет години. Ще поддържаме редовна връзка. Ще изпълняваш най-точно всяка инструкция, която ти дам. Разбра ли?

Тя бързо кимна.

– Говоря сериозно, Лу Ан. Ако отново проявиш неподчинение, ще те убия. При това бавно и невероятно мъчително. – Той я погледна, да види реакцията ѝ при тези думи. – А сега иди в банята и се успокой.

Тя тръгна натам, олюлявайки се, но следващите му думи я спряха.

– Имай предвид, че ако не решим проблема и трябва да ликвидирам слабо звено, не виждам причини да се ограничи само с теб. – Той погледна заплашително към вратата. Стаята на Лиса беше на десетина метра надолу по коридора. – Обичам да предоставям стимули на сътрудниците си. Установил съм, че така резултатите са много по-добри.

Лу Ан изтича в банята и заключи вратата. Тресеше се неудържимо, сякаш костите ѝ бяха останали отвън, при него. Тя се уви в дебела дълга роба и се сви на пода. По природа беше смела, но притежаваше и много здрав разум и осъзна съвсем ясно, че е в беда. Но това едва ли беше най-големият ѝ проблем. Възможността Джаксън да причини зло на Лиса я довеждаше до лудост.

Именно при тази мисъл чертите ѝ застинаха в странно успокоение. Очите ѝ сезираха невиждащо във вратата, зад която беше мъжът, с когото всъщност твърде много си приличаха. И двамата имаха тайни, и двамата бяха спечелили невероятно много пари по нечестен начин. И двамата бяха способни да прекратят всяка норма – и морално, и физически. И най-важното, и двамата бяха убили човек. Тя го бе направила неволно, просто за да оцелее. Джаксън бе извършил предумишлено убийство, но неговият мотив също беше оцеляването. Пропастта между тях двамата може би не беше чак толкова голяма. В крайна сметка двама души бяха загинали.

Тя се надигна бавно от пода. Ако Джаксън посегнеше на Лиса, щеше да умре. Или той, или Лу Ан. Друга възможност нямаше. Между тях съществуваше някаква невидима връзка, която противоречеше на всяка логика. Сякаш въпреки дългогодишната раздяла нервните им окончания пак се докосаха на определено, почти паранормално равнище. Тя знаеше със сигурност какво да очаква в спалнята. Отвори вратата с трясък.

Нищо. Джаксън бе изчезнал.

Лу Ан навлече някакви дрехи и хукна към стаята на Лиса. Равномерното дишане на момиченцето подсказваше, че спи дълбоко. Лу Ан не искаше да я буди. Нямаше да успее да скрие ужаса си, затова провери дали прозорците са затворени и излезе тихо. После отиде в спалнята на Чарли и внимателно го събуди.

– Току-що имах посетител.

– Какво? Кой?

– Трябваше да се досетим, че ще научи – въздъхна тя уморено.

Когато думите ѝ достигнаха замъгленото му от съня съзнание, Чарли скочи и за малко не събори нощната лампа.

– Господи, той е бил тук? Джаксън е бил тук?

– Когато излязох от банята, той ме чакаше в спалнята ми. Никога не съм била по-изплашена в живота си.

– По дяволите, Лу Ан, милинка. – Чарли я притисна здраво към

себе си. – И как, как ни е намерил?

– Нямам представа, но той знае всичко. За преследвача ми. За Ригс. Казах му за списъка с имената на спечелилите от лотарията. Опитвах се да излъжа, но той разбра. Заплаши, че ще убие всички в къщата, ако не му кажа истината.

– Какво смята да прави?

– Ще намери човека, който ме преследваше, и ще го убие.

Чарли се облегна на таблата, а Лу Ан седна до него. Той потърка чело и поклати глава.

– Какво друго каза?

– Че не бива да правим нищо. Да внимаваме с Ригс и да му се обадим, ако онзи мъж се появи отново.

– Ригс? Защо въобще го е споменал?

– Джаксън го подозира в нещо – погледна го Лу Ан. – Мисли, че има някакъв специален мотив да се намеси в живота ни.

– Копеле гадно! – изсъска Чарли, скочи от леглото и започна да се облича.

– Какво правиш?

– Не знам, но трябва да направя нещо. Да предупредя Ригс. Ако Джаксън реши да го ликвидира...

– Ако кажеш на Ригс за Джаксън, подписваш смъртната му присъда – дръпна го за ръката тя. – Джаксън ще разбере. Винаги го прави. Ригс е в безопасност, поне засега.

– Откъде си сигурна?

– Джаксън и аз се споразумяхме. Струва ми се, че го убедих. Но човек не може да е сигурен с него. – Чарли я погледна изненадано. Лу Ан продължи: – Засега Джаксън ще се задоволи с непознатия преследвач. Ще го намери, а ние едва ли бихме могли да го предупредим, тъй като дори не знаем кой е.

– И какво ще правим тогава? – отпусна се пак на леглото Чарли.

– Искам да отведеш Лиса – хвана ръката му Лу Ан. – Искам двамата да заминете.

– Няма да те оставя сама, докато оня е наоколо. По никакъв начин.

– Ще ме оставиш, Чарли, защото знаеш, че съм права. Ако той пипне Лиса... – Тя не посмя да довърши.

– Защо не заминеш ти с нея и не ме оставиш аз да се справя с тях?

– Няма да стане – поклати глава Лу Ан. – Ако замина, Джаксън ще тръгне след мен. И ще ме намери. Докато съм пред очите му, няма да направи нищо. А междувременно вие ще се измъкнете.

– Не ми харесва тая работа. Не искам да те изоставям, Лу Ан. Не и сега.

Тя се подпря на гърдите му и вдигна глава.

– Господи, та ти не ме изоставяш, Чарли. Просто ще се грижиш за най-скъпото нещо, което имам... – Гласът ѝ пресекна, защото лицето на Джаксън внезапно бе изплувало пред погледа ѝ.

– Добре – стисна ръката ѝ Чарли. – Кога искаш да тръгнем?

– Веднага. Ще приготвя Лиса, докато си стегнеш багажа. Джаксън току-що си тръгна, така че едва ли ще наблюдава къщата. Сигурно си мисли, че още съм парализирана от страх. Всъщност не е далеч от истината.

– Къде да отидем?

– Ти избери мястото. Не искам да знам. Така никой няма да може да измъкне информацията от мен. Обади ми се, като се настаните, и после ще решим как най-безопасно да се свързваме.

– Никога не съм си мислил, че ще се стигне дотук – сви рамене Чарли.

– Ще се оправим – целуна го леко по челото тя. – Просто трябва да сме внимателни.

– Ами ти? Ти какво ще правиш?

– Каквото трябва, за да оцелеем всички – пое дълбоко дъх Лу Ан.

– И Ригс ли?

– Най-вече Ригс – погледна го право в очите тя.

– Не искам, мамо. Не искам. – Лиса затича по пижама из стаята, докато Лу Ан бързо събираше в една чанта най-необходимото.

– Съжалявам, Лиса, но просто трябва да ми имаш доверие в този случай.

– Доверие? Ха-ха, смешни приказки, и то точно от теб – озъби се на майка си Лиса от другия край на стаята.

– Мери си приказките, малка госпожице. Не искам да слушам такива неща.

– А аз не искам да заминавам. – Лиса седна на леглото и предизвикателно кръстоса ръце.

– Чичо Чарли е готов. Трябва да вървите.

– Но утре в училище имаме забава. Не може ли поне да заминем след това?

– Не, Лиса – затръшна куфара Лу Ан, – за съжаление не може.

– Кога ще свърши това мъчение? Кога ще престанеш да ме мъкнеш насам-натам?

Лу Ан прекара трепереща ръка през косата си и седна, обгръщайки раменцата на дъщеря си. Усети болката, пронизваща малкото телце. Можеше ли истината да нарани Лиса още повече? Лу Ан стисна пръстите си в юмрук и го притисна към дясното си око, сякаш се боеше, че разумът ѝ ще изтече оттам. После се обърна към момиченцето.

– Лиса, моля те, погледни ме.

Накрая Лиса вдигна лице, на което бяха изписани ярост и разочарование. Тази комбинация просто смаза Лу Ан. Тя заговори бавно. Думите, които изричаше, биха били немислими преди час. Но тогава се бе появил Джаксън и това бе променило много неща.

– Обещавам ти, че един ден, много скоро при това, ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш. Всъщност и повече – за мен, за теб, за другите. Съгласна ли си?

– Но защо...

Лу Ан затвори нежно с длан устата на дъщеря си.

– Заявявам ти сега, че когато го направя, ти ще се изненадаш, ще те заболи и може да не разбереш и да не оцениш защо съм направила онава, което сторих. Може да ме намразиш, може да съжالياваш, че съм ти майка – тя прехапа устни, – но каквото и да чувстваш, искам да знаеш, че тогава постъпих така, защото смятах, че ще е най-добре. За теб. Бях много млада и нямаше кой да ми помогне да взема решение.

Тя сложи ръка под брадичката на Лиса и повдигна лицето на дъщеря си към себе си. Очите на малката бяха пълни със сълзи.

– Знам, че сега ти причинявам болка. Не искам да заминаваш, но не мога да позволя нещо да ти се случи. По-скоро бих умряла. Така мисли и чичо Чарли.

– Мамо, плашиш ме.

– Обичам те, Лиса – сграбчи ръцете ѝ в своите Лу Ан. – Повече от всичко на света.

– Не искам нещо да ти се случи на теб. – Лиса докосна бузата на майка си. – Мамо, ще успееш ли?

– Котката никога не пада по гръб, миличка – успя да се усмихне Лу Ан. – Мама ще се справи.

37

На другата сутрин Лу Ан стана рано. Почти не беше мигнала. Сбогуването с дъщеря ѝ бе безкрайно мъчително, но тя знаеше, че ще ѝ

бъде още по-трудно в деня, когато трябваше да разкаже на Лиса истината за живота ѝ, за живота на майка ѝ. Лу Ан се надяваше, че ще има възможност да го стори. И въпреки това бе усетила огромно облекчение, гледайки отдалечаващите се светлини на джипа предишната вечер.

Сега най-големият ѝ проблем беше да се свърже с Ригс, без да пробуди отново подозренията му. Нямаше много време. Ако скоро не подадеше някаква информация на Джаксън, той щеше да се насочи към Ригс с пълна сила. Тя нямаше да позволи това.

Обзета от подобни мисли, Лу Ан дръпна пердетата на френските прозорци. Спалнята ѝ беше на третия етаж и имаше прекрасен изглед към моравата и планините отзад. Дали Джаксън не беше влязъл през балкона? Обикновено включваше алармата, когато си лягаше, но сега явно трябваше да го прави по-рано, макар че едва ли някоя охранителна система би го затруднила. Този човек минаваше през стените.

Тя си направи кафе в малката кухничка до будоара си, после облече копринена роба и с чаша в ръка излезе на балкона. Там имаше маса и два стола, но тя предпочете да седне на мраморния парапет. Погледът ѝ се плъзна в далечината. Слънцето изгряваше и лъчите в розово и златно обливаха в невероятни багри свежата растителност. Гледката беше толкова прекрасна, че настроението ѝ неусетно се пооправи. Но след миг видя нещо, от което за малко не падна от балкона.

Матю Ригс беше коленичил в тревата близо до мястото, където тя искаше да построи студиото си. С растящо изумление Лу Ан видя как вади някакви чертежи и огражда земята. Тя се покатери на парапета и се изправи в цял ръст, опряла ръка на тухлената стена. Сега виждаше и коловете, забити на определено разстояние един от друг. Ригс разви кълбо канап и започна да очертава основите на някаква постройка.

Лу Ан се опита да извика, но той беше много далеч. Тя скочи от парапета и профуча през спалнята, без дори да нахлузи обувки. Вземаше стъпалата по две и след секунда отключи задната врата и хукна през росната трева. Копринената роба прилепваше към тялото ѝ, очертавайки стройните ѝ крака.

Дишайки тежко, тя стигна до мястото, където беше видяла Ригс, и се огледа. От устата ѝ излизаше пара в хладната утрин. Тя потръпна и придържа тънката роба около себе си.

Къде, по дяволите, беше отишъл? Нима си бе въобразила всичко? Коловете бяха там заедно с канапа. Лу Ан се взря в тях, като че ли те щяха да ѝ разкрият къде е изчезнал той.

– Добро утро!

Тя се завъртя изненадано. Ригс се появи от горичката с голям камък в ръка и го постави тържествено в центъра на оградената площ.

– Каменният ти комин – обяви той с усмивка.

– Какво правиш? – запита изумено Лу Ан.

– Винаги ли тичаш в подобно облекло? Ще хванеш пневмония. – Той я изгледа и после дискретно сведе очи, защото слънчевите лъчи погалиха върховете на дърветата и превърнаха копринената роба в напълно прозрачна. А отдолу тя не носеше нищо. – Да не говорим за ефекта върху мен – промърмори Ригс под носа си.

– Обикновено не забиват колове в имота ми на зазоряване.

– Просто изпълнявам заповеди.

– Какво?

– Ти искаше студио, аз ти строя студио.

– Каза, че няма да има достатъчно време преди зимата. Освен това ти трябваха планове и разрешения.

– Ти нали хареса моите? Реших да ги използвам като начало. Така ще си спестим много време. Имам връзки в строителната инспекция и ще получим разрешенията доста бързо. – Той млькна и я изгледа. Тя продължаваше да трепери. – Не бързай да ми благодариш.

– Не е това. Аз... – Тя потрепери отново при резкия повей на вятъра. Ригс свали дебелия си палто и го наметна на раменете ѝ.

– Не би трябвало да стоиш навън боса.

– Не е необходимо да го правиш, Матю. Достатъчно време ти отнех. И търпение.

Той сви рамене и подритна един от коловете.

– Приятно ми е да съм с теб, Катрин. – Той се изкашля притеснено и впери поглед в далечината. – Човек би могъл да прави къде по-неприятни неща.

Лу Ан поруменя и прехапа долната си устна. Ригс пхна ръце в джобовете си и запристъпя от крак на крак. Дватамата приличаха на ученици пред първата си среща.

– Значи ще бъде точно като твоята къща? – изви глава към ограденото място тя. – Казах ти, че ще ти платя въпреки всичко.

– Вярвам ти, но не съм свикнал да приемам пари за несвършена работа. Такъв съм си. Не се притеснявай, ще ти взема достатъчно. Като я построя, няма да искаш да излезеш от нея.

– Звучи много хубаво, но твърде невероятно.

– Май много пътуваш – погледна я косо той. – Естествено, за човек с твоите пари.

– Не е това. Но наистина пътувам често. – Тя въздъхна уморено. – Прекалено често.

– Хубаво е да видиш света – огледа се отново Ригс. – Но е хубаво и да се прибереш у дома.

– Говориш сякаш от опит – изгледа го с любопитство тя.

– Аз ли? – ухили се глуповато той. – Лз никъде не съм ходил.

– Но въпреки това искаш да се прибереш у дома. За да намериш покой – рече тя тихо, впила поглед в очите му.

Усмивката му изчезна и той я погледна с нарастващо уважение.

– Да – заяви той накрая.

– Какво ще кажеш да закусим заедно? Или поне по едно кафе? – Тя заставаше ту на единия си крак, ту на другия. Студът я пронизваше.

– Приемам кафето. – Ригс свали дебелия ръкавици и ги сложи в джобовете на панталоните си. После се обърна и се наведе напред. – Качи се на гърба ми.

– Моля?

– Качи се. – Той поглади гърба си. – Знам, че не съм як като коня ти, но ти се преструвай, че е така. – Той се обърна и я погледна насмешливо. – Хайде, не се шегувам за пневмонията. Освен това го правя непрекъснато с разни милиардерки, уверявам те.

Лу Ан се засмя, уви се в палтото му и скочи на гърба му, обвивайки врата му с ръце. Той сви ръце под голите ѝ крака.

– Сигурен ли си, че ще издържиш? Далеч е, а аз не съм от най-дребничките.

– Мисля, че ще успея. Само не ме убивай, ако се строполя на земята.

Някъде по средата на пътя тя го пришпори игриво с колена.

– Това пък защо беше?

– Нали каза да се престоря, че яздя кон. Така че давай по-бързо.

– Не прекалявай – извика възмутено той и се усмихна.

В горичката близо до конюшната Джаксън прибра специалния насочващ се микрофон и тръгна към колата, паркирана в един страничен път. Беше наблюдавал развеселено как Ригс носи Лу Ан към къщата. Беше забелязал и грубите основи на бъдещата постройка. Имайки предвид как е облечена тя, Джаксън си помисли, че Лу Ан и хубавият Ригс съвсем скоро ще се насладят на някои доста интимни моменти. Това беше добре, тъй като щеше да ѝ позволи да измъкне повече информация от

него. Джаксън бе записал гласа на Ригс, което можеше да се окаже твърде ценно след време. Той запали мотора и потегли.

Ригс отпи от чашата кафе. Лу Ан отхапа от препечената филия с масло, надигна се и си сипа още кафе. Ригс не можеше да откъсне поглед от нея. Тя не се беше преоблякла и прилепналата към тялото ѝ роба го навеждаше на мисли, каквито не би трябвало да има. Лицето му почервения и той извърна глава.

– Ако си купя друг кон, ще го нарека на теб – каза Лу Ан.

– Много, много благодаря. – Той се огледа. – Другите още ли спят?

– Сали има свободен ден. Чарли и Лиса заминаха на почивка. – Тя остави кафеника на кухненския плот и внимателно избърса едно петно.

– Без теб?

– Трябва да уредя някои неща. – Седна на стола и се облегна назад.

– Може да се наложи скоро да отида в Европа. Тогава ще се срещнем и ще заминем някъде. Италия е много красива по това време на годината. Бил ли си в Италия?

– Само в италианския квартал в Ню Йорк.

– В миналия си живот ли? – Тя го погледна изучаващо над чашата с кафе.

– Хайде пак за това минало. Не е толкова интересно, повярвай ми.

– Тогава защо не ми разкажеш за него?

– А аз какво ще получа насреща? И защо се интересуваш толкова?

Защото искам да ти спася живота и правя каквото мога, и ми прилошава всеки път, като си помисля как едва не те увиха заради мен.

Лу Ан се помъчи гласът ѝ да прозвучи нормално въпреки мъчителната действителност.

– Просто съм си любопитна по природа.

– И аз съм такъв. Пък и имам усещането, че твоите тайни са къде-къде по-интересни от моите.

– Аз нямам тайни – помъчи се да изглежда изненадана тя.

– Не мога да повярвам, че го казваш сериозно – рече той и остави чашата си на масата.

– Имам много пари. Някои хора биха желали да ми ги вземат по всякакъв начин. Но това едва ли би шокирало някого.

– Значи според теб мъжът в хондата е имал намерение да те отвлече? Не ми се вижда много вероятно.

– Какво искаш да кажеш?

– Мислих много по въпроса. Той приличаше на университетски преподавател. Беше наел къща наблизо и я беше обзавел. При опита си да те „отвлече“ дори не носеше маска. А когато на сцената се появих аз, вместо да изчезне веднага, той се опита да ме изблъска от пътя. Опитът ми подсказва, че тези, които се занимават с отвличания, не играят соло. Чисто организационно е трудно за сам човек.

– Опитът ли?

– Виждаш ли, разкривам ти тайните си.

– Може би се е опитвал първо да ме сплаши, преди да ме отвлече.

– Не мисля така. Защо да те предупреждава? При отвличанията най-важна е изненадата.

– Ако не е искал да ме отвлече, какво е искал тогава?

– Надявах се ти да ми кажеш. Чарли отиде в къщата му, после и ти. Какво намерихте там?

– Нищо.

– Това са глупости и ти много добре го знаеш.

– Не обичам да ме наричат лъжкия – възмутено скочи на крака Лу Ан.

– Тогава престани да лъжеш.

Устните ѝ потрепериха и тя рязко се извърна.

– Катрин, опитвам се да ти помогна. Добре де, в миналото съм се занимавал с доста престъпници. Притежавам някои знания и умения, които могат да се окажат полезни, ако просто ми кажеш истината. – Той се надигна и постави ръка на рамото ѝ, после извърна лицето ѝ към себе си. – Знам, че си уплашена. Също така знам, че имаш по-здрави нерви и дух от много хора, което значи, че си се сблъскала с наистина сериозен проблем. А аз искам да ти помогна. И ще ти помогна, ако ми разрешиш. – Той повдигна брадичката ѝ с ръка. – Откровен съм с теб, Катрин. Наистина съм откровен.

Тя се намръщи леко, когато той повтори името ѝ. Фалшивото ѝ име. После погали леко пръстите му.

– Знам, Матю. Знам. – Лу Ан вдигна очи към него. Устните ѝ бяха полуотворени. Погледите им се срещнаха, а между пръстите им пробегна електрически ток. Спонтанната реакция ги накара да застинат. Не за дълго.

Ригс преглътна с мъка, спусна ръце към хълбоците ѝ и я притегли към себе си. Топлите ѝ меки гърди прегаряха невидими дупки през дебелата му риза. Устните им се докоснаха, той дръпна робата и тя се плъзна на пода. Лу Ан простена и затвори очи. Главата ѝ се залюля, а

Ригс впи устни във врата ѝ. Тя на свой ред вплете пръсти в косата му, после обгърна врата му с ръце, а той я повдигна във въздуха, заровил лице в гърдите ѝ. Тя обви крака около тялото му.

Следвайки прошепнатите в ухото му указания Ригс се залюшка по коридора към малката гостна на първия етаж. Той блъсна вратата, а Лу Ан отскочи от него и се просна на леглото. Мускулите на дългите ѝ крака потръпваха в очакване. Тя протегна ръце и го притегли към себе си.

– За бога, Матю, побързай! – Подсъзнателно Ригс усети южняшкия акцент, но беше прекалено отдаден на страстта, за да се занимава с това.

Тежките му ботуши изтрополиха на пода, последвани от панталоните. Тя разкопча трескаво ризата му, късайки няколко копчета. Не се церемониша със завивките, макар че Ригс успя да затвори вратата с ритник, преди да се обърне към Лу Ан.

38

Джаксън се вираше в екрана на портативния компютър. Просторният апартамент бе обзаведен само със старинни мебели. По блестящия дървен под бяха разхвърляни ръчно изработени килими, на които бяха изобразени теми от американското заселване на континента. Голяма резбована патица висеше на едната стена. На срещуположната стена имаше репродукции в рамки на един джентълмен от Вирджиния, който преди много години бе станал президент на страната. Хотелът се намираще близо до местата, представляващи интерес за Джаксън, беше тих и спокоен – отлична база за неограничени действия. Предишната нощ Джаксън си бе заминал официално като Хари Конклин и после се бе регистрирал под друго име. Обичаше да прави така. Не можеше да престоява дълго в кожата на един и същи герой. Освен това вече се бе срещнал с Пембъртън в ролята си на Конклин и не искаше да се излага на риска да го срещне отново. Сега на главата си носеше бейзболна шапка. Тежки торбички от латекс висяха под очите му. Косата беше прошарено руса и вързана на опашка, която се подаваше от шапката. Вратът му беше дълъг и сбръчкан, телосложението – набито. Приличаше на застаряващ хипи. Багажът му беше прилежно подреден в един ъгъл. Имаше обичая да не разопакова нещата си при пътуване. Понякога се налагаше да си тръгне веднага.

Преди два часа бе сканирал отпечатъците, взети в къщичката на пача, и с помощта на модем ги бе изпратил на един от своите

сътрудници, като преди това му се беше обадил да го предупреди. Този негов познат имаше достъп до база данни, разполагаща с безброй най-интересни факти. Не беше сигурно, че отпечатъците могат да бъдат проследени, но една проверка нямаше да навреди. А положителният резултат би улеснил твърде много задачата му.

На екрана започнаха да се появяват думи и цифри и Джаксън се усмихна. Последва дори снимка на издирваното лице.

Томас Д. Донован. Снимката беше от преди три години, но на тази възраст той едва ли се бе променил много оттогава. Джаксън се вгледа внимателно в невзрачните черти, после взе чантата с гримове и перуките, която винаги носеше със себе си. Да, ако се наложеше, можеше да се превъплъти в този човек. Името му беше познато. Донован беше известен журналист от „Вашингтон Трибюн“. Всъщност преди около година беше правил голям материал за бащата на Джаксън и кариерата му като сенатор.

Джаксън го беше прочел набързо и го бе захвърлил с отвращение. Този боклук по никакъв начин не отразяваше същността на баща му и чудовищното му поведение. Историята щеше да опише благосклонно сенатора, но синът му беше на друго мнение.

Интуицията на Джаксън се беше оказала вярна. Беше решил, че преследвачът на Лу Ан не е обикновен изнудвач. Издирването ѝ изискваше твърде много усилия и само опитен журналист или може би таен агент би имал знанията, уменията и, най-важното, информацията да го стори.

Джаксън се облегна назад и се замисли. Обикновеният изнудвач би представлявал по-малък проблем. Донован явно работеше по някакъв материал, сензационен при това, и нямаше да спре, преди да постигне целта си. Или преди някой да му попречеше. Интересно предизвикателство. Убийството му само по себе си нямаше да бъде достатъчно. Щеше да предизвика подозрение. Освен това Донован може би беше разказал на колеги за разследванията си, макар че журналистите от неговия калибър обикновено пазеха работата си в тайна по ред причини. Най-вече за да не ги изпревари някой.

Трябваше да разбере какво знае Донован и дали е казал нещо на някого. Джаксън вдигна телефона, набра номера на вестника и поиска да го свържат с Донован. Обясниха му, че си е взел отпуск. Джаксън затвори със съжаление. Искаше да чуе гласа му, това можеше да се окаже от полза. Беше чудесен имитатор, което му помагаше да манипулира хората.

Според Пембъртън Донован беше пристигнал в Шарлътсвил преди месец. Най-важният въпрос беше: Защо се е спрял именно на Лу Ан от всички спечелили от лотарията? Джаксън си отговори сам почти веднага. Защото само нея издирваха за убийство. Само тя бе изчезнала преди десет години и се бе появила отново. Но как бе успял Донован да я открие?

Следите ѝ бяха отлично замаскирани, въпреки че беше извършила огромна грешка, завръщайки се в Щатите.

Джаксън изведнъж се сети, че Донован разполага с имената на всички, които бяха спечелили от лотарията през онази година. Ами ако се беше свързал с тях? Ако не получише онова, което искаше от Лу Ан – а Джаксън бе почти сигурен, че няма да успее, – той щеше да потърси някой от другите. Логично, нали? Джаксън извади електронното си тейфтерче и започна да върти телефона. След половин час се бе свързал с останалите единайсет души. В сравнение с Лу Ан те бяха овце, които изпълняваха каквото им кажеше. Той беше техният спасител, човекът, който ги беше отвел в обетованата земя на богатството и спокойствието. Ако Донован се свържеше с някой от тях, капанът щеше да щракне.

Джаксън закрочи из стаята. После отвори куфарчето си и извади снимките, направени първия ден от пристигането му в Шарлътсвил. Качеството им беше задоволително, имайки предвид факта, че беше използвал телеобектив, а утринната светлина беше още слаба. Сега те се виждаха в него. Сали Бийчам, висока и слаба брюнетка на четирийсет и няколко години, изглеждаше уморена и безразлична. Тя беше икономката на Лу Ан и живееше на първия етаж в северното крило. Следващите две снимки бяха на млади латиноамери-канки, които се занимаваха с почистването на огромната къща. Идваха в девет и си отиваха в шест. Следваха градинарите. Джаксън се вираше внимателно във всяко лице. Беше забелязал как се движат, как жестикулират, беше записал гласовете им. Да, нещата се подреждаха доста добре. Беше разположил пионките си във възможно най-подходящите позиции. Можеше и нищо от информацията за ежедневието на Катрин Савидж да не се окаже нужно. Но в случай че се наложеше да действа – колкото и малко вероятно да изглеждаше, – щеше да е готов. Той прибра снимките и затвори куфарчето.

После извади скрития в специално отделение на големия куфар нож с къса дръжка. Ръчно изработеното в Китай острие беше така наточено, че можеше да разцепи косъм на две. Дръжката от тиково дърво беше много удобна при хвърлянето. Джаксън пак закрочи из стаята. Лу Ан беше невероятно бърза, лека и гъвкава – тези думи подхождаха отлично

и за самия него. Да, тя наистина беше поработила върху себе си. Какво ли още беше научила? Какви други умения беше придобила? Той се запита дали е имала същото предчувствие като него: че един ден пътищата им ще се пресекат отново. Дали се бе подготвила достатъчно добре за подобен сблъсък? Можеше да го убие с ножа за писма, колкото и бърз да беше.

При тази мисъл Джаксън се завъртя и метна ножа. Острието префуча през стаята и разцепи на две главата на патицата, забивайки се в стената. Той се усмихна на себе си. Лу Ан щеше да постъпи по-мъдро, ако го беше убила. Бе я възпряла очевидно съвестта ѝ. Това беше най-голямата ѝ слабост и най-голямото предимство на Джаксън. Той не страдаше от подобни скрупули.

В крайна сметка това беше единствената разлика между тях.

39

Лу Ан наблюдаваше Ригс, който спеше до нея. После се протегна и въздъхна леко. Бе се почувствала като девственица, докато бяха правили любов. Твърде страстно, трябваше да признае. Чудеше се как бе издържало леглото. И двамата сигурно нямаше да могат да се помръднат от изтощение. Тя се усмихна доволно, погали рамото му и се сгуши в него, премятайки крак върху бедрата му. Ригс се размърда и отвори очи. Момчешка усмивка озари лицето му.

– Какво? – дяволито попита тя.

– Мъча се да си спомня колко пъти казах: о, скъпа.

Тя го погъделичка с нокти по гърдите и той я стисна за китката.

– Май по-скоро аз бях тази, която охкаше, но то беше само защото не можех да си поема дъх.

– Караш ме да се чувствам много млад и ужасно стар едновременно – разроши косата ѝ той. Те се целунаха и замълчаха, иреплели тела. Лу Ан забеляза някакъв белег от дясната му страна.

– Стара рана от войната, нали?

Той я погледна изненадано, после проследи погледа ѝ.

– Да, да, много вълнуващо беше. Апандисит.

– Така ли? Не знаех, че някои хора имат по два. – Тя посочи белега от другата му страна.

– Ей, не можем ли да се порадваме на мига и да престанем с наблюденията и въпросите? – Тонът му беше игрив, но тя долови стоманена

нотка някъде в дълбочината.

– Знаеш ли, ако идваш всеки ден да работиш, можем все така да закусваме заедно. – Лу Ан се усмихна закачливо, после изведнъж се натъжи. *Имаше ли изобщо някакъв шанс за подобно щастие?* Тя бързо се отдръпна от него и се надигна. Ригс не пропусна рязката смяна в настроението ѝ.

– Да не би да казах нещо лошо?

Тя го погледна безизразно и сякаш изведнъж осъзнала голотата си, дръпна покривката на леглото и се уви с нея.

– Днес имам много работа.

Ригс седна в леглото и дръпна покривката.

– О, извинете ме, мадам. Нямах намерение да преча на графика ви. Май на мен сте отделили един час, от шест до седем сутринта. Кой е следващият? Фондацията за защита на папуасите?

– Не заслужавам подобно отношение – дръпна сърдито покривката тя на свой ред.

Ригс потърка врата си и започна да се облича.

– Добре, добре. Просто ми е трудно да превключвам скоростите толкова бързо. Светкавичният преход от най-бурната страст, която съм изпитвал в живота си, към делничните задачи малко ме изненада. Извинявай, ако съм те обидил.

– И за мен беше така, Матю – тихо каза Лу Ан и седна на леглото. – Неудобно ми е да ти кажа откога не съм изпитвала подобно нещо. – Тя замълча, после промълви едва чуто. – От години.

– Сигурно се шегуваш – погледна я изумено той. Тя не отговори и той не пожела да наруши тишината. Но телефонът го направи.

Лу Ан се поколеба за миг, после вдигна слушалката. Молеше се наум да е Чарли, а не Джаксън.

– Ало? – Не беше нито един от двамата.

– Трябва да си поговорим, мис Тайлър – каза Томас Донован. – И то днес.

– Кой се обажда? – попита Лу Ан.

Ригс я погледна изненадано.

– Онзи ден се видяхме набързо, докато шофирахте. Следващия път ви забелязах да се измъквате от жилището ми с приятеля си.

– Откъде взехте този номер? Няма го в указателя.

– Няма напълно секретна информация, мис Тайлър – засмя се Донован, – ако човек знае къде да търси. Предполагам, вече сте разбрали, че аз знам.

– Какво искате?

– Вече ви казах. Да поговорим.

– Нямам какво да ви кажа. – Ригс се доближи до телефона и притисна ухо към слушалката. Лу Ан се опита да го отблъсне, но не успя.

– Напротив, имате. А и аз искам да ви разкажа много неща. Разбирам реакцията ви онзи ден. Може би трябваше да подхожда по различен начин, но това е вече минало. Абсолютно съм сигурен, че вашата история е истинска бомба и искам да я споделите с мен.

– Нямам какво да споделям с вас.

Донован замълча за миг. Обикновено не използваше подобни прийоми, но сега не можеше да измисли алтернативна стратегия. Реши да опита.

– Предлагам ви според мен добър изход. Ако се съгласите да поговорим, ще ви дам четирийсет и осем часа да напуснете страната и тогава ще предам материала. Ако откажете да се срещнем, ще публикувам всичко, което знам досега, веднага щом затворя телефона. – Той усети как цялото му същество се бунтува, но си наложи да продължи: – При убийство няма давност, Лу Ан.

Ригс се взря с широко отворени очи в нея. Тя извърна поглед.

– Къде? – запита тя. Ригс клатеше яростно глава, но тя не му обърна внимание.

– Нека да бъде на много оживено място – каза Донован. – „Кръчмата на Мичи“. Сигурен съм, че знаеш къде е. В един часа. И не води никого със себе си. Прекалено съм стар за пистолети и състезателни коли. Ако усетя, че приятелят ти или някой друг е наоколо, сделката пропада. Ще се обадя на шерифа в Джорджия. Ясно ли е?

Лу Ан дръпна слушалката от Ригс и затвори с трясък. Той я хвана за раменете.

– Би ли желала да ме осведомиш какво става? Кого се предполага, че си убила? Някого в Джорджия ли?

Лу Ан се изправи, лицето ѝ беше алено от внезапно разкритата тайна. Ригс я сграбчи за ръката и я дръпна грубо към себе си.

– Кажете ми, по дяволите, какво става.

Тя се завъртя и светкавично заби десния си юмрук в брадичката му. Главата му отхвъркна назад и се удари в стената.

Когато се свести, Ригс лежеше на леглото. Лу Ан седеше до него и налагаше удареното място със студен компрес. Главата го болеше ужасно.

– По дяволите! – изруга през стиснати зъби той.

– Извинявай, Матю, не исках да направя такова нещо. Просто...

– Не мога да повярвам, че ме просна в безсъзнание – взря се изумено в нея Ригс. – Не съм някой мъжкар грубиян, но не мога да повярвам, че жена ме свали на пода с един юрук.

– Доста потренирах като малка – усмихна се тя, – а и съм твърде яка. Но си мисля, че ударът в стената беше от решаващо значение – прояви любезността да добави тя.

Ригс потърка челността си и седна.

– Следващия път, когато спорим и решиш да ми биеш един, просто ми кажи и ще се предам веднага. Съгласна ли си?

– Няма да те удрям повече – докосна лицето му нежно тя и го целуна по челото.

– Ще се срещнеш ли с него? – Ригс погледна към телефона.

– Нямам друг избор.

– Идвам с теб.

– Нали го чу? – поклати глава Лу Ан.

– Не мога да повярвам, че си убила някого – въздъхна Ригс.

Лу Ан на свой ред пое дълбоко дъх и реши да му каже.

– Не съм го убила. Беше при самозащита. Мъжът, с когото живеех преди десет години, се беше забъркал в някаква афера с наркотици. А аз случайно попаднах в разгара на скандала.

– Значи уби приятеля си?

– Не, мъжа, който уби приятеля ми.

– А полицията...

– Не дочаках да видя какво ще правят.

– Наркотици. Оттам ли са парите? – Ригс се огледа.

– Не, разбира се – изсмя се Лу Ан. – Той беше от дребните играчи.

Това тук няма нищо общо с дрогата.

Ригс отчаяно искаше да попита кое тогава има нещо общо, но се въздържа, защото усети, че за момента му е разкрила достатъчно тайни от миналото си. Затова безсилно наблюдаваше как тя излиза от стаята, влачейки покривката на леглото зад себе си. Добре очертаните мускули на голия ѝ гръб излъчваха осезаемо напрежение.

– Лу Ан? Това ли е истинското ти име?

– Лу Ан Тайлър – обърна се тя и кимна леко. – Беше прав за Джорджия. Преди десет години бях съвсем друга.

– Вярвам ти, макар да се обзалагам, че винаги си имала кураж. – Той се опита да се усмихне, но не се получи. После бръкна в джоба си и ѝ хвърли ключовете. Тя ги улови във въздуха.

– Благодаря, че ми позволи да използвам беembeто ти. Може да ти потрябват пак много конски сили, в случай че она реши да те преследва отново.

Тя се намръщи, наведе глава и излезе от стаята.

40

Облечена в дълго черно кожено палто и шапка и с големи тъмни очила, Лу Ан стоеше пред „Кръчмата на Мичи“, историческа сграда от седемнайсети век на пътя за Монтичело. Беше обяд и тя започваше да се пълни с туристи, които се зареждаха с енергия за посещението си в дома на Джефърсън или пък, вече изтощени след визитата, сега унищожаваха огромни количества пържени пилета. В камината вътре гореше огън и Лу Ан, която бе пристигнала нарочно твърде рано, за да огледа мястото, се бе постопила, преди да излезе да чака отвън. Когато мъжът се доближи до нея, тя вдигна глава. Позна го веднага, макар че сега нямаше брада.

– Да вървим – каза Донован.

– Да вървим къде? – погледна го тя.

– Карай след мен. Ще те гледам в огледалото. Ако видя, че някой ни следи, вдигам телефона и ти отиваш в затвора.

– Никъде не отивам. Не те познавам, не знам какво искаш. Каза, че трябва да се срещнем. Добре, ето ме.

Донован се огледа и кимна към тълпите от хора, влизаци в кръчмата.

– Имах предвид някое по-тихо място.

– Ти го избра.

– Права си. – Донован пхна ръце в джобовете си и се взря в нея. Очевидно изпитваше неудобство.

– Слушай, имам едно предложение – наруши мълчанието Лу Ан. – Да се поразходим с моята кола. – Тя го изгледа заплашително и промърмори: – Но не се опитвай да ми погодиш някой номер, защото ще пострадаш.

Донован изхъмка нещо и млъкна. Някаква светлинка в очите ѝ така го стресна, че той усети как по гърба му пролазват тръпки, и я последва безропотно до колата.

Лу Ан излезе на магистралата и включи на автоматично

управление. Донован се обърна към нея.

– Преди малко ме заплаши с физическа разправа. Може наистина да си убила онзи мъж в караваната.

– Не съм убивала никого. Не съм направила нищо лошо в караваната.

Донован се взря в лицето ѝ, после обърна глава. Когато заговори, тонът му беше по-спокоен, по-мек.

– Последните няколко месеца те търсих много упорито, Лу Ан, но не съм го правил, за да разбия живота ти.

– А защо тогава? – запита рязко тя.

– Каж ми, какво се случи в оная каравана? Лу Ан поклати глава отвратно и не отговори.

– В много мръсотия съм се ровил през живота си и много добре мога да чета между редовете. Не вярвам, че си убила някого – продължи Донован. – Хайде, аз не съм ченге. Ако искаш, можеш да ме провериш, че не нося микрофонче. Изчел съм всичко, писано във вестниците. Искам да чуя твоята версия.

– Дуейн се занимаваше с наркотици – въздъхна дълбоко Лу Ан. – Не знаех нищо за това. Просто исках да се отърва от тоя живот. Отидох в караваната да му кажа, че го напускам. Някой го беше намущкал с нож, много пъти при това. Някакъв мъж ме стисна за гърлото, после се опита да ме заколи. Сборичкахме се. Ударих го с телефона и той умря.

– Просто го удари с телефона, така ли? – Донован изглеждаше искрено озадачен.

– Праснах го здравата. Сигурно съм му пукнала черепа.

– Той не е умрял от това – потри замислено брадичката си Донован. – Бил е прободен смъртоносно с нож.

Беемвето едва не излетя от пътя. Лу Ан се взря в спътника си с изцъклени от изумление очи.

– Какво? – изкрещя тя.

– Видях резултатите от аутопсията. Имал е рана на главата, но не е била смъртоносна. Умрял е от многобройни прорезни рани в областта на гърдите. Няма спор по този въпрос.

Не ѝ трябваше много време да осъзнае какво всъщност се бе случило. Рейнбоу. Рейнбоу го бе убил. А после я беше излъгал. Тя потръпна цялата. Защо ли толкова се учудвам, запита се накрая сама.

– През всичките тези години си мислех, че аз съм го убила.

– Ужасна тайна си носила в себе си, Лу Ан. Радвам се, че сега можеш да се освободиш от нея.

– Полицията едва ли проявява вече интерес. Минаха десет години – сви рамене Лу Ан.

– За съжаление имаш лош късмет. В момента чичото на Дуейн Харви е шериф в Рикърсвил.

– Били Харви е станал шериф? – изненада се Лу Ан. – Та той е един от най-големите негодници в областта. Имаше сервиз за разглобяване на крадени автомобили. Контролираше нелегалния хазарт в баровете и се занимаваше с всичко, от което може да се спечели някой долар по нечестен път. Дуейн се опитваше да влезе в бизнеса с него, но Били знаеше, че Дуейн е глупав и на него не може да се разчита. Сигурно затова Дуейн се захвана да продава наркотици в Гуинет.

– Не се и съмнявам. Но сега той е шериф, и това е факт. Вероятно е решил, че най-добрият начин да избегне неприятностите с полицията е сам да стане полицаи.

– Значи си говорил с него? Донован кимна.

– Той твърди, че цялата фамилия още не може да забрави Дуейн и отвратителния начин, по който се е простил с живота. Казва, че наркотиците са омаскарили доброто им име. А парите, които си им изпратила, само са посипали сол в раната. Възприели са го като подкуп. Не че не са ги похарчили, но не били щастливи, поне според благочестивия Били Харви. Както и да е, важното е, че разследването не е приключило и той нямало да се успокои, докато не изправи Лу Ан пред съда. Версията му е, че ти си била замесена в търговията с наркотици, защото си искала да избягаш от Дуейн и скучния живот. Дуейн е умрял, опитвайки се да те защити, а после ти си убила другия, който вероятно е бил твой партньор.

– Това са куп лъжи!

– Знам, но хората, които ще решат кое е вярно и кое не, ще са съдебните заседатели – твои съграждани от Рикърсвил, Джорджия. – Донован замълча и огледа скъпите й дрехи. – Или бивши твои съграждани. Не бих ти препоръчал да се появиш с тези дрехи пред съда. Хората могат да се ядосат, макар и да не са прави. Значи Дуейн служи за храна на червеите през последните десет години, докато ти си живееш като принцеса и се правиш на Джаки Онасис. Няма да го приемат ония хорица в Джорджия.

– Знам го и без теб. – Тя млъкна за миг. – Това ли е сделката, която предлагаш? Ако не проговоря, ще ме подхвърлиш на Били Харви?

– Може и да се изненадаш, но мен въобще не ме интересува какво е станало там – поглади таблото Донован. – Ако си го ударила, било е при

самозашита.

– Тогава какво те интересува? – свали очилата си Лу Ан.

– Лотарията – наведе се към нея той и повдигна въпросително вежди.

– Какво те интересува за нея? – Тонът на Лу Ан бе равен и спокоен.

~ Ти си я спечелила преди десет години. Сто милиона долара.

– И?

– Как го направи?

– Купих си билет, който се оказа с печелившите числа. Как иначе се прави тая работа?

– Нямам предвид това. Нека да ти разкажа нещо. Без да навлизам в подробности, порових се внимателно в съдбите на много хора, спечелили от лотарията през последните години. Определен брой от тях винаги стигат до фалит. При това значителен брой. Девет от дванайсет всяка година. Раз-прас, направо можеш да си сверяваш часовника по тях. Изведнъж се натъквам на дванайсет души в рамките на една година, които всички са избегнали големия провал. И ти си точно в средата на списъка. Как е възможно това?

– Откъде да знам? – хвърли му бегъл поглед тя. – Наела съм си добри специалисти, които управляват парите ми. Може би и другите са направили така.

– Не си плащала и данъци върху доходите през девет от десетте години. Сигурно и това помага.

– Откъде знаеш?

– Нали ти казах, Лу Ан, човек може да се добере до всякаква информация. Просто трябва да знаеш къде да търсиш. А аз знам.

– Трябва да говориш с финансовите ми съветници. По онова време пътувах, може би доходите ми не са подлежали на облагане в Щатите.

– Съмнявам се. Писал съм достатъчно материали по въпроса и знам, че Чичо Сам е в състояние да обложи с данъци всичко, до което се докопа.

– Ами тогава се обади в Данъчното управление.

– Това не е материалът, върху който работя.

– Материал ли?

– Точно така. Забравих да споделя с теб причината, поради която съм тук. Казвам се Томас Донован. Може би не си чувала за мен, но аз съм журналист във „Вашингтон Трибюн“ от трийсет години и съм много добър, повярвай ми. Нищо, че сам се хваля в момента. Преди известно време реших да напиша материал за националната лотария. Лично аз

мисля, че това си е чиста гавра. Собственото ни правителство се подиграва с най-бедните си граждани. Подхвърля какви ли не примамки, страхотни реклами, блазни хората да обръщат в пари купоните за социални помощи и да си купуват билети с надеждата да спечелят, макар че шансът е едно на милион. Извинявай, ако ти звуча сантиментално, но аз пиша само за неща, които ме вълнуват. Както и да е, първоначално възнамерявах да пиша за това как богатите изсмукват парите на бедните, ако случайно спечелят. Нали ги знаеш ония финансови акули, занимаващи се с инвестиране в какво ли не и правителството просто им разрешава да си развяват байрака, и когато печалбите се стопят почти изцяло, се намесват данъчните и тъй като все има нещо да не е платено, взимат и последния цент на нещастниците, оставяйки ги победни отпреди. Добър материал беше, чувствах, че хората имат нужда от него. Но докато правех проучванията, се натъкнах на едно съвпадение, засягащо всички спечелили през твоята година – не бяха загубили нито цент. Всъщност, съдейки по данъчните им декларации, са станали по-богати. Значително по-богати. Затова те открих и ето ме тук. Искам само едно – истината.

– И ако не ти я кажа, ще завърша живота си в някой затвор в Джорджия, така ли? Поне това ми намекна по телефона.

Донован я изгледа сърдито.

– Спечелих две награди „Пулицър“, преди да навърша трийсет и пет. Бил съм във Виетнам, Корея, Китай, Босна, Южна Африка. Два пъти съм раняван. Целия си живот съм прекарал из горещите точки на планетата. И съм от най-добрите професионалисти. Няма да те изнудвам, защото не работя по този начин. Наговорих ти онова по телефона само за да те накарам да се срещнеш с мен. Ако шерифът Били те пипне, няма да е с моя помощ. Аз лично се надявам да не успее.

– Благодаря.

– Ако не ми кажеш истината, ще я открия по друг начин. И пак ще си напиша материала. Но ако не ми представиш своята гледна точка, не гарантирам доколко ласкателен ще бъде портретът ти вътре. Аз съобщавам фактите, други определят кой е виновен. Ако се съгласиш да говориш, ти гарантирам, че твоята история ще бъде чута. Ако си нарушила закона по някакъв начин, не мога да ти помогна. Не съм ченге, не съм и съдия. – Той млъкна и я погледна: – И така, какво решаваш?

Тя не реагира и продължи да се взира безизразно напред. Той усети, че вътре в нея се води борба. Накрая тя се обърна към него.

– Искам да ти кажа истината. Господи, искам да разкажа на някого истината. – Тя пое дълбоко дъх и потрепери. – Но не мога.

– Защо?

– Ти вече си в голяма опасност. Ако ти разкажа някои неща, с абсолютна сигурност те уверявам, че ще умреш.

– Я стига, Лу Ан, и преди съм бил на опасни места. Това си върви с работата. За какво става дума и кой стои зад всичко това?

– Искам да напуснеш страната.

– Моля?

– Аз плащам. Избери къде желаш да отидеш, аз ще уредя подробностите. Ще открия сметка на твое име.

– Така ли си решаваш проблемите? Като ги изпращаш в Европа? Извинявай, но аз си живея тук.

– Точно за това става дума. Ако останеш тук, просто няма да живееш.

– Ще трябва да измислиш нещо по-убедително. Ако решиш да ми сътрудничиш, ще постигнем голямо нещо. Просто ми кажи истината. И ми се довери. Не съм дошъл да те плаша. Но не съм и дошъл да ме залъгват с празни приказки.

– Казвам ти истината. Ти си в голяма опасност!

Донован вече не я слушаше. Той потърка брадичката си и заразсъждава на глас.

– Един и същи произход. Всичките бедни, отчаяни. Страхотен интерес от страна на медиите. – Той я стисна за ръката. – Хайде, Лу Ан, някой ти е помогнал да напуснеш страната преди десет години. Станала си и още по-богата. Надушвам голямата сензация, но ти трябва да ми подскажеш откъде да започна. Тая история може да се сравни с отвлечането на бебето на семейство Линдбърг или с убийството на Джон Кенеди. Трябва да науча, истината. Кой се крие зад всичко това, правителството ли? Измъкват милиарди от нас всеки месец чрез тази далавера. Данъци без всякаква отговорност. – Донован потри доволно ръце. – Ще стигнем ли чак до Белия дом? Моля те, кажи поне, къде се намираме?

– Нищо няма да ти кажа. И го правя, за да си в безопасност, повярвай ми.

– Да ти повярвам ли? Че ти не си ми казала нищо – изрева той.

– Ако ти разкажа каквото знам, все едно долепям пистолет до главата ти и сама дърпам спусъка.

– Тогава ме закарай до колата ми, Лу Ан – въздъхна Донован. – Очаквах повече от теб, ако трябва да съм откровен. Израснала си в абсолютна бедност, отгледала си сама детето си и изведнъж си извадила страшен късмет. Реших, че имаш и повече кураж.

Лу Ан включи на скорост и те продължиха мълчаливо напред. Тя го погледна веднъж, после още един път и заговори съвсем тихо, като че се страхуваше да не я чуе някой.

– Човекът, който те търси в момента, е наистина страшно опасен. Каза ми, че ще те убие, защото може би знаеш твърде много. И ще го направи. Ако не заминеш веднага, ще те намери със сигурност и играта ще загубее. Този човек може да направи всичко. Всичко.

Донован изхъмка, после лицето му замръзна. Той бавно завъртя глава към нея, а в очите му се появи светлинна.

– Включително и да превърне една беднячка от Джорджия в богата принцеса?

Донован забеляза, че Лу Ан се стресна и потрепери цялата при думите му. Очите му се разшириха.

– Господи, това е тайната значи. Ти каза, че този човек може да направи всичко. Включително и да ти помогне да спечелиш на лотарията. Момиче на няма и двайсет години, бягащо от полицията, защото е убедено, че е извършило убийство... Спира да си купи билет и после случайно се оказва в Ню Йорк, където се тегли лотарията. И хоп, девойката спечелва сто милиона долара. – Донован удари по таблото с Длан. – Боже мой, националната лотария е била нагласена.

– Слушай, ти каза, че се отказваш.

– По никакъв начин. – Лицето на Донован беше алено от възбуда. – Да се откажа, как ли пък не! Знаех си, че не би могла да се справиш с полицията и ФБР сама. Някой ти е помогнал. Цялата ти нова самоличност в Европа. Твоите „отлични“ финансови консултанти. Той уреди цялата работа, нали? Нали? – Лу Ан не отговори. – Божичко, не мога да повярвам, че не го разкрих по-рано. Сега всичко си идва на мястото. Обикалях в кръг месеци наред... – Той се извъртя към нея. – И ти не си единствената, нали? И останалите единайсет, които не са фалирали? А може би има и още. Прав ли съм?

– Спри, моля те.

– Той не го е направил безплатно. Получил е нещо от печалбите ви. Но, за бога, как е нагласил числата? Защо? Какво прави с всичките тия пари? Не може да е сам човек. – Донован изстрелваше въпросите си със светкавична скорост. Кой, какво, кога, защо, как? Той я стисна за рамото. – Добре, ще ти повярвам, че който и да се крие зад всичко това, е много опасен. Но не подценявай силата на пресата, Лу Ан. Разкривала е и по-големи мошеници от него. Можем да го направим, ако действаме заедно. – Когато Лу Ан не отговори, Донован пусна рамото ѝ. – Моля те

само да размислиш, Лу Ан. Само че нямаме много време.

Когато стигнаха до колата му, Донован слезе от беembeто и преди да затвори вратата, ѝ подаде визитната си картичка.

– На този номер можеш да ме намериш винаги. – Лу Ан не я взе.

– Не искам да знам как да те намеря. Така ще си в по-голяма безопасност. – Лу Ан рязко стисна ръката му и той се намръщи от болка. – Моля те, вземи това. – Тя бръкна в чантата си и извади някакъв плик. – Вътре има десет хиляди долара. Вземи една чанта, иди на летището, качи се на някой самолет и се махни оттук. Обади ми се, когато пристигнеш, където и да си, и ще ти изпратя колкото поискаш пари за хотели и ресторанти.

– Не искам пари, Лу Ан. Искам истината.

Лу Ан с мъка потисна желанието си да изкрещи.

– По дяволите, опитвам се да спася живота ти, не разбираш ли!

– Ти ме предупреди и аз ти благодаря – хвърли картичката на седалката той. – Но ако не ми помогнеш, друг ще го направи. Ще напиша този материал, каквото и да ми струва. – Той я погледна сърдито. – Ако този човек е наполовина толкова опасен, колкото казваш, и ти трябва да се позамислиш. Май ще трябва да се махнеш първа. Главата ми може и да е застрашена, но все пак си е моята глава. А ти имаш дете. – Той млъкна за миг. – Надявам се да оцелеем, Лу Ан. И двамата. Искрено се надявам.

Донован прекоси паркинга, отвори колата си, запали мотора и потегли. Лу Ан се опита да се поуспокои. Джаксън щеше да го убие, ако тя не направеше нещо. Но какво? Например нямаше да каже на Джаксън за срещата си с Донован. Тя се огледа – наоколо нямаше и следа от него. Но каква полза? Джаксън можеше да се превъплъти във всекиго. Сърцето ѝ подскочи. Ами ако беше решил да подслушва телефона ѝ? Тогава вече знаеше за разговора ѝ с Донован, както и за срещата им. Може би я беше проследил? И сега вече беше по петите на Донован. Тя удари с юмрук кормилото.

Макар Лу Ан да не знаеше, Джаксън не подслушваше телефона ѝ. Но тя нямаше и понятие, че под седалката ѝ е поставен миниатюрен предавател. Някой току-що бе чул целия ѝ разговор с Донован.

на беемвето изчезнаха. Той бавно свали слушалките, облегна се на стола и се замисли. Беше очаквал да получи някаква информация за Лу Ан Тайлър и разговора с мъжа, който се оказа журналистът Томас Донован. Ригс бе чел негови материали. Но не бе очаквал да се натъкне на такава мащабна конспирация.

– Ама че работа! – изправи се рязко той и погледна през прозореца на кабинета си.

Небето беше изумително синьо. Катеричка пробяга по моравата с кестен в уста и изчезна в храсталака. В далечината, зад високите дървета, Ригс зърна стадо сърни, водени от виторог елен. Бяха се отправили към малкото езерце. Толкова спокойно, толкова чисто! Беше мечтал за такова място. Той погледна приемателното устройство и поклати глава.

– Лу Ан Тайлър – възкликна той.

Не Катрин Савидж. Нова самоличност, нов живот. Нещо, което Ригс можеше добре да разбере. Той се поколеба за миг, после вдигна телефона. Номерът, който набираше, му бе даден преди пет години само за извънредни случаи. Точно както Джаксън бе дал номер на Лу Ан преди десет години. Да се използва само в критична ситуация. Е, сега май ставаше дума точно за това.

Отсреща отговори телефонният секретар. Ригс издиктува серия цифри и името си. Говореше бавно, за да може компютърът да потвърди автентичността на гласовите му параметри. Ригс затвори. След минута телефонът иззвъня.

– Бързо реагирате – каза Матю доволно.

– Този номер се радва на особено внимание. Какво става? Неприятности ли имаш?

– Не конкретно. Но попаднах на нещо, което искам да проверя.

– Лице, място или предмет?

– Лице.

– Записвам. За кого става дума?

Ригс си пое дълбоко дъх. За бога, дано да не грешеше! Трябваше да бъде много внимателен, преди да разбере как точно стоят работите.

– Трябва ми информация за жена на име Лу Ан Тайлър.

Телефонът в колата на Лу Ан иззвъня. Гласът в слушалката ѝ помогна да диша по-леко.

– Не ми казвай къде си, Чарли. Не можем да сме сигурни, че линията не се подслушва. Обади ми се на уговореното място след двайсет

минути. – Тя затвори. При пристигането си тук си бяха набелязали един вършен телефон в закусвалнята „Макдоналдс“ край пътя. Там щяха да се търсят.

След двадесет минути тя стоеше до телефона и грабна слушалката при първото иззвъняване,

– Как е Лиса?

– Чудесно, и двамата сме добре. – Чарли говореше съвсем тихо. –
Още се цупи, но детето не е виновно.

– Знам. Говори ли ти въобще?

– Малко. В момента ни мрази и двамата. Това момиченце си има характер. Няма на кого да прилича, нали така?

– Къде сте сега?

– В едни мотел в предградията на Гетисбърг, Пенсилвания. Трябваше да спрем, защото заспивах на кормилото. Лиса още спи, след като цяла нощ мълча и гледа през прозореца на колата.

– Не си използвал кредитна карта, нали? Джаксън може да я проследи.

– Да не мислиш, че съм новак в бягането? Само в брой, миличка.

– Някой да ви е преследвал?

– Променях маршрута, движих се по магистрали, после по между-селски пътища, спирах на оживени места. Проверих всяка кола след нас. Никой не ни следи. При теб как е? Разбра ли се с Ригс?

– Може да се каже – изчерви се при този въпрос Лу Ан, но продължи небрежно: – Срегнах се с Донован.

– С кого?

– Мъжът, който ме преследваше. Казва се Донован. И е журналист. Знае за дванайсетте души, спечелили от лотарията.

– По дяволите! И как е научил?

– Доста е сложно, но главно защото никой от нас не е обявил фалит. Всъщност всички сме забогатели още повече благодарение на добри финансови консултанти. Оказва се, че това е доста необичайно за хора, спечелили големи суми от лотарията.

– Значи и Джаксън може да прави грешки.

– Доста успокоителна мисъл. Трябва да тръгвам. Дай ми номера си. – Чарли издиктува цифрите.

– Взел съм и клетъчния телефон, Лу Ан. Нали знаеш номера.

– Наизуст.

– Не ми харесва, че си сама в тая каша. Наистина.

– Ще се оправя, Чарли. Просто трябва да премисля някои неща.

Искам да съм готова, когато се появи Джаксън.

– Не съм убеден, че това е възможно. Той не е човек.

Лу Ан затвори и тръгна към колата, озъртайки се крадешком за подозрителни лица. Но това беше и проблемът – Джаксън никога не изглеждаше подозрителен.

Чарли затвори, погледна спящата Лиса и отиде до прозореца. Стаята им беше на приземния етаж на мотела, построен във формата на подкова, така че Чарли виждаше пред себе си не само паркинга, но и част от сградата. Всеки половин час той поглеждаше през прозореца, за да провери кой спира. Беше избрал една от най-отдалечените стаи, та да забележи по-лесно евентуалния си преследвач. Но въпреки всички предпажителни мерки не би могъл да види бинокъла, насочен към него от тъмната стая точно срещу тяхната. Наблюдаващият ги не бе дошъл с кола. Бе се промъкнал в стаята, докато Чарли и Лиса вечеряха. Сега той остави бинокъла на масата и си записа нещо, преди да застане отново на пост.

42

Беемвето спря отпред. Лу Ан седеше в колата и се взираше в къщата. Не се беше прибрала у дома. След като бе карала без посока около час, бе решила да дойде тук. Джимът беше паркиран отпред, значи собственикът му беше вътре. Тя излезе от колата и тръгна по стълбите.

Ригс чу стъпките ѝ. Точно привършваше телефонния си разговор. На бюрото бяха разпилени листове хартия, съдържащи повече информация, отколкото би желал да получи. Стомахът му се свиваше само при мисълта за нея.

Той отвори вратата и Лу Ан профуча покрай него, без да го погледне.

– Как мина? – запита той.

Лу Ан се повъртя из стаята, после се отпусна на канапето и чак тогава вдигна очи към него.

– Не особено добре. – Гласът ѝ беше равен и безизразен.

Ригс потърка очи и седна на един стол срещу нея.

– Разкажи ми.

– Защо? Защо, по дяволите, да те въвличам във всичко това?

– Защото искам да ти помогна – отвърна той тихо и сериозно.

Разбираше, че тя му дава възможност да се измъкне от цялата тази бъркотия и да я зачеркне от живота си. Но той не можеше да го направи. – Затова ми разкажи всичко. Почни с Джорджия. Върни се десет години назад и ми разкажи как си бягала от полицията заради убийството, което не си извършила.

Тя се взря в него и прехапа устни. Копнееше отчаяно да му се довери, просто тялото ѝ искаше това. И все пак съмненията не я оставяха. Спомни си колко лесно бе получил информацията за живота ѝ. Джаксън го подозираше. Кой си ти, Матю Ригс? Откъде идваш? Какъв си бил в предишния си живот? Лу Ан усети, че той я наблюдава изпитателно. Бе почувствал и съмненията, и подозренията ѝ.

– Лу Ан, знам, че не ме познаваш все още. Но можеш да ми вярваш.

– Искам да ти вярвам, Матю. Просто... – Тя се изправи и закрачи из стаята. – Просто през последните години ми стана навик да не вярвам на никого. Освен на Чарли.

– Но Чарли го няма сега и както изглеждат нещата, не ще можеш да се справиш сама.

– Ще се изненадаш с какво мога да се справя – не му остана длъжна тя.

– Не се и съмнявам. Изобщо не се съмнявам – заяви той примирително.

– А ако те въвлека в моите проблеми, ще те изложи на опасност. Не искам това да тежи на съвестта ми.

– Ще се изненадаш колко съм свикнал с опасностите, Лу Ан. И с опасните хора.

Тя го изгледа закачливо и се усмихна леко. Лешниковите ѝ очи го омайваха, припомнях му екстаза от преди няколко часа.

– Все пак не искам да пострадаш.

– Тогавя защо си дошла? Сутринта беше страхотна, но едва ли си дошла за обеден сеанс. Виждам, че си имаш други задачи.

Тя седна и скръсти ръце на скута си. След около минута мълчание заговори, този път напълно сериозно:

– Онзи мъж се казва Томас Донован. Журналист. Започнал е някакво разследване за мен.

– Защо? Защо точно за теб? Заради убийството ли?

– То е само едната част – поколеба се малко преди да отговори тя.

– Коя е другата част?

Лу Ан наведе глава и замълча. Инстинктът ѝ подсказваше, че не бива да се доверява на другото освен на Чарли. Ригс реши да опита

напосоки.

– Има ли нещо общо с лотарията?

Тя го погледна изумено.

– Когато разбрах истинското ти име, нещо ми подсказа, че съм го чувал и преди. Ти спечели сто милиона долара от лотарията, после изчезна. Имаше много приказки по този повод тогава.

В ушите ѝ зазвучаха предупредителни сигнали. Но лицето му изразяваше абсолютна искреност и тя се поуспокои, поне за момента.

– Да, спечелих тия пари.

– И какво искаше Донован? Твоята версия за убийството?

– Отчасти.

– Коя е другата част тогава? – продължи да упорства той.

Сигналните звънчета зазвъняха отново и този път честното лице на Ригс не можа да ги заглуши. Лу Ан се надигна.

– Трябва да вървя.

– Хайде, Лу Ан, кажи ми истината.

– Казах ти повече, отколкото трябва, Матю.

Ригс знаеше много повече от онова, което му беше казала, но искаше да го чуе от нея. Източникът на информацията бе пожелал да узнае защо той се интересува от тази жена. Ригс бе дал някакъв уклончив отговор. Не възнамеряваше да издава Лу Ан, поне засега. Нямахше причина да ѝ се доверява. Ала въпреки всичко ѝ вярваше. Докато ръката ѝ посягаше към дръжката на вратата, той извика:

– Лу Ан, ако промениш намеренията си, ще бъда на твое разположение.

Тя не го погледна. Боеше се от това, което би се случило, ако вдигнеше очи към него. Искеше да му разкаже всичко. Искеше той да я защити, искаше да се любят отново. След всичките тези години на лъжи, измами, машинации и постоянен страх от разкритие мечтаеше просто някой да я държи в обятията си. Искеше да бъде обичана заради самата нея, не заради огромното богатство, което притежаваше.

Беемвето изчезна от погледа на Ригс и той се върна в кабинета си. Знаеше, че ФБР ще изпратят свои агенти в Шарлътсвил да поговорят с него. Поради специалния му статут трябваше да се преминат определени бюрократични бариери, така че разполагаше с известно време. Но не много. А пристигнеха ли агентите, с Лу Ан щеше да е свършено. Цялото ѝ старание да изгради нова самоличност в продължение на десет години щеше да отиде на вятъра за броени дни. Някакво много силно чувство подсказа на Ригс, че не може да позволи това въпреки информацията,

която притежаваше. В миналото измамата беше част от живота му. А също и разпознаването на добрите от лошите. Лу Ан беше добър човек. Дори и да не искаше помощта му, щеше да я получи. Явно беше замесена в нещо много опасно, при това с много опасни хора. Както и аз, помисли си Ригс и се усмихна.

43

Лу Ан се прибра късно. Прислугата си бе отишла, а Сали Бийчам нямаше да се върне до утре. Тя влезе в къщата през гаража, изключи алармата и метна палтото и чантата си на кухненския плот. Качи се горе да вземе душ и да се преоблече. Толкова неща имаше да премисля!

Скрит недалеч от гаража в храстите, които ограждаха гладката моарава, Джаксън коленичи върху меката пръст и се усмихна. Наведе ниско миниатюрното устройство, което държеше. На екранчето се появиха шестте цифри на алармения код. Скенерът бе уловил електронните импулси в мига, когато Лу Ан бе натиснала бутоните, и ги бе разшифровал. Научавайки кода, Джаксън спокойно можеше да влиза и излиза от къщата.

Когато се върна при колата, клетъчният телефон иззвъня. Той поговори няколко минути и го изключи. Чарли и Лиса бяха в някакъв хотел край Гетисбърг. Вероятно скоро щяха да го сменят с друг. Лу Ан се бе постарала да ги скрие от него, най-вече да скрие Лиса. Чарли можеше да се погрижи за себе си и Джаксън го съзнаваше. Но Лиса беше ахилесовата пета на майка си.

Застанала зад прозореца, Лу Ан бе проследила силуета, който се отдели от храстите и тръгна към шосето. Движеше се с гъвкава животинска стъпка, както би се прокрадвала и тя. Не знаеше какво я бе притеглоло към прозореца точно в този миг. Не изпита нито страх, нито дори мрачно предчувствие, докато гледаше отдалечаващия се Джаксън. Очакваше появата му. Не беше сигурна с каква цел наблюдава къщата и от колко време; но беше съвсем логично да го стори. Съзнаваше, че изцяло е насочил вниманието си към нея. А да си в неговия фокус, бе все едно да стъпваш по ръба на изкопан гроб. Тя пусна завесата и седна на леглото си. Огромната къща ѝ се стори студена и заплашителна, сякаш бе сам-самичка в гигантски мавзолей, очаквайки да ѝ се случи нещо невъобразимо кошмарно.

Беше ли Лиса извън всяка опасност, неоткриваема за този човек? Отговорът бе толкова очевиден, че я зашлеви като жесток шамар.

„За мен няма невъзможни неща, Лу Ан.“

Присмехулните думи я връхлетяха след толкова години и я разтре-соха. Ригс беше прав, тя не можеше да се справи сама с всичко това. Беше ѝ предложил помощта си, а сега тя се нуждаеше от нея. Не се интересуваше дали решението ѝ е правилно. Час по-скоро трябваше да действат. Скочи на крака, грабна ключовете от колата и от една кутия в гардероба измъкна заредения магнум, който пхна в чантата си. Хукна по стълбите към гаража. След минута беемвето летеше по шосето.

Ригс беше в кабинета си, когато чу, че колата спира край гаража. През прозореца съзря Лу Ан. Тя се запъти към къщата, но после, сякаш усетила присъствието му, се обърна и впери очи в него. Никой от двамата не отместваше поглед, докато безмълвно се изучаваха. След минута тя вече седеше насреща му и топлеше длани на бумтящата печка.

Този път Ригс не се чувстваше длъжен да говори с недомлъвки.

– Лотарията е била нагласена, прав ли съм? Ти си знаела, че ще спечелиш, нали?

Лу Ан се сепна, но след миг въздъхна с облекчение.

– Да. – Тази единствена дума сякаш внезапно изличи последните десет години от живота ѝ. Почувства се пречистена. – Как го разбра?

– Помогнаха ми малко.

Лу Ан настръхна и се изправи бавно. Дали току-що не направи най-голямата грешка в живота си?

Ригс усети внезапната промяна в държането ѝ и вдигна ръка. Колкото се може по-успокояващо рече:

– Засега никой друг не знае. Измъкнах информация от различни източници и направих това безумно предположение. – Поколеба се, но накрая добави: – Освен това монтирах предавател в колата ти. Чух целия ти разговор с Донован.

– Кой си ти, по дяволите? – изсъска Лу Ан и плъзна ръка към катарамата на чантата си, дори напипа пистолета вътре, както бе втръчена в Ригс.

Той просто седеше и също я гледаше.

– Близко твое подобие – отговори изненадващо той. Тези думи я стъписаха. Ригс се изправи, облегна се на библиотечката с ръце в джобовете и зарея поглед към поклащачите се дървета зад прозореца. – Миналото ми е тайна, а настоящето ми е пълна измислица. – Обърна лице към нея. – Една лъжа. Но имам основателна причина. – Повдигна вежди.

– Като теб.

Лу Ан потрепери. Краката ѝ се подкосиха и тя бързо приседна на пода. Ригс мигом приклепна до нея и взе ръката ѝ в дланта си.

– Нямаме много време, тъй че ще карам без разкрасяване. Поразпитах тук-там за теб. Направих го дискретно, но това не може да няма последствия след време. – Взря се напрегнато в нея. – Готова ли си да чуеш следващото?

Лу Ан преглътна мъчително и кимна; страхът изчезна от очите ѝ, изместен от непонятно спокойствие.

– ФБР се интересува от теб, откакто си избягала в чужбина. От известно време са поизоставили разследването, но това няма да продължи дълго. Подозират, че около теб има нещо тъмно, може би и относно спечелените пари, но не знаят какво точно и не са могли да докажат нищо.

– Ако си подслушвал колата, знаеш как Донован се е добрал до историята.

Ригс кимна и ѝ помогна да се изправи. Двамата седнаха на кушетката.

– Чрез проследяване на фалитите. Доста хитро. Сигурен съм, че на ченгетата не им е хрумвало да погледнат от този ъгъл. Знаеш ли как е била нагласена цялата работа?

Лу Ан поклати глава.

– Групировка ли стои зад измамата, организация ли някаква? Донован предполага, че е правителството. Не ми казвай, моля ти се, че е то. Тогава става много сложно.

– Не. – Лу Ан вече говореше ясно, макар че по лицето ѝ още пробягваше уплаха, стъписване от внезапното разголване на дълго пазени тайни. – Една личност е, доколкото знам.

Ригс се наклони назад и я погледна с изумление.

– Една личност? Невъзможно!

– Имаше хора, работещи за него, поне за двама съм сигурна, но несъмнено той беше шефът. – Лу Ан не можеше да си представи, че Джек-сън ще изпълнява чужди нареждания.

– Чарли ли беше един от тези хора? Лу Ан отново се втренчи в него.

– Какво те кара да мислиш така? Ригс сви рамене.

– Историята с чичото понакуцваше. Приличахте на хора, които имат обща тайна. Където и да проверих, не се споменаваха за никакъв чичо и аз предположих, че се е появил на сцената покрай лотарийната фалшификация.

– Няма да отговоря на въпроса. – За нищо на света не би замесила Чарли.

– Разбирам. Ами човекът зад кулисите? Какво можеш да ми кажеш за него?

– Нарича се Джаксън. – Лу Ан внезапно млъкна, изумена от себе си. Щом името се изплъзна от устата ѝ, тя затвори очи и за миг си представи какво би ѝ сторил Джаксън, както и на всички им, ако узнаеше, че го разкрива. Инстинктивно се озърна през рамо.

Ригс я сграбчи за ръката.

– Вече не си сама, Лу Ан. Сега той не може да ти причини зло.

Тя едва не се изсмя.

– Матю, голям късмет ще извадим, ако ни довърши бързо, вместо дълго да ни изтезвава.

Ригс усети, че ръката ѝ трепери. Колкото и силна и находчива да му се струваше, явно, че много се боеше.

– Ако това ще те успокои, имал съм си работа с големи злодеи, а ето че още съм жив. Всеки си има слаби места.

– Прав си – изрече тя приглушено и вяло.

– Е, ако искаш да му паднеш в ръцете и да умреш, твоя си работа – заговори остро той. – Но не виждам как това ще помогне на Лиса. Ако това е такъв изверг, мислиш ли, че ще я пощади?

– Нищо не съм ѝ казвала досега.

– Джаксън няма да повярва. Ще предположи, че Лиса знае всичко, и ще трябва да я елиминира, ако нещата се обърнат срещу него.

– Знам – изрече накрая тя. Разтърка лице и го погледна уморено. – Едно не разбирам. Защо искаш да ми помогнеш? Та ти дори не ме познаваш. А и току-що ти признах, че съм извършила нещо незаконно.

– Както казах, проучих те. Знам откъде произхождаш. Джаксън се е възползвал от теб. И аз да бях в твоето положение, нямаше да отхвърля шанса да забогатеея.

– Там е работата, че аз го отхвърлих. Реших да не се замесвам, но тогава разбрах, че Дуейн търгува с наркотици, после се оказах заедно с двама мъртъвци и хукнах като обезумяла с бебе на ръце. Мисля, че... че няхах никакъв друг избор. Исках само да избягам.

– Напълно те разбирам, Лу Ан.

– Оттогава все бягам, и от сянката си се плаша, страх ме е, че някой ще разкрие всичко. И така десет години, които ми се сториха цял век. – Тя поклати глава и сплете пръсти.

– Значи да разбирам, че Джаксън е наблизо.

- Беше в градината ми преди четирийсет и пет минути.
- Какво?
- Не знам какво е намислил, но предполагам, че подготвя почвата за плана, който ще осъществи.
- Какъв план?
- За начало ще убие Донован.
- Чух те да му го казваш.
- После вероятно ще погне нас. – Лу Ан зарови лице в дланите си.
- В никакъв случай не бива да се срещаш с него.
- Грещиш, Матю. Трябва да го види, и то много скоро. Ригс я изгледа в пълно недоумение.
- Да не си се побъркала?
- Снощи Джаксън се появи в стаята ми изневиделица. Говорихме доста дълго. Обещах му, че ще те опозная по-добре. Не мисля, че имаше предвид любовна връзка.
- Лу Ан, ти не можеш...
- Иначе щеше да те убие. Снощи, в малката къща. Предполагам, че си се върнал за джипа. Каза, че е бил на две крачки от теб. Чист късмет е, че си жив. Голям късмет.
- Ригс се облегна назад. Инстинктът му не го лъжеше. Имаше нещо окуражително в това въпреки срещата, с която неволно се бе разминал на косъм.
- Искаше да те проучва. Притесняваше се за миналото ти, което било загадка. Щял да се поразрови и ако откриел нещо обезпокояващо, да те убие.
- Но?
- Но му предложих аз да те проуча.
- Един голям риск си поела.
- А ти пое не един заради мен. Длъжница съм ти. Пък и не исках да ти се случи нищо. Не и заради мен.
- Ригс разпери длан.
- И тъй, защо беше нагласена лотарията? Даде ли му част от печалбата?
- Цялата. – Ригс се облещи недоумяващо. – Условието беше той да управлява парите цели десет години. Този период изтече току-що. Правеше инвестиции и ми плащаше част от дивидентите.
- Имал е сто милиона за инвестиране. Колко печелеше ти на година?
- Около четирийсет милиона от главницата. Освен това той

инвестираше и парите, които не изразходвах. От това печелех още десетки милиони годишно.

Ригс я зяпна в изумление.

– Та това са четирийсет процента възвращаемост само върху сумата от лотарията!

– Знам. А Джайксън, сигурна съм, е спечелил много повече. Не се е захванал да го прави от добро сърце. Това беше чисто и просто една сделка.

– Значи ако ти си печелела по четирийсет процента, и той е печелел поне по толкова, а може би и повече. Коего прави минимум осемдесет процента възвращаемост. Можел е да го постигне единствено с незаконни операции.

– Не съм наясно с това.

– А след като изминаха десетте години?

– Получих си стоте милиона. Ригс почеса вежда.

– И ако сте били дванайсет, да речем, средно с по седемдесет милиона всеки, тоя тип е разполагал с близо милиард долара за инвестиции.

– Бъди сигурен, че сега има много повече. –Тя го погледна и видя угрижената му физиономия. – За какво мислиш?

– Ето още едно нещо, което е вбесило ФБР. – Лу Ай го изгледа озадачено и той заобяснява: – Със сигурност знам, че ФБР, Интерпол и няколко чужди агенции, следящи законността, от години са наясно с един факт: чудовищни суми се промъкват в много дейности по света, някои легитимно, други не. Отначало федералните помислиха, че така се изпират част от парите на някакъв наркокартел или от Южна Америка, или от Азия. Но се оказа, че случаят не бил такъв.

– Разровиха тук-там, но навсякъде удариха на камък. Човек с толкова пари може наистина да се покрие добре. Вероятно този човек е Джайксън – каза Ригс и млъкна.

– Сигурен ли си, че ченгетата не знаят за лотарията?

– Мога да ти кажа само – изрече той неловко, – че ако са научили, не е чрез мен. Но със сигурност знаят, че съм разпитвал за теб. Нямахме как да го избегна.

– Ами ако са се досетили? Тогава ни преследват и Джайксън, и ФБР. Нали така?

Ригс се извърна настрана, но после я погледна очи в очи.

– Така.

– Да ти кажа право, не съм сигурна от кого се боя повече.

Постояха взрени един в друг, налегнати от еднакви страхове.

Двамата, изправени срещу всичко това.

– Време е да тръгвам – каза Лу Ан.

– Къде отиваш?

– Сигурна съм, че Джаксън следи отблизо всяко мое движение. Ще разбере, че сме се срещали няколко пъти. Може и да е научил, че съм говорила с Донован. Ако не му докладвам веднага... – запъна се тя и преглътна мъчително. – Ами, не е препоръчително.

Ригс я сграбчи за раменете.

– Лу Ан, този тип е побъркан, но сигурно и адски умен. Това го прави още по-опасен. Отиваш си и при най-малкото му подозрение...

– Да, затова трябва да се подсигурия да не ме заподозре.

– Как, по дяволите, ще успееш? Той може и да те подозира вече.

Предлагам да повикаме полицията, да му устроим капан и да го заловим.

– А с мен какво ще стане?

– Вероятно ще постигнеш извънсъдебно споразумение – каза неуверено той.

– Ами хората от Джорджия? Нали чу Донован, който каза, че искали да ме линчуват?

– Ченгетата могат да ги разубедят, те... – Млъкна, щом осъзна, че за нищо от казаното няма гаранция.

– И може би трябва да се споразумея с всички тях. Да върна парите. Сигурно ще се изненадаш, но наистина не ме е грижа за тях. После може би ще се намери съдия или съдии, които да ми съчувстват. На колко ли години могат да ме осъдят? На двайсет?

– Едва ли толкова много.

– Тогава колко?

– Не мога да ти кажа, нямам идея.

– Ще мога да ги предразположа, не мислиш ли? Вече виждам заглавията на първа страница: „Лу Ан, наркопласъорката, станала убийца, крадла на мечти и бегълка, живее като кралица, докато хората напразно харчат и социалните си помощи за лотарията“.

Ригс млъкеше, без да смее да я погледне.

– Да речем, че устроим капан на Джаксън. Ами ако стане фал и той избяга? А и какво, ако го арестуват? Мислиш ли, че с всичките си пари и власт няма да отърве присъдата? Ако ли не, ще плати някому да отмъсти вместо него. При такова развитие на нещата колко според теб ще му струва да ме очисти? Както и дъщеря ми.

Този път Ригс отговори.

– Нищо. Добре, разбирам от какво изхождаш. Но и ти ме чуй! Не можеш ли да му докладваш по телефона? Защо е нужно да се срещате?

Лу Ан се замисли за миг.

– Ще се опитам. – Единствено това можа да обещае. После се изправи и се взря в него. Изглеждаше така, сякаш отново е на двайсет години, жизнена, стройна, самоуверена. – Макар да имам много милиони и да съм обиколила света, не мога да се меря с ФБР. Оставам си едно глуповато момиче от Джорджия, но може и да те изненадам с това, на което съм способна, ако си наумя нещо. – Лицето на Лиса изникна пред очите ѝ. – А имам какво да губя. И то много. Тъй че няма лесно да се дам.

44

Джордж Мастърс се взираше напрегнато в досието, седнал в кабинета си в Хувър Билдинг, вашингтонската централа на ФБР. Мастърс работеше в Бюрото от двайсет и пет години, десет от които прекара в нийоркския клон. И ето че сега пред очите му бе едно име, добре познато отпреди десет години: Лу Ан Тайлър. Той бе участвал във федералното разследване на бягството ѝ от страната и макар че това разследване отдавна бе прекратено поради зацикляне, Мастърс не загуби интерес към него, защото случаят бе лишен от логика. А липсата на логика дълбоко притесняват агента ветеран. Дори след като се премести във Вашингтон, не изтри загадката от съзнанието си. А някои случки напоследък разпалиха искрата на интереса до буен пламък. Мат Ригс бе разпитвал за Лу Ан Тайлър. Мастърс знаеше, че той е в Шарлътсвил, Вирджиния. Познаваше Ригс, поне някогашния Ригс, и то много добре. Щом такъв като него се интересуваше от Тайлър, Мастърс нямаше да остане безучастен.

След като не успяха да предотвратят бягството ѝ от Ню Йорк, Мастърс и екипът му изгубиха доста време за възстановка на последните няколко дни, преди тя да изчезне. Беше преценил, че е стигнала от Джорджия до Ню Йорк или с кола, или с влак. Но тя нямаше шофьорска книжка, нито кола. Големият автомобил с подвижен покрив, в който я бяха мярнали, бе намерен пред караваната. Затова Мастърс се насочи към влаковете. На гарата в Атланта той удари джакпота. Лу Ан бе купила билет до Ню Йорк в деня, когато се предполагаше, че е станало двойното убийство. Мастърс откри и друго нещо. Лу Ан бе говорила по телефона в колата на Отис Бърнс, който бе намерен мъртъв заедно с Дуйн.

ФБР засече номера, на който бе звъняла, но той вече бе закрит. Така и не успяха да установят кой е бил абонатът. Това още повече изостри любопитството на Мастърс.

Сега, когато отново се залови със случая Лу Ан Тайлър, той разпреди на сътрудниците си да търсят в архива на нийоркската полиция всяко необичайно събитие около датата на изчезването ѝ. Един факт, който хората му току-що откриха, го заинтригува много. Някой си Антъни Романело бил намерен мъртъв в нийоркското си жилище вечерта преди пресконференцията със спечелилата на лотарията Лу Ан. Откриването на труп в Ню Йорк не беше никаква новина; но полицията се разровила относно смъртта на Романело заради дългото му криминално досие и подозренията, че действа като наемен убиец. Разучили в детайли какво е правил през последния си ден сред живите. Малко преди да умре, бил забелязан с някаква жена в един ресторант, където разговаряли остро. След има-няма два часа Романело бил мъртъв. Причината за смъртта била определена като остра сърдечна недостатъчност. Ала при аутопсията не били открити признаци на сърдечни смущения в младия и здрав организъм. Тези факти не развълнуваха Мастърс ни най-малко. Но описанието на жената бе покачило адреналина му: то съвършено съвпадале с това на Лу Ан Тайлър.

Мастърс се размърда притеснено на стола си и запали цигара. И тогава откри нещо, от което подскочи: квитанция от билет на името на Романело. Беше за същия влак от Джорджия до Ню Йорк, с който бе пътувала Лу Ан, макар и в друго купе. Изравяйки информация, останала някъде дълбоко в съзнанието му, агентът ветеран започна да сглобява късчетата на пъзела. Може би не беше зле, че се е откъснал от случая за толкова години.

Вече бе изчел подробно всички сведения относно Лу Ан Тайлър, включително и доклада на лотарийната комисия. Печелившият билет бе закупен от дрогерия на бензиностанция в окръг Рикърсвил, Джорджия, в деня на убийствата в караваната, които се приписваха на Лу Ан. Мастърс си помисли, че е било доста дръзко от нейна страна да се размотава заради един лотариен билет, след като е очистила двама души. Печелившият билет бе обявен следващата сряда при тегленето на лотарията в Ню Йорк. Жената с външността на Лу Ан бе забелязана с Романело в петък вечер. А пресконференцията, представляваща спечелилата, се бе състояла в събота. Но работата беше там, че според билетите, издадени на тяхно име, и двамата се бяха качили на влака още предишната неделя. В такъв случай Лу Ан бе тръгнала за Ню Йорк, преди да узнае за

печалбата. Дали просто бе бягала от евентуалното обвинение в убийство и случайно бе избрала за убежище Ню Йорк, където малко по-късно бе станала притежателка на сто милиона? В такъв случай на света нямаше човек с по-голям късмет. Подреди си хронологично основните моменти. Убийства. Телефонен разговор. Купуване на лотариен билет. Влак до Ню Йорк преди обявяване на печелившия номер. Лу Ан печели лотарията. Романело и Лу Ан се карат. Романело умира. Двайсетгодишната Лу Ан със седмoclасно образование и бебе в ръце се промъква през гъстата полицейска мрежа и успява да изчезне. Мастърс стигна до извода, че не може да е действала сама. Всичко това бе планирано предварително, което означаваше едно нещо. В мига, когато то му хрумна, Мастърс се вкопчи в облегалките на стола.

Лу Ан Тайлър е знаела, че ще спечели на лотарията.

Изводите от последното хрумване разтърсиха агента с мрачното лице. Не можеше да повярва, че не е видял тази възможност още преди десет години. Тогава търсеше евентуалния убиец и нищо повече. Успокои се с факта, че преди десет години не е имал нишката Романело, над която да размишлява.

Мастърс нямаше понятие за корупцията около лотарията през миналия век, но си спомняше скандалите през петдесетте години. Те му изглеждаха смешни на фона на предположението му.

Преди десет години някой бе подкупил националната лотария. По-не веднъж, а вероятно и повече пъти. Ужасяваше се при мисълта за последиците. Правителството разчиташе на постъпленията от лотарията, за да финансира безброй програми, които бяха получили такива политически гаранции, че бе невъзможно да се прекратят. Но ако финансовият източник бе покварен? Ако американският народ узнаеше този факт?

При тази мисъл устата на Мастърс пресъхна. Пийна малко вода, гълтна два аспирина да успокои честото главоболие, посъзвзе се и вдигна телефона.

– Свържи ме с директора. – Докато чакаше, си помисли, че това вероятно трябва да се докладва в Белия дом. Щеше да остави директорът да говори с министъра на правосъдието, а той пък с президента. Ако изводите му се окажеха верни, щеше да се излее такава помя, че да оплиска всички.

Джаксън отново беше в апартамента си и отново се взираше в портативния компютър. Лу Ан се бе срещала с Ригс вече няколко пъти. Джаксън щеше да я чака да се обади още няколко часа. Но, тъй или иначе, тя го бе разочаровала. Така и не монтира на телефона й подслушвателно устройство – пропуск, който за момента не си струваше да поправя. Не беше очаквал, че тя ще скрие Лиса толкова бързо. Човекът, когото нае да следи действията на Лу Ан, трябваше да проследи Чарли и Лиса, тъй че Джаксън се лиши от две ценни очи. Поради това и не разбра, че Лу Ан и Донован се бяха срещнали вече.

Мислеше си да ангажира повече хора в следенето, но многото непознати, спотайващи се в града, вероятно щяха да събудят подозрения. А той искаше по възможност да избегне това, най-вече заради една неясна и съмнителна личност: Матю Ригс. Беше изпратил отпечатьци от пръстите му на информационния си източник и сега чакаше резултата.

Джаксън зяпна от изумление, когато данните затрептяха на екрана. Името, което съответстваше на отпечатьците, не беше Матю Ригс. За миг Джаксън се почуди дали не е взел погрешка нечии други отпечатьци от къщата на пазача. Но това беше невъзможно: сам видя точното място, което наричащият се Матю Ригс бе докоснал. Реши да провери дали пък компютърната информация не е погрешна. Набра номера и дълго разговаря със своя човек.

– Не беше лесно – казаха му. – Първоначално минахме по обичайните канали, за да избегнем подозрения. Сигурно запитването е стигнало до по-високо равнище и се получи отговор, че такива отпечатьци не са архивирани.

– Но нали са идентифицирали човека – каза Джаксън.

– Да, но само след като използвахме други канали. – Джаксън знаеше, че това означава незаконно проникване в базата данни.

– Но името е различно от това, което използва сега, и принадлежи на някакъв покойник.

– Именно. Само че когато някой престъпник умре, според стандартната процедура вземат отпечатьци от трупа и ги изпращат на ФБР за проверка. След това отпечатьците се изтриват от базата данни. В резултат на това практически няма съхранени отпечатьци на мъртъвци.

– Тогава как ще обясниш току-що изпратеното? Защо ще водят този човек като покойник, и то под друго име?

– Това ми подсказва, че истинското му име е в базата данни, а сегашното е фалшиво. А фактът, че го водят за мъртъв, говори, че ФБР иска да го представи за такъв, включително пред хора, които се опитват да го идентифицират по компютърен път. И друг път са го правили.

– Защо?

След като получи отговор, Джаксън бавно остави слушалката. Сега проумя всичко. Взря се в екрана. Даниъл Бъкман: покойник.

По-малко от три минути, след като Лу Ан си тръгна, телефонът на Ригс извънтя. Съобщението беше кратко и сбито, и о успя да го вледени.

– Някой току-що влезе нелегално във файла с отпечатъците ти чрез автоматизираната система за дактилоскопско разпознаване. И то някой спец, защото не разбрахме какво става, докато не измъкна информацията. Бъди изключително предпазлив, сега правим проверка.

Ригс затръшна слушалката и грабна приемателното устройство. Забави се колкото да отключи едно чекмедже на бюрото си, откъдето измъкна два пистолета, две пачки патрони и кобур с каишки. Сложи поголемия пистолет в джоба си, а малкия пъхна в кобура, чиито каишки стегна около глезена си. После хукна към джипа. Надяваше се, че Лу Ан не е открила и изхвърлила от колата си предавателя.

46

От телефона в колата си Лу Ан набра номера, който Джаксън й бе оставил. Той й позвъни след по-малко от минута.

– И аз съм в движение – каза й. – Трябва да поговорим.

– Обаждам се да докладвам, както поиска.

– Добре. Вярвам, че имаш много да разправяш.

– Мисля, че не сме изправени пред никакъв проблем.

– Нима? Радвам се да го чуя.

– Искаш ли да говоря, или не? – попита сухо Лу Ан.

– Да, но не по телефона. Ще се срещнем.

– Защо?

– А защо не? – изстреля той. – Имам информация, която може да те заинтригува.

– За какво?

– По-скоро за кого. За Матю Ригс. Ще ти кажа истинското му име, какъв е всъщност и защо трябва да си нащрек, когато общуваш с него.

- Можеш да ми кажеш всичко това по телефона.
- Ти май не ме чу, Лу Ан. Казах, че ще се срещнеш с мен.
- Защо съм длъжна?

– Ще ти предоставя чудесен аргумент. В противен случай ще открия Ригс и до половин час ще го очистя. Ще му отрежа главата и ще ти я пратя по пощата. Ако му се обадиш да го предупредиш, ще ида у вас и ще убия всички – от прислужничките до градинарите, а къщата ти ще изгори до основи. После ще вляза в училището на скъпоценната ти дъщеря и ще изколя децата. Можеш да си звъниш, да предупреждаваш целия град, но аз просто ще започна да избивам който ми попадне. Достатъчен аргумент ли е това, Лу Ан, или искаш да чуеш още?

Пребледняла и разтреперана от тази зловеща словесна атака, Лу Ан едва си пое дъх. Знаеше, че той може да осъществи всяка своя безумна закана.

- Къде и кога?

– Също както едно време. Като говорим за миналото, защо не поканиш и Чарли да дойде при нас? Това засяга и него.

Лу Ан отдалечи слушалката от ухото си и я погледна тъй, сякаш искаше да я изпепели заедно с човека отсреща.

- В момента отсъства.

– О, боже, аз пък си мислех, че не се отделя от полата ти, верен до гроб.

– Не сме сиамски близнаци. Той си има свой живот. *Все още*, помисли си Джаксън. *Като теб засега. Но се съмнявам, че дълго ще го има.*

– Да се срещнем в малката къща, където се беше настанил нашият любопитен приятел. Ще успееш ли да дойдеш за трийсет минути?

- Ще успея.

Джаксън пусна слушалката и попипа ножа, скрит в якето му. На десет мили разстояние Лу Ан почти огледално повтори жеста му и свали предпазителя на своя пистолет.

Докато Лу Ан караше по черния път, опасан с дървета, започна да се смрачава. През нощта бе валило проливно. При една дълбока локва върху предното стъкло плисна вода и тя се сепна. Когато наближи къщичката, намали и зашари с очи. Нямахше кола, нито човек, но тя знаеше, че това не означава нищо. Джаксън се появяваше и изчезваше когато си поиска, по-незабележим и от вълничките, които образува камъче,

хвърлено в океана. Спря беемвето пред паянтовата постройка и слезе от него. Коленичи и се взря в мократа земя. Нямаше следи от гуми, които иначе щяха да се отпечатаат в калта.

Лу Ан огледа къщичката. Той сигурно беше вътре. Този човек излъчваше миризма, доловима само от нея. Лъхаше на усоеен гроб. Пое си дъх и пристъпи към вратата. Влезе и се озърна.

– Подрани – каза Джаксън и изникна от тъмното. Преобразяваше лицето си по един и същи начин при всяка тяхна среща очи в очи. Обичаше последователността. Беше с кожено яке и джинси. Черна скиорска шапка покриваше темето му. Беше обут в тъмни апрески. – Поне дойде сама – добави той.

– Надявам се, че това важи и за теб.

Джаксън се подсмихна, скръсти ръце и се облегна на стената.

– Можеш да докладваш вече – нареди й.

Лу Ан беше пхнала ръце в жакета си и единият й юмрук стискаше пистолета. През джоба успя да насочи дулото към него.

Движенията й бяха незабележими, но Джаксън наклони глава и се усмихна.

– Спомням си много точно как каза, че не би убила човек хладнокръвно.

– За всичко има изключения.

– Прекрасно, но нямаме време за игрички. Докладвай! Лу Ан заговори насечено.

– Срегнах се с Донован. Той е човекът, който ме следи. Томас Донован. – Предполагаше, че Джаксън вече е разучил Донован. Докато идваше насам, реши, че най-добрият подход е да говори предимно истината и да лъже само в критични моменти. Полуистината бе чудесен начин да му вдъхне доверие, а тъкмо сега това й бе много необходимо. – Той е журналист от „Вашингтон Трибюн“.

Очите на Джаксън я фиксираха напрегнато.

– Продължавай.

– Пишел материал за лотарията. За дванайсетте спечелили отпреди десет години. – Тя кимна към него. – Знаеш ги. Всичките процъфтяват финансово.

– И какво?

– Донован решил да разбере как са успели до един, след като толкова много от другите спечелили са се разорили. Всяка година един и същи процент. Тъй че твоята дванайсеторка му се набила на очи.

Джаксън умело прикри раздразнението си. Обичаше да изпипва

нещата, а ето че бе направил ужасен пропуск.

– Какво му каза?

– Казах му, че организаторите на лотария са ме насочили към отлична инвестиционна фирма. Дадох му името на тази, която ползваше ти. Надявам се, че е легитимна.

– Напълно – отвърна Джаксън. – Поне на повърхността. А за другите какво обясни?

– Казах му, че не знам за тях, но може би са се обърнали към същата фирма.

– И той повярва ли?

– Да кажем, че беше разочарован. Искаше да пише статия за това как богатите прецакват бедняците, които печелят лотарията, а после паразитни финансови компании обсебват сметките им, вземат си своя пай, а на печелившите оставят само адвокатските хонорари за обявяване на фалит. Казах му, че категорично не съм съгласна с извода му. При мен всичко е наред.

– Знаеше ли за ситуацията в Джорджия?

– Мисля, че първоначално това го е насочило към мен. – Лу Ан въздъхна облекчено, като видя, че Джаксън кимна при тази забележка. Явно, че и той бе стигнал до същото заключение.

– Май очакваше да му призна за някаква огромна конспирация.

– Спомена ли за други теории относно фалшифицирането на лотарията?

И най-малкото колебание сега щеше да е пагубно, тъй че тя бързо изстреля:

– Не. Макар че според него беше подготвил страхотен материал. Казах му да разговаря директно с инвестиционната фирма и че нямам какво да крия. Това, изглежда, го поохлади. Предложих му, ако иска, да се свърже с полицията в Джорджия и че май е време нещата да излязат наяве.

– Не си го казала на сериозно, нали?

– Исках да повярва, че така мисля. Реших, че ако започна да му опонирам и да се мъча да скрия нещо, ще стане още по-подозрителен. При моята увереност той сви платната.

– Как се разделихте?

– Благодар ми за срещата, дори се извини за безпокойството. Може пак да ме потърси, но не го каза убедено. – Лу Ан видя, че Джаксън пак наклони глава. Не беше очаквала от себе си, че ще се справи толкова добре. – Слезе от колата ми, качи се в своята и си замина.

Джаксън помълча известно време, а после изръкопляска.

– Обичам хубавите представления и мисля, че ти си се справила чудесно, Лу Ан.

– Добър учител имах.

– Какво?

– Преди десет години. На летището, където преобрази външността ми. Тогава каза, че най-добрият начин да се скриеш е да биеш на очи, защото това противоречи на човешката интуиция. Използвах същия принцип. Направи се на пряк, честен и отзивчив и где приспиш всякакви подозрения.

– Поласкан съм, че си запомнила всичко това.

Лу Ан знаеше, че повечето мъже обичат да им гаят самочувствието и Джаксън не правеше изключение в това отношение, макар да беше безпримерен в много други. Колкото се може най-сдържано Лу Ан каза:

– Трудно би те забравил човек. Значи не е нужно да се занимаваш с Донован, той е безобиден. А сега ми кажи за Ригс.

На лицето му се появи усмивка.

– Тази сутрин бях свидетел на импровизираната ви среща в задния двор. Беше доста забавно. Съдейки по оскъдното ти облекло, Ригс сигурно е прекарал приятна сутрин.

Лу Ан потисна гнева си от тази язвителна забележка. Сега й трябваше информация, затова само каза:

– Още една причина да трябва да знам всичко за него.

– Добре, да започнем с истинското му име: Даниъл Бъкман.

– Бъкман ли? Защо трябва да има друго име?

– Точно ти ли задаваш този въпрос? Защо хората сменят имената си, Лу Ан?

По челото й изби пот.

– Защото имат да крият нещо.

– Точно така.

– Шпионин ли е бил?

Джаксън се изсмя.

– Не точно. Всъщност той не е никакъв.

– Какво искаш да кажеш?

– Че практически е мъртъв и няма как да бъде някакъв, нали така?

– Мъртъв ли? – Цялото й тяло се вкамени.

Джаксън беше убил Ригс? Не можеше да бъде. Едва се удържа да не рухне на пода. Слава богу, че Джаксън продължи.

– Снех отпечатъци от пръстите му, сверих ги с една база данни и

компютърът ми каза, че е мъртъв.

– Компютърът греша.

– Компютърът предава само каквото му е казано. Някой е искал Ригс да мине за покойник в случай, че се интересуват от него.

– Кой да се интересува например?

– Враговете му. Наясно ли си с Програмата за защита на свидетелите?

– Не. Каква е тя?

– Вярно, че дълго живя в чужбина. Провежда се от федералното правителство и по-специално от съдебната полиция. Чрез нея защитават хора, които свидетелстват срещу опасни престъпници или групировки. Те получават нова самоличност, нов живот. Официално Ригс е мъртъв. Озовава се в малко градче, започва нов живот под измислено име. Може и физиономията си да е попроменил. Не съм сигурен, но по пътя на логиката съдя, че Ригс е сред тези избраници.

– Ригс... Бъкман... е бил свидетел? На какво?

Джаксън сви рамене.

– Откъде да знам? Какво значение има? Аз просто ти казвам, че Ригс е престъпник. Или е бил престъпник. Наркотрафикант или нещо от този род. Може би човек на мафията. Програмата не е за защита на джебчии.

Лу Ан се облегна на стената, за да не падне. Ригс беше престъпник.

– Надявам се, че не си му доверила нищо.

– Не съм – успя да промълви тя.

– И тъй, какво можеш да ми кажеш за този човек?

– Не толкова, колкото ти току-що ми каза. Не е научил повече, отколкото е знаел преди. И не рови. Той смята, че Донован е потенциален похитител. От това, което ти каза, съдя, че не иска да привлича внимание върху себе си.

– Това е добре за нас. И съм сигурен, че рандевото ви тази сутрин те е освежило.

– Това не е твоя работа – сопна му се тя.

– А, ето и първата ти грешка днес. Не можеш да минеш без гаф, нали? – Насочи тънкия си показалец към нея. – Всичко, свързано с теб, е моя работа. Аз те създадох. И в истинския смисъл на думата се чувствам отговорен за благополучието ти. Вземам присърце тази отговорност.

– Виж какво, десетте години минаха – избухна тя. – Спечели си парите, аз също. Предлагам да приключим завинаги. След ден и половина ще съм на другия край на света. Ти поемаш своя път, аз моя, защото

всичко това ми дотегна ужасно.

– Ти не ми се подчини.

– Прекарах десет проклетни години в двайсет различни страни, като непрестанно се озъртах през рамо, изпълнявайки твоите инструкции. Разбирам, че ще прекарам така и остатъка от живота си. Тъй че аз заминавам. – Впиха поглед един в друг и дълго стояха така.

– Веднага ли тръгваш?

– Дай ми време да стегна багажа. Утре сутринта вече няма да ни има.

Джаксън потърка брадичката си, обмисляйки предложението.

– Каж ми едно нещо, Лу Ан, кажи ми защо да не те убия начаса?

Тя не беше подготвена за този въпрос.

– Защото на Донован може да му се стори странно, че веднага след разговора ни се превръщам в труп. Сега няма подозрения. Гарантирам ти, че ще го изправиш на нокти. Искаш ли да си навлечеш такава неприятност?

Джаксън сбърчи устни и отсече:

– Отивай да си събираш багажа.

Лу Ан го погледна и посочи вратата.

– Първо ти.

– Да излезем заедно, Лу Ан. Така всеки от нас ще има приличен шанс да реагира в случай, че другият употреби насилие.

Тръгнаха едновременно. Тъкмо когато Джаксън хвана бравата, вратата се отвори с трясък и едва не го събори на земята.

На прага стоеше Ригс, насочил пистолет към Джаксън. Миг преди да последва изстрел, Джаксън блъсна Лу Ан пред себе си.

– Матю, недей! – изпищя Лу Ан.

– Лу Ан... – изплъзна се от устата му името ѝ.

Тя по-скоро усети, отколкото видя как Джаксън се прицелва изпод рамо. Дори с такъв замах можеше да забие ножа смъртоносно. Тя отметна юмрук встрани и го удари над лакътя. В следващия миг Ригс изстена от болка; ножът стърчеше от ръката му. Той се свлече на земята, стиснал дръжката над острието. Лу Ан измъкна пистолета от джоба си, извъртя се светкавично и се опита да се прицели в Джаксън. В същия момент той я дръпна назад към себе си и общата им инерция ги изстреля през стъклото на прозореца. Лу Ан се стовари върху него на верандата, където се приземиха с трясък. Пистолетът се изплъзна от ръката ѝ и тупна встрани. Заборичкаха се върху остриите стъкла. Той я сграбчи за врата, тя го ритна в слабините, а единият ѝ лакът го хласна под брадата.

Вкопчени здраво, и двамата се надигнаха бавно, като всеки се опитваше да вземе връх над другия. Тя съзря кръвта, бликнала от ръката му. Сигурно се бе порязал, излитайки през стъклото. Мина й през ум, че сега хватката му не може да е тъй здрава. С ненадейна сила, която изненада дори Джаксън, Лу Ан се отскубна от него, сграбчи го за колана и ризата и го хласна с лицето напред в стената на къщата, където той се свлече, зашеметен от силния удар. Без да губи миг, Лу Ан се стрелна напред, възседна гърба му, сграбчи брадата му с две ръце и я затегли назад в усилие да строши гръбнака му. Джаксън крещеше от болка, докато тя дърпаше все по-ожесточено. Още сантиметър-два, и щеше да е мъртъв. Но ръцете й внезапно се изплъзнаха, тя политна назад и се строполи на тревата. Бързо скочи на крака, но щом погледна надолу, се вкамени от ужас. В ръцете си държеше лицето на Джаксън.

Олюлявайки се, той се изправи. В един зловещ миг очите им се срещнаха. Лу Ан за пръв път се вторачи в истинското лице на Джаксън.

Той я погледна в ръцете. После докосна лицето си, попипа собствената си кожа, собствената си коса; дишаше тежко, на пресекулки. Лу Ан вече можеше да го разпознае. Значи тя трябваше да умре.

Същата мисъл споходи и Лу Ан. Спусна се за пистолета си, но в този миг Джаксън я връхлетя. Претърколиха се на верандата и всеки протегна ръка към пистолета.

– Махни се от нея, копеле мръсно! – изкрещя Ригс.

Лу Ан се извърна и го съгледа: стоеше на прозореца, мъртвешки блед, с окървавена риза и пистолет в треперещите, ръце. В този миг Джаксън прескочи верандата със завидна пъргавина. Ригс стреля със секунда закъснение и куршумите се забиха в папета вместо в плътта.

– По дяволите – изпъшка Ригс и подгъна колене, изчезвайки от полезрението на Лу Ан.

– Матю! – извика тя и се спусна към прозореца.

Междувременно Джаксън бе изчезнал в гората.

Лу Ан хукна към вратата и тичешком съблече жакета си. След миг беше при Ригс.

– Чакай, не го пипай, Матю! – Тя отпори ръкава на жакета си и със зъби го раздра на ленти. После разкъса ръкава на ризата му и оголи раната. Отначало се помъчи да спре кръвотечението с лентите, но не успя. Бръкна под мишницата му и натисна с пръст някакво място. Най-сетне кръвта спря. С най-внимателно движение изтегли острието от ръката му и го захвърли на пода. Зъбите му едва не прегризаха долната устна.

– Дръж пръста си на това място, но не натискай силно да не

прекъснеш кръвообращението си. В колата си имам аптечка. Ще те превържа колкото мога и после трябва да потърсим лекар.

Лу Ан прибра пистолета си от верандата и двамата се завтекоха към колата ѝ, където тя проми раната и я превърза. Когато залепи и последното парче лейкопласт върху марлята, Ригс попита:

– Къде си се научила на това?

Лу Ан изсумтя.

– Ей богу, първият доктор, когото видях, и то за двацетина минути, беше при раждането на Лиса. Когато живееш в затънтено място и си беден, трябва да научиш едно-друго, за да оцелееш.

Когато стигнаха до пункта за спешна помощ на шосе 29, Лу Ан понечи да слезе, за да го подкрепя, но той я възпря.

– Най-добре да ида сам. Бил съм тук и друг път, познават ме. Строителите често се нараняват. Ще им кажа, че съм се подхлъзнал и съм се нанизал на ловджийски нож.

– Сигурен ли си?

– Да, мисля, че вече ти създадох достатъчно неприятности.

– Ще те чакам да излезеш, обещавам – каза тя. Той се усмихна вяло и стиснал ранената си ръка, влезе в пункта.

Лу Ан заобиколи сградата и паркира на заден ход, за да следи кой идва. Заклучи вратите и изруга тихичко. Ригс ѝ се притече на помощ, за което не можеше да го вини. Но тя тъкмо бе убедила Джаксън, че всичко е наред. Още минута, и той щеше да ги остави на мира. Можеше дори да обясни внезапната поява на въоръжения Ригс. Притеснявал се е за нея и я е проследил, мислейки, че се среща с Донован. Но Ригс направи нещо, за което тя нямаше обяснение. Лу Ан се отпусна на облегалката и изпъшка, вперила очи в колите по шосето.

Ригс я бе нарекъл Лу Ан пред Джаксън. Това провали всичко. Сега Джаксън знаеше, че се е разкрила пред Ригс. Не се съмняваше какво ще е наказанието.

Погледна към съседната седалка и съзря бяло картонче. Грабна визитката на Донован и видя телефонния номер. Поколеба се за миг и вдигна слушалката. Изруга, щом чу телефонния секретар. Остави дълго съобщение, обяснявайки какво се е случило. Пак го помоли да се скрие. Тя ще плати за всичко. Донован е добър човек, търсец истината, и не бива да загине. Никой не трябва да умира заради нея.

Надяваше се Господ да го опази, докато чуе съобщението ѝ.

Джаксън притисна с кърпа дланта си. Лошо се беше по-рязал на стъклото. Проклетата жена! Ригс щеше да е мъртъв, ако тя не беше блъснала ръката му само секунда, преди да метне ножа.

Докосна внимателно истинското си лице. Напипа подутина там, където бе попаднал юмрукът ѝ. За пръв път беше усетил грубата ѝ сила и трябваше да признае, че превъзхожда неговата. Нямахше да забрави това и за да я сломи, щеше да използва други методи, не физическа схватка. Залогът бе по-голям отвсякога поради една конкретна причина.

Иронията бе в това, че ѝ повярва и за малко да я остави на мира. Ала стана ясно, че тя се е доверила на Ригс. Той знаеше истинското ѝ име. Едва ли нещо друго можеше да вбеси Джаксън толкова, колкото лъжите на неговите хора. Не можеше и нямахше да понесе предателството. Щом го лъжете за Ригс, най-вероятно го лъжете и за Донован. А Джаксън разбра, че журналистът от „Трибюн“ се домогва до истината. Тъй че и той трябваше да онемее.

Докато тези мисли се въртяха в главата му, клетъчният телефон извъня. Изслуша какво му казаха, зададе няколко въпроса, изреди няколко ясни инструкции и когато затвори, истинските му черти се озариха от дълбоко задоволство. Едва ли имаше по-подходящ момент от този. Току-що бе заложил капана си.

47

Хеликоптерът „Бел Рейнджър“ кацна на поляната, където чакаха три черни лимузини с правителствени номера. Джордж Мастърс скочи на земята, последван от агент Лу Бърман. Качиха се в едната кола и потеглиха. Ригс бе подценил бързината на отклика от Вашингтон.

След двайсет минути трите лимузини свърнаха в пътя, застлан с чакъл, и спряха пред дома на Ригс. Вратите на колите излетяха встрани; мъже със сериозни лица и заредено оръжие обградиха къщата и стария хамбар.

Мастърс отиде до входната врата и задумка по нея. Когато никой не отвори, кимна на един от екипа. Якият агент стовари тежко стъпало върху ключалката и изкърти вратата. След като претърсиха всяка педя от къщата, се събраха в кабинета на Ригс.

Мастърс седна на бюрото и бързо прелисти струпаните книжа. Очите му се заковаха на един лист. Облегна се назад и напрегнато започна да разчита надрасканите бележки за Лу Ан и някоя си Катрин

Савидж. Вдигна поглед към Бърман.

– Тайлър изчезва, появява се Катрин Савидж. Тя е прикритието.

– Можем да проверим на летищата дали Катрин Савидж е летила за чужбина преди десет години – предложи Бърман.

– Няма нужда – поклати глава Мастърс. – Те са една и съща. Тайлър е тук. Бързо издири адреса на Савидж. Обади се на няколко околни агенции за скъпи имоти. Мисля, че нейно височество едва ли вече живее в каравана.

Бърман кимна, извади клетъчен телефон и отиде да се консултира с местните агенти на ФБР, които ги придружаваха.

Мастърс зашари с поглед из кабинета. Чудеше се къде се вписва Ригс във всичко това. Мястото изглеждаше приятно, нов живот, нова работа, спокойствие, напред дълги години хубав живот. Но сега? Мастърс бе отишъл в Белия дом на среща с президента, министъра на правосъдието и директора на ФБР. Докато излагаше теорията си, гледаше как лицата им побеляват. Скандал с ужасяващи мащаби. Държавната лотария фалшифицирана. Американският народ ще си помисли, че собственото му правителство е замесено в това. Как да не си го помисли? Президентът бе заявил публично, че подкрепя лотарията, дори се показва в телевизионна реклама да агитира за нея. Защо пък не, след като в хазната се изливаха милиарди долари, а и неколцина щастливци се издигаха до ранга на милионери?

Намираха се и критици на лотарията, които твърдяха, че приносът ѝ за общото благо е нищожен в сравнение с щетите за отделния човек: разтрогване на семейства, пристрастяване към хазарта, изцеждане на мизерните средства на бедните, пренебрегване на трудолюбието за сметка на нереалистични мечти. Един журналист направи сравнение със стремежа на бедните деца да станат футболисти, а не икономисти. Но, тъй или иначе, лотарията остана непроницаема за куршумите на критиците.

Ала ако се окажеше, че има фалшификация, куршумите скоро щяха да спукат този сапунен мехур. Щеше да избухне грандиозен скандал, който да удари по престижа на институциите начело с Белия дом. Докато седеше в Овалния кабинет, Мастърс видя страха, изписан по лицата на всички тях: директора на ФБР – първия защитник на реда; министъра на правосъдието – първия защитник на закона; президента – първия сред първите. На тях щеше да падне отговорността, и то с гръм и трясък. Тъй че Мастърс получи ясни инструкции: да издири Лу Ан Тайлър на всяка цена. И той взнамеряваше да направи точно това.

– Болеше ли?

Ригс бавно се качи в колата. Дясната му ръка беше бинтовала и превързана през рамо.

– Ами наблъскаха ме с толкова упойки, че май нищо не усещам.

Лу Ан включи на скорост и след малко вече летяха по магистралата.

– Къде отиваме? – попита той.

– В „Макдоналдс“. Умирам от глад, а не помня откога не съм яла „Биг Мак“ и пържени картопки. Как ти звучи?

– Превъзходно.

Тя спря пред прозорчето, където обслужваха колите, и поръча бър-гъри, картопки и две кафета. После потеглиха отново.

– Хайде сега ми кажи, много ли ти обърках живота? – попита Ригс.

– Не те виня, Матю.

– Знам – каза смирено той. После удари по седалката. – Мислех, че ще попаднеш в капан.

– Защо реши така? – извърна поглед към него тя. Преди да ѝ отговори, той дълго се взира през прозореца.

– Веднага щом си тръгна, ми позвъниха по телефона.

– Нима? Кой ти позвъни и какво общо има това с мен? Той въздъхна дълбоко.

– Първо да ти кажа, че не се наричам Матю Ригс. Всъщност с това име се подвизавам от пет години, но то не е истинското ми.

– Е, в това отношение поне сме квит.

– Даниъл Бъкман – каза той с насилена усмивка и протегна десница. – Приятелите ми ме наричат Дан. Лу Ан не пое ръката му.

– За мен си Матю. А знаят ли твоите приятели, че практически си мъртъв и си включен в Програмата за защита на свидетели? – Ригс бавно отпусна ръка. – Казах ти, че за Джаксън няма невъзможни неща. Дано вече ми повярваш.

– Бях сигурен, че именно той е ровил в моя файл. Затова и те проследих. Не знаех как ще реагира, след като ме е разкрил. Изплаших се да не те убие.

– Никога не е изключено при този човек.

– Добре го огледах.

– Това не беше неговото лице – каза раздражено Лу Ан. – По дяволите, той никога не показва истинското си лице. – Помисли си за гумената физиономия, която остана в ръцете ѝ. Беше зърнала истинското му лице. Истинското! Знаеше какво означава това. Джаксън щеше да

направи всичко възможно да я убие. Лу Ан нервно плъзна длани по кормилото. – Джаксън каза, че си престъпник. Какво ще правиш сега?

– Нима вярваш на всяка негова дума? Ако не си забелязала, той е побъркан тип. По погледа му личи.

– Искаш да кажеш, че не участваш в програмата?

– Тази програма не закриля само престъпници. – Тя го погледна озадачено. – Мислиш ли, че някой престъпник може да вдигне телефона и да получи тези сведения, които събрах аз за теб?

– Не знам, защо да не може?

– Спри – каза той.

– Какво?

– Просто спри колата, ей, богу!

Лу Ан отби встрани и спря. Ригс се пресегна и измъкна предавателя изпод седалката ѝ.

– Казах ти, че съм сложил брѐмбар в колата. – Той вдигна миниатюрното устройство. – Знай, че почти никога не снабдяват престъпниците с такива неща. – Тя го погледна с разширени очи. Ригс въздъхна и зарказва: – Допреди пет години бях специален агент на ФБР. Ще ми се да мисля, че бях много специален агент. Работех под прикритие и прониквах в банди, действащи в Мексико и в пограничните райони на Тексас. Тези момчета се занимаваха с какво ли не – от търговия с наркотици до наемни убийства. Живях сред тоя измет една година. Когато ги разкрихме, аз станах главният свидетел на обвинението. Разбихме цялата им мрежа и осъдихме сума народ на доживотен затвор. Но на наркобароните в Колумбия не им стана приятно, че ги лиших от близо четиритинте милиона, които всяка година им се изсипваха от наркотиците. Знаех, че дават мило и драго да ме спипат. Тъй че поисках да изчезна.

– И?

– Бюрото ми отказа. Бил съм много ценен кадър. С голям опит. Проявиха някаква благосклонност и ме прехвърлиха в друг град, на друга длъжност. Известно време бях нещо като чиновник.

– Значи не е имало съпруга. Измисли си я. Ригс попипа ранената си ръка.

– Напротив, имаше. Ожених се, след като ме преместиха. Казваше се Джули.

– Защо в минало време?

Ригс унило поклати глава.

– Издебнаха ни на крайбрежната магистрала. Колата полетя в

пропастта, надупчена от сто куршума. Джули загина от изстрелите. Аз отнесох два куршума, но нито единият не ме улучи смъртоносно. Изхвърнах от колата и паднах на една скала. Оттам ми са белезите, които видя.

– О, боже, колко съжалявам.

– Такива като мен май не бива да се женят. Не че съм се стремял към това. Просто се случи. Нали знаеш, срещаш някого, влюбваш се, искаш да живееш с него. Очакваш, че ще е за добро. Изхвърляш от главата си лошите предчувствия. Ако бях устоял на този импулс, сега Джули щеше да е жива и още да учи първокласници. – Говореше, свел поглед. – Е, след това ония умници от Бюрото, шефовете, решиха, че може да се оттегля и да сменя самоличността си. Официално бях загинал при засадата. Джули гние в Пасадена, а аз си живея като строителен предприемач в безопасния, пасторален Шарлътсвил. Е, поне досега беше безопасен.

Лу Ан протегна длан и здраво стисна ръката му.

– Трудно е да изтриеш толкова години от живота си. Да не мислиш за миналото, да забравиш хората и местата, които много дълго са били важни за теб. Все те е страх да не стъпиш накриво. – Той се взря в нея и уморено каза: – Дяволски е трудно.

Тя вдигна ръка и го погали по лицето.

– Не съм предполагала, че си приличаме по толкова неща.

– Ето още едно – каза той, взрян в нея. – След Джули не съм имал друга жена. – Целунаха се бавно и нежно. – Но знай, че не заради това бях с теб тази сутрин. Имал съм и други възможности през годините, но така и не пожелах да ги осъществя. – После добави тихо: – До този момент.

Тя плъзна пръст по брадичката му, после към устните.

– И аз така. – Отново се целунаха и телата им инстинктивно се слепиха като две парчета от една отливка. Няколко минути седяха здраво прегърнати. Когато се пуснаха, Ригс огледа паркинга, съсредоточавайки се в настоящето.

– Да идем у вас да си вземеш някакви дрехи и неща. После ще се отбием в моята къща и аз да направя същото. Оставил съм на бюрото си бележките, които си водих, докато разпитвах за теб по телефона. Не искам да ги видят чужди очи.

– На четири мили оттук по шосе двайсет и девет има мотел.

– Може като начало. Какво мислиш, че ще направи сега Джексън?

– Той разбра, че съм го излъгала за теб. Ще предположи, че и за

Донован съм го излъгала. Тъй като нямам никаква полза да разкрия истината, а Донован се опитва да направи точно това, Джайксън ще потърси първо него, а после мен. Оставих предупреждение на телефонния секретар на Донован.

– Ей, богу, това е обнадеждаващо, да си номер две в списъка на един психопат – каза Ригс и потупа пистолета в джоба си.

След няколко минути спряха на алеята пред Уикънс Хънт. Къщата бе тъмна. Лу Ан набра кода на алармата и двамата влязоха вътре. Ригс стоя нащрек, докато тя напъха няколко дрехи в малка пътна чанта.

– Сигурна ли си, че Лиса и Чарли са в безопасност?

– Надявам се. Далеч са оттук. И от него. Това може да е само за добро.

Ригс отиде до прозореца, който гледаше към алеята за коли. Надникна навън и краката му се подкосиха от това, което видя. Сграбчи Лу Ан за ръка и двамата хукнаха по стълбите към задния вход.

Черните лимузини спряха пред къщата и мъжете наизскачаха бързо. Джордж Мастърс притича до беembeто, пипна капака на мотора и зашари с поглед наоколо.

– Още е топъл. Тя е някъде тук. Открийте я!

Мъжете се разпръснаха и обградиха къщата.

Двамата тичаха покрай конюшната и вече приближаваха гората, когато Лу Ан изведнъж спря. Той също спря задъхан, притискайки с длан ранената ръка. И двамата трепераха.

– Какво? – попита той.

Тя посочи към конюшната.

– Не можеш да тичаш с тази ръка. И какво, ще обикаляме гората?

Влязоха в конюшната. Джайк моментално зацвили и Лу Ан се втурна към нея да я укроти. Докато тя оседлаваше кобилата, Ригс свали един бинокъл от полицата на стената и излезе навън. Иззад гъстите храсти пред конюшната той насочи бинокъла към къщата. Машинално отскочи назад, като съзря човека на ярко осветената задна моравя. Не беше го виждал пет години, но Джордж Мастърс не изглеждаше много променен. В следващия миг той влезе в къщата.

Ригс се промъкна в конюшната, където Лу Ай закопчаваше седлото. После тя потупа Джайк по врата и зашепна успокояващо, докато й наядваше юздата.

– Готов ли си? – попита го.

– Нямам избор. Щом разберат, че къщата е празна, ще претърсят наоколо. Знаят, че сме наблизил, моторът сигурно е още топъл.

Лу Ан постави една касетка до Джой, скочи на седлото и протегна ръка към Ригс.

– Стъпи на касетката и се хвани здраво за мен. Колкото и да внимавам, ще друсам, но при язденето е така.

– Не се тревожи за мен. Предпочитам да ме боли, отколкото да се обяснявам с ФБР.

Като излязоха на пътеката, тя каза:

– Значи те са били. Твоите стари приятели, а?

– Да – кимна Ригс. – Всъщност един от тях ми е приятел. По-скоро беше. Джордж Мастърс. Той каза, че съм твърде ценен кадър и не разреши да ме включат в програмата, докато жена ми не загина.

– Матю, не си струва и няма причина да бягаш от тях. Ти не си сторил нищо лошо.

– Виж какво, Лу Ан, не дължа нищо на тия хора.

– Но ако ме заловят и ти си с мен?

– Ами просто няма да ни заловят – изсмя се той.

– Какво смешно има?

– Просто си помислих колко ми беше скучно през последните години. Изглежда, не съм щастлив, ако не върша нещо, заради което може да ми пръснат черепа. Признавам си го.

– Е, тогава си попаднал на подходяща дружина. – Тя впери поглед напред. – Мотелът май отпада.

– Аха, всички такива места ще проверят. А и ще събудим подозрения, ако пристигнем на кон.

– Имам още една кола, която щеше да ни свърши чудесна работа.

– Чакай малко, та ние имаме кола.

– Къде?

– Бързо към къщата на пазача.

Когато стигнаха до малката къща, Ригс й каза:

– Стой тук и си отваряй очите да не би, знаеш кой, да реши да се върне.

Той отвори портите на бараката отзад и влезе вътре. В тъмнината Лу Ан не виждаше какво прави. Чу шум на мотор, който скоро угасна. После отново и този път не спря. След миг се подаде черната хонда на Донован с разкъсана предна броня. Ригс спря пред бараката и слезе.

– Какво ще правим с кобилата? Лу Ан се огледа.

– Мога да я изведа на пътеката. Вероятно ще може да се върне сама, но ме е страх да не се залута в тъмнината или да се подхлъзне в някой трап, или пък да падне в реката.

– Защо не я затворим в бараката и после да се обадим на някой да я прибере? – предложи той.

– Добра идея. – Тя хвана поводите на Джой и я вкара вътре. Огледа се и в дъното забеляза две купчинки сено и корито за вода.

– Чудесно – провикна се тя. – Който е живял тук преди Донован, сигурно е имал кон и го е държал в бараката. – Свали седлото и юздата на Джой и я завърза за една кука на стената. После изнамери кофа, напълни коритото с вода от външната чешма и сложи сеното пред Джой. После затвори портите на бараката и седна на волана на хондата, докато Ригс се наместваше на седалката си. Караха мълчаливо няколко минути.

– Имаме само един шанс да се измъкнем горе-долу читави от тая каша.

– Какъв?

– ФБР проявява разбиране към хората, които му съдействат.

– Но, Матю...

– Ала може и всичко да прости на тези, които му предоставят каквото търси.

– Ако ти отгатвам мислите...

– Просто трябва да им предадем Джаксън в ръцете.

– Добре, че е това. За момент си помислих, че може да е нещо по-трудно.

48

Беше десет часът сутринта. Донован оглеждаше с бинокъл огромния южняшки дом в колониален стил. Наоколо се извисяваха вековни дървеса. Донован се бе озовал в Маклийн, щата Вирджиния, едно от най-богаташките кътчета на Съединените щати. Тук имотите струваха милиони долари, и то застроените върху акър и по-малко. А около тази къща се простираха пет акра земя. Такова място се купуваше с главозамайваща сума.

Докато се вираше в колонадата пред входа, насреща му се зададе чисто нов мерцедес и спря пред масивните порти на оградата. Те се плъзнаха встрани и колата влезе в алеята. С помощта на бинокъла

Донован успя да огледа жената зад волана. Макар и прехвърлила четирийсет, тя бе почти същата като на снимката си отпреди десет години. Многого пари могат да забавят стареенето, заключи Донован.

Той погледна часовника си. Бе побързал да дойде тук, за да си изясни нещата. Вече бе чул предупреждението на Лу Ан. Рано беше да бяга, но прие насериозно съвета ѝ. Само един глупак нямаше да се сети, че всичко това е задвижено от мощни сили. Извади пистолета от джоба си и провери дали пълнителят е цял. Още веднъж се огледа напрегнато. Изчака няколко минути, хвърли цигарата през прозорчето, затвори го и потегли към къщата.

Спря пред портата и позвъни на домофона. Гласът, който му отговори, бе нервен и раздразнен. Портите се отвориха и след минута той стоеше във фойето, извисяващо се през три етажа.

– Мисис Рейнълдс?

Боби Джоу Рейнълдс се стареше да отбягва погледа "му. Не му говори, а само кимна. Сякаш бе извадена от журнал, както би се изразил той. Невъзможно беше да предположиш, че само преди десет години е била гладуваща неосъществена актриса и келиерка. След продължителен престой във Франция преди пет години се бе завърнала у дома. Когато Донован се захвана да пише за лотарията, проучи тази жена подробно. Сега вашингтонският хайлайф ѝ засвидетелстваше почитта си. Запита се дали се познават с Алиша Крейн.

След като не стигна доникъде с Лу Ан, Донован се свърза с останалите единайсет спечелили на лотарията. Тях изнамери далеч по-лесно. Те не бяха от закона. Поне засега.

Рейнълдс беше единствената, която се съгласи да разговаря с него. Петима му затвориха телефона. Хърман Руди го заплаши с физическа разправа и използва език, какъвто Донован не бе чувал от моряшките си години. Останалите така и не го потърсиха след телефонното му съобщение.

Рейнълдс го въведе в дневната – просторна, светла, с модерни мебели, сред които тук-там се открояваха скъпи антики. Обзавеждането вероятно бе дело на дизайнер с изискан вкус.

Рейнълдс седна на един фотьойл и му посочи дивана отсреща.

– Искате ли чай или кафе? – Пак гледаше встрани, нервно потърквайки длани.

– Няма нужда. – Той се приведе напред, извади бележника си, а от джоба си измъкна миниатюрен касетофон. – Имате ли нещо против да запиша този разговор?

– Защо е необходимо? – Май започваше да проявява характер. Той реши да смаже тази склонност, преди да се е засилила.

– Мисис Рейнълдс, когато ми позвънихте след моето обаждане, си помислих, че сте готова да говорите. Аз съм журналист. Не искам да изопачавам думите ви, затова просто ще запиша точните факти, разбирате ли?

– Да – каза тя нервно. – Мисля, че разбирам. Затова и ви се обадих. Не искам името ми да се опетнява. Хората ме уважават, правя щедри дарения за благотворителни организации, член съм на няколко управителни...

– Мисис Рейнълдс – прекъсна я той, – имате ли нещо против да ви наричам Боби Джоу? Лицето ѝ видимо трепна.

– Казват ми Робърта – рече кокетно тя.

Толкова много му напомняше за Алиша, че се изкушаваше да я попита дали не се познават. Реши да се въздържа.

– Добре, Робърта, зная, че сте направили безброй добрини за местните хора. Вие сте стълб на обществото. Но аз не се интересувам от настоящето ви. Искам да говорим за миналото, и по-специално за преди десет години.

– Споменахте ми по телефона. За лотарията. – Тя нервно зарови пръсти в косата си.

– Именно. За извора на всичко това. – Той огледа разкоша наоколо.

– Спечелих на лотарията преди десет години и днес това не е новина, мистър Донован.

– Казвайте ми Том.

– Предпочитам да ви говоря на фамилия.

– Добре. Робърта, познавате ли някоя си Лу Ан Тайлър? Тя се замисли, после поклати глава.

– Това име не ми говори нищо. Трябва ли да я познавам?

– Може би не. И тя спечели на лотарията два месеца след вас.

– Браво на нея.

– Тогава Лу Ан много приличаше на вас. Бедна, без особени перспективи. Всъщност затънала в безизходица. Тя се засмя нервно.

– Прозвуча така, сякаш съм бедствала. Което е далеч от истината.

– Но не сте благоденствали, нали? Искам да кажа, че затова сте играли на лотарията, прав ли съм?

– Предполагам. Не че съм очаквала да спечеля...

– Не сте ли, Робърта?

– За какво говорите? – сепна се тя.

- Кой се занимава с инвестициите ви?
- Това не е ваша работа.
- Е, ако не се лъжа, същият човек, който управлява парите на останалите единайсет спечелили, включително и на Лу Ан Тайлър.
- И какво от това?
- Хайде, Робърта, проговорете. Тук има нещо нагласено. Вие знаете всичко, аз пък искам да узная всичко. Всъщност знаели сте, че ще спечелите.
- Вие сте луд! – извиси треперещ глас тя.
- Нима? Аз не мисля така. Доста лъжци съм интервюирал, Робърта, и някои много изпечени. Но вие не сте от тях.
- Не съм длъжна да слушам това – каза тя и стана, но Донован продължи:
- Историята ще излезе наяве, Робърта. На път съм да се добера до нея по много фронтове. Въпрос на време. Едно ви питам; искате ли да ми съдействате поради вероятността да се измъкнете относително невредима, или предпочитате да потънете с останалите?
- Аз... аз...
- Донован продължи с равен глас:
- Нямам за цел да унищожа живота ви, Робърта. Но ако сте участвали в заговора по фалшифициране на лотарията по какъвто и да е начин, ще понесете някакви удари. Ще ви предложи същата сделка, която предложих и на Тайлър. Разказвате ми каквото знаете, аз отивам да пиша материала си, а докато той излезе, вие може да правите каквото решите. Например да изчезнете. Помислете си за алтернативата. Тя далеч не е толкова хубава.
- Рейнълдс отново седна, огледа дневната си и въздъхна дълбоко.
- Какво искате да знаете? Донован включи касетофона.
- Нагласена ли беше лотарията? – Тя кимна. – Трябва ми словесен отговор, Робърта – посочи той касетофона.
- Да.
- Как? – Донован се разлюля от напрежение, докато чакаше отговора.
- Бихте ли ми налили чаша вода от онази гарафа?
- Донован скочи, наля вода и сложи чашата пред нея.
- Как? – повтори той.
- С някакви химикали.
- С химикали ли? – наклони глава той.
- Рейнълдс извади кърпичка от джоба си и избърса внезапно

бликналите сълзи.

Докато я наблюдаваше, Донован си помисли, че тя всеки момент ще рухне.

– Няма ме в точните науки, Робърта, обяснете ми го възможно най-просто.

Рейнълдс стисна здраво кърпичката.

– Всички топки освен една са напръскани с някакъв химикал. И отворът, в който топката влиза, е напръскан с нещо. Не мога точно да го обясня, но със сигурност само една топка, ненапръсканата, попада в тръбата. И така във всички сфери.

– По дяволите! – рече изумено Донован и се вторачи в нея. – Добре, Робърта, аз имам милион въпроси. Знаеха ли за това другите спечелили? Как се е осъществило? И от кого? – Спомни си за Лу Ан. Ей, богу, тя със сигурност знаеше.

– Не. Никой от спечелилите не знаеше как става. Само тези, които го вършеха. – Тя посочи към касетофона му. – Май спря. Сигурна съм, че не искате да пропуснете и една дума – добави язвително.

Донован вдигна касетофона и взе да го оглежда, докато размишляваше над думите ѝ.

– Не е точно така, защото вие сте знаели как се фалшифицира лотарията, току-що ми го казахте. Хайде, разкрийте ми цялата истина.

Ударът, от който ребрата му изхрушиха, го отпрати зад канапето. Той се строполи на дъбовия под и всичкият му въздух излезе. Беше като раздробен.

Рейнълдс се надвеси над него.

– Не, истината е, че само човекът, измислил цялата схема, беше посветен в това. – Косата и женското лице изчезнаха и Джаксън се вторачи в потрошения Донован, който направи отчаян опит да се надигне.

– Боже господи!

Джаксън стовари крак в гърдите му, залепяйки го на стената. Стоеше прав пред него.

– Този вид бойно изкуство е особено смъртоносно. Буквално можеш да убиеш някого, без да използваш ръце.

Донован плъзна длан към джоба с пистолета. Крайниците му бяха почти нечувствителни, а счупените му ребра бодяха вътрешни органи, в които не биваше да опират. Не можеше да си поеме дъх.

– Очевидно се чувстваш зле. Нека да ти помогна. – Джаксън се наведе и с кърпичката си измъкна пистолета му. – Чудесен е, благодаря. – Той злобно ритна в главата Донован, който най-сетне затвори очи.

Джаксън извади пластмасови скоби и след минута Донован бе обездвижен. Свали останалата част от маскировката си, прибра я внимателно в чантата, която измъкна изпод кушетката, и тръгна към горния етаж, вземайки по две стъпала наведнъж. Втурна се по коридора и отвори вратата на спалнята в дъното.

Боби Джоу Рейнълдс лежеше просната по гръб, ръцете и краката ѝ бяха вързани за пречките на леглото, а на устата ѝ бе залепен скок. Тя погледна Джаксън с обезумели очи; тялото ѝ се тресеше от неистов страх.

Джаксън приседна до нея.

– Искам да ти благодаря, че така старателно изпълни инструкциите ми. Даде почивен ден на прислугата и си уреди среща с Донован точно както поисках. – Той я потупа по ръката. – Знаех си, че мога да разчитам на теб, най-вярната от малкото ми стадо. – Загледа я с нежни очи, докато треперенето ѝ се успокои. После развърза каишите и внимателно отлепи скоча. – Сега трябва да слеза при мистър Донован – каза той и стана. – Скоро ще си отидем и няма повече да те безпокоим. Но ти ще стоиш тук, докато се махнем, разбра ли?

Тя закима старателно и потърка китките си.

В следващия миг Джаксън насочи към нея пистолета на Донован и остана с пръст на спусъка, докато изстреля и последния патрон. Погледа как кръвта обагря чаршафите и тъжно поклати глава. Не обичаше да убива агнетата си. Но какво да се прави, агнетата са създадени да ги жертваш, те не могат да оказват съпротива.

Той слезе долу, извади огледало и комплекта с гримове и прекара трийсет минути, надвесен над Донован. Когато журналистът дойде в съзнание, главата му се пръскаше от болка; усещаше вътрешните кръвоизливи, но поне беше жив. Отвори очи и сърцето му спря, като видя насреща си... Томас Донован. Дори носеше неговото сако и шапка. Донован фокусира погледа си. В първия момент изпита чувството, че гледа свой близък. После забеляза тънки разлики, недоизпипани неща. Но цялостното впечатление бе изумително.

Джаксън коленичи до него.

– Виждаш ми се изненадан, но мога да те уверя, че съм голям спец в тия неща. Пудри, мазила, кремове, латекс, перуки, лепила... Могат да се постигнат удивителни неща, макар и малко илюзорни. А и в твоя случай не беше трудно. Не го казвам в отрицателен смисъл, но лицето ти е доста обикновено. Не беше нужно да правя нищо специално, а и вече няколко дни изучавам чертите ти. Е, малко ме изненада, като си обръсна

брадата. Но и наболата четина я докарах добре. – Той сграбчи Донован под мишници, тръсна го на кушетката и седна насреща му. Омаломощеният журналист се килна на една страна. Джаксън внимателно го подпиря с възглавница.

– При виждане отблизо номерът може и да не мине, но за половин час работа резултатът не е лош.

– Трябва ми лекар – успя да изфъфли Донован през разкъравени подутти устни.

– Боя се, че няма как. Но ще си загубя няколко минути да ти обясня едно-друго. Мисля, че си го заслужи. Прояви голяма находчивост, като тръгна от фалитите. Признавам, че никога не ми е хрумвало. Главната ми грижа беше да не допусна моите победители да се нуждаят от пари. В противен случай можеше да изпеят всичко. Докато живеещите в охолство рядко предават благодетеля си. Ти направи пробойна в моя план.

Донован се изкашля и с внезапно движение успя да седне.

– Как ме проследи?

– Знаех, че Лу Ан няма да ти каже почти нищо. Коя щеше да е следващата ти стъпка? Да намериш друг източник.

Позвъних на всичките си победители. Десетима инструктирах да те отрежат. А на Боби Джоу... прощавай, на Робърта... казах да те приеме.

– Защо на нея?

– Няма значение. – Джаксън се усмихна и на желанието си да му обясни защо, и на тържеството си, че има пълен контрол над ситуацията. – А сега да продължим. Течността, с която напръсквах девет от топките, беше акрилно вещество. Ако се интересуваш от точните детайли, беше разреден разтвор на полидиметил силоксан, който с малки модификации получи свръхполяризация. Този химикал създава мощен електростатичен заряд и освен това увеличава топката с няколко стотни от милиметъра, което води до незабележима промяна в теглото и размера. Топките се измерват, за да е сигурно, че са със съвършено еднакво тегло. Топката с печелившото число във всяка една сфера оставаше ненапръскана. По отвора на тръбата, в която трябваше да попадне тя, също нанасях полидиметил силоксан. При тези точно спазени условия деветте топки със статичен заряд не можеха да влязат в тръбата, напръскана със същия разтвор; те се отблъсваха помежду си и от отвора, както става при частици с еднакъв електростатичен товар. Тъй че отпаднаха от печелившата комбинация. Само чистата топка можеше да се провре в тръбата.

По лицето на Донован се изписа ужас, но после погледът му

просветна.

– Чакай малко. Ако деветте топки са били с еднакъв заряд, не са ли се отблъсквали още преди да ги раздвижат? Това не събуждаше ли подозрения?

– Чудесен въпрос. Аз съм цар на детайлите. Модифицирах химикала така, че да се активира само при топлината, създадена от въздушната струя, която изтласква нагоре топките. Дотогава те са неподвижни. – Джаксън помълча малко и с блеснали очи продължи: – Посредствените умове търсят сложни сценарии; само гениалните могат да постигнат простота. Докато си ровил, сигурно си установил, че всичките ми победители са били бедни, отчаяни хора, търсещи малко надежда и помощ. И аз им ги дадох. На всички тях. Организаторите на лотарията харесаха това. Ония от правителството изглеждаха като светци, помагащи на бедните с подкрепата си за лотарията. Вие, журналистите, получавате материал за умиляващи до сълзи истории. Всеки спечели по някакъв начин. Включително и аз.

Донован почти очакваше театрален поклон.

– И всичко това го изпипа сам? – подсмихна се той. Отговорът на Джаксън бе остър и троснат.

– Не ми трябваше никой, освен моите победители. Човешките същества допускат безброй грешки, как да разчиташ на тях? Науката е друго нещо. Тя е абсолютна. При нея всичко следва строги принципи.

– Как се добра до сферите? – Донован започна да заваля думите от все по-силната болка. Джаксън разтегли усмивка.

– Успях да получа назначение като техник във фирмата, която доставя и поддържа оборудването. Бях прекалено квалифициран за тази длъжност, поради което и ме взеха. Никой не се интересуваше от нищожния усърден техник, все едно не съществувах. Затова пък имах пълен и неограничен достъп до машините. Дори си купих една за мен, спокойно да си правя експерименти с химикалите. И ето ме, господинът Техник, пръскам си топките с разтвор, който всички вземат за почистваща течност против прахта и саждите, които може да са влезли в сферите. Цялата работа е да държа в ръка едната топка, докато пръскам. Разтворът засъхва почти моментално. Пускам незабелязано последната топка и съм готов. – Джаксън се изсмя. – Хората трябва наистина да уважават опитните техници, мистър Донован. Те контролират всичко, защото машините, които управляват информационния поток, са в техни ръце. Всъщност аз използвам мнозина от тях в работата си. Не беше нужно да купувам водещите фигури. Те са безполезни, защото са некомпетентни

фукльовци. На мен ми дай работните пчелички.

Джаксън се изправи и надяна чифт ръкавици.

– Мисля, че ти разказах всичко – рече той. – Сега, като свърша с теб, отивам да навестя Лу Ан.

„Проклет глупак съм, че не те послушах, Лу Ан“, помисли си Донован.

– Един съвет от мен, гад противна – изломоти Донован, – захванеш ли се с тая жена, ще ти разкаже играта.

– Благодаря за мнението. – Джаксън сграбчи Донован за раменете.

– Защо ме държиш жив, копеле мръсно? – Понечи да се отскубне, но беше твърде немощен.

– Не те държа. – Джаксън внезапно притисна ръце от двете страни на главата му и рязко я извъртя. Изпукването на костта бе леко, но не можеше да се сгреша с друг звук, Джаксън нарами мъртвия и го свали в гаража. Отвори вратата на мерцедеса и потърка безжизнените пръсти по кормилото, таблото, часовника и други повърхности, където оставаха ясни следи. Накрая сви ръката на Донован около пистолета, с който бе убил Боби Джоу Рейнълдс. После уви трупа в одеяло и го напъха в багажника. Притича до къщата, прибра чантата си и репортерския касетофон, сетне се върна в гаража и седна зад волана. След няколко минути мерцедесът бе вече напуснал спокойното предградие. Джаксън отби встрани от шосето, свали прозореца и метна пистолета сред гъстите дървета. Щеше да изчака нощта и тогава една близка пещ за смет и листа, която бе открил при предишно разузнаване, щеше да послужи за вечно жилище на Томас Донован.

Докато караше, Джаксън разсъждаваше как да се справи с Лу Ан и приятелчето Ригс. Предателството ѝ излезе наяве и вече нямаше да има прошка. Скоро щеше да се съсредоточи върху присъдата. Но първо трябваше да се погрижи за нещо друго.

Джаксън влезе в апартамента на Донован, затвори вратата и поспря да се огледа. И да го забележеха, нямаше страшно – тялото на Донован бе станало на пепел. Но той не разполагаше с време за губене. Всеки журналист си има собствен архив и Джаксън трябваше да го открие бързо. Защото много скоро камериерката на Рейнълдс щеше да открие трупа и да уведоми полицията. А следите, благодарение и на самия него, водеха към Донован.

Бързо, но последователно претърси жилището и скоро откри

каквото му трябваше. Натрупа кутиите с материали в тясното преддверие – същите онези, които Донован бе носил в Шарлътсвил. После се зае с компютъра. За късмет Донован не си бе направил труда да използва пароли. В твърдия диск нямаше нищо. Изглежда, бе записвал всичко на дискети. Надникна зад компютъра и зад бюрото. Нямаше модем. За всеки случай отново прегледа програмните икони. Не беше включен в Америка Онлайн, нямаше електронна поща. Колко старомоден човек! После Джаксън прибра всички дискети от чекмеджето. Щеше да ги прегледа по-късно.

Канеше се да тръгва, когато съзря апарата с телефонен секретар. Червената светлинна мигаше. Отиде и натисна бутон за прослушване. Първите три съобщения бяха безобидни. Но четвъртият глас го накара да подскочи и той наведе ниско глава, за да улови всяка дума.

Алиша Крейн звучеше нервно и уплашено. Къде си, Томас, умолително питаше тя. Никакъв не се обаждаш. Това, с което си се захванал, е много, много опасно. Моля те, моля те, позвъни!

Джаксън пренави лентата и отново изслуша Алиша. Натисна друг бутон на апарата. Накрая вдигна кутиите и излезе от апартамента.

49

Лу Ан разгледа отдалеч мемориала на Линкълн, докато прекосяваше Потомак по Мемориъл Бридж. Водите на реката бяха тъмни и пенливи. Беше сутрешният пиков час и движението по моста бе много натоварено. Пренощуваха в един мотел край Фредериксбърг, а после се отправиха към столицата и прекараха следващата нощ в мотела до Арлингтън. Ригс позвъни тук-там и отскочи до някаква работилница, подготвяйки се за предстоящите събития. После хапнаха в стаята и Ригс изложи своя план, чиито детайли Лу Ан запамети бързо. След като свършиха и това, угасиха лампите. Единият щеше да спи, а другият да пази – планираха да почиват на смени. Но никой от двамата не мигна. Прекараха нощта нащрек, ослушвайки се за звуци, които биха възвестили нова вълна от опасности.

– Не мога да повярвам, че правя всичко това – каза Лу Ан, докато караше.

– Ей, нали каза, че ми се доверяваш.

– Така е.

– Лу Ан, аз знам какво върша. Две неща зная: как да строя сгради и

как работи Бюрото. Така трябва да действаме. Това е единственият разумен начин. Ако побегнеш, в крайна сметка ще те намерят.

Лу Ан се загледа в движението, мислейки напрегнато за това, което им предстоеше.

– Не ти ли е нервно? – попита тя. – Искам да кажа, че не знаеш на какво ще налетиш. Той ѝ се усмихна.

– В това се крие очарованието, не мислиш ли?

– Ти си луд човек, Матю. Единственото, за което мечтая, е да няма лоши изненади; искам мъничко спокойствие, и толкова, а ти се опияняваш от ходенето по ръба на пропастта.

– Зависи от гледната точка. – Той надникна през прозореца. – Ето че пристигнахме. – Показа ѝ едно свободно място край бордюра и тя паркира там. Ригс слезе от колата и провря глава през прозореца.

– Помниш ли плана?

– Нали го научих наизуст снощи – кимна тя.

– Добре, ще се видим скоро.

Докато Ригс се отправяше към телефонния автомат отсреща, Лу Ан огледа огромната грозна сграда. На фасадата пишеше „Хувър Билдинг“. Седалището на Федералното бюро за разследване. Лу Ан потрепери и сложи тъмните си очила. Включи на скорост и се помъчи да овладее нервите си. Ужасно много се надяваше, че този човек знае какво върши.

Ригс набра номера. След няколко минути влезе в Хувър Билдинг. Въоръжена охрана го придружи до една заседателна зала – голяма, но оскъдно обзаведена. Той мина покрай столовете, наредени около масата, и прав зачака появата им. Беше се завърнал у дома, тъй да се каже. Огледа залата за скрити камери и не откри нищо, забележимо с просто око. Това означаваше, че тя се подслушва и наблюдава с по-специална техника.

Бързо се извърна към вратата, която се отвори. Влязоха двама мъже с бели ризи и почти еднакви вратовръзки.

Джордж Мастърс протегна ръка. Беше едър и доста плешив, но фигурата му оставаше стегната. Със строгата външност на типичен агент Лу Бърман гледаше мрачно.

– Много време мина, Дан... Ригс стисна ръката му.

– Сега съм Мат. Дан умря, не си ли спомняш, Джордж?

Джордж Мастърс се покашля, огледа се нервно и с жест покани Ригс да седне на издрасканата маса. Когато и тримата се настаниха,

Джордж Мастърс наклони глава към Бърман.

– Лу Бърман води разследването, за което си говорихме по телефона.

Бърман отсечено кимна на Ригс.

– Дан... – заговори Мастърс на Бърман, – всъщност Мат беше един от най-страхотните тайни агенти, които някога сме имали.

– Жертвах много в името на правосъдието, нали тъй, Джордж? – вметна Ригс с безизразен поглед.

– Искаш ли цигара? – попита Мастърс. – Ако правилно си спомням, пушеше навремето.

– Отказах ги, много са вредни. – Той погледна към Бърман. – Джордж ще ви каже, че се задържах в тая игра твърде дълго. Прав ли съм, Джордж? Макар да стана не по моя воля.

– Много време мина оттогава.

– Странно, но за мен сякаш беше вчера.

– Така е с хората от глухата провинция.

– Лесно е да се каже, когато не си виждал как пръсват черепа на жената ти заради това, с което си изкарваш прехраната. Но да оставим миналото.

– Съжалявам, Мат. – Мастърс подпря лакти на масата и се вгледа в него. – За твоя информация, преди два дни бях в Шарлътсвил.

– Красиво градче, има колеж...

– Пообиколих една-две кръчми. Помислих си, че може да те срещна.

– Гледам да се трудя, Джордж.

Мастърс се вторачи в превръзката.

– Злополука ли някаква?

– В строителството има рискове. Дошъл съм да направим сделка, Джордж. Взаимноизгодна сделка.

– Знаете ли къде е Лу Ан Тайлър? – обади се Бърман и впи очи в Ригс.

– Заклучил съм я долу в колата, Лу, искаш ли да провериш? Ето. – Ригс бръкна в джоба си, извади връзка ключове и ги разлюля пред агента. Бяха от къщата му, но Ригс реши, че Бърман няма да се върже.

– Не желая да си играем игрички – изръмжа Бърман.

– Нито пък аз – наведе се напред Ригс. – Както казах, дошъл съм да направим сделка. Искате ли да я чуете?

– Защо ще правим сделки с теб? Откъде да знаем, че не си в комби-на с Тайлър?

– Какво ви интересува това?

Лицето на Бърман поаленя.

– Тя е престъпница.

– Повечето ми трудов стаж мина в работа с престъпници, Лу. А и кой казва, че тя е такава?

– Щатът Джорджия.

– Добре ли сте запознати със случая? Искам да кажа, проучихте ли го? Според моите източници това са пълни глупости.

– Твоите източници? – подсмихна се Бърман.

– Прегледах досието, Мат – намеси се Мастърс. – Може и наистина да е глупост. – Той навъсено изгледа Бърман. – А и да не е, проблемът е на Джорджия, не наш.

– Именно, а вашият интерес трябва да е насочен другаде. Бърман обаче не се предаваше.

– Освен това не е плащала никакви данъци. Спечелила е сто милиона, изчезнала е за десет години и нито цент за Чичо Сам.

– Мислех те за агент на ФБР, а не за бирник – изстреля Ригс.

– По-спокойно, момчета – каза Мастърс.

– Очаквах да се интересувате много повече от човека, който стои зад Лу Ан и зад много други. Невидимият, който разиграва милиарди долари из цял свят, създава хаос на борсите и проблеми за вас. Искате ли да се доберете до него, или предпочитате да разнищваме неударжаните данъци на Лу Ан?

– Какво предлагаш?

Ригс се облегна назад.

– Както правехме навремето, Джордж. Улавяме голямата риба, а малките ги пускаме.

– Това не ми харесва – измърмори Бърман.

Ригс го загледа от упор.

– От опит знам, че ако хванеш акулата, те повишават. И теб, и заплатата, което е по-важно. А рибките не ги броят за нищо.

– Не ми чети лекции, Ригс, не съм от вчера тук.

– Добре, Лу, значи да не губим време в приказки. Даваме ви в ръцете онзи тип, а с Лу Ан не се занимавате – нито вие, нито данъчната полиция, нито ченгетата в Джорджия.

– Не можем да дадем гаранции, Ригс. Данъчните си имат своя политика.

– Е, тя ще плати някакви пари.

– Може би купища, Ригс.

– Но никакъв затвор. Ако ли не, много ви здраве. Искам оттегляне на обвинението за убийство.

– Ами ако сега те приберем на топло, докато не изпееш къде е?

– Значи ще стигнеш до кривата круша. Лу Ан пак офейква, а ти лапаш мухите. Впрочем въз основа на какво обвинение ще ме задържите?

– За съучастие.

– Съучастие в какво?

Бърман се позамисли.

– Ами за подпомагане и съдействие на бегълка.

– Какво доказателство имате? С какво ще удостоверите, че знам къде е и че изобщо я познавам?

– Проучвал си я, видяхме бележките на бюрото ти.

– О, значи сте ми идвали на гости в Шарлътсвил? Да се бяхте обадили предварително, можеше да ви покания на вечеря.

– Открихме доста интересни неща – подметна Бърман.

– Браво на вас. Може ли да видя заповедта за обиск?

Бърман понечи да каже нещо, но после стисна устни. По лицето на Ригс пробяга тънка усмивка.

– Страхотно, нечувано. Без заповед за обиск. А откога е забранено да се изисква информация, която е обществено достояние? Понеже аз я получих от ФБР.

Мастърс заговори бавно:

– Ако речем да се споразумеем, какво общо има този човек с Тайлър?

– Трябвало е да вземе парите отнякъде.

Мастърс се замисли за миг и очите му присветнаха.

– Чуй ме, Мат, работата е по-дебела, отколкото си мислиш. – Хвърли поглед към Бърман, преди да продължи: – Знаем, или по-скоро предполагаме, че лотарията е била... – Запъна се, търсейки точната дума. – Че е била компрометирана. Така ли е?

Ригс се облегна на стола си и забарабани по масата.

– Може би.

Мастърс отново прояви старание при избора на думите.

– Искам едно да ти стане ясно. Президентът, министърът на правосъдието и директорът на ФБР са известени за тази вероятност. И тримата са в абсолютен шок.

– Браво на тях!

Мастърс се престори, че не забелязва саркастичния тон.

– Ако лотарията е била нагласена, тогава трябва да се пипа много

предпазливо.

– Което ще рече – изсмя се Ригс, – че разчуе ли се, половината население на Вашингтон, включително и тия тримата, ще си търсят имената в списъците на издирваните от закона. Тъй че предлагате да е скрито-покрито.

– Виж какво, станало е преди десет години. Не е било по наше време – каза Бърман.

– Но като пресата го раздуха, вие сте на мушката, добре го знаете.

Мастърс стовари юмрук върху масата.

– Ти съзнаваш ли какво ще стане, ако народът разбере, че лотарията е била манипулирана? – разпалено попита той. – Представяш ли си съдебните дела, разследванията, скандалите, удара по цялата система?

– А ти какво предлагаш, Джордж?

Мастърс разтвори длан и започна да изброява на пръсти:

– Довеждаш ни Тайлър. Разпитваме я, получаваме съдействието ѝ. С тази информация в ръце залавяме хората...

– Човека, Джордж – вметна Ригс. – Един е само, но държа да ти кажа, че случаят е специален.

– Добре, с помощта на Тайлър го залавяме.

– А с нея какво става?

Мастърс безпомощно разпери ръце.

– Хайде сега, Мат, знаеш, че е издирвана за убийство. Едно десетилетие не внася данъци. Как да мисля, че не е в комбината? Това означава няколко доживотни присъди, но аз ще се споразумея за една, а може и за половин, ако много ни помогне, само че не ти го гарантирам.

– Е, момчета, приятно ми беше – каза Ригс и се изправи.

Бърман мигом скочи и препречи пътя му.

– Лу, още имам една здрава ръка и юмрукът ѝ просто ме сърби. Държиш ли да го забия в лицето ти? – Ригс заплашително се запъти навън.

– Чакай малко, задръж си юмука! – изрева Мастърс. – Седнете и двамата!

Ригс и Бърман забиха очи в земята и после бавно се върнаха на местата си.

– Ако си мислиш, че жената с радост ще хукне да рискува живота си, само и само да ти поднесе на тепсия онзи тип, а като награда да получи доживотен затвор, значи ти е време да си вземеш шапката, Джордж. Защото вече си изкуфял. – Ригс насочи показалец към него. – Нека те осветля по един въпрос. Това е игра на живот и смърт и тя се казва

„Кой държи лоста?“. Тъй че се обаждаш на полицията в Джорджия и поръчваш Лу Ан да не се издирва за убийство или за каквото и да било. И висяща глоба за неправилно паркиране да има, отменящ я. Разбра ли ме? Наредждаш им ясно и просто. После се обаждаш в Данъчното управление и казваш, че тя ще плати каквото дължи, но за затвор и дума не може да става. Що се отнася до участието в лотарийна фалшификация, ако то не е загубило давност, забравяш за обвинения. И най-малкото нарушение, което може да я вкара в затвора дори за секунда, трябва да се зачеркне. Не го е имало. Точка. Тя е свободен човек.

– Да не си превъртял? – обади се Бърман.

– А иначе? – попита тихо Мастърс, вперил очи в Ригс.

– Иначе правим всичко обществено достояние. Какво има да губи тя, Джордж? Ако ще изкара живота си в затвора, трябва да си намери някакви хобита за запълване на дните. Може да се появи в „Шейсет минути“, „Репортажи на живо“, дори в предаването на Опра. Не е изключено да подпише и договор за книга. Ще разкаже как печалбата е била предрешена, как президентът и министърът на правосъдието, и твоят директор са поискали това да остане скрито-покрито, за да си опазят постовете. И какви глупаци са били те да изпуснат един голям престъпник, който побърква света от години, а да осъдят една млада жена, израснала в мизерия, защото е направила това, което всички ние моментално щяхме да сторим.

Докато Мастърс преценяваше думите му, Бърман изсумтя.

– Само един човек? Не ми се вярва. Имаме си работа с голяма организация. Още не сме доказали нищо, но си личи, че играчите са много.

Ригс се върна мислено в къщата на пазача в мига, преди да го улучи ножът. Тогава се взря в най-зловещите очи, които някога бе виждал. През годините като таен агент бе попадал в опасни ситуации и познаваше страха както всяко човешко същество. Но никога преди не бе изпитвал дивия ужас, който тези очи събудиха у него. Обърна се към Бърман.

– Знаеш ли, ще се изненадаш, Лу. Той е цар на маскирането. Може да ти изиграе всички роли в бродуейски спектакъл и никой няма да отгатне, че е един и същи човек.

Мастърс опита друга тактика.

– Спомни си, Мат, че до неотдавна и ти беше един от нас. Помисли си за това. Явно си спечелил доверието на Тайлър. Ако ни я доведеш, правителството ще ти се отблагодари, така да го кажем. Няма да са ти нужни чук и трион, за да си изкарваш хляба.

– Чакай да си помисля малко, Джордж. – Ригс затвори очи, отвори

ги почти моментално и каза: – Върви по дяволите!

Той и Мастърс впиха погледи един в друг.

– Решавай, Джордж. Правим ли сделката? Или да ида да звънна на Опра?

Мастърс кимна бавно и едва забележимо.

– Ще ми се да го чуя изречено, Джордж.

Бърман понечи да се намеси, но Мастърс го парира с поглед.

– Да, правим сделката – каза Мастърс. – Няма да има затвор.

– А издирването в Джорджия?

– Прекратява се.

– Сигурен ли си, че можеш да постигнеш това? Знам, че пълномощията ти там са ограничени. – Тонът на Ригс бе подигравателен.

– Моите – да, но мисля, че президентът няма този проблем. Наредено ми е да избегна публичния скандал. Гарантирам ти, че или той, или министърът на правосъдието ще си направят труда да позвънят в Джорджия.

– Добре. А сега да повикаме тук директора и министъра на правосъдието, защото искам и от тях да чуя същото. Между другото, президентът зает ли е днес?

– По дяволите, няма начин да се срещнеш с него!

– Тогава доведи директора на ФБР и министъра на правосъдието, Джордж. Веднага!

– Не вярваш на думата ми ли?

– Просто да кажем, че някои твои постъпки не са ми вдъхнали голямо доверие. А и държа на бройката. – Той кимна към телефона. – Обади се.

Мастърс и Ригс се гледаха изпитателно поне една минута. После Мастърс бавно вдигна слушалката и проведе дълъг разговор. Наложиха се промени на срещи, но след трийсет минути директорът на ФБР и министърът на правосъдието седяха срещу Ригс. Той им предложи същата сделка и изтръгна същите обещания.

– Благодаря за съдействието – каза накрая и се надигна. Бърман също стана.

– Добре, ако ще работим заедно, доведи Тайлър да я прослушаме, да съставим екип и да пипнем оня престъпник.

– Във... виж какво Лу, договорихме се аз да го пипна, а не ФБР.

Бърман се вбеси.

– Върви по...

– Млъкни, Лу! – сръза го директорът на ФБР и се обърна към Ригс.

– Наистина ли мислиш, че можеш да се справиш?

Ригс се усмихна.

– Да съм ви разочаровал някога? – Той хвърли поглед към Мастърс.

Мастърс не отвърна на усмивката му, а просто продължи да го наблюдава.

– Ако не успееш, всички уговорки относно Тайлър отпадат. – По-мълча, а после добави заплашително: – За теб важи същото. Край на твоята нелегалност. И не съм сигурен дали ще имаме основания отново да те прикрием. А враговете ти все още пипат сериозно.

Ригс се запъти към вратата и на прага се извърна.

– Добре, Джордж, не съм и очаквал много от вас. И, ей, богу, не се опитвайте да ме проследите. Това ще ми вдигне кръвното и ще е загуба на време. Окей?

– Няма, не се притеснявай.

Гръмогласният министър на правосъдието зададе последен въпрос:

– Била ли е лотарията фалшифицирана, мистър Ригс?

– Несъмнено. Искате ли да знаете от кого? Изглежда, че националната лотария е била използвана да се финансират плановете на един от най-опасните психопати. Аз лично не съм срещал друг такъв. Искрено се надявам това никога да не стане новина на деня. – Обходи с поглед залата и съзря как паниката сковава всяко от побелелите лица. – Приятен ден. – Ригс затвори вратата след себе си.

Останалите се спогледаха.

– Мамка му – успя само да каже директорът и залюшка глава.

Мастърс вдигна телефона и занарежда:

– В момента излиза от сградата. Знае, че ще го проследим. Не го изпускайте от очи, но се дръжте на разстояние. Той е много печен, тъй ч ще ви разкара из целия град, преди да се опита да ви избяга. Бъдете нащрек! Щом се срещне с Тайлър, веднага се обадете. Дръжте ги под наблюдение, но не ги закачайте. – Погледна министъра, който кимна в съгласие. Мастърс затвори слушалката и въздъхна дълбоко.

– Вярваш ли на Ригс, че зад всичко това стои само един човек? – попита директорът, гледайки Мастърс.

– Звучи невероятно, но се моля на Господа да е истина – рече Мастърс. – По-лесно е да си имам работа с един тип, отколкото с цяла банда престъпници, пръснати по цял свят. – И министърът на правосъдието, и директорът закимаха в подкрепа на думите му.

Бърман се огледа въпросително.

– И тъй, какъв е планът? Директорът се покашля и каза:

– На всички ви е ясно, че не бива да допуснем това да се разчуе. При никакви обстоятелства. Дори Ригс да успее и да заловим този човек, както и забърканите в измамата, пак ще се изправим пред голям проблем.

Министърът на правосъдието скръсти ръце на гърдите си и продължи мисълта му.

– Дори да намерим достатъчно доказателства и да осъдим този човек, той ще ни държи в шах. Ще използва същите заплахи както Ригс. Сделка или публично разгласяване. Дори си представям как адвокатът му точи зъби. – Той неволно потръпна.

– Значи казвате, че до процес не може да се стигне – обади се Бърман. – Тогава какво?

Министърът пренебрегна въпроса и се обърна към Мастърс:

– Мислите ли, че Ригс играе честно?

Мастърс сви рамене.

– Беше един от най-добрите в тайните операции. Там се налага редовно да лъжеш, без да ти проличи. Истината остава на заден план. Понякога реалността ти се замъглява. А старите навици трудно умират.

– С една дума, не можем да му се доверим напълно.

Мастърс се позамисли.

– Не повече, отколкото той на нас.

– Е – каза директорът на ФБР, – по всяка вероятност едва ли ще видим този тип жив. – Той се огледа. – Прав ли съм? Всички кимнаха.

– Ако е толкова опасен, колкото твърди Ригс – обади се Мастърс, – първо го застрелвам, а после задавам въпроси. Тогава може би няма да си имаме проблеми.

– А с Тайлър и Ригс какво ще правим? – попита министърът.

– Ако поемем по този път, не се знае кой ще загине в престрелката. Не казвам, че го желаем, разбира се – побърза да добави той, – но както в случая с жената на Ригс понякога си отиват невинни хора.

– Тайлър едва ли е невинна – вметна гневно директорът,

– Разбира се – каза Мастърс. – А след като Ригс предпочита да засвидетелства върност към нея вместо към нас, тогава да си носи последствията. Каквито и да са те.

Всички се спогледаха неловко. При нормални обстоятелства на никого от тях не би му хрумнала подобна мисъл.

Крачейки по улицата, Ригс погледна часовника си. Под циферблата имаше миниатюрно записващо устройство, а дупчиците на кожената каишка служеха като микрофон. Предишния ден прекара известно време в един прочута „шпионска работилница“ на четири пресечки от Хувър Билдинг. Технологиите явно бяха усъвършенствани през тези пет години. Сега сделката с ФБР не беше записана само в паметта му. При подобни операции не можеше да се доверява изцяло никому, все едно на чия страна е.

Ригс съзнаваше, че правителството не ще позволи истината да излезе наяве. В този случай залавянето на престъпника жив бе също толкова опасно, колкото и незалавянето му, ако не и по-опасно. И всеки, който знаеше истината, бе застрашен, при това не само от Джаксън. Ригс бе убеден, че хората на ФБР никога няма да стрелят умишлено по невинен човек. Но те едва ли вземаха Лу Ан за невинна. А тъй като той я подкрепяше, автоматически се причисляваше към враговете.

Ригс не си направи труда да се озърта назад. Знаеше, че го следят. Макар да го бе уверил в противното, Мастърс на-часа му бе пратил опашка. На негово място Ригс не би постъпил така. Сега той трябваше да отреже опашката, преди да се срещне с Лу Ан. Усмихна се. Беше същото като едно време.

Докато Ригс уговаряше сделката с ФБР, Лу Ан набра един номер от уличен автомат. След няколкото сигнала „свободно“ реши, че ще последва стандартното съобщение на телефонния секретар. И тогава чу глас. Едва го позна, защото връзката беше ужасна.

– Чарли?
– Лу Ан?
– Къде сте?
– Пътуваме. Почти не те чувам. Минавам под жици с високо напрежение,

След миг връзката се пооправи.

– Сега е по-добре – каза тя.
– Чакай така, искат да говорят с теб.
– Мамо?
– Здравей, милинка.
– Добре ли си?

- Чудесно, момичето ми, както ти обещах.
- Чичо Чарли каза, че се виждаш с мистър Ригс.
- Вярно е. Той ми помага... за разни неща.
- Радвам се, че не си сама. Домъчня ми за теб, мамо.
- И на мен, много.
- Ще можем ли да си дойдем у дома? У дома? Къде беше домът им

сега?

- Надявам се, миличка. Мама се старее това да стане час по-скоро.
- Обичам те.
- И аз, детенцето ми.
- Ето ти чичо Чарли.
- Лиса?
- Да?
- Искам да изпълня това, което ти обещах. Ще ти разкажа всичко.

Цялата истина. Нали?

- Добре, мамо – отвърна поуплашено гласчето.

Когато Чарли пое слушалката, Лу Ан му каза само да слуша. Осведоми го за последните събития, за плана на Ригс и за истинското му минало.

Чарли едва се съдържа, но нямаше как да задава въпроси пред Лиса.

– Чакай малко. След две минути ще стигнем до някакво крайпътно заведение. Обади ми се пак.

Когато Лу Ан позвъни отново, Чарли попита възбудено:

- Ти луда ли си?
- Къде е Лиса?
- В тоалетната.
- В безопасност ли е?

– Пред вратата съм, тук е пълно със семейства. Сега ми отговори на въпроса.

- Не, мисля, че не съм луда.

– Пуснала си Ригс, бившето ченге, да влезе в Хувър Билдинг и да ти урежда сделка? Откъде си сигурна, че точно в този момент не те продава за едното нищо?

- Вярвам му.

– На него? – Лицето на Чарли поаленя. – Та ти почти не го познаваш, Лу Ан. Това е голяма грешка, скъпа. Огромна грешка.

– Не съм съгласна. Ригс играе с открити карти. Сигурна съм. Научих някои неща за него през последните дни.

- Като например че е изпечен агент, усъвършенствал изкуството на

лъжата.

Лу Ан премига, когато тези думи проникнаха в съзнанието ѝ. Зрънцето на съмнението изведнъж покълна.

– Чуваш ли ме, Лу Ан?

Тя стисна по-здраво слушалката.

– Да. Ако ме мами, скоро ще разбера.

– Трябва да се махаш оттам. Щом си с кола, изчезвай моментално.

– Чарли, той спаси живота ми. Иначе Джаксън щеше да ме убие.

Чарли помълча малко. Водеше душевна борба и беше много раздвоен. От всичко, което Лу Ан му каза, излизаше, че Ригс е на нейна страна. Чарли се сещаше защо: този човек беше влюбен в нея. А тя? Сигурно и тя беше влюбена в него. В такъв случай къде оставаше той самият? Работата беше там, че Чарли предпочиташе Ригс да лъже. Искаше този човек да изчезне от живота им. Това желание изкривяваше цялото му мислене. Но Чарли много обичаше Лу Ан. И Лиса също. Заради тях винаги беше пренебрегвал собствения си интерес. При тази мисъл душевният му конфликт изчезна.

– Лу Ан, разчитам на инстинкта ти. Сега като разсъждавам, Ригс май е искрен. Все пак си отваряй очите, нали?

– Добре, Чарли. Вие къде сте?

– Прекосихме Западна Вирджиния, влязохме в Кентъки, стигнахме до границата с Тенеси и сега пак сме се запътили назад към Вирджиния.

– Време е да тръгвам. Ще ти се обадя по-късно да ти кажа какво е станало днес.

– Надявам се останалата част от деня да не е толкова бурна, колкото досега.

– И аз се надявам, Чарли. Благодаря ти.

– За какво? Нищо не съм направил.

– Сега кой лъже?

– Много внимавай.

Лу Ай затвори. Ако всичко вървеше според плана, скоро щеше да види Ригс. Крачейки към колата, тя се замисли за първоначалната реакция на Чарли. Можеше ли да се довери на Ригс? Седна зад волана на хондата и тъкмо посегна да включи на скорост, когато ръката ѝ увисна във въздуха. Нямахше време за двоумене, макар да се раздираше от противоречия. Ръката ѝ отказа да помръдне.

Ригс вървеше бавно по Девета улица и небрежно зяпаше наоколо, сякаш се чудеше как да си пропилее времето. Спря, внимателно изхлузи ръката си от клупа на превръзката през рамо и я пхна в ръкава на палтото си, след което го закопча догоре. Острият вятър продължаваше да свири по улицата и Ригс вдигна яката си, извади от джоба си плетено кепе, на което пишеше „Вашингтон Редскинс“, и го нахлупи ниско, тъй че закри половината от зачервеното си лице. Свърна в една дрогерия.

Двата екипа, които го следяха, едните пеша, другите със сив форд, бързо заеха позиции. Едните завардиха предния вход, другите – задния. Знаеха, че Ригс е много ловък и не искаха да рискуват.

Ригс излезе с вестник под мишница, повървя малко и махна на едно такси. Агентите бързо се наблъскаха в колата и последваха таксито.

Малко след като те изчезнаха, от дрогерията изникна истинският Мат Ригс с черна филцова шапка на главата. Тръгна в обратната посока. Номерът беше в яркото плетено кепе. Неговите преследвачи се бяха вторачили в червено-златистите шарки като във фар при буря и не бяха забелязали леките разлики в палтата, панталоните и обувките. Снощи Ригс бе поискал тази услуга от един приятел, който го мислеше за отдавна умрял. Сега агентите на ФБР проследяваха човека до службата му – адвокатска фирма недалеч от Белия дом. Той живееше близо до Хувър Билдинг, тъй че не беше трудно да обясни какво търси в квартала. А и много жители на Вашингтон носеха кепета на „Редскинс“ по това време на годината. И накрая, ФБР нямаше откъде да знае за старото приятелство между двамата мъже. Агентите щяха да го разпитат набързо, да осъзнаят грешката си, да докладват на Мастърс и директора, след което им се пишеше лошо.

Ригс се качи на такси и даде един адрес. Колата потегли бързо. Той зарови пръсти в косата си. Радваше се, че ги изигра. Двамата с Лу Ан бяха далеч от свободата, но поне можеше да си поеме глътка въздух. Когато таксито спря на червено, Ригс разгъна вестника, който си бе купил в дрогерията.

От първа страница го гледаха две лица. Едното му бе познато, а другото – неизвестно. Бързо изчете текста и пак се вторачи в снимките. С журналистическа карта на ревера и писалка, затъкната в джоба на ризата, Томас Донован гледаше сънено, сякаш току-що бе кацнал на летището, връщайки се от важно събитие в другия край на света.

Жената на другата снимка бе в пълен контраст с неугледния вид на журналиста. Беше облечена елегантно, прическата и гримът бяха дело на професионални ръце, а околната обстановка смайваше с разкоша си: беше снимана на някакво благотворително мероприятие, където богатите и прочутите набират средства за несретни души. Робърта Рейнълдс била дългогодишна организаторка на подобни мероприятия и в репортажа се казваше, че жестокото ѝ убийство е лишило вашингтонското благотворително общество от една щедра покровителка. В един-единствен ред се споменаваше източникът на огромното ѝ богатство: шестдесет и пет милиона, спечелени от лотарията преди десет години. Сега явно притежаваше много повече. По-скоро наследниците ѝ.

Вестникът твърдеше, че по всяка вероятност убиецът е Томас Донован. Бил забелязан около имението на жената. На телефонния ѝ секретар имало записана молба за интервю. В дома ѝ открили следи от неговите пръсти върху чаша и гарафа за вода, което доказвало, че са се срещнали. И най-важното – пистолетът, с който била застреляна Робърта Рейнълдс, бил намерен в горичката на миля от имението. Както и мерцедесът ѝ, покрит със следи от пръстите му. Убитата лежала в спалнята си. Имало доказателства, че известно време е била вързана за леглото, което означавало, че убийството е предумишлено. В момента Донован се издирвал усилено и полицията била уверена, че ще го залови.

Ригс бавно сгъна вестника. Знаеше, че полицията е в пълна заблуда. Донован не беше убивал никого. И най-вероятно също беше мъртъв. Ригс си пое дъх и се замисли как да съобщи това на Лу Ан.

52

Едрият мъж оглеждаше скъпите жилища в Джорджтаун. Беше около петдесетгодишен, с бледа кожа и добре оформени мустаци. Той привдигна панталона си, напъха ризата си в него и позвъни на една входна врата.

Алиша Крейн отвори с тревожен и уморен вид,

– Кого търсите?

– Алиша Крейн.

– Да?

Човекът извади карта за самоличност.

– Ханк Ролинс от отдел „Убийства“ на окръг Фьърфакс, Вирджиния.

Алиша се взря в снимката и името под нея.

– Не съм сигурна, че...

– Не сте ли позната на Томас Доиован?

Алиша стисна очи и прехапа долната си устна. Накрая повдигна клепачи и рече:

– Да.

Ролинс потърка длани една в друга.

– Имам няколко въпроса към вас, мадам. Можем или да отидем в участъка, или да ме поканите вътре, преди да съм се вкочанил. Избирайте.

Тя тутакси отвори широко вратата.

– Ама разбира се. Извинявайте.

Алиша го поведе по коридора към всекидневната. След като го настани на дивана, попита дали иска кафе.

– С голямо удоволствие, мадам.

Щом тя излезе, Ролинс се изправи и огледа стаята. Едно нещо веднага привлече вниманието му. Снимката на Донован, прегърнал през рамо Алиша Крейн. Личеше, че е правена наскоро. И двамата изглеждаха безкрайно щастливи.

Ролинс държеше снимката в ръцете си, когато Алиша се върна с поднос, на който имаше две чаши кафе, сметана и две сини пакетчета захарин на прах. Тя наведе подноса към масичката.

– Не можах да намеря захарницата. Камериерката е излязла и ще се върне след час. Аз обикновено не знам... – Очите ѝ попаднаха на снимката. – Може ли да ми я дадете? – попита тя. – Остави подноса и протегна ръка.

Ролинс бързо ѝ подаде снимката и седна на мястото си.

– Да започнем по същество, мис Крейн. Сигурно сте чели вестниците.

– Искате да кажете гнусните лъжи. – Очите ѝ припламнаха гневно.

– Съгласен съм, че за момента това са най-вече предположения; но доста неща сочат, че Томас Донован е вероятният убиец на Робърта Рейнълдс.

– Отпечатъците и pistolетът ли?

– Разследването не е приключило, тъй че не мога да изнасям подробности, мис Крейн, но да, разни такива неща.

– Томас не би посегнал на никого.

Ролинс размърда едрото си тяло, взе чаша кафе и си наля малко сметана. Опита какво се е получило и после изсипа вътре пликче

захарин. Чак тогава продължи.

– Но несъмнено е бил у Робърта Рейнълдс.

Алиша скръсти ръце и го изгледа студено.

– Така ли?

– Не ви ли е споменавал, че ще се среща с нея?

– Нищо такова.

Ролинс размисли над това.

– Мадам, чухме гласа ви, записан на телефонния секретар в апартамента му. Звучахте тревожно, бил се заел с нещо опасно. – Алиша не се хвана на тази въдица. – Освен това всичко е обърнато наопаки, записките и материалите му са изчезнали.

Алиша се разтрепери цялата и се вкопчи в облегалката на стола, за да се овладее.

– Пийнете малко кафе, мис Крейн, зле изглеждате.

– Нищо ми няма. – Все пак нервно отпи няколко глътки кафе. Щом казвате, че някой е тършувал в апартамента на Томас, значи трябва да е намесен друг човек. Постарайте се него да заловите.

– Права сте, но трябва да тръгна отнякъде. Едва ли е нужно да ви казвам, че Робърта Рейнълдс беше видна дама и много ни притискат да открием незабавно убиеца ѝ. Вече говорих с един журналист от „Трибюн“. Той ми каза, че Донован пишел материал за спечелилите на лотарията. Като става дума за толкова пари, може би някой е имал мотив за убийство.

Алиша се усмихна за миг.

– Искате ли да ми кажете нещо?

Алиша пак стана сериозна и поклати глава.

– Мис Крейн, работя в отдел „Убийства“, откакто се роди най-малкият ми син, а сега и той вече има деца. Не ме разбирайте погрешно, но вие криете нещо от мен и се чудя защо. Става ли дума за убийство, шега не бива. – Той огледа изисканата дневна. – Убийците и тези, които им помагат, не завършват живота си на такива красиви места. Алиша облещи очи насреща му.

– Какво намеквате?

– Нищо, за бога. Дойдох тук да търся факти. Чух гласа ви на телефонния секретар. Този глас ми подсказа две неща: първо, че се страхувате за Донован; и, второ, че знаете точно защо се страхувате.

Алиша започна да трие юмруци в скута си. Няколко пъти затваря и отваря очи. Ролинс чакаше търпеливо, докато тя се чудеше как да постъпи. После Алиша заговори на изблици. Ролинс измъкна бележника си и

започна да пише бързо.

– Отначало Томас се зае с лотарията, защото беше убеден, че някои големи финансови фирми прибират парите на спечелилите и ги пропиляват или им вземат такива комисиони, че накрая ги разоряват. Томас наричаше тези фирми обирджийски. Той винеше и правителството, че оставя горките хора в ръцете на мошеници. Освен това мнозина не знаят как да се справят с данъците си, при което чиновниците им начисляват глоби и им прибират всичко. Дори повече от печалбата. С което ги съсипват.

– Как е стигнал до това заключение?

– Чрез фалитите – рече простичко тя. – Всички тези хора спечелват огромни пари и после обявяват фалит.

Ролинс се почеса по главата.

– Да, чел съм нещо такова тук-там. Мислех си, че спечелилите просто нямат парите за нищо. Нали знаете, харчат като луди, забравят да си плащат данъците, такива неща, както и вие казахте.

– Само че много скоро Томас откри и нещо друго. – Тя отпи глътка кафе и лицето ѝ се озари при мисълта за пъргавия ум на Томас.

– Което беше... – подкани я Ролинс.

– Което беше фактът, че дванайсет поредни победители не са обявили фалит.

– И какво?

– И Томас се върна години назад в проучванията си. През всичкото това време процентът на фалитите е постоянен. И изведнъж, точно по средата, се появяват дванайсет процъфтяващи късметлии. Не само избегнали фалит, ами и забогатели много повече.

Ролинс потърка брадичка и я погледна озадачено.

– Но какво толкова може да означава това?

– И на Томас не му беше съвсем ясно. Но се приближаваше към обяснението. Постоянно ми се обаждаше от разни места да ме осведомява как вървят нещата, какво е открил. Затова се притесних толкова, като престана да се обажда.

Ролинс погледна в бележника си.

– Точно така, споменавахте за опасност в телефонното съобщение.

– Томас откри една от спечелилите най-много пари от лотарията. – Алиша се помъчи да си спомни името. – Лу Ан някоя си. Тайлър, точно така, Лу Ан Тайлър. Той каза, че е обвинена в убийство, извършено точно преди да спечели лотарията, след което е изчезнала. Беше я открил благодарение на данъчните регистри. И отиде да се срещне с нея.

- Къде стана това? – Ролинс отново се наведе над бележника си.
- В Шарлътсвил. Прелестно кътче със страхотни имена. Били ли сте там?
- С моята заплата много-много не пазарувам имена. И после?
- Той я притиснал.
- И?
- И тя почти се издала. Томас казва, че винаги можеш да познаеш това по погледа.
- Аха. – Ролинс я погледна с любопитство. – И каква беше неговата позиция?
- Моля?
- Позицията му. Какъв материал възнамеряваше да напише, та да се изложи на опасност?
- Ааа, ами тази жена беше убийца. Щом беше убивала веднъж, можеше да повтори.
- Разбирам – позасмя се Ролинс.
- Май не гледате на това сериозно.
- Гледам много сериозно на работата си, мис Крейн. Просто в случая не виждам връзката. Искате да кажете, че тази Лу Ан е убила Робърта Рейнълдс? Защо ще го прави?
- Дори не сме сигурни, че двете изобщо са се познавали. Или може би намековате, че е заплашила Донован?
- Не казвам, че Лу Ан е заплашила или убила някого. Просто нямам никакво доказателство.
- Тогава какво? – Ролинс се стареше да не губи търпение.
- Алиша погледна встрани.
- Аз... не, не знам. Всъщност не съм сигурна.
- Ролинс се изправи и затвори бележника си.
- Е, ако ми потрѣбват други сведения, ще се обадя. Алиша продължаваше да седи с бледо лице и притворени очи. Ролинс се канеше да излезе, когато тя изрече:
- Лотарията е била фалшифицирана. Той се обърна бавно и отиде при нея.
- Фалшифицирана?
- Обади се преди два дни и ми го каза. Накара ме да обещавам никому думичка да не казвам. – От притеснение тя зачопли подгъва на роклята си. – Тази Лу Ан почти признала, че е било така. Томас звучеше... малко уплашен. Сега толкова се тревожа за него. Трябваше да позвъни, а никакъв го няма.

Ролинс пак отпусна едрото си тяло на дивана.

– Какво друго ви каза той?

– Че се е обадил на останалите единайсет спечелили, но само една от тях откликнала. – Устните й потрепнаха. – Робърта Рейнълдс.

– Значи Донован наистина се е срещнал с нея. – Тонът му бе обвинителен.

Алиша обърса една сълза от окоото си и безмълвно поклати глава. Накрая заговори.

– Той работеше над този материал от много време, но чак напоследък започна да споделя с мен. Беше уплашен. По гласа му познавах. – Покашля се. – Каза, че се е уговорил с Робърта Рейнълдс за вчера сутринта. Оттогава не съм го чувала, а обеща да се обади веднага след срещата. О, боже, знам, че се е случило нещо ужасно.

– Каза ли ви кой е фалшификаторът?

– Не, но Лу Ан Тайлър го предупредила да се пази от някакъв човек. Искал да убие Томас и бил по следите му. Скоро щял да го намери. Бил много опасен тип. Сигурна съм, че той има нещо общо с убийството на тази жена.

Ролинс се облегна назад, изглежда я тъжно и допи кафето си. Алиша бе забила поглед в масата.

– Помолих го да отиде в полицията и да каже каквото знае.

Ролинс изопна гръб.

– И той отиде ли?

– Не, дявол да го вземе – яростно поклати глава тя. От гърдите й се изтръгна дълбока въздишка. – Умолявах го. Ако някой е нагласил лотарията и всичките тези печалби са... Искам да кажа, че за толкова пари са способни да те убият. Вие сте полицай, кажете права ли съм.

– Познавам такива, които ще ти прережат гръкляна и за петаче – отвърна смразяващо Ролинс и погледна празната си чаша. – Има ли още кафе?

– Какво? – стреснато попита Алиша. – А, да, кафеварката е почти пълна.

Ролинс пак извади бележника си.

– Добре, като се върнете, ще обсъдим някои детайли и после ще повикам подкрепления. Признавам, че сам не мога да се справя. Готова ли сте да дойдете в полицията?

Алиша кимна без ентузиазъм и излезе от стаята. Върна се след броени минути с дървената табла в ръце. Гледаше в чашите, стараяйки се да не ги разлее. Когато вдигна поглед, очите й се облешиха от пълното

изумление и тя изпусна таблата на пода.

– Питър?

Останките от детектив Ролинс – перука, мустаци, маска и гумени подплънки за плещите – бяха прилежно подредени на тежкото кресло. Джаксън, или по-точно Питър Крейн, по-големият брат на Алиша, стоеше и я гледаше угрижено, подпрял дясната си буза с длан.

Донован с право си бе помислил, че Боби Джоу Рейнълдс прилича на Алиша Крейн. Всъщност по-скоро Питър Крейн, наричан още Джаксън и маскиран като Боби Джоу Рейнълдс, много напомняше на Алиша Крейн. Приликата им бе изумителна.

– Здравей, Алиша.

Тя се вторачи в маскировъчните атрибути.

– Какво правиш? Какво значи всичко това?

– Мисля, че трябва да седнеш. Искаш ли да разчистя?

– Нищо не пипай. – Тя се хвана за дръжката на вратата, за да не падне.

– Не исках да те разстройвам – каза Джаксън с искрено разкаяние. – Просто при срещи с хората... очи в очи... се чувствам по-удобно в чужд образ, – Той се усмихна вяло.

– Не съм очарована. Едва не получих инфаркт.

Той бързо стана, хвана я през кръста и я поведе към дивана. Нежно погали ръката ѝ.

– Съжалявам, Алиша, извини ме.

Тя отново се вторачи в останките от широкоплещестия детектив.

– За какво става дума, Питър? Защо ми задаваше всички тези въпроси?

– Защото трябваше да разбере доколко си осведомена. Необходимо ми е да знам какво ти е казал Донован. Тя бързо отскубна ръката си изпод неговата.

– Томас? Откъде знаеш за Томас? Не съм те виждала и чувала от три години.

– Толкова ли време мина? – каза той уклончиво. – Не се ли нуждаеш от нещо? Трябваше само да се обадиш.

– Чековете ти пристигат като по часовник – каза с лека горчивина тя. – Повече от това не ми е нужно. Щеше да е хубаво да те виждам понякога. Знаем, че си зает, но все пак сме брат и сестра.

– Права си. – За миг той сведе поглед. – Винаги съм казвал, че ще се грижа за теб. И винаги ще го правя. Кръвта вода не става.

– Като казваш това, онзи ден говорих с Роджър.

– А, как е недостойното ни разхайтено братче?

– Трябваша му пари, както винаги.

– Надявам се, че не си му изпратила. Дадох му толкова, че да му стигнат за цял живот, дори му ги инвестирах. Единственото, което трябваше да прави, е да харчи малко по-разумно.

– Роджър няма капка разум, знаеш го. – Тя го погледна нервно. – Изпратих му някакви пари. – Джаксън понечи да каже нещо, но тя побърза да добави: – Помня какво ми каза преди години, но не можех да го оставя на улицата.

– Защо не? Той това заслужава. Не трябваше да живее в Ню Йорк. Много е скъп за него.

– Не може да се оправя сам. Той не е силен човек, не прилича на татко.

Джаксън прехапа език при споменаването на баща им. Сестра му така и не беше прогледнала през изминалите години.

– Забрави го, няма да си губя времето да обсъждам Роджър.

– Искам да ми кажеш какво става, Питър.

– Кога се запозна с Донован?

– Защо?

– Ако обичаш, просто ми отговори.

– Преди близо година. Беше написал дълга статия за татко и забележителната му кариера в Сената. Много вълнуващ материал, в който му отдаваше заслуженото.

Джаксън поклати глава в недоумение. Така виждаше нещата тя, в пълно противоречие с истината.

– Тогава се обадох на Томас да му благодаря. Поканих го на обяд, после вечеряхме заедно и... беше прекрасно. Изключително. Томас е благороден човек, с благородна мисия в живота.

– Като татко ли? – Джаксън подигравателно изкриви устни.

– Също като него – отвърна възмутено тя.

– Светът е малък. – Той поклати глава при тази ирония.

– Защо го казваш?

Джаксън се изправи и разпери ръце да покаже цялата стая.

– Алиша, откъде, мислиш, е дошло всичко това?

– От парите на семейството, разбира се.

– Парите на семейството? Такива нямаше. Всичко е било пропиляно преди много години.

– За какво говориш? Знам, че татко имаше някакви финансови затруднения, но после се оправя. Той винаги се е оправял.

Джаксън я погледна с презрение.

– Друг път! Никога един цент не е спечелил. Парите са били от много по-преди. Той само ги е пропилял. Моето наследство, твоето наследство. Всичко е отишло по дяволите от тъпата му мания за величие. Той беше позор и неудачник.

Тя скочи и го зашлеви през лицето.

– Как смееш! Всичко на него дължим!

Джаксън потри мястото, където се отпечата плесницата. Истинската му кожа беше бледа и гладка, сякаш бе живял в будистки храм, което в известен смисъл бе така.

– Преди десет години фалшифицирах националната лотария – каза той тихо и черните му очи припламнаха, докато гледаха дребничкото й изумено лице. – Всичко, което имаш, е от тези пари. От мен, а не от скъпия ти татко.

– Какво говориш! Как можа да...

Джаксън я блъсна да седне на дивана и я прекъсна.

– Събрах близо един милиард от дванайсет спечелили па лотарията, същите, които Донован разследваше. Взех печалбите им и ги инвестирах. Помниш ли, че дядо познаваше елита на Уолстрийт? Виж, той наистина беше спечелил парите си. През годините поддържах тези връзки съвсем целенасочено. С парите, които събрах от лотарията и които Уолстрийт помисли за „семеините пари“, аз бях един от техните предпочитани клиенти. Уговарях най-добрите сделки, на мен пръв предлагаша акции от най-печелившите компании, където печалбата ти е в кърпа вързана. Това е добре пазена тайна на богатите, Алиша. Шансовете се предоставят първо на тях: акциите, които купувах по десет долара едната точно преди да излязат на пазара, за двацет и четири часа стигаха до седемдесет долара, вече обявени на борсата. Продавам ги на простосмъртните, прибирам си шестстотин процента печалба и се заемам със следващия удар. Все едно имах печатница за пари. Всичко опира до това кого познаваш и какво залагаш на масата. Когато става дума за милиарди, повярвай ми, всички ти се кланят. Богатите стават по-богати, а бедните са за никъде.

– Къде е Томас? – едва чуто попита тя.

Джаксън погледна настрани и облиза пресъхналите си устни.

– Той не ставаше за теб, Алиша. Изобщо не ставаше. Беше един използвач, който харесваше най-вече твоето богатство. Всичко, което аз съм ти дал.

– Не ставаше, беше... – Алиша скочи, стиснала ръце до побеляване.

– Къде е той? Какво си му направил?

Джаксън се вторачи в нея и отговори с прости думи:

– Убих го, Алиша.

Един миг тя стоя като замръзнала, после се строполи на пода. Той я грабна и я положи на кушетката, този път не толкова внимателно.

– Недей така сега. Ще има други мъже, повярвай ми. Можеш да обиколиш света, търсейки баща ни. Донован не беше като него, но съм сигурен, че ти ще намериш такъв. – Не криеше сарказма си.

Но тя не го чуваше. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Без да им обръща внимание, Джаксън продължи, сновейки пред нея като учител пред единствената си ученичка.

– Трябва да напуснеш страната, Алиша. Изтрих съобщението ти на телефонния му секретар, тъй че полицията няма следа, по която да тръгне. Но връзката ви е продължила година, сигурно е известна на мнозина. В някакъв момент ченгетата ще цъфнат тук. Ще ти уредя всичко. Доколкото си спомням, винаги си обичала Нова Зеландия. Или може би Австрия, а? Като деца ни водиха там няколко пъти и беше много приятно.

– Млъкни! Млъкни, чудовище!

Той се извърна рязко и я видя права.

– Алиша...

– Никъде няма да ида!

– Искам да съм ясен. Ти знаеш прекалено много, а нямаш никакъв опит в тия неща. Много лесно ще изтръгнат от теб истината.

– Прав си. Възнамерявам да им се обадя веднага и да им разкажа всичко. – Запъти се към телефона, но той ѝ препречи пътя.

– Вразуми се, Алиша!

Тя го заудря с юмруци, изливайки цялата си ярост.

– Аз обичах Томас! Върви по дяволите! – изпищя Алиша насреща му.

– И аз обичах един човек – каза той, – Човек, който трябваше да отвърне на любовта ми и да ме уважава, но той не го направи. ~ Въпреки годините, изпълнени с болка, вина и смут, синът на Джак съхраняваше в себе си отдавна погребани чувства към стареца. Чувства, които не беше изричал, нито обмислял досега. Мощният емоционален водовъртеж го ожесточи. Той я сграбчи за раменете и грубо я тласна на дивана.

– Питър...

– Млък, Алиша! – Седна до нея. – Ти напускаш страната. И никакво обаждане на полицията. Разбираш ли?

– Ти си луд, ти си умопомрачен. О, божичко, не мога да повярвам,

че това се случва.

– Точно сега съм абсолютно сигурен, че съм най-здравомислещият член на семейството. – Той се втрени в очите ѝ и повтори много бавно: – С никого няма да разговаряш, Алиша, разбираш ли?

Тя се взря в зениците му и се потресе до дън душа. За пръв път, откато разбра всичко, гневът ѝ бе изместен от ужаса. Отдавна не беше виждала брат си. Той по нищо не приличаше на момчето, с което лудуваше на воля и чиято зрялост и интелигентност я възхищаваха. Мъжът на среща ѝ не беше нейният брат.

Тя внезапно смени тактиката и заговори колкото се може спокойно.

– Да, Питър, разбирам. Ей сега... ще си събера багажа.

Джаксън бе завладян от такова отчаяние, каквото не го бе спожоздало от много години. Той прочете мислите ѝ, страховете, така ясно изписани на тънкия пергамент от нежни черти. Пръстите му стиснаха голямата декоративна възглавница на дивана, която ги разделяше.

– Къде искаш да отидеш, Алиша?

– Все едно, Питър, където кажеш. В Нова Зеландия. Спомена за нея, може там.

– Нова Зеландия е красива страна. Или пък в Австрия, откъдето имаме хубави спомени, нали? – Джаксън стисна още по-здраво възглавницата. – Нали? – повтори той.

– Да. – Тя наведе очи и проследи движенията му, опитвайки се да преглътне, но гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало. – Може да попътувам из Австрия и после да отлетя за Нова Зеландия.

– И нито дума на полицията, обещаваш ли? – Той вдигна възглавницата.

Когато Алиша видя приближаването на възглавницата, челостта ѝ затрепери неудържимо.

– Питър, Питър! Моля те, недей!

Думите му бяха изречени много отчетливо:

– Казвам се Джаксън, Алиша. Питър Крейн вече умря.

С внезапен скок я повали на дивана и затисна лицето ѝ с възглавницата. Тя се съпротивляваше яростно, риташе, дращеше, извиваше тяло, но беше дребничка и толкова безсилна; той почти не усети, че Алиша се бори за живота си. Джаксън бе посветил години на закаляване на тялото си. А тя само бе чакала точното копие на баща им да влезе галантно в нейния свят, през което време мускулите и умът ѝ бяха омекнали.

Свърши се скоро. Бесните движения се укротиха бързо и после

съвсем замряха. Бледата ѝ дясна ръка се изхлузи от дивана. Той отмести възглавницата и се насили да я погледне. Поне това бе заслужила. Устата ѝ беше леко отворена, очите ѝ – оцъклени. Той побърза да ги склопи, седна до нея и нежно загали ръката ѝ. Не се опита да съдържи сълзите си. Това нямаше да му помогне. Помъчи се да си спомни кога за последен път е плакал, но не успя. Колко здравословни можеха да бъдат сълзите, след като дори не ги помпеше?

Скръсти ръцете ѝ на гърдите, но после реши да прихлупи дланите ѝ на кръста. Внимателно вдигна краката ѝ на дивана и сложи под главата ѝ възглавницата, с която я бе удушил, след което равномерно разпила косата ѝ по нея. Помисли си, че в смъртта е много красива, макар и неподвижна. Излъчваше някакво спокойствие, някакво умиротворение, което го утешаваше, сякаш стореното не беше чак толкова ужасно.

Поколеба се за миг, но после провери пулса ѝ. Ако все още беше жива, той щеше да побегне от стаята, да напусне страната и да не я закача повече. Нямаше да бъде толкова груб. Сестра му беше все пак. Но тя бе мъртва. Джайсън стана и я погледна за последен път.

Не трябваше да се стига дотук. Сега единственият му роднина оставаше безполезният Роджър. Защо не отиде него да убие. Той трябваше да лежи тук вместо любимата му Алиша. Но Роджър не заслужаваше това усилие. Замръзна за миг при мисълта, която му хрумна. Брат му би могъл да играе поддържаща роля в спектакъла. Щеше да му се обади и да му направи предложение. Такова, на каквото по-малкият му брат нямаше да устои, тъй като то щеше да е кеш; най-силният наркотик, който изобщо съществуваше.

Той събра маскировъчните материали и старателно започна да се преобразява, като поглеждаше крадешком към мъртвата си сестра. Ръцете му бяха с тънко покритие, подобно на лак, и не се притесняваше, че ще остави следи от пръсти. Излезе от задната врата. Скоро щяха да я открият. Алиша бе казала, че камериерката е излязла да свърши някаква работа. Имаше голям шанс полицията да помисли, че Томас Донован е продължил да вилнее и е убил своята приятелка Алиша Морган Крейн. Некрологът ѝ щеше да е дълъг, бе потомка на знатна фамилия. Имаше много, за което да се пише. В някакъв момент Джайсън трябваше да се върне, отново в истинския си образ, за да я погребее. На Роджър не можеше да се разчита. Съжалявам, Алиша. Не трябваше да се стига дотук.

Докато вървеше по улицата, все още замаян от стореното, мисълта му най-сетне успя да се съсредоточи върху единствената личност, която бе отговорна за това.

Лу Ан Тайлър щеше да си плати за всичко, което изпитваше сега той. Болката, която го прониза така жестоко, щеше да я измъчва стократно по-силно, докато не го замолеше да я довърши, да я умъртви, защото всяко поемане на дъх щеше да е адско мъчение, каквото никой човек не е способен да изтърпи. Дори тя.

А най-важното беше, че нямаше да се наложи той да я търси. Тя сама щеше да дойде. Щеше да долети при него с цялата бързина и сила, на която бе способно изключително жизненото ѝ тяло. Защото той щеше да разполага с нещо, заради което Лу Ан би отишла навсякъде и би сторила всичко. С риск да загине. Така и ще стане, Лу Ан Тайлър, тиренце, Катрин Савидж.

53

Ригс за десети път обиколи парка между Капитолия и мемориала на Линкълн и пак погледна часовника си. Сделката с ФБР го бе поставила в най-уязвимата позиция на света, а Лу Ан закъсняваше с три часа. Ако изобщо не се появеше, какво щеше да стане с него? Джаксън все още вилнееше на свобода и Ригс се съмняваше, че ножът му ще пропусне целта си за втори път. Ако не предадеше този психопат на бившите си работодатели, както гласеше уговорката, те нямаше повече да го прикриват. Мафиотите, които преди пет години се зарекоха да го убият, скоро щяха да узнаят, че е жив, и тогава тежко му. Нямаше как да се върне в къщата си. Бизнесът му сигурно щеше да замре, а като капак на всичко нямаше и пет долара в джоба си, нито пък кола. Едва ли имаше друг сигурен начин да провали живота си.

Стовари се на една пейка и се загледа в паметника на Джордж Уошингтън, а студеният вятър вееше над ширналата се морава. Небето беше навъсено и всеки миг щеше да се продъни. Въздухът миришеше на дъжд. Колко прекрасно! А ти си между чука и наковалнята, мистър Ригс, каза си той. Емоционалният му барометър бе в най-ниската си точка, откакто жена му загина под изстрелите на бандитите. А само преди седмица водеше що-годе нормален живот. Строеше къщи за богатите, четеше си книги край бумтящата печка, посещаваше вечерния университет, мечтаеше си за ваканционно летуване...

Постопли с дъха си студеният пръсти и пъхна ръце в джобовете си. Рамото му пулсираше болезнено. Тъкмо се канеше да тръгва, когато една ръка докосна тила му.

– Съжалявам.

Сърцето му подскочи и той светкавично обърна глава. Колкото и да ѝ бе ядосан, не можа да сдържи усмивката си.

– За какво съжаляваш?

Лу Ан приседна до него и пхна длан под ръката му. Не му отговори веднага. Остана така, зареяла поглед напред, а после въздъхна и погали ръката му.

– Имах опасения.

– Свързани с мен ли?

– Много съм глупава. След всичко, което направи, не биваше да се съмнявам в теб. Ригс я погледна нежно.

– Защо не? Всеки изпитва съмнения. А след последните десет години ти имат повече основание за това от другите хора. – Той се взря в очите ѝ, забеляза насълзените ъгълчета и каза: – Но сега си тук. Дойде все пак. Значи издържах проверката, а?

Тя само кимна, неспособна да говори.

– Предлагам да потърсим топло местенце, където да ти разкажа какво стана, и да обсъдим тактиката. Как ти звучи?

– Твоя съм. – Тя стисна по-здраво ръката му, сякаш никога нямаше да го пусне. На него така му харесваше.

Зарязаха хондата, която можеше всеки миг да ги изостави, и наеха лимузина. Потеглиха на запад и спряха да обядват в почти безлюден ресторант. Още преди да влязат в него, Ригс я бе осведомил подробно за срещата си в Хувър Билдинг. Минаха покрай бара и седнаха на една маса в ъгъла. Лу Ан разсеяно загледа как барманът се мъчи да оправи картината на телевизора. Даваха някаква сапунена опера. Беше почти излегнат на бара и човъркаше зъбите си със сламка за коктейл, зяпнал в екрана.

Поръчаха си обяд и Ригс извади вестника. Не каза дума, докато тя не прочете репортажа докрай.

– Боже господи!

– Донован трябваше да те послуша.

– Мислиш ли, че Джаксън го е убил? Ригс кимна мрачно.

– Сигурно му е заложил капан. Накарал е Рейнълдс да му се обади и да обещае, че ще изпее всичко. Самият Джаксън отива там и убива и двамата, като натопява Донован.

Лу Ан захлупи лице с длани. Ригс нежно докосна косата ѝ.

– Хей, Лу Ан, ти се опита да го предупредиш. Какво повече можеше да направиш?

– Можех да кажа „не“ на Джаксън преди десет години. Тогава нямаше да се случват такива неща.

– Да, но се обзалагам, че той щеше моментално да ти види сметката.

Лу Ан обърса очи с ръкава си.

– Значи вече си ми уговорил сделка с ФБР и за да я приключим, трябва да им предадем в ръцете Луцифер. – Тя отпи от кафето си. – А как точно ще стане това, би ли ми казал?

Ригс прибра вестника.

– Мислих го много, както сигурно се сещаш. Проблемът е, че планът не може да е нито много прост, нито много сложен. И в двата случая той ще надути капана.

– Мисля, че няма да пожелае нова среща с мен.

– Не, не това имах предвид. Той няма да се появи, но ще изпрати друг да те убие, което е още по-опасно.

– Не разбра ли, че обичам опасностите, Матю? Ако не ми се изпечвах постоянно, не знам какво щях да правя със себе си. Добре, няма да има среща, тогава какво?

– Както вече ти казах, разберем ли кой е той, ще се доберем до него. – Ригс млъкна, докато поднасяха обедата им. Когато сервитьорката се отдалечи, той продължи: – Нищо ли не си спомняш за този човек? Някаква следа, която да ни отведе във върнатата посока.

– Той винаги беше маскиран.

– А финансовите документи, които ти изпращаше?

– Те бяха от фирма в Швейцария. Имам някакви в къщата, които май няма как да взема. Дори при сделката, нали? – Въпросително повдигна вежда.

– Не бих те посъветвал да се мяркаш там. Ако попаднеш на ченгелата, те може да забравят за сделката.

– Имам някакви други документи в банката ми в Ню Йорк.

– Пак е много рисковано.

– Мога да пиша на фирмата в Швейцария, но се съмнявам, че те знаят нещо. А и така да е, едва ли ще ни го кажат. Нали разбираш, хората си държат парите в Швейцария заради секретността.

– Добре, добре. Ами друго? Все нещо си спомняш за него – облеклото, говора, походката, миризмата. Някакви специални интереси? А Чарли? Може той да е забелязал нещо по-особено.

Лу Ан се поколеба.

– Да го попитаме – каза тя, бършейки ръка в салфетката. – Но едва

ли. Чарли ми каза, че никога не са се срещали лице в лице. Винаги са общували само по телефона. Не виждам начин да се доберем до Джаксън.

– Има начин, Лу Ан. Всъщност отдавна съм стигнал до извода, че той е единственият.

– Какъв начин?

– Имаш ли номер, чрез който се свързваш с него?

– Да. И какво?

– Ще си уговорим среща.

– Но нали току-що каза...

– Срещата ще е с мен, не с теб.

Лу Ан скочи от гняв.

– Дума да не става! За нищо на света няма да те пусна да припариш до него! Виж как те подреди. – Тя посочи ръката му. – Следващия път ще е по-зле. Много по-зле.

– Още тогава щеше да бъде, но добре че ти отклони ръката му. – Той й се усмихна нежно. – Виж какво, ще му се обадя. Ще му кажа, че напускаш страната и всички проблеми тук. Научила си, че Донован е мъртъв, тъй че въпросът с него е приключил. Всеки си тръгва по своя път.

Клатейки глава непримиримо, Лу Ан се отпусна на стола си.

– А после – продължи Ригс – ще му кажа, че аз не съм щастлив от това подреждане на нещата. Всичко съм измислил, слушай: писнало ми е от строителството и искам откуп.

– Не, Матю, не!

– Джаксън и без това ме смята за престъпник. Изнудването за пари няма да му се стори нелогично. Ще му кажа, че съм подслушвал спалнята ти и че имам запис на разговора ви от онази вечер, тъй че знам много неща.

– Ти луд ли си?!

– Искам пари. Огромна сума, срещу която ще получи касетата.

– Той ще те убие. Лицето на Ригс помръкна.

– Тъй или иначе, ще го направи. Не искам да стоя и да чакам със скръстени ръце. По-добре да настъпя в атака. Нека и той се изпоти. Може да не съм върл убиец, но не съм и мекотело. Имам закалката на агент ветеран. И преди съм убивал при изпълнение на служебния дълг и ако мислиш, че дори за секунда ще се поколебая да пръсна мозъка му, значи не ме познаваш.

Ригс сведе поглед към масата, опитвайки се да успокои нервите си.

Планът му бе рискован, но кой план не би бил? Понечи да каже нещо, но щом я погледна, думите замръзнаха на устата му.

– Лу Ан?

– О, неее! – изписка ужасено тя.

– Какво има? Какво е станало? – Сграбчи треперещото ѝ рамо. Тя не му отговори, вперила поглед зад гърба му. Той се извърна светкавично, очаквайки да съзре Джаксън с по една кама във всяка ръка. Озърна се из празния ресторант и погледът му попадна на телевизора, където излъчваха извънреден репортаж. Екранът се запълни от женско лице. Преди два часа Алиша Крейн, видна гражданка на Вашингтон, била намерена мъртва в дома си. Открила я камериерката ѝ. Ригс облещи очи, когато чу да съобщават, че Томас Донован, заподозрян в убийството на Робърта Рейнълдс, е имал интимна връзка с Алиша Крейн.

Лу Ан не можеше да отдели очи от лицето. Тя бе виждала тези черти, тези очи, вторачени в нея на верандата пред къщата на пазача. Пронизващите я очи на Джаксън.

Неговото истинско лице.

Бе потреперила от ужас, когато го зърна или по-скоро когато осъзна какво е станало. Надяваше се никога повече да не види тези черти. Но ето че сега ги показваха по телевизията.

Когато Ригс отново я погледна, тя вдигна треперещ пръст към екрана.

– Това е Джаксън – каза тя и гласът ѝ пресека. – Преоблечен като жена.

Ригс пак погледна телевизора. Не може да е той, помисли си и се обърна към нея.

– Откъде знаеш? Нали каза, че винаги е бил маскиран.

Лу Ан не можеше да отлепи очи от лицето на екрана.

– Докато се биехме на верандата, физиономията му... гумата или найлонът, или каквото беше там, се отлепи. Видях истинското му лице. Ето това. – Тя посочи екрана.

Първата мисъл на Ригс се оказа вярна. Роднини? Господи, възможно ли бе? Връзката с Донован не можеше да е случайна, нали? Той хукна към телефона.

– Извинявай, че вързах тенекия на момчетата ти, Джордж. Дано началството не ти е писало черни точки.

– Дявол да те вземе, къде си? – попита заповеднически Мастърс.

– Слушай сега. – Ригс разказа историята, която току-що чу.

– Мислиш, че има нещо общо с Алиша Крейн? – възбудено извика Матърс и гневът му към Ригс изчезна временно.

– Може би. Близки са по възраст. По-голям или по-малък брат, да речем.

– Слава богу за силния ген.

– Какъв ще е планът?

– Ще направим справка за семейството. Няма да е трудно. Баштата е бил сенатор дълги години. Прочута фамилия са. Ако тя има братя, братовчеди, каквито са там, бързо ще ги открием. Ще ги приберем за разпит. По дяволите, това няма да ни навреди.

– Съмнявам се, че той ви чака да му потропате на вратата.

– Нас никой не ни чака, не е ли така?

– Ако е някъде наблизко, много внимавай, Джордж.

– Да, ако е вярно това, че е...

– ...убил сестра си – довърши вместо него Ригс. – Не искам да мисля как ще постъпи с чужд човек.

Ригс затвори. За пръв път се почувства обнадежден. Не се заблуждаваше, че Джаксън ще чака ФБР да го арестува. Щеше да е настървен, освирепял, жадуващ мъст. Все едно, трудно щеше да се добере до Лу Ан, преди да унищожи самия него. А те нямаше да седят тук като лесна мишена. Беше време да изчезват.

След десет минути бяха в колата, поели незнайно накъде.

54

Джаксън се качи на самолета на авиокомпания „Делта“ за Ню Йорк. Нуждаеше се от подкрепления и щеше да вземе със себе си Роджър. Не можеше да разчита на него да отиде сам където му поръча. Заедно щяха да се върнат на юг. По време на краткия полет Джаксън се обади на човека, който следеше Чарли и Лиса. Били спрели в едно крайпътно заведение. Чарли разговарял по телефона – несъмнено с Лу Ан. После продължили и скоро щели да влязат във Вирджиния откъм юг.

Нещата се развиваха добре. След час Джаксън пътуваше с такси към апартамента си в Манхатън.

Хорас Паркър гледаше и не вярваше на очите си. От петдесет години беше портиер на тази сграда, чиито апартаменти се простираха на

четиристотин квадрата и струваха поне пет милиона, а този на последния етаж бе тройно по-голям, но никога не бе виждал такова нещо. Наблюдаваше как малката феберейска армия се изсипва във фойето и задръства частния асансьор, който спираше само пред големия апартамент. Изглеждаха ужасно сериозни, а оръжието им подсилваше този ефект.

Паркър излезе навън и огледа улицата. Видя как едно такси спира и отвори се показва Джаксън. Портиерът тутакси дотича до него. Познаваше го от дете. Преди години заедно с Джаксън и по-малкия му брат Роджър хвърляха монети в огромния фонтан на сред фойето. За да изкара нещо допълнително, Паркър бавеше децата и в неделя ги разхождаше из Сентръл Парк; той пръв ги черпи бира, когато поотраснаха. Пред очите му възмъжаха и напуснаха родното гнездо. После чу, че семейство Крейн е изпаднало във финансови затруднения; изселиха се от Ню Йорк. Но Питър Крейн се бе завърнал и бе купил апартамента. Явно бе много забогатял.

– Добър вечер, Хорас – поздрави учтиво Джаксън.

– Добра да е, мистър Крейн – отвърна Паркър и повдигна шапка.

Джаксън понечи да го отмине.

– Мистър Крейн... сър?

– Какво има? – обърна се той. – Малко бързам, Хорас.

Паркър погледна нагоре.

– Някакви мъже дойдоха, мистър Крейн. Качиха се направо в дома ви. Цял полк въоръжени феберейци. Такова нещо не съм виждал. Сега са горе и мисля, че ви чакат да се върнете.

Джаксън не се стресна, а каза спокойно:

– Благодаря ти, Хорас, просто е станало недоразумение. – Протегна ръка и Хорас я пое.

След това Джаксън се обърна и бързо се отдалечи. Когато разтвори длан, Паркър видя сгъната столарова банкнота. Озърна се, пхна я незабелязано в джоба си и отново застана на пост край вратата,

Джаксън се прикри в сенките на отсрещната алея и вдигна поглед високо нагоре, към прозорците на последния етаж. Съзря бавно движещи се силуети и устните му затрепериха при мисълта за това нагло нашествие. Не му беше хрумвала възможността да открият личните му покои. По дяволите, как бяха успели? Ала сега нямаше време за притеснения. Отиде до телефонната кабина на ъгъла и позвъни. След двамадесет минути пред него спря лимузина. Обади се на брат си и му каза моментално да напусне жилището си, без да се мотае, да стяга багаж, и да го чака пред театър „Сейнт Джеймс“. Не знаеше как са разбрали кой е той, но

всеки момент можеше да се озоват и при Роджър. После се отби за минута в един друг свой апартамент, който се водеше на измислено име, и си взе някои необходими неща. Притежаваше частен самолет с екипаж на денонощно разположение. Беше в хангарите на летище Ла Гуардиа, записан като собственост на една от безбройните му фирми фантоми. Обади се предварително на дежурния пилот, да има време да регистрира полета. Джаксън нямаше намерение да седи със скръстени ръце в чакалнята. Лимузината щеше да ги откара направо на пистата. Като свърши всичко това, мина покрай театъра и взе брат си.

Роджър беше с две години по-малък и макар доста слаб, бе жилив като брат си. Имаше същата буйна тъмна коса и същите фини черти. Беше му любопитно защо брат му отново влиза в живота му.

– Не можах да повярвам, че се обади така неочаквано. Какво е станало, Питър?

– Млъкни, остави ме да мисля. – После изведнъж се обърна рязко към него и попита: – Гледа ли новините?

– Почти не гледам телевизия – поклати глава Роджър. – Защо?

Очевидно не знаеше за смъртта на Алиша. Това добре. Джаксън не му отговори; смъкна се ниско на седалката и умът му запрепуска през безброй сценарии.

След половин час бяха на летище Ла Гуардиа. Полетяха на юг и силуетът на Манхатън скоро остана зад тях.

Ченгетата от ФБР наистина се появиха в апартаментчето на Роджър Крейн, но със закъснение. И все пак бяха много по-заинтригувани от това, което намериха в апартамента на Питър Крейн.

Обикаляйки из огромния му дом, Мастърс и Бърман попаднаха в гримьорната и в стаята с архивите му, както и в компютърната зала.

– Мамка му – изруга Бърман, докато гледаше облещено маските, бурканчетата с гримове, безбройните костюми, натъпкани в гардеробите.

С ръкавици на ръцете, Мастърс внимателно разгледа албума с вестникарски изрезки. Експертите по веществени доказателства тършуваха навсякъде, събирайки материал.

– Ригс май ще излезе прав. Сам е действал този тип. Има надежда да оправим кашата.

– Каква ще е следващата ни стъпка?

– Съсредоточаваме се върху Питър Крейн – отговори тутакси

Мастърс. – Завардваме летищата, гарите, автогарите. Искам да се блокират изходите на всички главни артерии на този град. Уведомяваме хората си, че е крайно опасен и е цар на маскирането. Разпращаме снимки навсякъде. Отрязваме достъпа му до дома, макар че явно разполага с огромни средства. Щом го открием, да няма никакви издънки. Инструктирайте да се стреля и при най-малка опасност.

– А с Ригс и Тайлър какво ще правим? – попита Бърман.

– Ако не се намесват, няма страшно за тях. Но ако действат самостоятелно, тогава не давам гаранции. Не мога да излагам хората си на риск, за да предпазвам тях. Мен ако питаш, Лу Ан Тайлър си е за затвор. Така че я държим в ръцете си. Мисля, че ще си затваря устата. Защо не идеш да нагледаш събират ли достатъчно доказателствен материал?

Бърман се подчини, а Мастърс седна и зачете информацията за Лу Ан Тайлър под нейната снимка. Тъкмо привършваше, когато Бърман се върна.

– Мислиш ли, че Крейн ще погне Тайлър? – попита той.

Мастърс не отговори. Взираше се в Лу Ан Тайлър, която го гледаше от снимката. Сега разбра защо е сред избраниците. И защо Крейн се е спрял на всички тях. Вече имаше по-ясна представа коя е Лу Ан Тайлър и защо се е съгласила на тази стъпка. Притисната от бедността неудачница с невръстно дете. Без капка надежда. Всички те бяха капнали като зрели круши в мрежата на този тип. Чувствата на Мастърс се изписаха на лицето му. Точно в този момент той започваше да изпитва огромна вина – по много причини.

Наближаваше полунощ, когато Ригс и Лу Ан спряха пред един мотел. След като се настаниха, Ригс позвъни на Джордж Мастърс. Той току-що пристигаше от Ню Йорк и му разказа в подробности какво се е случило след последния им разговор. Щом остави слушалката, Ригс се взря в разтревоженото лице на Лу Ан.

– Какво ти казаха?

– Каквото очаквахме – поклати глава Ригс. – Джайксън не бил там, но са открили достатъчно доказателства за доживотен затвор и отгоре. Както и албум с вестникарски изрезки за всички, спечелили лотарията чрез него.

– Значи наистина е роднина на Алиша Крейн? Ригс кимна мрачно.

– Той е по-големият ѝ брат Питър. Джайксън е Питър Крейн.

– Излиза, че е убил собствената си сестра? – облещи очи Лу Ан.

– Така излиза.

– Защото е знаела твърде много ли? Заради Донован?

– Именно.

Лу Ан потръпна.

– Къде според теб е той сега?

Ригс сви рамене.

– Ченгетата са претърсили жилището му. По всичко личало, че е червив от пари. Значи може да иде на милион места, може да се преобрази както си поиска. Няма да е лесно да го пипнем.

– И да изпълним сделката... – добави с лек сарказъм Лу Ан.

– Нима не им разкрихме кой е? Благодарение на нас са в дома му, неговата „световна централа“. Когато казах, че ще им го предадем, не съм имал предвид да им го доставим в кутия с панделка пред прага на Хувър Билдинг. Мисля, че от наша страна всичко е точно.

Лу Ан въздъхна дълбоко.

– Това значи ли, че ФБР ще спазят уговорката? Няма ли да ме преследват от полицията в Джорджия?

– Ще трябва да уточним някои подробности, но като цяло ще я спазят, така мисля. Без те да знаят, записах цялата среща в Хувър Билдинг. С тази сделка се съгласиха Матърс, директорът на ФБР и министърът на правосъдието, упълномощени от самия президент. Всичко това го имам на лента. Щат не щат, ще играят честно. Но искам и аз да съм честен към теб. Данъчните ще те одрусат здраво. Всъщност като ти начислят глобите и лихвите, натрупани за толкова години, едва ли ще ти останат много пари, ако изобщо остане нещо.

– Не ме интересува. Искам да си платя данъците, дори нищо да не ми остане. Истината е, че това са крадени пари. Важното е дали цял живот трябва да се озъртам през рамо.

– В затвора няма да влезеш, ако това имаш предвид. – Той погали лицето й. – Не изглеждаш много щастлива. Тя се изчерви и се усмихна.

– Щастлива съм. – Но усмивката й бързо угасна.

– Знаем какво си мислиш – каза Ригс.

– Докато не заловят Джаксън, животът ми виси на косъм.

Както и твоят, и на Чарли. – Устните й потрепериха. – И на Лиса. – Тя скочи изведнъж и грабна телефона.

– Какво правиш? – попита Ригс.

– Трябва да видя дъщеря си. Искам да се уверя, че е в безопасност.

– Чакай малко, какво ще им кажеш?

– Че можем да се срещнем някъде. Искам да е до мен. Няма да

позволя да я докосне, освен ако първо не убие мен.

– Лу Ан, недей да...

– Това не подлежи на обсъждане – категорично го сръза тя.

– Добре, добре, разбрах. Но къде ще се срещнем с тях?

Лу Ан разтърка челото си.

– Не знам, има ли значение къде?

– Къде се намират сега? – попита Ригс.

– Последното, което разбрах, е, че се отправят към Вирджиния.

– С коя кола е Чарли?

– С роувъра.

– Чудесно, ще ни побере всичките. Ще се срещнем където са сега.

Ще зарежем тази кола и ще се прехвърлим при тях. Ще се покрием някъде и ще чакаме ФБР да си свърши работата. Тъй че им се обади, а аз ще отскоча до денонощната закусвалня отсреща и ще купя нещо за ядене.

– Хубаво.

Когато Ригс се върна с два плика сандвичи, Лу Ан вече бе приключила разговора.

– Свърза ли се?

– В един мотел са недалеч от Данвил, Вирджиния. Но трябва пак да им се обадя, за да кажа кога ще сме там. – Тя се огледа. – Ей богу, къде се намираме сега?

– В Еджуд сме, щата Мериланд, на север от Болтимор. Данвил е на сто и петдесет километра южно от Шарлътсвил, което значи, че сме на пет-шест часа от Данвил.

– Добре, ако тръгнем сега...

– Лу Ан, полунощ е. Сега те ще лягат да спят.

– Е, и?

– И ние можем да полегнем, защото и двамата умираме за сън, да станем рано и да се срещнем утре по обяд.

– Не искам да чакам. Лиса трябва да е до мен.

– Лу Ан, рисковано е да караме толкова изтощени. Дори сега да тръгнем, няма да стигнем преди пет-шест сутринта. Нищо няма да им се случи дотогава. Хайде, мисля, че ни се събраха достатъчно емоции за един ден. А ако Лиса разбере, че идват тази нощ, няма да мигне.

– Не ме интересува, по-добре да е недоспала, но защитена. Ригс бавно поклати глава.

– Лу Ан, има друга причина, поради която не бива да се събираме с тях веднага, и тя е свързана с безопасността на Лиса.

– За какво говориш?

Ригс пхна ръце в джобовете си и се облегна на стената.

– Джаксън се върти наоколо, както знаем. Последния път, когато го видяхме, избяга в гората. Може да се е върнал и да ни е проследил.

– Но нали е отишъл да убие Донован, Рейнълдс и Алиша Крейн?

– Може да е наел друг да ги убие. Или пък лично ги е убил, а е накарал някой да ни проследи. Джобът му е дълбок; малко са нещата, които не може да купи с пари.

Лу Ан си спомни за Антъни Романело. Джаксън го бе наел да я застреля.

– Значи може да е разбрал за срещата ти с ФБР? Както и да знае къде сме сега, така ли?

– Да, и ако хукнем към Лиса, го водим право при нея. Лу Ан рухна на леглото.

– Тогава не можем да отидем там, Матю – промълви унило тя.

– Знам – каза той и поглади рамото ѝ.

– Но аз искам да видя детето си!

Ригс се замисли, после приседна до нея и стисна ръцете ѝ в дланите си.

– Добре, нека останем тук тази нощ. В мрака е много по-лесно да ни проследят незабелязано. Рано сутринта ще тръгнем за Данвил. Ще си отваряме очите на четири. Като таен агент свикнах да надушвам и най-леко подозрителния човек. Ще избираме обиколни, ненатоварени пътища, често ще спираме и само от време на време ще караме по магистралата. Така ще бъде невъзможно някой да ни проследи. Ще се срещнем с тях в мотела и ще изпратим Чарли да отведе Лиса в офиса на ФБР в Шарлътсвил. Ще караме след тях, но няма да влизаме вътре. Не ми се ще отсега да те задържат. Но тъй като сключихме сделка с тях, нека се възползваме от защитните им ресурси. Как ти звучи?

– Значи утре ще видя Лиса? – усмихнато попита тя.

Той подпря с длан брадичката ѝ.

– Да, утре.

Лу Ан се обади отново на Чарли и определи срещата за един часа на другия ден.

Пхнаха се под завивките. Ригс обви тънкия ѝ кръст със здравата си ръка и се сгуши до нея. Деветмилиметровият му пистолет беше под възглавницата, а бравата бе здраво залостена с облегалката на стола. Беше развил една крушка, бе я счупил и разпръснал стъкълцата пред вратата. Макар че не очакваше да стане нещо, искаше да се подсигури, за всеки

случай.

Докато лежеше до нея, доби увереност, но изпитваше и някаква неловкост. Тя явно усети това, обърна се към него и нежно помилва лицето му.

– Искаш да ми кажеш нещо?

– По-скоро очаквам с нетърпение нещо. Когато бях във ФБР, трябваше да полагам усилия да бъда по-сдържан. Изглежда, имам вродена нетърпимост към потискане на желанията.

– Това ли е всичко? Той кимна.

– Сигурен ли си, че не съжаляваш, задето се набърка в това?

Той я притисна към себе си.

– Да съжалявам? Ей, богу, за какво?

– Ами да ти изброя някои неща. Раниха те, размина се на косъм със смъртта. Един психопат и сега се опитва да ни убие. Опъна се на ФБР и провали прикритието си, така че мафиотите лесно ще те открият. Кръстосваш страната с мен и се мъчиш да си една крачка пред другите; в това време бизнесът ти се проваля. А не се знае дали изобщо ще ми остане нещо, с което да мога поне малко да ти се отплатя. Това не е ли достатъчно?

Ригс погали косата ѝ и реши, че ще ѝ го каже сега. Кой знае как щяха да се развият нещата. Можеше да няма друга възможност.

– Не отчете един факт – че съм влюбен в теб. Знам, че едва ли има по-неподходящ момент да го кажа, но исках да го знаеш.

– О, Матю – успя само да прошепне тя с тръпнеш глас. Всъщност цялата тръпнеше.

– Сигурен съм, че и преди си чувала тези думи. Много пъти, и вероятно от по-подходящи мъже...

Тя затисна устата му с длан, но дълго не каза нищо. Той нежно целуна пръстите ѝ. После Лу Ан изрече с дрезгав глас:

– Да, и други мъже са ги произнасяли пред мен. Но сега за пръв път поисках да ги чуя.

Тя погали косата му и устните ѝ потърсиха устните му, намериха ги в мрака и се впиха в тях, бавно и дълбоко. Трескавите им пръсти смъкнаха дрехите. Лу Ан простена тихичко, когато дълбокият страх и силното щастие се забориха за надмощие в душата ѝ. Накрая прогони от съзнанието си всички мисли и се отдаде на онзи порив, който бе търсила толкова години, в толкова страни, в красиви сънища, грубо прекъсвани от кошмари, в блянове, ожесточено потъпквани от реалностите на двойствения ѝ живот. Вкопчи се в Матю Ригс, сякаш осъзнала, че това

може да е за последно. Телата им дълго останаха слети, преди да се отпуснат, морни и блажени. Заспаха прегърнати.

55

Чарли потърка очи и съвсем се разсъни. Загледа се в телефона – преди два часа Лу Ан му разказа какво е станало и оттогава той не можеше да мигне. Значи Джаксън бе всъщност Питър Крейн. След като вече знаеше, че е разкрит, Джаксън сигурно бе побеснял. В такъв случай Чарли не желаше никоя от тези, които обичаше, да попада в обсега на този господин.

Измъкна се от леглото. Колената го боляха повече от обикновено поради дългото шофиране. Нямахше кой да го смени на волана. С нетърпение очакваше Лу Ан. А май и Ригс. Този човек се бе изложил на опасност заради нея. Ех, ако успееше да оправи нещата...

Надникна в съседната стая, където Лиса спеше дълбоко. Загледа се в изящните ѝ черти – беше одрала кожата на майка си. И тя щеше да е висока като Лу Ан. Последните десет години изхвърчаха толкова бързо. Къде ли щяха да бъдат те двете следващата седмица? Ами той? Може би сега, когато Ригс се появи на сцената, неговата песен бе изпята. Не се съмняваше, че Лу Ан ще се погрижи да го обезпечи, но вече нямахше да е същото. Е, малко ли беше, че все пак изживя с тях тези шеметни десет години.

Звънът на телефона 1-о стресна. Погледна часовника си. Наближаваше два. Той сграбчи слушалката.

– Чарли?

– Кой се обажда? – попита той. Не можа да познае гласа веднага.

– Мат Ригс.

– Ригс? Къде е Лу Ан? Как е тя?

– Ликува. Хванаха го, Чарли. Заловиха Джаксън. – Гласът му преливаше от радост.

– Слава тебе, господи! Къде?

– В Шарлътсвил. Агентите на ФБР завардиха летището и двамата с брат му им кацнаха в мрежата. Предполагам, че беше тръгнал да отмъщава на Лу Ан.

– Брат му ли?

– Брат му Роджър. ФБР не знае дали и той е замесен, но все едно. Важното е, че хванаха Питър Крейн. Казаха Лу Ан да отиде утре във

Вашингтон да даде показания.

– Утре ли? Ами какво ще стане с нашата среща?

– Затова ти се обаждам. Искам двамата с Лиса веднага да се приготвят за път. Ще се видим направо във Вашингтон. Пред Хувър Билдинг. Намира се на Девета улица и Пенсилвания Авеню. Ще уредя да те чакат отпред. Ако тръгнете сега, ще можем да закусим заедно. Искам да отпразнуваме случая.

– А ФБР? А обвинението в убийство?

– За всичко съм се погрижил, Чарли. Лу Ан ще остане на свобода.

– Това е чудесно, Ригс. Не помня откога не съм чувал по-прекрасна новина! Ами къде е Лу Ан?

– На другия телефон, говори с ФБР. Предай на Лиса, че майка ѝ я чака с нетърпение.

– Дадено. – Чарли затвори и веднага се зае да стяга багажа. Ех, защо не можа да види физиономията на Джаксън, когато са го пипнали. Гад с гадовете! Чарли реши да пренесе всичко в колата, преди да събуди Лиса. С олекнало както никога сърце той грабна две чанти под мишници и отвори входната врата.

Замръзна на място. На прага стоеше мъж с черна маска и пистолет в ръка. Чарли метна по него чантата, последвана от гневния му крясък, пистолетът отхвъркна и падна на земята. После тутакси сграбчи мъжа за маската и го запрати в стаята с такава сила, че онзи се залепи на стената и подгъна крака. Преди да успее да се изправи, Чарли се нахвърли отгоре му и започна да сипе леви и десни удари. Старите му боксърски умения се възвърнаха толкова бързо, сякаш никога не бе напускал ринга. Тежките юмуци постигнаха своето; с един последен стон онзи рухна на пода и замря. Усетил второ присъствие, Чарли изви глава.

– Здравей, приятел! – Джаксън затвори вратата след себе си.

Щом позна гласа, Чарли скочи насреща му, учудвайки Джаксън с пъргавината си. Двете парализиращи стрели от електрическия пистолет улучиха Чарли в гърдите, но не преди якото му рамо да се удари в челостта на Джаксън, така че да го хласне във вратата. Но Джаксън продължи да натиска спусъка, изпрацайки електрически ток в тялото на Чарли.

Чарли се свлече на колене, но напрегна всичката си сила да се изправи; искаше да запрати този тип в небитието, та да престане да убива. Но тялото му отказа да се подчини на волята. Докато падаше, съзря ужасената Лиса, застанала до вратата между двете стаи.

Понечи да ѝ каже нещо, да ѝ изкрещи да бяга, но от устата му

излезе само едва доловим шепот.

С диво отчаяние видя как Джаксън се спусна към нея и затисна с нещо устата ѝ. Момичето се съпротивляваше храбро, но безуспешно. Ноздрите ѝ поеха хлороформа и след миг тя лежеше на пода до Чарли. Джаксън обърса кръвта от лицето си и грубо разтърси съучастника си.

– Отнеси я в колата и внимавай да не те забележат.

Онзи кимна омърлушено, едва тътрейки разнебитеното си тяло. Чарли безпомощно проследи с очи отвличането на упоената Лиса. После видя как Джаксън се надвеси над него, опипвайки натъртената си челюст. С гласа на Ригс той изрече:

– Хванаха го, Чарли. Заловиха Джаксън. Искам да отпразнуваме случая. – Последва силен смях.

Чарли мълчеше. Лежеше на пода, наблюдаваше, чакаше. Вече със своя глас Джаксън каза:

– Знаех си, че с обаждането ще приспя бдителността ти. Отваряш вратата, без да погледнеш през шпионката, без пистолет в ръката. Каква немарливост! Но иначе беше много старателен и стоеше нащрек. Знаех, че ще си предпазлив и затова монтирах предаватели във всяка ваша кола още първата вечер, когато се промъкнах в гаража на Уикънс Хънт. Този в твоя роувър е по-специален, използват го във военното разузнаване и сигналите се улавят със сателитна антена. Щях да те откроя и на другия край на света. Скъпичък е, но явно си струва парите.

След като се срещнах с Лу Ан, разбрах, че ще скрие Лиса, но аз трябваше да знам къде с тя, в случай че ми потрябва за последното представление. Обичам стратегическото мислене, а ти? То се удава на малцина. И ето че госпожичката ми потрябва. Затова съм тук.

Чарли трепна леко, когато Джаксън измъкна ножа от палтото си и после отново, когато отпори ръкава на ризата му.

– Много ми харесва това приспособление – каза Джаксън с поглед върху парализирания пистолет. – Един от малкото инструменти, които ти позволяват да обезвредиш другия, без да го доведеш до безсъзнание.

Джаксън мушна пистолета във вътрешния джоб на палтото си, но не свали стрелите от гърдите на Чарли. Не се притесняваше, че оставя следи.

– Събра се с неподходящ човек. – Докато казваше това, Джаксън раздра ризата му по раменния шев да оголи място за следващата манипулация. – Остана лоялен към Лу Ан, а виж докъде те докара тя. – Тъжно поклати глава, но усмивката на лицето му издаде ликуването.

Възможно най-бавно и незабележимо Чарли се опита да раздвижи

краката си. Усети, че леко помръдват. Това, което Джаксън не знаеше, бе, че едната стрела попадна върху голямото разпятие, което висеше на гърдите на Чарли. Другата също улучи този талисман, преди да се забие в гърдите, тъй че волтажът, разтърсил тялото му, не беше този, на който Джаксън разчиташе.

– Ще останеш парализиран не повече от четвърт час. За жалост кръвта ти ще изтече само за десет минути, след като забия ножа. Поне няма да усетиш нищо. Физически, искам да кажа. Иначе не е приятно безпомощно да гледаш как кръвта ти се лее. Можех да те довърша бързо, но това ми доставя по-голямо удоволствие.

В следващия миг Джаксън проряза дълбоко ръката му точно под рамото. Чарли прехапа устни, щом усети острието да потъва в плътта му. Кръвта шурна и Джаксън се изправи.

– Сбогом, Чарли, ще предам поздрави на Лу Ан. – При тези последни думи лицето му се изкриви от злост. После той се усмихна ехидно и затвори вратата.

С неистов напън Чарли успя да се претърколи по гръб. Положи върховни усилия да повдигне ръце и да улови стрелите. Вече бе замаян от загубата на кръв. От челото му се лееше пот. Напрегна сетни сили и малко по малко разхлаби стрелите, отлепи ги и ги метна встрани. Това не премахна парализата, но все пак почувства облекчение. Доколкото имаше някакъв контрол над крайниците си, изгласка тялото си до стената и сантиметър по сантиметър успя да се повдигне и да подпре гръб на нея. Сякаш хиляди горещи иглички бяха забити в него, но подобно на шангист той се повдигна нагоре, без да подгъне крака. Колкото и странно да бе, пистолетът сякаш бе отключил ставите на коленете му и болката в тях се стопи за пръв път от години насам. Плътно залепен за стената, той се довлече до дрешника и успя да отвори вратата му. Със зъби измъкна една дървена закачалка. Крайниците му изгаряха в огън, което бе обнадеждаващо, защото двигателните нерви на организма му явно се възстановяваха. Успя да хване закачалката в ръка и да откърти пречката, на която обикновено висят панталоните. Захвърли останалата част, оттласна се от стената и се стовари на леглото. Със зъби и една ръка раздра чаршафа на ленти. Сега действаше по-чевърсто, тъй като крайниците му бяха доста раздвижени. Но започваше да му се вие свят. Загубата на кръв си казваше думата. Не му оставаше много време. Възможно най-бързо омота дълга лента точно над прореза. Подпъхна под нея пречката на закачалката и я завъртя. Този самоделен турникет извърши животоспасяващото чудо и кръвта най-сетне престана да тече. Чарли избута

слушалката от вилката и набра 911. След като даде адреса, се отпусна на леглото, целият окървавен. Не беше сигурен дали ще оживее, но сега в ума му бяха само Джаксън и Лиса. Знаеше точно за какво ще я използва той. За стръв да примамы майка й. Чарли си представи какво ще се случи: Джаксън щеше да ги заколи и двете. След тази последна страховита мисъл той изпадна в несвяст.

Докато микробусът летеше по магистралата, Джаксън се надвеси над неподвижната Лиса и освети лицето й с фенерче. Копие на майката, каза си той. Наследила е и бойния й дух.

Джаксън протегна ръка и докосна лицето на момиченцето.

– Беше още бебе, когато те видях за последен път. – Отмести поглед встрани, взрян в нощта, а после пак се наведе над нея. – Жалко, че трябваше да се стигне дотук. Идвам, Лу Ан – обеща й той в мрака.

Лу Ан внезапно отлепи глава от възглавницата и седна на леглото. Всеки нерв в нея гореше. Едва си поемаше дъх, а сърцето й блъскаше до пръсване.

– Какво има, миличка? – Ригс се надигна и обви ръка около трепещите й рамене.

– Станало е нещо с Лиса.

– Какво? Лу Ан, ти сънуваш кошмари. Няма й нищо.

– Той я е отвлякъл. Откраднал е детенцето ми. Божичко мили, докосваше я. Видях го!

Ригс извъртя лицето й към себе си. Погледът й беше безумен.

– Лу Ан, сънувала си, нищо й няма на Лиса.

Тя го отблъсна от себе си, скочи и започна да мята на леглото вещите от масата.

– Къде е телефонът?

– Какво?

– Къде е проклетият телефон? – изпищя тя и в този момент го напипа.

– На кого се обаждаш?

Не му отговори. Бясно взе да натиска клавишите и зачака с примряло сърце.

– Не отговарят – проплака тя.

– Какво толкова? Чарли е изключил телефона. Знаеш ли колко е часът?

– Той не го изключва никога. Никога! – Пак набра, пак нищо.

– Е, тогава значи батерията се е изтощила. Забравил е да я захрани в мотела.

– Не, не, случило се е нещо. Нещо ужасно – тресеше глава тя.

Ригс стана от леглото и отиде при нея.

– Чуй ме, Лу Ан – разгърси я той, доколкото позволяваше ранената му ръка. – Ще ме изслушаш ли за минута? Тя най-сетне се посъвзе и го погледна.

– Лиса е добре. И Чарли също. Сега си напрегната и затова сънуваш кошмари. – Прегърна я през рамо и я притисна до себе си. – Всичко е наред. Ако тръгнем веднага, ще ни проследят. Недей заради един лош сън да вършиш нещо, което действително ще застраши Лиса.

Тя се втрени в него и очите ѝ още бяха замъглени от ужас.

Той продължи да шепне в ухото ѝ и успокоителният му тон ѝ подейства. Остави се да я отведе до леглото. Когато Ригс се унесе, Лу Ан се взря в тавана и се замоли горещо това да е било само кошмар. Нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че не е точно така. В мрака ѝ се привидя ръка, която се протяга към нея. Тя прегърна спящия Ригс, сякаш да го защити. Би дала всичко на света да можеше да стори същото и за Лиса.

56

Двамата агенти на ФБР пиеха горещо кафе и се наслаждаваха на красивата гледка сред покоя на късната сутрин. Но вятърът се усилваше и предвещаваше буря с пороен дъжд през нощта и на идния ден. Заели позиция на шосето под имението, двамата агенти ветерани не забелязаха никакво раздвижване, ала въпреки скуката стояха нащрек.

В единайсет часа към тях приближи кола. Когато спря, прозорчето откъм шофьора се смъкна. Сали Бийчам, икономката на Лу Ан, ги погледна в очакване и единият от тях ѝ помахаше да премине. Два часа по-рано, когато излизаше на покупки, присъствието им тук я бе изправило на нокти. Бяха си спестили дългите обяснения, но ѝ дадоха да разбере, че с нищо не я застрашават. Да си вършела работата както обикновено. Бяха ѝ дали телефонен номер, на който да позвъни, в случай че забележи нещо подозрително.

Този път, когато преминаваше покрай тях, тя изглеждаше много спокойна и дори изпитваше чувство за важност при това внимание.

– Съмнявам се, че Тайлър ще се върне да си хапне от тази храна –

изкоментира едното ченге. Колегата му се подсмихна многозначително.

Следващото превозно средство, което приближи и спря на импровизирания пропускателен пункт, ги накара да изострят внимание. По-възрастният мъж, който караше микробуса, обясни, че е градинарят. По-младият до него бил помощникът му. Показаха карти за самоличност, които агентите провериха старателно и после позвъниха някъде за справка. Отвориха задната врата на микробуса, който наистина бе пълен с градинарски сечива, кашони и рула стара мушама. За всеки случай един от агентите подкара след микробуса нагоре по алеята.

Колата на Сали Бийчам бе паркирана пред входа на къщата. Отвътре се разнесе остро пиукане. Входната врата бе отворена и агентът видя как в този момент жената натиска бутоните да изключи алармената система. След миг пиукането спря. Двата мъже слязоха от микробуса, извадиха някакви инструменти през задната врата, натрупаха ги на количка и се отправиха към двора. Когато изчезнаха зад къщата, агентът се качи в колата си и подкара към пункта на шосето.

Лу Ан и Ригс стояха на паркинга пред мотела край Данвил, щата Вирджиния. Ригс бе разговарял със съдържателя. Полицията била повикана през нощта. Човекът в стая 112 бил нападат и зле ранен. Раната била толкова сериозна, че го вдигнали с хеликоптера на спешното отделение. Името, с което се регистрирал, не било Чарли. Но това не значеше нищо. Съдържателят нямаше представа дали човекът е дошъл с момиченце.

– Сигурна ли си, че бяха в стая сто и дванайсет? – попита Ригс.

– Естествено, че съм сигурна – извърна се рязко към него тя.

Лу Ан стисна очи, спря да снове и се залюля на точетата си. Знаеше си! Предчувстваше какво е станало.

– Ох, къде да съм предполагал, че имаш телепатична връзка с този тип? – завайка се Ригс.

– Не с него, господ да го убие. С нея, с дъщеря ми!

При тези думи той занемя.

– Трябва да разберем нещо повече, Матю. Веднага.

Ригс се съгласи с нея, но не искаше да ходи в полицията. Щеше да изгуби много време в обяснения и, току-виж, арестували Лу Ан.

– Хайде каза накрая той.

Влязоха в мотела и Ригс позвъни на Мастърс от телефонния автомат на стената. Засега нямало и следа от Джаксън, а и Роджър Крейн се

бил покрил. Ригс набързо обясни какво е станало през нощта.

– Чакай така – каза Мастърс.

Докато Ригс стоеше със слушалка на ухото, погледна Лу Ан, която не сваляше очи от него. Сигурен бе, че тя безмълвно чака да чуе най-страшното.

Когато Мастърс се обади отново, гласът му беше изнервен и глух. Ригс загърби Лу Ан, докато слушаше.

– Току-що говорих с участъка в Данвил. Информацията ти е вярна, в един крайградски мотел са намушкали човек. На картата му за самоличност пишело Робърт Чарлс Томас.

Чарли? Ригс облиза пресъхналите си устни и здраво стисна слушалката.

– Картата за самоличност ли? Не е ли могъл сам да говори с полицията?

– Бил е в кома. Загубил бил много кръв. Раната била професионална, така че кръвта му бавно да изтече до капка. Открили парализиращи стрели от електрически пистолет. Така го е обезвредил. Рано сутринта още не било ясно дали ще оживее.

– Как изглеждаше? – Ригс чу шумолене на листове.

Беше почти уверен, че става дума за Чарли, но искаше да е абсолютно сигурен.

Мастърс заговори отново:

– Близко метър и деветдесет, шейсет и няколко годишен, със здраво тяло. Да, трябва да е бил здрав като бик, след като е издържал толкова.

Нямаше съмнение, че това е Чарли.

– Къде е той сега?

– Откарали са го в травматологията в Шарлътсвил.

Ригс почувства присъствието ѝ зад гърба си. Обърна се и се вгледа в уплашените ѝ очи.

– Джордж, не споменаха ли, че с него е имало десетгодишно момиче?

– Попитах ги. Казаха само, че раненият излязъл от комата за няколко минути и започнал да крещи някакво име.

– Лиса ли?

Ригс чу как Мастърс се покашля.

– Да. Дъщеря ѝ ли е била? Онзи тип я е отвлякъл, нали?

– Така изглежда – едва успя да каже Ригс.

– Къде сте сега?

– Виж какво, Джордж, все още не съм склонен да ти съобщя.

Мастърс заговори по-настоятелно.

– Отвякъл е детето. Вие двамата сте на ред. Размисли, Мат. Можем да ви прикрием. Трябва да дойдете тук.

– Не знам.

– Добре тогава, върнете се в къщата й. Сложил съм денонощна охрана. Ако тя се съгласи да отидете там, ще изпратя цяла армия да ви пази.

– Почакай така, Джордж. – Ригс затисна слушалката с гърди и погледна Лу Ан. Очите му й казаха всичко, което трябваше да научи.

– Чарли е, нали?

– Да, но е в кома. Не знаят дали ще издържи. Добрата новина е, че се намира в сигурни ръце в травматологията на Шарлътсвил.

– В Шарлътсвил ли е? Ригс кимна.

– С хеликоптер се стига за минути оттук, а травматолозите там са страхотни. Ще направят всичко възможно да оживее.

Тя продължи да го гледа в очакване. Ригс чудесно знаеше защо.

– Предполага се, че Джексън е отвлякъл Лиса – каза той и побърза да продължи. – ФБР ни предлага закрила. Можем да отидем в централа-та или в Уикънс Хънт. Там вече има охрана. Мислят, че...

Тя изтръгна слушалката от ръката му и изкрещя в нея:

– Не искам проклетата ви закрила. Той е отвлякъл детето ми. Единственото, което мога да направя, е да го заловя. Ще си я върна, чувате ли ме?

– Мис Тайлър, предполагам че се обаждате вие... – започна Мастърс.

– Само не ми се изпречвайте на пътя. Той ще я убие, без да му мигне окото, само ако си помисли, че сте наблизо.

Мастърс се опита да остане спокоен, докато изричаше ужасните думи.

– Мис Тайлър, не може да сте сигурна дали вече не й е сторил нещо.

Отговорът й го изненада както със смисъла, така и с категоричността.

– Знам, че не я е наранил. Все още не,

– Той е психопат. Няма как да сте сигурна, че...

– Сигурна съм, дявол да ви вземе! Знам точно какво иска. Не нея. Вие, ченгетата, просто стойте настрана. Ако дъщеря ми загине заради вашата намеса, ще ви намеря и накрай света. – Следващият звук, който Мастърс чу, бе затръшването на телефонната слушалка.

Ригс се затича след Лу Ан, която се спусна като мълния към колата.

– Лу Ан, за бога, спри се за една минута! – Тя се обърна и изчака той да заговори. – Това, което Джордж предлага, е разумно.

Лу Ан махна с досада и отвори вратата на колата.

– Лу Ан, ти иди във ФБР. Нека да те опазят от този откачен. Аз ще остана навън. Обещавам ти да го издира.

– Лиса ми е дъщеря. Заради мен е в опасност и аз съм тази, която ще я спаси. Само аз и никой друг. Чарли е на ръба на смъртта. Ти се отърва на косъм. Трина души бяха убити. Не допускам никой повече да се замесва в моя гаден, жалък, подъл живот – изкрещя насреща му тя.

– Лу Ан, няма да те оставя да го гониш сама. Щом не искаш да идеш във ФБР, добре. И аз ще остана с теб. Но няма да тръгваш сама, обещавай: „Няма!“ Така и двете ще загинете.

– Матю, ти чу ли ме? Просто се махни от пътя ми. Отиди при колегите си и нека те да ти измислят нов живот, някъде далеч от всичко това. Нима искаш да умреш? Защото, ако си край мен, това ще стане, гарантирано е. – Нежната фасада на лицето ѝ се бе изхлузила като змийска кожа наесен. Сега то представляваше един оголен, издължен, трептящ мускул.

– Той ще ме застигне, тъй или иначе, Лу Ан – каза тихо Ригс. – Все едно дали ще потърся закрила от ФБР, Джаксън ще ме издири и ще ме убие. – Тя не се намеси и той продължи. – А да ти кажа честно, остарях и се изморих от бягство и криене. Не ми се започва наново. Предпочитам да вляза в дупката на кобрата и да я посрещна фронтално. Ще направим каквото можем, но двамата. Предпочитам теб пред всеки агент в Бюрото, пред всяко ченге в страната. – Той спря за момент, видял как тя го гледа изумено, с разрешена от вятъра коса, като ту стискаше, ту разпускаше юмруци. После я попита тихо: – Съгласна ли си?

Вятърът засвири по-силно. Стояха на две крачки един от друг. Това разстояние щеше да прерасне в бездна или пък да се стопи – зависеше от нейния отговор. Накрая Лу Ан наруши мълчанието.

– Качвай се.

Тя седеше в непрогледна тъмница. Навън се лееше дъжд както през почти целия ден. Телцето ѝ бе завързано на стол в средата на стаята. Бърчейки чело и нос, Лиса безуспешно се опитваше да смъкне поне малко превръзката на очите си. Мракът на тази пълна слепота я

плашеше. Имаше чувството, че я дебнат страшни неща. Оказа се права.

– Гладна ли си? – разнесе се отблизо глас, който смрази сърцето ѝ.

– Кой е? Кой си ти? – попита тя разтреперана.

– Стар приятел на майка ти. – Джаксън коленичи до нея. – Стяга ли ти превръзката?

– Къде е чичо Чарли? Какво му направи? – попита Лиса, възвръщайки смелостта си.

Джаксън се изкиска тихо.

– Чичо? – повтори и се надигна. – Добре звучи, много добре.

– Къде е той?

– Не отговарям на такива въпроси – сряза я Джаксън. – Ако си гладна, кажи.

– Не съм.

– А пие ли ти се нещо?

Лиса се поколеба.

– Може би малко вода.

Тя чу потракване на чаша някъде в дъното на помещението и после усети на устните си хладина. Дръпна се рязко.

– Вода е, няма да те отровя. – Джаксън го каза тъй заповеднически, че Лиса бързо отвори уста и отпи дълбока глътка. Той търпеливо държа чашата, докато тя я пресуши.

– Ако ти трябва нещо, тоалетна например, просто ми кажи. Тук ще стоя.

– Къде се намираме? – Когато не получи отговор, попита: – Защо правиш това?

Застанал в мрака, Джаксън помисли над въпроса, преди да ѝ отвърне.

– С майка ти имаме неуредени сметки. Става дума за стара сделка и за някои по-скорошни неща, които ме вбесиха.

– Бас държа, че мама не ти е направила нищо.

– Напротив, на мен дължи целия си живот, а направи всичко възможно да ми навреди.

– Не ти вярвам – каза разпалено Лиса.

– Не го и очаквам – рече Джаксън. – Тя ти е майка и е редно да я браниш. Семейните връзки са важно нещо.

– Мама ще дойде да ме прибере.

– Много се надявам да дойде.

Лиса примига под превръзката, когато осъзна смисъла на думите му.

– Ти ще я нараниш, нали? Искаш да нараниш мама, като дойде за мен – извиси гласче тя.

– Повикай ме, ако желаеш нещо. Няма да те карам да страдаш незаслужено.

– Моля ти се, не закачай мама. – Превръзката се навлажни от сълзи.

Джаксън се постара да не чува молбите ѝ. Хлипането ѝ премина в рев, а после утихна в изтощено скимтене.

Той остана неподвижен, сякаш съхраняваше цялата си енергия за това, което предстоеше. Взираше се в мрака. Срещата приближаваше. И много скоро щеше да приключи.

57

Университетската болница във Вирджиния беше както учебна база на Медицинския факултет, така и здравно заведение, радващо се на отлична репутация сред обществеността. Травматологията беше на партера. Лу Ан хукна по коридора. Ригс щеше да паркира и да я последва. Мина ѝ през ума, че това е първото ѝ посещение в болница, и тя много бързо реши, че не ѝ допада особено нито миризмата, нито атмосферата. Може би защото причината да дойде беше Чар ли.

Той беше в самостоятелна стая. Пред вратата стоеше полицаи. Лу Ан профуча покрай него и понечи да влезе.

– Забранено е за посетители – заяви полицаят и ѝ препречи пътя с масивната си ръка. Беше висок и як, на около трийсет години. Лу Ан се завъртя, готова за бой, но изведнъж отнякъде се появи Ригс.

– Здравсти, Били.

– Здравей, Мат. Как си? – поотпусна се полицаят.

– Не особено добре. За съжаление май няма да играем скоро баскетбол.

– Как стана? – Били погледна бинтованата ръка на Мат.

– Дълга история. Мъжът вътре ѝ е чичо. – Ригс кимна към Лу Ан.

– Извинете ме. – Били явно се притесни. – Наистина не знаех. Казаха ми да не допускам посетители, но не знам дали имаха предвид и роднини. Нищо, влезте.

Лу Ан отвори вратата, следвана от Ригс, и се взря в проснатия на леглото Чарли. Той вдигна очи и по лицето му се разля широка усмивка. Беше блед, но погледът му шареше пъргаво наоколо.

– Е, това се казва приятна гледка! – възкликна той.

– Слава богу, че си добре. – Лу Ан стисна голямата му длан с двете си ръце.

Чарли тъкмо се канеше да каже нещо, когато вратата се отвори отново и се появи мъж на средна възраст с бяла престилка.

– Минавам на визитация – обяви той и влезе. Носеше медицински картони. – Аз съм доктор Рийс.

– Мат Ригс. А това е племенницата на Чарли, Катрин. – Ригс посочи Лу Ан, която стисна ръката на доктора.

Доктор Рийс прегледа набързо Чарли и продължи да говори:

– Имаме късмет, че Чарли е направил такъв добър турникет. Спрял е кръвотечението, преди нещата наистина да загубеят.

– Значи ще се оправи? – запита плахо Лу Ан.

– Разбира се – погледна я над очилата си Рийс. – Преляхме му кръв, зашихме раната. Трябва му само малко почивка и ще се възстанови напълно. – Докторът отбеляза последните резултати в картоната.

– Чувствам се много добре – поизправи се в леглото Чарли. – Кога ще ме изпишете?

– Ще трябва да поостанеш още няколко дни. Чарли очевидно не беше доволен от отговора.

– Ще дойда пак сутринта – каза д-р Рийс. – Не стойте дълго при него, нека да почива повече.

В мига, в който Рийс затвори вратата, Чарли седна в леглото.

– Има ли някакви новини за Лиса?

Лу Ан затвори очи. Едри сълзи се затъркаляха по бузите ѝ. Чарли погледна Ригс за първи път.

– Смятаме, че той я е отвлякъл, Чарли – каза Ригс.

– *Ясно ми е*, че той я е отвлякъл. Казах на ченгетата всичко, което знам, щом дойдох в съзнание.

– Сигурен съм, че работят по въпроса – кимна Ригс, но думите му прозвучаха доста необезпокояващо.

– Нищо няма да направят, по дяволите – удари Чарли с юмрук металната рамка на леглото. – Той отдавна е изчезнал. Ние, ние трябва да направим нещо. Не се ли е опитвал да се свърже с вас?

– Аз ще се свържа с него – отвори очи Лу Ан. – Но трябваше първо да те видя. Казаха... казаха, че може да не се оправиш. – Гласът ѝ потрепери, а ръцете ѝ стиснаха по-здраво дланта му.

– Сам човек трудно би се справил с твоя благоверен приятел – усмихна се Чарли. После отново стана сериозен. – Съжалявам за случилото се, Лу Ай. Онова копеле отвлече Лиса и вината е моя. Обади се

посред нощ и се представи за Ригс. Гласът беше като на Мат, повярвай ми. Каза, че от ФБР са задържали Джаксън. Че трябва да дойда във Вашингтон и да се срещна с теб в сградата на Бюрото. И аз се подведох. Влязох право в капана. – Чарли поклати глава. – Господи, трябваше да заподозра нещо, но той говореше точно като Ригс.

– За бога, Чарли – прегърна го Лу Ан, – теб едва не те убиха заради нея. И заради мен.

Чарли я притисна до себе си. Ригс ги наблюдаваше с изненада, притеснена с голяма доза уважение.

– Всичко с Лиса ще бъде наред, Чарли. – Всъщност Лу Ан съвсем не се чувстваше толкова уверена, но никой, и най-вече Лиса, нямаше да има полза, ако майка ѝ изпаднеше в истерия.

– Ти много добре познаваш оня негодник, Лу Ан. Може да ѝ стори всичко.

– Той иска мен, Чарли. Целият му свят се разпада. ФБР е по петите му, той уби Донован и Боби Джоу Рейнълдс, а вероятно и собствената си сестра. И според него аз съм причината за всичко.

– Това е лудост.

– Не е, щом той е убеден в него.

– Не можеш просто да се пхнеш в ръцете му.

– Точно това мисля и аз – намеси се Ригс. – Не можеш просто да му се обадиш и да му кажеш: Не се притеснявай, идвам, та да ме убиеш.

Лу Ан не отговори.

– Той е прав, Лу Ан – заяви Чарли и се помъчи да стане.

– Какво, по дяволите, правиш? – запита тя рязко.

– Възнамерявам да се облека.

– Извинявай, не чу ли какво каза докторът?

– Стар съм и слухът ми започва да ме напуска. Затова и аз напускам.

– Чарли...

– Слушай – извика той ядосано и се залюля, опитвайки се да си вземе панталоните. Лу Ан го хвана за здравата ръка, а Ригс го задържа от другата страна. – Няма да лежа в това легло, докато Лиса е при оня негодник. Ако не го разбираш, това си е твой проблем.

Лу Ан кимна примирено и му помогна да се облече.

– Ти си един голям добър мечок, нали знаеш.

– Имам си една здрава ръка и искам да го стисна за врата с нея.

– Какво пък, двамата разполагаме с две здрави ръце – вдигна бинтованата си ръка Ригс. – И аз му дължа нещичко.

– Отвън има полицаи – опита се да поохлади ентузиазма им Лу Ан.

– Аз ще се погрижа за него – заяви Ригс.

Лу Ан събра останалите вещи на Чарли, включително и клетъчния телефон, и ги напъха в пластмасова болнична торба. Когато Чарли беше напълно облечен, Ригс излезе навън и заговори Били:

– Хей, приятел, би ли отишъл до бюфета за няколко кафета и нещичко за хапване? Бих го направил и сам, но не мога да нося нищо с тая болна ръка. – Той кимна към стаята. – А тя е в истерия. Не искам да я оставям сама.

– Не е разрешено да напускам поста си, Мат.

– Аз ще постоя вместо теб, Били, няма проблеми. – Ригс извади няколко банкноти. – Ето, купи си и ти нещо. Спомням си, че последния път, когато играхме на кегли, после изяде самичък цяла огромна пица. – Той огледа с уважение внушителното телосложение на Били. – Не искам да се стопиш на поста си.

– Знаеш как да спечелиш сърцето на човека, Мат – засмя се Били и взе парите.

Щом вратата на асансьора се затвори след него, Чарли, Лу Ан и Ригс се измъкнаха от стаята и тръгнаха към стълбите отзад. После бързо прекосиха паркинга. Вече притъмняваше, дъждът се усилваше и видимостта ставаше все по-слаба.

След минути тримата пътуваха с колата по шосе 29. Чарли използва възможността да им разкаже онова, което се бе случило в мотела, както и факта, че Джаксън е имал спътник.

– И какво ще правим сега? – Колата подскочи при една дупка и той се намръщи от болка. Лу Ан спря на първата бензиностанция и измъкна някакво листче от джоба си.

– Ще му се обадя.

– И после? – запита Ригс.

– Ще го оставя той да реши – отвърна тя.

– Знаеш много добре какво ще ти каже – намеси се Чарли. – Ще иска да се срещнете само двамата. И ако отидеш, ще те убие.

– А ако не отида, ще убие Лиса.

– Той ще я убие при всички положения – избухна Ригс.

– Не и ако аз първа се добера до него – погледна го безстрастно Лу Ан.

Тя си спомни за последната си среща с Джаксън в къщичката на пазача. Беше по-силна от него. Не много, но определено имаше предимство. Но и той го знаеше. Беше го прочела в очите му. Това означаваше, че

няма да се изправи повторно лице в лице с нея. Лу Ан не биваше да забравя това. Щом той можеше да се адаптира, и тя щеше да направи същото.

– Вярвам в силите ти, Лу Ан – каза Ригс, – но той не е обикновен човек.

– Прав е, Лу Ан – додаде Чарли.

– Благодаря ви за доверието, момчета. – Тя не ги изчака да отговорят, измъкна телефона от чантата си и набра номера. Преди да зазвъни, ги погледна сърдито. – И помнете, аз имам две здрави ръце.

Ригс плъзна длан под палтото си и усети успокояващата хладина на пистолета. Този път мерникът му трябваше да е значително по-точен. Е, надяваше се да не му попречи отново някой забит в ръката му нож. Дватамата с Чарли наблюдаваха как Лу Ан диктува някому номера на клетъчния телефон и затваря, без да ги поглежда. След няма и три минути той иззвъня. И преди тя да може да отвори уста, Джаксън заговори:

– Имай предвид, моля те, че към телефона ми е прикачено устройство, което ще ми покаже дали се следи този разговор. В случай че се намираш в полицията например. Ако след пет секунди това се потвърди, ще затворя и ще прережа гърлото на дъщеря ти.

– Не съм в полицията и никой не проследява разговора ни.

Той не каза нищо в продължение на пет секунди. Тя си го представи как се вижда в устройството си. Може би се надяваше тя да лъже?

– Възхищавам се на съобразителността ти – заяви Джаксън накрая. – Не си прибегнала до най-баналното решение. – Гласът му звучеше почти любезно.

– Кога и къде? – запита Лу Ан.

– Няма ли поздрав? Учтиви въпроси? Къде остана възпитанието ти? Нима скъпо струващата принцеса повехна така изведнъж? Като цвете без вода? Без слънце?

– Искам да говоря с Лиса. Веднага.

– Съжалявам за чичо Чарли – изрече бавно Джаксън. Седеше на пода в почти пълна тъмнина. Притискаше плътно телефона до устата си и говореше възможно най-спокойно. Искаше паниката да я обзема постепенно, да усети, че той владее изцяло ситуацията. И когато дойдеше времето, да дотича при него послушно и да получи наказанието си. Искаше тя да се изправи покорно пред палача си.

Лу Ан нямаше намерение да казва на Джаксън, че Чарли седи до нея и копнее да му извие врата.

– Искам да говоря с Лиса.

– Откъде си сигурна, че вече не съм я убил?

– Какво? – изпищя тя.

– Можеш да говориш с нея, но как ще познаеш дали е нейният глас? Знаеш, че съм отличен имитатор. Мамо, мамо, ела да ми помогнеш! Така че, ако искаш, можеш да говориш с нея, но това не доказва нищо.

– Копеле гадно!

– Искаш ли още да говориш с нея?

– Да – каза Лу Ан умолително.

– Я помоли възпитано.

Тя се поколеба за миг, пое си дълбоко дъх и се помъчи да се овладее.

– Моля те.

– Секунда. Къде ли съм го сложил това дете?

Ригс се опитваше да дочуе нещо от разговора. Вбесена, Лу Ан най-после отвори вратата и излезе от колата. Отчаяно се мъчеше да долови някакъв познат звук в слушалката.

– Мамо, мамо, ти ли си?

– Миличка, бебчо, аз съм, мама. Толкова съжалявам, пиленцето ми.

– О, извинявай, Лу Ан, все още съм аз. – Беше отново гласът на Джаксън. – Мамо, мамо, ти ли си? – изимитира гласа на Лиса той отново.

Лу Ан не можа да промълви и дума от изумление. Но след секунда чу отново истинския глас на Джаксън. Думите просто се забиваха в мозъка ѝ.

– Ще ти позволя да си поговориш с нея, наистина да си поговориш. Ще ви разреша да си погукате с дъщеря ти. Но когато свършиш, ще ти кажа какво точно да направиш. Ако нарушиш по някакъв начин инструкциите ми... – Той не завърши. Нямаше нужда.

Двамата мълчаха и просто чуваха дишането си в слушалката. Бяха като два влака, излезли извън контрол, които щяха да се сблъскат всеки момент, независимо от разстоянието, което ги дели. Лу Ан се опита с всичка сила да се овладее, да възпре надигашия се в нея ужас. Знаеше какво прави той. Какво прави с разума ѝ. Но отлично съзнаваше, че не може да стори нищо. Поне засега.

– Разбираш ли?

– Да. – Още докато произнасяше думата, го чу. Чу един звук, който я накара да се усмихне и намръщи едновременно. Тя погледна часовника си. Пет следобед. Усмихна се по-широко, в очите ѝ проблесна

пламъче. Искрица надежда.

Само след миг тя вече говореше с Лиса, като ѝ задаваше въпроси, на които само момиченцето знаеше отговора. Двете копнееха да бъдат заедно, да забравят тъмнината, която ги разделяше. После Джаксън отново взе слушалката и продиктува инструкциите си. Къде и кога. Нищо в думите му не можеше да я изненада. Тя отново се помъчи да долови познатия звук в далечината. Джаксън привърши с указанията и рече закачливо:

– Ще се видим скоро.

Тя затвори и се върна в колата. Спокойствието ѝ изненада двамата мъже.

– Трябва да му се обадя утре в десет сутринта. Тогава ще ми каже къде ще се срещнем. Ще пусне Лиса, ако отида сама. Ако има и най-малкото съмнение, че съм дошла с някого, ще убие Лиса.

– Значи ще размени Лиса за теб.

– Така ще бъде – погледна ги тя.

– Лу Ан...

– Така ще бъде – почти извика тя.

– Откъде знаеш, че ще я пусне? Не можеш да му се довериш – умолително се взря в нея Чарли.

– В този случай знам. Той иска мен.

– Трябва да има и друг начин – възкликна Ригс.

– Има само един начин, Матю, и ти го знаеш. – Тя го погледна тъжно, включи на скорост и потегли.

Скоро щеше да изиграе най-важната си карта. Но Чарли и Ригс нямаше да бъдат поканени да участват в играта. Вече бяха пожертвали прекалено много за нея. Джаксън едва не ги бе убил и двамата и тя нямаше намерение да му дава друга възможност. Той не би се поколебал. Затова сега всичко зависеше от нея. Тя трябваше да спаси дъщеря си. Така и трябваше да бъде, чувстваше го. През по-голямата част от живота си бе разчитала само на себе си и откровено казано, това ѝ харесваше. Знаеше го и затова се почувства по-спокойна. Освен това знаеше и нещо друго. Знаеше къде се намират Джаксън и Лиса.

Дъждът най-накрая поспря. Лу Ан бе закачила някакво одеяло върху разбития прозорец. Ригс бе пуснал отоплението и вътре беше доста

приятно. Останките от последното ядене бяха на умивалника. Ригс погледна петната на пода в хола. Бяха от неговата кръв. Чарли и Ригс бяха свалили матраците от спалнята горе и ги бяха сложили на земята. Единодушно бяха решили, че къщичката, където преди това бе отседнал Донован, е най-подходящото място да прекарат нощта. Чарли и Ригс бяха спорили в продължение на часове с Лу Ан, за да я накарат да промени намеренията си. Накрая тя им разреши да се обадят на ФБР сутринта, преди да позвъни на Джаксън. Може би от Бюрото щяха да успеят да проследят откъде се обаждаше той. Мъжете бяха толкова доволни, че се съгласиха да я оставят първа на пост. Ригс щеше да я смени след два часа.

Изтощени, и двамата захъркаха след минути. Лу Ан стоеше с гръб към прозореца и ги наблюдаваше. Измина доста време. Тя погледна часовника си, беше след полунощ. Провери дали пистолетът ѝ е зареден, после коленичи до Чарли и леко го целуна по бузата. Той се размърда, но не се събуди. Лу Ан се доближи до Ригс и се загледа в равномерното движение на гърдите му. Отмахвайки кичур коса от челото му, се запита дали някога ще ги види отново и двамата. Откровено казано, шансовете не бяха много големи. Тя целуна Ригс по устните и се надигна. Облегна се за миг на стената и пое дълбоко дъх. Трябваше да бъде много силна, за да се справи с всичко, което я заплашваше.

Лу Ан се прехвърли тихо през прозореца и нахлупи качулката си, за да се предпази от дъжда. Колата щеше да вдигне много шум, затова тя отиде до бараката и отвори вратата. Джой беше още вътре. Лу Ан беше забравила да каже на някого да дойде за кобилата. Добре, че в бараката беше сухо и топло, а и имаше още сено и вода. Бързо оседла Джой и скочи на седлото. Двете потънаха безшумно в гората.

Когато стигна до границите на собствения си имот, тя скочи на земята и отведе кобилата в конюшнията. Поколеба се за миг, после свали бинокъла от стената, промъкна се през гъстия храсталак и се установи за наблюдение точно на мястото, където преди това бе застанал Ригс. Заоглежда пространството зад къщата и отскочи рязко, когато в бинокъла ѝ се отразиха фаровете на някаква кола, която спря до гаража. От нея излезе непознат мъж и тръгна бавно, сякаш патрулирайки важен обект. На светлините на задните фарове Лу Ан забеляза емблемата на ФБР на якето му. После непознатият се качи в колата и потегли.

Лу Ан хукна през моравата към къщата. Успя да стигне навреме, за да види как колата тръгва надолу по алеята на имението към шосето, по което бе избягала от Донован. Целият този кошмар бе започнал именно

тогава. Значи агенти от ФБР пазеха подстъпите към дома ѝ. Тя изведнъж си спомни, че Ригс бе споменал нещо подобно по време на разговора си с Мастърс. С удоволствие би се възползвала от квалифицираната помощ на агентите, но те неминуемо щяха да я арестуват на място. Пък и не страхът от ареста я възпираше. Тя просто не желаше да въвлича друго в своите проблеми. Никой нямаше да бъде намущан или убит заради нея. Джаксън искаше нея, и само нея. Лу Ан знаеше, че той очаква тя да пропълзи смирено при него и да понесе наказанието си в замяна на освобождаването на дъщеря ѝ. Е, в този случай щеше да получи повече, отколкото очакваше. Много повече. Тя и Лиса щяха да оцелеят. Той не.

Докато се промъкваше внимателно към задната част на къщата, забеляза, че колата на Сали Бийчам е паркирана отпред. Това я изненада, но нямаше време да проверява. Тя се доближи безшумно до задната врата.

Звукът, който бе чула в слушалката по време на телефонния си разговор с Джаксън, я бе довел тук. Абсолютно уникалният звън на стария часовник, единственото наследство от майка ѝ, същият, с който Лу Ан упорито не желаше да се раздели. Сега той се бе оказал най-безценната вещ, която притежаваше, защото именно неговия звън бе чула по телефона.

Джаксън беше в къщата ѝ, беше се обадил от дома ѝ. И Лу Ан бе напълно убедена, че и Лиса е вътре. Не можеше да не се възхити на дързостта му. Да дойде тук, когато агентите от ФБР бяха отпред. Само след няколко минути тя щеше да се изправи пред най-зловещия си кошмар.

Лу Ан надникна през матираното стъкло, напругайки очи да види дали алармата е включена, и въздъхна с облекчение. Лампичката светеше успокояващо зелено. Тя, естествено, знаеше кода, но при набирането му се чуваше пиукане, което би провалило всичко.

Пъкна ключа в ключалката и бавно отвори вратата. Спря на прага с пистолет в ръка и наостри уши. Нищо. Беше късно след полунощ и тишината не я изненада. Въпреки това нещо я притесняваше.

Би трябвало да се чувства по-добре в собствения си дом, но не беше така. Най-малкото можеше да се подведе. Можеше да престане да бъде нащрек и да се отпусне в познатата обстановка, в резултат на което тя и Лиса едва ли щяха да дочакат утрото.

Лу Ан продължи по коридора и изведнъж замръзна. Чу ясно гласове. Няколко души, напълно непознати. Последва музика и тя облекчено въздъхна. Някой просто гледаше телевизия. Под една врата в дъното се

процеждаше светлина. Лу Ан се запромъква безшумно напред и спря точно преди сянката ѝ да премине през почти невидимия процеп между стената и вратата. Наостри уши, после леко бутна вратата с лявата си ръка. В дясната държеше пистолета и именно него насочи в отварящата се тъмнина. Вратата тихо се плъзна наляво и Лу Ан надникна вътре. Стаята беше тъмна, единствената светлина идваше от телевизора. Лу Ан се вцепени отново. Точно пред себе си видя черна, късо подстригана коса. Сали Бийчам беше в спалнята си и гледаше телевизия. Гледаше ли наистина? Седеше толкова неподвижно, че Лу Ан не можеше да каже дали е жива, или не.

За миг се върна десет години назад и се спомни как бе влязла в караваната, бе видяла Дуейн на канапето и се бе приближила до него. После той се бе обърнал към нея с посивяло лице и изтичаща на тласъци от гърдите му кръв. Бе паднал на пода и бе умрял. А нечия ръка бе притиснала устата ѝ изотзад.

Тя се завъртя светкавично, но зад нея нямаше никой. Въпреки това рязкото движение бе предизвикало някакъв шум и когато отново погледна напред, се взря право в изпълнените с ужас очи на Сали Бийчам. Но тя бързо разпозна Лу Ан и въздъхна с облекчение, притискайки ръка към гърдите си. Преди да може да каже нещо, Лу Ан я спря, слагайки предупредително пръст на устните си.

– Шшт. Тук има някой. – Сали я погледна объркано. – Видя ли някого? – Сали поклати глава и посочи към себе си. Мъртвешки бледото ѝ лице бе набръчкано от безпокойство.

И тогава Лу Ан разбра.

Сали Бийчам никога не паркираше пред голямата къща. Тя винаги оставяше колата си в гаража, откъдето се влизаше директно в кухнята. Лу Ан стисна по-здраво пистолета и отново се взря в лицето пред себе си. Не можеше да бъде напълно сигурна в тая тъмнина, но нямаше намерение да поема никакви рискове.

– Слушай, Сали. Искам да отидеш в килера и аз ще те заключа там. Просто за да си в безопасност.

Очите на жената пробягаха по лицето на Лу Ан. Едната ръка на Сали се плъзна назад към гърба. Лу Ан вдигна пистолета и се прицели.

– И ще го направим веднага или ще те застрелям на място. Извади пистолета, с дръжката напред.

Оръжието се появи, Лу Ан посочи с пръст пода и пистолетът падна с трясък. Когато тръгнаха към кухнята, Лу Ан протегна ръка към човека пред себе си и дръпна перуката. Мъжът имаше къса тъмна коса. Той

потрепна, но тя заби дулото на пистолета в ухото му.

– Продължавай, мистър Джаксън! Или може би трябваше да кажа мистър Крейн? – Тя не хранеше никакви илюзии относно истинската съдба на Сали Бийчам, но сега нямаше как да мисли за това. Надяваше се, че по-късно ще има време да потъгува за нея.

Щом стигнаха кухнята, Лу Ан го блъсна в килера и го заключи. Масивната дъбова врата беше дебела седем-осем сантиметра, със здраво резе отвън. Щеше да го задържи вътре, поне за малко. Не ѝ трябваше много време.

Тя хукна по коридора и нагоре по стълбите и заотваря вратите на стайте една по една. Почти беше сигурна, че Лиса е в спалнята на майка си, но нямаше право да рискува. Очите ѝ бързо привикнаха в тъмнината, но досега не беше открила нищо. Оставаше само една стая – нейната спалня. Лу Ан напрегна слух. Искаше само да чуе дишането или хленченето на Лиса, за да знае, че е добре. Не можеше да извика, беше прекалено опасно. Спомни си, че Джаксън вече има някакъв спътник. Къде беше тоя човек сега? Тя пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Ярка светкавица озари небето, последвана от оглушителна гръмотевица. Одејалото от прозореца отлетя нанякъде и дъждът нахлу вътре. Ригс се събуди стреснато, седна и се заоглежда объркано. Видя зеещия прозорец и спящия Чарли. После изведнъж осъзна какво е станало.

– Лу Ан? Лу Ан? – Виковете му събудиха Чарли.

– Какво има, по дяволите?

Само след минута вече бяха претърсили малката къща.

– Няма я! – изкрещя Ригс.

Двамата хукнаха навън. Колата беше там. Ригс се огледа объркано.

– Лу Ан! – опита се да надвика рева на бурята Чарли.

Ригс видя, че бараката е отворена и се досети какво е станало. В калта отпред ясно се очертаваха отпечатъци от конски копита. Той ги проследи до гората. Чарли тичаше до него.

– Джой беше в бараката – каза Ригс. – Явно е отишла в голямата къща.

– Защо?

Ригс се замисли.

– Я ми кажи, не се ли изненада, когато тя най-накрая се съгласи да се обадим на ФБР?

– Да – кимна Чарли, – но бях прекалено уморен, за да разсъждавам

повече. А и почувствах такова облекчение.

– Защо ли е отишла в къщата? – повтори въпроса на Чарли Ригс. – ФБР охраняват имението. Какво ли я е накарало да поеме този риск?

Чарли побледня и леко залитна.

– Какво има, Чарли?

– Лу Ан веднъж ми каза нещо, което бе научила от Джаксън. Едно от неговите правила в живота.

– И какво е то?

– Ако искаш да скриеш нещо, сложи го пред очите на всички. Така никой няма да го види.

Сега беше ред на Ригс да побледнее. Истината го удари право в лицето.

– Лиса е в къщата.

– Както и Джаксън.

Двамата хукнаха към колата. Докато се носеха по шосето, Ригс грабна телефона, набра номера на полицията, после на местния отдел на ФБР. С изненада чу отсреща гласа на Мастърс.

– Здравсти, Джордж. Крейн е в Уикънс Хънт. Вземи всички хора, с които разполагаш. – Ригс чу как отсреща изпускат слушалката, чу и тропота на тичащи крака. Той затвори и натисна педала на газта докрай.

Лу Ан се втурна в стаята. Точно в средата имаше стол, а на него се бе отпуснала изтощената Лиса. После Лу Ан чу тиктакането на часовника, този прекрасен, възшебен часовник. Тя затвори вратата, хвърли се към дъщеря си и я притисна към себе си. Лицето на момиченцето засия в усмивка, когато видя майка си.

Примка от дебело въже стисна врата на Лу Ан. Полузадушена, тя изпусна пистолета на пода. Лиса се опита да изкрещи, макар че около устата ѝ все още беше залепена дебела лента, и зарита с крака, за да събори стола и да достигне до майка си. Трябваше да ѝ помогне, преди този мъж да я убие.

Джаксън бе вече точно зад Лу Ан. Бе наблюдавал от тъмнината до гардероба как Лу Ан се спуска към Лиса, без да забелязва присъствието му. После бе хвърлил примката на врата ѝ и бе започнал да я затяга. Лицето на Лу Ан посиня, тя усети, че губи съзнание. Опита се да удари нападателя си, но не успя. Размаха юмруци и чувства как силите ѝ я напускат. Помъчи се да го ритне, но той бе прекалено бърз и тя не успя да го улучи. Дори не можа да пхне пръсти под примката, толкова дълбоко

се бе впила.

– Тик-так, Лу Ан – прошепна в ухото ѝ той. – Тик-так, тик-так. Хубавият стар часовник. Привлече те като магнит и те доведе при мен. Бях долепил слушалката до него, нямаше начин да не го чуеш. Казах ти, че знам всичко за хората, с които правя бизнес. Посетих караваната ти в добрия стар Рикърсвил. Чух часовника още тогава. После го видях на стената в спалнята ти. Малката евтина семейна реликва. – Той се изсмя. – Съжалявам, че не видях лицето ти, когато реши, че си ме надхитрила, Лу Ан. Беше ли много щастлива, а?

Джаксън усети, че тя се отпуска все повече в ръцете му и усмивката му стана още по-широка.

– Хайде, хайде, не забравяй дъщеря си. – Той запали лампата и я обърна така, че да вижда лицето на Лиса. – Тя ще те гледа как умираш, Лу Ан. После ще дойде и нейният ред. Заради теб загубих член на семейството си, когото много обичах. Как се чувстваш сега, като знаеш, че ти ще си причината за смъртта ѝ? – Той стисна примката по-здраво. – Умри, Лу Ан. Просто се отпусни. Затвори очи и престани да дишаш. Направи го. Толкова е лесно. Направи го заради мен. Знаеш, че исках – проръска той.

Очите на Лу Ан почти бяха изскочили от орбитите, в дробовете ѝ нямаше въздух. Все едно беше под вода; би дала всичко на света само за една глътка въздух.

С ъгълчето на кръвясалото си око виждаше как Лиса пищи без глас и протяга към нея вързаните си ръце през пропастта, която след секунди можеше да се окаже вечна. И в този миг от дълбини, за които Лу Ан не подозираше, в нея се надигна такава мощ, че тя едва не загуби съзнание. С пронизителен писък се изправи, наведе се напред и повдигна с гърба си изненадания Джаксън. Краката му заритаха във въздуха, тя ги обгърна с ръце и с невероятна сила се заби гърбом в гардероба. Острият дървен ръб го удари в гръбнака и той изкрещя от болка, но не изпусна примката. Лу Ан протегна ръка и заби нокти в прясната рана на ръката му, получена при сблъсък в къщичката. Той отново изкрещя и този път изпусна въжето. Усещайки, че примката около врата ѝ отслабва, Лу Ан извъртя тялото си напред и Джаксън изхвърча през рамената ѝ и се заби в огледалото на отсрещната стена.

Лу Ан се залюля като пияна в средата на стаята и задиша дълбоко. После вдигна ръце към врата си и свали примката, приковала очи във врага си.

Джаксън се мъчеше да се изправи. Твърде късно. С дрезгав вик Лу

Ан се хвърли върху него и го просна на пода. Краката ѝ обвиха неговите в стоманен захват. Ръцете ѝ се впиха в гърлото му и този път неговото лице започна да посинява. Пръстите, душащи го сега, бяха десет пъти по-силни от онези, стиснали го в къщичката на пазача. Той се взря в налетите ѝ с кръв очи, със спукани от пристягането на примката капилляри, и осъзна, че не би могъл да се освободи от смъртоносната ѝ хватка. Пръстите му задрашиха по пода. Животът изтичаше от него. През очите му пробягаха някакви видения, но нямаше сила да направи нещо. Тялото му започна да се отпуска. Очите му изхвъркнаха от орбитите, вратът му всеки миг можеше да се счупи под непрекъснато увеличаващия се натиск. Пръстите му най-накрая докоснаха парче стъкло от счупеното огледало. Той го сграбчи и замахна нагоре, забивайки го в ръката ѝ над лакътя. Никакъв ефект. Той я удари отново. Тя отдавна бе престанала да усеща болка. Просто знаеше, че не може да го пусне.

С последната останала сила Джаксън заби пръсти в раната. Ръцете ѝ за миг сякаш се парализираха и отслабиха хватката си. Джаксън я отблъсна от себе си и скочи на крака, поемайки си дълбоко дъх.

Лу Ан видя с ужас как той грабва стола на Лиса и го повлича през стаята към прозореца. Тя скочи и се хвърли към тях. Знаеше точно какво иска да направи, но просто нямаше да му позволи. Джаксън вече вдигаше стола с Лиса на него, когато Лу Ан скочи и обви с ръце краката на дъщеря си. Столът счупи прозореца, който беше на около десет метра височина над тухлената веранда под него, и Лу Ан и Лиса паднаха на пода сред порой от стъкла.

Джаксън се опита да грабне пистолета ѝ, но Лу Ан се оказа по-бърза. Светкавичният ритник в слабините го преви на две и той простена. Тя скочи и заби яростно юмрук в челюстта му. Джаксън се строполи на пода.

В далечината се чува полицейски сирени. Джаксън изруга, надигна се и притискайки слабините си с ръка, хукна навън, като не забрави да тръшне и заключи вратата.

Лу Ан не го последва. Плачейки от облекчение, тя развърза Лиса и отлепи лентата от устата ѝ. Майка и дъщеря се прегърнаха. Лу Ан зарови лице в косите на малката, вдишвайки с наслада детския аромат. После стана, доближи се до прозореца и стреля два пъти във въздуха.

Ригс, Чарли и агентите спореха оживено в началото на алеята, когато чува изстрелите. Ригс натисна газта и полетя напред. Агентите

хукнаха към своята кола.

Джаксън тичаше по коридора, но пред стаята на Сали Бийчам спря и надникна вътре. Беше празна. Той забеляза пистолета на пода и го взе. После чу някакво блъскане. Бързо отиде до кухнята и отключи вратата на килера. Роджър Крейн едва не падна отгоре му. Трепереше от глава до пети.

– Слава богу, Питър. Тя имаше оръжие. Вкара ме тук. Аз... направих точно каквото ми каза.

– Благодаря ти, Роджър. – Той вдигна пистолета. – Предай много поздрави на Алиша. – Джаксън застреля брат си от упор. След миг вече бягаше през моравата към гората.

Докато излизаха от колата, Ригс забеляза тичащия Джаксън и се спусна след него. Въпреки престоя в болницата Чарли беше само на метри след него. Агентите пък се насочиха право към къщата.

Лу Ан ги посрещна на стълбите.

– Къде са Матю и Чарли?

Те се спогледаха, после единият изведнъж се сети:

– Видях някой да тича към гората – извика той.

Току-що бяха излезли на моравата отпред, когато чуха шума на хеликоптера, който след секунди кацна пред тях. Надписът ФБР се четеше съвсем ясно. Лу Ан и Лиса дотичаха първи до него. Едновременно пристигнаха и няколко полицейски коли и спряха до фонтана. От тях се изсипа група полицаи.

Джордж Масърс скочи от хеликоптера, следван от екип федерални агенти.

– Вие ли сте Лу Ан Тайлър? – погледна я той. Тя кимна. – А това дъщеря ви ли е?

– Да – отвърна Лу Ан.

– Слава богу – въздъхна той облекчено и протегна ръка. – Джордж Масърс, ФБР. Пристигнах да разпитам Чарли Томас. Но когато отидох в болницата, той вече беше изчезнал.

– Трябва да намерим Джаксън. Искам да кажа, Питър Крейн. Той се скри в гората – прекъсна го Лу Ан. – Матю и Чарли хукнаха след него. Но искам Лиса да е в безопасност. Не мога да я оставя, ако не съм напълно сигурна.

Масърс погледна майката и дъщерята, които си приличаха като

две капки вода. После обърна глава към хеликоптера.

– Ще я отведем в офиса на ФБР в Шарлътсвил. Ще я сложа в средата на стая, пълна с половин дузина тежковъоръжени агенти. Така съгласна ли сте? – поусмихна се той.

– Да. – Лицето ѝ изразяваше искрена благодарност. – Добре, че ме разбрахте.

– И аз имам деца, Лу Ан.

Докато Мастърс даваше инструкции на пилота, Лу Ан прегърна Лиса, целуна я и хукна към гората, следвана от групата федерални агенти и полицаи. Тъй като тя тичаше много бързо, а и познаваше терена отлично, те скоро изостанаха значително.

Ригс чуваше бягащите стъпки пред себе си. Чарли бе доста по-назад, но Ригс още долавяше тежкото му дишане. В гората беше почти тъмно, а дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Ригс примигна няколко пъти, за да вижда по-добре, извади пистолета и дръпна предпазителя. След това спря рязко – звукът от бягачи нозе бе изчезнал. Той приклекна и се заоглежда, описвайки кръг с пистолета. Чу шума зад себе си миг по-късно от необходимото. Някой го ритна жестоко в гърба и той полетя напред. Заби лице в мократа земя и с все сила блъсна ръката си в голямо дърво. Пистолетът изхвърча настрани. Раната му започна да кърви отново. Когато се обърна по гръб, видя връхлитащата отгоре му фигура, готова да нанесе съкрушителния удар. Изведнъж отнякъде се появи Чарли и се хвърли странично върху Джаксън. Дватамата полетяха към земята.

Вбесеният Чарли заби юмрук в корема на Джаксън и се приготви да нанесе последен удар в челюстта му. Бърз и хлъзгав като змиорка, Джаксън впи пръсти право в раната на Чарли. Възрастният мъж изкрещя от болка и се преви на две. После, имитирайки движението на удрящия цимбали музикант, Джаксън плесна с длани Чарли по ушите, причинявайки рязко и болезнено нахлуване на въздух в ушните канали. Замаян от удара, Чарли падна на земята и изстена.

– Трябваше да ти прережа гърлото още в мотела – изплю се отгоре му Джаксън и тъкмо се готвеше да разбие главата му с ритник, когато чу вика на Ригс.

– Махни се от него, преди да съм ти пръснал мозъка!

Джаксън вдигна очи. Дулото на пистолета беше насочено право към гърдите му. Джаксън направи крачка назад.

– Е, най-накрая се срещнахме. Престъпникът Ригс. Искаш ли да обсъдим някои финансови възможности, които биха те направили много богат? – заговори Джаксън. Гласът му беше слаб и прегракнал от схватката с Лу Ан. Дланта му беше разкъсана, лицето му кървеше от ударите на Чарли.

– Не съм престъпник, глупако. Бях таен агент от ФБР и дадох показания в съда против един наркокартел. Затова попаднах в Програмата за защита на свидетелите.

– Бивш таен агент? – Джаксън се приближи до Ригс. – Тогава съм сигурен, че поне няма да ме застреляш най-хладнокръвно. – Той вдигна заплашително ръка. – Искам да ти е ясно, че ако аз се проваля, с мен потъва и Лу Ан. Ще кажа на бившите ти шефове, че тя ми е съучастничка във всичко, дори че ми е помогнала да го планирам. Така ще я подреда, че ще е доволна, ако се отърве с доживотен затвор. Адвокатите ми ще се погрижат за това. Но ти не се притеснявай, чувам, че в някои затвори разрешават съпругески посещения.

– Ти ще изгниеш в затвора.

– Едва ли. Мога само да си представям каква сделка ще сключи с Бюрото. Струва ми се, че твоите шефове ще са съгласни на всичко, само и само да не се разчуе истината. И когато тая история приключи, ние с теб ще се срещнем отново. Всъщност вече очаквам тази среща.

Подигравателният тон на Джаксън проникваше през всяка фибра от тялото на Ригс. Още по-вбесяващо беше, че нещата наистина биха могли да се развият и по този начин. Няма да го позволя, промърмори под носа си Ригс.

– Тук грешиш – заяви той високо.

– Къде?

– Че не мога да те застрелям най-хладнокръвно. – Ригс натисна спусъка. Но изстрел не последва и Ригс усети как изстива от ужас. От удара в дървото пистолетът бе засякъл. Той натисна спусъка отново, резултатът беше също толкова отчайващ.

Джаксън моментално измъкна своя пистолет и го насочи към Ригс. Мат пусна безполезното оръжие и направи няколко крачки назад, но спря, защото кракът му вече не опираше в земя. Той се обърна и видя дълбока пропаст. Някъде долу проблясваше бързо движеща се вода. Джаксън се усмихна и стреля.

Куршумът удари точно пред краката на Ригс и той отстъпи половин крачка, залюлявайки се на ръба.

– Я да видим как ще плуваш без ръце. – Куршумът прониза

здравата ръка на Ригс. Той изохка от болка и се преви на две, опитвайки се да запази равновесие. После вдигна очи и видя пред себе си ухилено-то лице на Джаксън. – Или посрещни куршума като мъж, или скачай. Но решавай бързо, нямам много време.

Ригс разполагаше само с един миг. Докато се навеждаше напред, простреляната му ръка се плъзна нагоре към превръзката – напълно естествено движение при тези обстоятелства. Врагът бе подценил изобретателността му. Джаксън не беше единственият, който живееше благодарение на съобразителността си и се беше измъквал от какви ли не ситуации с помощта на ума си. Сега Ригс щеше да направи нещо, което бе спасило живота му при една акция срещу банда наркотрафиканти. Е, тоя път нямаше да спаси живота му, но щеше да спаси живота на други хора, включително и на жената, която обичаше.

Той погледна от упор Джаксън. Яростта притъпяваше болката. Ръката му стисна дръжката на малкия пистолет, който обикновено носеше на глезена. Сега беше прикрепен под бинта. Дулото сочеше право в Джаксън, който беше само на няколко стъпки разстояние. Трябваше да го убие още с първия изстрел.

– Ригс! – изкрещя Чарли.

– Ти си следващият, чичо Чарли – заяви Джаксън, без да сваля очи от Ригс.

Мат Ригс никога нямаше да забрави изражението на това лице, когато куршумът се заби право в челото, преминавайки през слоевете пудра и изкуствени уплътнения и пръскайки мозъка след частица от секундата. Ригс продължи да натиска спусъка. Нямаше част от тялото на Джаксън, която да не е поразена: главата, гърдите, ръцете, краката. След дванайсет изстрела ударникът изщрака на празно. През цялото време изражението на Джаксън продължаваше да излъчва пълно недоумение. Кръвта се смеси с фалшивата коса и кожа, кремове и пудрата започнаха да се стичат на алени вадички. Ефектът бе изумителен и страшен – този човек сякаш се разпадаше. Джаксън се свлече на колене, после падна по очи и не помръдна повече. Беше дал последното си представление.

В същия миг Ригс полетя назад. Откатът от пистолета беше нарушил напълно равновесието му и краката му не можаха да се задържат върху хлъзгавата червена глина. Докато падаше, на лицето му се изписа мрачно задоволство. Пропастта се приближаваше светкавично. Две безпомощни ръце, изтичаща от раните му кръв, дълбока и бърза ледена вода, нищо, за което да се хване. Всичко бе свършило.

Чу как Чарли изкрещява името му още веднъж, после спря да усеща каквото и да било. Не чувстваше болка, само успокоение. Тялото му се заби под ъгъл във водата.

Чарли се добра до ръба и тъкмо се канеше да скочи, когато нечие тяло се стрелна покрай него и полетя надолу.

Лу Ан се гмурна почти професионално и след секунда беше на повърхността, оглеждайки се трескаво. Водата я влачеше надолу.

Чарли се беше свлякъл по склона и сега си пробиваше път пред гъстите храсталаци покрай брега. Гласовете на полицаите и агентите от ФБР се чуваха все по-близо, но едва ли щяха да стигнат навреме, за да помогнат.

– Матю! – изкрещя Лу Ан. Никакъв отговор.

Тя се гмурна отново, претърсвайки методично от бряг до бряг. След двамайсет секунди се показа на повърхността, за да си поеме въздух.

– Лу Ан! – извика й Чарли.

Тя не му обърна внимание, напълни дробовете си с въздух и се потопи пак. Чарли спря и се опита да си представи къде би могла да изплува. Не, нямаше да загуби и двамата.

Когато Лу Ан се показа, този път не беше сама. Беше стиснала Ригс здраво през гърдите. Течението ги носеше надолу. Той пое въздух, задави се и се опита да изплюе изгълтаната вода. Тя се помъчи да плува към брега, направо на течението, но не успя. Замръзваше от студ. След минута хипотермията щеше да я скове. Ригс беше много тежък и тя усети как силите я напускат. Кръстоса крака около кръста му, така че само лицето му да е над водата, и продължи да натиска стомаха му, за да се прочистят дробовете му.

Лу Ан се огледа отчаяно, търсейки начин за спасение. Погледът ѝ се спря на паднало дърво и което беше по-важно, на дебел клон, провиснал над водата. Можеше и да успеят. Преценявайки разстоянието и височината, тя напрегна цялото си тяло, замахна и се улови с две ръце за клона. После се опита да се изтегли нагоре. Вече бяха почти над водата. Помъчи се да се изтегли още по-нагоре, но не успя – Ригс беше прекалено тежък. Лу Ан наведе глава и видя, че той я гледа. Дишайки на пресекулки, Ригс се опита да се освободи от краката ѝ.

– Матю, недей! Моля те! – изкрещя ужасено тя.

– Няма да умрем и двамата, Лу Ан – прошепнаха бавно посинелите му устни. Той я блъсна отново и сега тя се бореше с него и с течението, и със сковавашата умора в тялото си, и с всепроникващия студ. Устните ѝ трепереха от ярост и безпомощност. Погледна надолу и видя как той

се мъчи отчаяно да я освободи от тежестта си. Можеше да се пусне и да падне заедно с него, но какво щеше да стане с Лиса? Трябваше да направи избора си за секунди, но това всъщност вече не се налагаше. За първи път в живота ѝ силите я напуснаха и тя полетя надолу.

Мощна ръка обгърна тялото ѝ и след миг тя и Ригс бяха извън водата. Лу Ан отметна глава и видя лицето му.

Яхнал дънера и ръмжащ от болката в ранената си ръка, Чарли най-накрая ги издърпа на разкаляния бряг. Водата беше вече далеч. Краката на Лу Ан още бяха стиснали в желязна хватка Ригс. Тя лежеше с глава на гърдите на Чарли, който дишаше тежко. Лу Ан плъзна дясната си ръка към Ригс, който я притисна към бузата си. С лявата си длан тя стисна рамото на Чарли, а той похлупи вледенените ѝ пръсти със своите. Никой не промълви нито дума.

59

– Е, всичко е готово – заяви Ригс и затвори внимателно.

Бяха в кабинета му в пълен състав: Лу Ан, Чарли и Лиса. Навън валеше сняг. Коледа приближаваше.

– И каква е равносметката? – запита Лу Ан.

Лу Ан и Чарли бяха напълно здрави. Ригс беше свалил превръзката и гипса, който трябваше да носи заради простреляната от Джаксън ръка. Но още се движеше бавно.

– Не много добра. Данъчните са приключили с изчисленията на сумите, които дължиш, включително всички глоби и капитализирани лихви за последните осем години.

– И?

– И задълженията ти възлизат на всички налични пари, които притежаваш, плюс всички инвестиции, плюс цялата ти собственост, заедно с Уикънс Хънт. – Той се ухили, опитвайки се да смекчи удара. – Е, всъщност не ти достигаха шейсет и пет цента, но аз ги платих от твое име. Няма да искам да ми ги връщаш.

– Ама че коледен подарък! – изсумтя Чарли. – А останалите спечелили на лотарията ще си задържат паричките. Не е честно.

– Те са си плащали данъците, Чарли – отвърна Ригс.

– И тя е плащала данъци.

– Само откакто се е върнала в Щатите и само под името Катрин Савидж.

– Ами не е можела да го прави преди това. При заплахата да иде в затвора за престъпление, което не е извършила.

– Това едва ли може да се нарече убедителен аргумент, Чарли.

– Ама всички други също са спечелили парите си с измама – продължи да упорства Чарли.

– Правителството няма да признае това пред света, Чарли. Печелят милиарди от лотарията. Ако кажат истината, кранчето може да секне, не мислиш ли?

– Ами милионите, които е дала за благотворителни цели? Те нищо ли не значат? – възкликна сърдито Чарли.

– В Данъчното управление се възхитиха на щедростта на Лу Ан, но казаха, че нищо не могат да направят, защото тя не е подавала декларация. Казвам ви, че се отървахме леко. Можеше да отиде в затвора за тая работа, и то за дълго. Имаше и друга опасност. Шерифът Харви не се отказа така лесно.

– Не мога да повярвам на тия глупости. След всичко, което преживя Лу Ан. Разби международния престъпен синдикат на Крейн, от ФБР се писаха герои, конфискуваха му имуществото, в хазната постъпиха милиарди долари, а тя остава без цент. Дори и потупване по гърба няма. Не е честно!

Лу Ан погали вбесения Чарли по рамото.

– Няма нищо, Чарли. Не заслужавах тия пари. И държах да си платя задълженията. Просто искам да съм пак Лу Ан Тайлър. Казах го на Матю. Но не съм убивала никого. Обвиненията са снети, нали? – обърна се тя към Ригс.

– Точно така. Всички, до едно. Свободна си като птичка.

– Да, и бедна като църковна мишка – намеси се сърдито Чарли.

– Така ли е, Матю? Вече не могат да ме обвинят? За неплатени данъци имам предвид? И няма да искат повече пари?

– Всички документи са подписани. Всички обвинения са снети. Край. Конфискуваха сметките ти, направиха запор върху имуществото ти. Имението е обявено за Продан. И да те погнат за нещо, а не могат, ти нямаш нищо.

– Може пък да се преместим тук, мамо – намеси се Лиса. – За известно време. – Тя погледна първо майка си, после Ригс с очакване. Лу Ан ѝ се усмихна. Да разкрие истината пред дъщеря си се бе оказало най-трудното нещо в живота ѝ. Но пък и никога не бе изпитвала по-голямо облекчение след това. Лиса бе приела новината твърде спокойно. Сега можеха да се опитат да имат нормални отношения.

– И аз си мислех за нещо подобно. – Ригс погледна притеснено Лу Ан. – Ще ни извините ли за малко? – обърна се той към Лиса и Чарли, преглъщайки с мъка. После хвана Лу Ан за ръката и я повлече навън. Чарли и Лиса ги изпратиха с усмивка.

Ригс накара Лу Ан да седне до камината и застана пред нея.

– Бих искал да се преместите всички тук. Има достатъчно място. Но... – Той сведе поглед.

– Но какво? – запита тя.

– Мислех си за нещо по-постоянно.

– Разбирам.

– Искам да кажа, че изкарвам добри пари, а и ти вече не си толкова богата. – Тя наведе глава на една страна и присви очи. Той продължи разгорещено: – Винаги съм се страхувал да не си помислиш, че те гоня заради парите ти. Това би ме докарало до лудост. Богатството ти беше като огромна скала на пътя ми, която не можех да помръдна. Все пак не си мисли, че се радвам, заедно изгуби всичко. Ако имаше някакъв начин да задържиш поне част от парите си, щеше да е чудесно. Но сега, когато вече ги нямаш, искам да знаеш, че... – Той се заплете и не можа да продължи. Изведнъж се ужаси, че нагазва в дълбоки води.

– Обичам те, Матю – каза протичко Лу Ан.

Лицето му изведнъж се отпусна. Вече не изглеждаше уплашен. Същност не си спомняше някога да е бил по-щастлив.

– И аз те обичам, Лу Ан Тайлър.

– Ходил ли си в Швейцария? – запита тя.

– Не – погледна я изненадано той. – Защо?

– Винаги съм мечтала за сватбен месец там. Толкова е красиво, толкова романтично. Особено на Коледа.

– Виж, миличка, аз работя много, но дребните строителни предприемачи в малки градчета не изкарват достатъчно пари за подобни пътешествия. – Ригс изглеждаше искрено притеснен. – Извинявай. Ще те разбера, ако не можеш да приемеш подобен довод. Толкова години си била страхотно богата.

В отговор Лу Ан отвори чантата си и извади лист хартия. На него беше написан номерът на банкова сметка в Швейцария. Сметката бе открита със сто милиона долара – Джексън бе върнал главницата, спечелена от нея. И сега парите бяха там и я чакаха. Само годишната лихва беше шест милиона. Щеше да си върне спечеленото в края на краищата. И

този път не чувстваше никаква вина. Беше си го заслужила. Бе прекарала десет години, мъчейки се да бъде това, което не можеше да бъде. Бе имала много пари, но бе изпитала и много мъка и нещастие. Сега щеше да прекара останалата част от живота си като жената, която наистина беше. Имаше хубава и здрава дъщеря и двама мъже, които я обичаха. Лу Ан Тайлър нямаше вече да бяга и да се крие.

Тя се усмихна и го погали по лицето.

– Знаеш ли какво, Матю?

– Какво?

Миг преди да го целуне, тя заяви:

– Мисля, че всичко ще е наред.

КРАЙ

© 1997 Дейвид Балдачи
© 1998 Надя Баева, превод от английски

David Baldacci
The Winner, 1997

Сканиране и разпознаване: Xesiona, 2008
Редакция: Борис Борисов, 2008

Издание:

Дейвид Балдачи. Лотарията
Обсидиан, София, 1998
Американска. Първо издание

Превод Надя Баева
Редактор Димитрина Кондева
Художник Кръстьо Кръстев
Техн. редактор Людмил Томов
Коректор Петя Калевска

Формат 84×108/32. Печатни коли 27
Печат и подвързия: Абагар, В. Търново
ISBN 954-8240-55-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9246>]